

МАРК ФРОСТ

ШЕСТИМАТА МЕСИИ

Част 2 от „Артур Конан Дойл“

Превод от английски: Иван Златарски, 1996

chitanka.info

На моето семейство

На Лин

*Много благодарност на Ед Виктор, Сузи Пътнам,
Хауард Камински, Уил Шуалбе и Боб Мекой*

ПРОЛОГ

Източен Тексас, юли 1889

Скорпионът стоеше, без да помръдва, върху ръката на играча. Членестото му тяло трепереше, но агресивните инстинкти на насекомото отстъпваха пред една по-висша сила, на която простата му нервна система нямаше никакъв шанс да се противопостави.

То знаеше само едно: не още!

И играчът чувстваше същата сила да го приковава към земята като товар камъни. Той седеше широко разкрачен, мускулите и костите му се бяха слели в едно. Очите му все още бяха в състояние да се движат — подивели и изцъклени — и той можеше да вижда скорпиона, но не и гърбавия проповедник, крачещ зад гърба му: ботушите му поскърцаваха в хрущящата пръст. В душата му пееше ужас, извисявайки високи трели като в онази италианска опера, която някога бе гледал в Сейнт Луис. Мислите му бяха като пролетен снежец, който се топи още преди да е поръсил земята, а мозъкът, който толкова много се бе старал да натъпче със знания, сега се спотайваше, безполезен като пресъхнал кладенец.

Проповедникът изникна пред него, спря се, изплю гореща струя тютюнев сок върху втвърденото му лице и се усмихна на безпомощния денди.

— Чуй какво ще ти кажа, приятелю: когато някой се опита да ме лъже на покер, аз му се отплащам с нещо повече от куршум — каза проповедникът, провлачвайки думите с характерния за Алабама мек изговор. — Внимавай сега, защото ще те възнаградя с нещо повече от нож в корема.

Проповедникът разтърси ръце и усети как светият огън плъзва нагоре по гръбначния му стълб. „О, да — помисли си той, — ето така Милосърдният Бог възнагражда верния си служител; неспирната ми болка, изгубените години, черният празен път, опънал се като стрела в съзнанието ми — всичко това вече е забравено; в мен бе посято семето на Пророка! Бях избран! Видението, което ме посещаваше в сънищата

ми през последните месеци, е дар от Бога, а съдбата ми е начертана и кристално ясна: аз ще поведеа тълпите през пустинята и ще построя Новия Ерусалим^[1]. И ще ударим с чука на Спасението по света на грешниците.“

Проповедникът изгледа картоиграча с презрение. „А този нещастник с асото в ръкава и револвера в колана, тъпоумните кибици — за мен всичко това са само празни съдове, очакващи да ги изпълня със съдържание. Архангелът ще ме понесе на крилете си и ще ме дари със Силата.“

И използвайки уменията, придобити след дълги тренировки, проповедникът извика Силата, изгаряща вътрешностите му, и я запрати в пустинята като ярък лъч. В отговор се разнесе сухо тракане и пясъкът закипя като жив под угасващата червена светлина на залеза. Той вдигна ръка пред очите си, защото слънцето вече се беше спуснало много ниско, и видя щипки, люспи, остри нокти — жива вълна, понесла се към него. Гърмящи змии, стоножки, пепелянки, жаби, тарантули — всички бяха хванати в мрежата, в магнетичното обещание на неговото Слово.

Проповедникът изви кривата си постоянно вдървена шия в престорена изненада и прошепна:

— Господи! Кой би помислил, че са толкова много?

Вълната скорпиони, паяци и змии спря само на сантиметри от картоиграча, надигна се като стена пред проснатото му на земята тяло. Поклащайки се застрашително над него, стената скри залеза. Подивелият от ужас мозък на нещастника не можеше да разбере какво става.

Проповедникът изпъна ръце напред, волята му потъна в живата маса и сякаш управлявани от един мозък, гадините запълзяха напред и покриха всеки квадратен сантиметър от тялото на обречения. Дъхът му, макар и слаб, излизаше от гърдите му на тласъци, като че ли си пробиваше път през гората от трескаво движещи се крачета. В следващия миг съществата замръзнаха и парализирани като тялото, което покриваха, зачакаха следващата заповед.

Проповедникът отстъпи крачка назад, скръсти ръце на гърдите си и поглади брадичка в пародия на художник, наслаждаващ се на платното си.

— Мъжко тяло, нарисувано с насекоми и влечуги. Мисля... но, да — трябва ни име за това прекрасно произведение на изкуството. Какво ще кажеш, приятелю? — Проповедникът щракна с пръсти. — А, сетих се... „Пустинен натюрморт“.

Устните му се изкривиха в усмивка. Той сви пръсти около навитите на дебело снопче банкноти, които бе спечелил от противника си, и почувства вълна на радост да минава през тялото му.

Да. Така беше много по-добре, отколкото да вървиш по банкета на пътя, измръзнал, треперещ, безименен, неспособен да кажеш дума, без минало и без бъдеще — едно диво животно, хванато в капана на времето. Възкръснал. Роден отново по Негов образ и подобие. Дошъл да разпространява Словото Му и да започне Светото дело.

Колко... по-удовлетворяващо е така!

Проповедникът вдигна двете си ръце в изпълнен с театрален драматизъм жест, също като диригент, желаещ да привлече към себе си вниманието на оркестрантите. И инструментите реагираха: повдигнаха опашки, разтвориха мандибули^[2], оголиха зъби.

Играчът почувства промяната около себе си и остатъкът от разума му побягна като подгонен крадец.

Сега!

Освободен от примката на волята му, натюрмортът се разпръсна и запълзя обратно към пустинята, отново лишен от съзнание, разединен и изплашен.

Проповедникът помисли за някоя подходяща фраза, която да изрече над безжизненото тяло на картоиграча, но загуби интерес в мига, в който погледът му се плъзна над мъртвеца към града. Черните сгради се очертаваха съвсем ясно на фона на оранжевия хоризонт. Една лампа светна и намигна от горния прозорец на салона, където само допреди малко бяха играли покер.

Как наричаха това място?

Тексас.

„Целият този американски запад не е нищо повече от една забравена от бога пустош... без култура, без театър, без заведения. Какво прахосване на земята на това иначе не лошо... имение. Но, от друга страна, хората тук много по-лесно се впечатляват.“

Проповедникът хвърли шепа пръст върху подпухващия и бързо посиняващ труп, обърна се на пети и тръгна обратно към града.

Сребърните шпори издрънчаха, когато сакатият му крак пристъпи да настигне здравия.

„Ще се наложи да прочета Библията — осъзна той. — Това е най-малкото, което тези селяндури ще очакват от мен.“

---

[1] Рая (библ.). — Б.пр. ↑

[2] Чифт издадени придатъци към устата на насекомите, служещи за хапане и смукане. — Б.пр. ↑

ПЪРВА КНИГА
„ЕЛБА“

1.

19 септември 1894, 11:00 вечерта

Каква проклета досада се оказа цялата тази тъпотия с Холмс! Как е възможно тази човешка енигма, тази ходеща машина за сметки, в която има точно толкова човещина, колкото в дървено конче за люлеене, да внуши такава страст в гръдта на читателите? Това за мен е по-голяма загадка от най-голямата, която съм му поставял някога за разрешаване.

Ето, дори тази вечер — преди да седна да пиша тези редове — в Гарик Клъб по време на прощалната вечеря темата за ненавременната смърт на Шерлок доминираше в разговора с дебелашката настойчивост на американец, тръгнал да става политик. Заченат в момент, когато единствената ми грижа бе да мога да донеса нещо за вечеря на семейството си, този хо(л)мункулус, тази умствена марионетка, стана по-скъпа на читателите от техните приятели и роднини. Шокиращо наистина, но от друга страна, ако всички божи създания бяха така предсказуеми, както е замислил Всевишния, Той сигурно е щял да се откаже още след издигането на Хималаите.

И все пак каква наивност от моя страна да опитам да се отърва от Холмс, като го хвърля във водопада Райхенбах, да сложа край на шашармата и да се захвана със сериозна работа. Вече почти година измина, откакто Шерлок Умника скочи в него, но възмуцението на публиката от кончината му не показва признаци на отслабване. Всъщност на няколко пъти имах сериозни основания да се опасявам от физическа разправа: мъжкараната, размахала заплашително чадъра си на пътя за Лийдс; онзи подобен на плашило дребосък, преследващ каретата ми из целия град с налудничав поглед в очите; разтрепераното момче, което

ме спря на Гровнър Скуеър с такава доза едва сдържано насилие, че главата му почти избухна в лицето ми, преди да съумее да изстреля със заекване предварително намисленото си изречение. Каква лудост!

Но онова, пред което буквално онемявам от безсилие, е, че в резултат на фанатичната преданост към моя Франкенщайн от Бейкър стрийт останалите ми книги — работата, в която съм вложил цялото си сърце и душа — могат така и да не получат справедливата оценка, на която всеки писател се надява, поставяйки творбите си пред съда на общественото мнение. Остава ми само утешението, че без съществуването на Мистър Х. единствените рафтове, които другата ми писателска продукция би заемала, щяха да са на дъното на куфара ми.

Връщайки се на злободневния въпрос, поставен ми така енергично само преди часове, но също и на всяка моя публична поява (включително по време на зловещите обстоятелства при визитата ми при моя зъболекар — широко разтворена уста, беззащитно оголено гърло и заплашително вдигнат остър инструмент в ръката на моя инквизитор), отговорът остава непреклонно все същият:

Не, не и пак не!

Няма да има никакво Възкресяване. Да не забравяме, че моят човек падна в шейсетметрова пропаст. Смачкан на пихтия, без никаква възможност за спасение чрез операция. По-мъртъв и от Юлий Цезар. Трябва все пак да имаме някакво уважение към боговете на логиката.

Но аз се чудя колко още ще ми се налага да обяснявам, че той не само е мъртъв, ами е и напълно измислен герой. Той не може да отговори на писмата им, изобщо не живее на Бейкър стрийт 221В и най-важното — не е в състояние да им помогне при разрешаване на загадките, преследващи ги, докато са будни... макар че съвсем сериозно бих искал да ги посъветвам следното: ако маца е изчезнала, погледнете дали не се е покатерила на най-близкото дърво. Ако получавах по половин шилинг

всеки път, когато ме питат дали той няма... всъщност, като се замисля, май наистина получавам.

И така, какво ме очаква във връзка със смъртта на Ш. Х. в Америка? Доколкото успях да разбера, страстта към Холмс там е още по-гореща. И все пак възбудата, която изпитвам в очакване да стъпя на онзи далечен бряг, би следвало да компенсира всички възможни неудобства от скока на Холмс в бездната. Съединените щати и Америка запленяват въображението ми от детска възраст. Бурното им ранно съзряване, мотивацията, с която пришпорват замайващо бързия прогрес на новата си република — това са неща, които би следвало да ми подействат като силна тонизираща напитка.

Пет месеца в чужбина... Милата ми съпруга, съвсем не толкова здрава, колкото би ѝ се искало да си мисля, но така твърдо убедена, че не бива да изпускам шанса за кариерата ми, който това пътуване би могло да ми даде. Така да бъде — и без това отчаянието ми от това, че не мога да ѝ донеса облекчение, не помага нито на мен, нито на нея. Проклетата болест се развива към неизбежния край, независимо от усилията ми, и ние се отчуждаваме, без значение къде се намирам: колкото по-дълбоко навлизам в света около нас, толкова повече тя се дистанцира от него. Имам чувството, че енергията, която изразходва, опитвайки се да ми вдъхне увереност, е по-необходима на самата нея, за да събере всичките си вътрешни ресурси. Изглежда, че последната битка в крайна сметка ще трябва да проведе сама.

Може би не трябва да изпитвам угризения... Идните дни ще минат неуловимо бързо, аз ще приключа обиколката си на Америка и скоро ще се прибера у дома при обичните ми близки. По-малкият ми брат Инес ще ми бъде чудесен спътник. Двете години в полка на Кралските мускетари направо са го преобразили. Тази нощ, когато го видях да скача в моя защита в „Гарик“, си помислих, че направо ме връща в бурните ми младини отпреди десетина години, когато за кратко пътувах в компанията на един

мъж, споменът за когото пазя и до днес — все така жив и несравним с нищо друго оттогава досега в живота ми.

Влакът потегля за Саутхамптън в ранни зори, а утре по обед „опъваме платната“. С нетърпение очаквам спокойната седмица, която ще прекарам в почивка и разкош.

Засега толкова, дневнико мой...

— Инес, остави чантите на носача — нали това му е работата... хайде, по-бързо...

— Имаме още много време, Артър — каза Инес и посегна към багажа.

— Не, само не куфара — в него е кореспонденцията ми. Не го изпускай от поглед...

— Знам чудесно къде какво носим...

Възрастният носач с мъка качи първата чанта на количката си.

— Ей там, до файтона, носачо... и по-внимателно с този сандък — пълен е с книги. — Дойл дръпна Инес настрани и му прошепна: — Дай му половин کرونا и нито пени повече — тези типове винаги се преструват, че се борят с тежките чанти, а всъщност са силни като циркови борци... Но къде, по дяволите, е Лари?

— Влакът току-що пристигна, Артър — напомни му Инес.

— Трябваше да ни чака на перона... За какво, да му се не видяло, ще идва тук един ден по-рано, ако не може да се оправи?

— Ало! Ало, сър! Ето ме, тук съм!

Лари тъкмо идваше откъм главния вход на гарата и им махаше с ръка.

Дойл погледна часовника си и изръмжа:

— Пристигнахме преди цели десет минути. При това точно навреме. Знае се, че има кораби, които отплават, без да доизчакат пасажерите си.

— Има още един час, Артър. Ето, корабът се вижда оттук. Наистина можеш малко да се отпуснеш... — Инес посочи към

Кралския кей, където двата двойни червени комина на парахода „Елба“ подпираха сивото надвиснало небе.

— Ще се отпусна, когато се качим на борда, влезем в кабината и настаним багажа — нито секунда по-рано — отговори Дойл и за трети път след слизането им от влака провери билетите и паспортите.

— Ти май си от неспокойните пътници, а? — подсмихна се Инес, както правеше винаги, когато брат му започваше да се държи абсурдно.

— Давай, давай, смей се... един ден ти ще изпуснеш влак или кораб и тогава ще те попитам дали все още мислиш, че съм толкова забавен. Имай предвид, че има дълъг списък от възможни недоразумения, които могат да ни възпрепятстват да стигнем дотам, закъдето сме тръгнали. И още нещо: да пристигнеш някъде навреме — това не е просто обикновен късмет, а съзнателен волеви акт. Всяко друго отношение по този въпрос е открита покана към вселената да стовари, без да подбира, нещастия върху главата ти и не необходимо да я каниш...

— Ето ме, сър!

— Господи, Лари, къде беше досега? Пристигнахме преди векове!

— Извинявам се. Отвратителна сутрин, сър — отговори нисичкият, но набит Лари, все още задъхан от борбата с потока слезли пътници.

— О? — Дойл му хвърли кос поглед. — Какво означава това?

— Ами... в пет сутринта в хотела зазвъня противопожарната алармена инсталация — ушите ни запищяха, из коридорите се разкрещяха жени, наизскачахме по халати — и което е по-лошото, не ни пуснаха да се върнем по стаите си близо три часа. Накрая се разбра, че някакъв шейх от Арабия запалил завесата, докато си готвел къри.

— Ужасно — съгласи се Дойл и погледна многозначително Инес, за да му обърне внимание на смисъла в преживелиците на Лари. — И после?

— В резултат всички закъсняхме с напускането на хотела, което доведе до суматоха и половин час чакане за свободен файтон, защото макар предвидливо да бях ангажирал кочияш от предната вечер, нещастникът не можеше да дойде достатъчно близко, за да му извикам къде съм, а и аз не можах да го видя в цялата бъркотия.

— Удивлявам се, че не му се е счупил файтонът.

— О... беше голямо боричкане, истински ръгби мач — продължи Лари, който никога не беше отклонявал предложение да развие по-подробно мисълта си. — Та, казвам ви, никъде не можех да го открия и вече мислех да напусна кораба и да спусна спасителните лодки... но в същия момент виждам онзи приятел да се измъква от тълпата. Сkochих моментално при него и едва се поотдалечихме в посока на „Риц“, когато един фургон за разнасяне на бира се преобърна на Хай стрийт точно пред нас, в резултат на което на цели две преки в двете посоки стана такова задръстване, че човек не можеше да помръдне дори клепащ.

— Сигурно им е трябвало половин час, за да преместят фургона, а? — подметна Дойл и отново хвърли поглед към Инес.

— Поне половин час преди да можем отново да потеглим и тогава един от конете си загуби подковата в калта и започна да куца като трикрако куче. Е, кочияшът съвсем естествено се вкисна и нищо не можеше да го разведри — понеже е уелсец, това не би трябвало да изненадва никого — така че на мен не ми остана нищо друго, освен да го изоставя наред улицата, да изтичам дотук през дъжда и да си пробия път през побърканата тълпа туристи отвън, за да наема друг файтон. Добре че тръгнах половин час преди пристигането на влака, защото иначе нямаше да закъснея само с десет минути!

— Благодаря ти, Лари — обади се Дойл.

Доволен, че е успял така убедително да докаже пред Инес опасностите, които крият прищевките на съдбата, Дойл триумфално се усмихна, но спазвайки традицията между двамата братя никога да не признава поражението си, Инес студено гледаше право пред себе си, сякаш в далечината не се виждаха само невзрачни хълмове, а египетските пирамиди.

Дойл тихо изсумтя, изпревари с две широки крачки носача и посочи към изхода. Младият Инес тръгна напред, натоварен с багаж, разсичайки тълпата като локомотив.

— Можете да благодарите на факта, че новият ни кочияш е голям почитател на Сметалото — подметна Лари, използвайки един от предназначенията за вътрешна употреба прякори на измисления герой на Дойл. — Наложил се да му обещава автограф, за да го изкуша да ни чака.

И преди Дойл да попита нещо, Лари измъкна изпод мушамата си брой на списание „Странд“, в който имаше един от знаменитите разкази за Холмс: петте години работа за Дойл бяха развили в бившия простоват лондонски крадец почти свръхестествена способност да предугажда всички нужди на своя господар.

— Позволих си, без да ви питам.

— Bravo — измърмори Дойл и извади от джоба си писалка. — Как се казва нашият човек?

— Роджър Торнхил.

Дойл взе списанието от доверения си секретар, набързо надраска посвещение: „На Роджър. Играта продължава! Твой Артър Конан Дойл“ и в следващия миг те си пробиха път през вратите на гарата.

— Все още има достатъчно време — напомни спокойно Инес.

— Опасявам се, че има един малък проблем — уточни Лари. — Тъй като трябваше да се обяснявам с него на висок глас заради гълчавата, слухът за вашето пристигане се разнесе и...

— Ето го!

С този вик на уста тълпа от петдесетина души, повечето размахващи броеве на „Странд“, се насочи към Дойл. Беше абсолютно невъзможно да си пробият път през тях до файтона. Кочияшът Роджър се бе изправил на капрата и трескаво размахваше ръце. Над главата му се виждаха томително близките комини на „Елба“.

— Втасахме я — съобщи Дойл на Инес, сложи си маската за публични изяви, стъпи по-здраво на земята, за да посрещне нападението с писалка в ръка, подготвил приятелска дума за всеки, който го заговори, решен да изпълни в рамките на възможното — при това колкото може по-бързо — всяко разумно искане.

Така — в драскане на подписи, размяна на приветствия, изтърпяването на анекдоти („Имам чичо в Брайтън, пада си малко детектив...“) и вежливи, но твърди откази да приеме аматьорските ръкописи, натъпквани в ръцете му — неусетно измина половин час. Десетминутният път с файтона до кея мина по някакво чудо без инциденти, запълван единствено от монолога на кочияша, който не можеше да се начуди на късмета си и повтаряше в различни вариации: „Ах, как само ще се зачуди моята, като й разкажа...“.

На митницата минаха с такава лекота през всички бюрократични препятствия, свързани с напускането на родината, че Дойл донякъде се разочарова, защото се беше настроил да разпердушини първия чиновник, който се опита да ги разиграва.

Не, нещо не беше наред... всичко ставаше прекалено лесно.

И докато стоеше пред поредния служител — стиснал документите му в едната ръка и печата в другата — на само едно препятствие пред финаша в момент, когато до отплаването на кораба оставаха някакви си пет минути, Дойл с периферното си зрение зърна и с безпогрешния инстинкт на преследван дивеч моментално разпозна самотния журналист, приготвил се за скок към него в първия удобен момент.

— Мистър Конан Дойл!

Ударът беше нанесен: бележник в ръка, смачкан костюм, сдъвкана пура, панамена шапка, пружиниращата походка и самоувереността на териер, надушил дияря. Чистокръвен репортер, на всичко отгоре американец — най-опасната порода.

Дойл бързо се огледа... Дявол да го вземе, Лари и Инес се занимаваха с багажа. Той самият беше притиснат в опашката без никаква възможност за бягство.

— Мистър Артър Конан Дойл!

— Приковахте вниманието ми, господине — обърна се Дойл към него.

— Фантастично! На път за Щатите... първо посещение! Вълнували ви нещо?

— Прекалено много неща, за да ги споделям.

— Така ли? Че защо не? Изпитвате ли нетърпение? Убеден съм! Нюйоркчани ще се влюбят във вас... огромен град... грамаден! Няма да повярвате на очите си... издига се право в небесата! — И той илюстрира твърдението си с недвусмислен жест, разпервайки ръце към небето. — Ето така!

„Този човек е луд — осъзна Дойл. — Напълно откачен. Усмихни се, Дойл, на побърканите никога не се противоречи.“

— Е! Големи планове, нали? Ще почетем из градовете... петнайсет ли бяха? Вие направо сте вторият Чарлз Дикенс!

— Човек може да си позволи да върви по безсмъртните му стъпки, само изпълвайки душата си с благоговение.

Погледът в очите на репортера се замъгли за миг, но пълната липса на разбиране беше естественото му състояние и не го тревожеше ни най-малко.

— Сензационно!

— Сега, ако ме извините, трябва да се кача на борда...

— Кой най-много ви харесва?

— Кой какво?...

— Имам предвид разказите за Холмс — вие имате ли любим сред тях?

— Не знам, може би онзи със змията... извинявам се, убийте ме, но не мога да си спомня заглавието му...

Мъжът щракна с пръсти и извика:

— „Пъстрата лента“! Фантастичен е!

— Предполагам не сте чели... някоя от другите ми книги?

— Какви други книги?

— Ясно... Съжалявам, наистина трябва да тръгвам.

— Окей, сега нека чуем истината: какво очаквате да намерите в Америка?

— Хотелска стая и поне малко усамотение.

— Хо! Надявайте се. Вие, мистър Дойл, сте голямата новина, нали се сецате — манията по Шерлок. Приятелю, това си е истинска треска! Трябва да свикнете с тази мисъл. Пригответе се и за това, че ще ви разпъват на кръст.

— Разпъват ли?

— Всеки обикновен американец и брат му ще искат да знаят кой сте вие. Какво ви движи в живота? Какво представлява човекът, чийто извратен мозък е родил подобно нещо?

— Ужасна перспектива.

— А бе вие защо мислите, че вестникът ми купи място на кораба? За да запозная другите с вас — затова.

— Имате място на кораба? — „Не, късно е вече да променям плановете.“

— Окей, ето моето предложение — каза дребосъкът, демонстрирайки предпазлива увереност. — Дайте ми няколко интервюта само за мен по време на пътя, а аз ще ви се отплатя като направя нещата малко по-лесни за вас, когато пристигнем там. Имам

страхотни връзки в Ню Йорк. Зрелища, жени, вино — каквото кажете. Без ограничения. Поднесени на сребърен поднос.

И му намигна. Какво невероятно създание.

Митническият чиновник подаде на Дойл документите за превоз на багажа със стеснителна усмивка. В предните му зъби зееше широка пролука.

— Още ли не сте го убили?

Явно имаше предвид репортера.

— Е, всички понякога се поддаваме на изкушения — въздъхна Дойл, прибра документите и бързо закрачи към изхода.

Репортерът го последва тичешком, извади визитна картичка и я тикна пред очите му.

— Казвам се Пинкъс. Айра Пинкъс. От „Ню Йорк Хералд“. Помислете за предложението ми.

— Благодаря ви, мистър Пинкъс.

— Мога ли да ви поканя на вечеря?

Дойл махна отрицателно с ръка и се усмихна.

— Тогава по питие? По един коктейл? Какво ще кажете?

Охраната на изхода спря Пинкъс. Възможно ли бе това? Да! Той явно не беше минал през митническата проверка. Разстоянието между тях се увеличаваше и Дойл се усмихна. Има ли наистина по-приятно изживяване за човек от бягството?

— Още нещо... имате ли някакви планове да върнете Шерлок?
— извика Пинкъс. — Не можете да го оставите заровен там в онези швейцарски Алпи! Ние искаме още разкази! Читателите ви са готови за бунт!

Но Дойл така и не се обърна. Вдигна поглед и видя Лари с количката, а Инес да се разплаща с носача. Многобройни докери се изкачваха по трапа, понесли на раменете си куфари и чанти. На кея, малко встрани, се виждаха няколко ковчега. Щяха да ги натоварят в трюма на кораба — покойници, заминаващи за погребение в родината.

„Странно — помисли си Дойл. — Всеки трансатлантически рейс пренася и мъртъвци, но труповете обикновено се товарят предната нощ, за да не се тревожат пътниците. Изглежда, тези са ги докарали в последната минута.“

Трима-четирима загрижени офицери гледаха надолу към Дойл от кварталдека. Единият направи справка с часовника си. Беше дванайсет

без две минути. По всичко изглеждаше, че те с Инес и покойниците щяха да бъдат последните пасажери, качили се на борда... с изключение на Пинкъс.

Или, ако имаха късмет, без него.

— Опасявам се, че няма време, за да ви изпратя догоре — извини се Лари.

— Тогава ще се сбогуваме тук. Ето ти тазсутрешната кореспонденция — каза Дойл и му подаде солидна пачка писма.

— Наистина съжалявам, че не пътувам с вас. — Лари гледаше в краката си и изглеждаше искрено опечален.

— Едва ли съжаляваш повече от мен, Лари. — Дойл го потупа с обич по рамото. — Не знам как ще се справям без теб, но някой трябва да се грижи за дома. И едва ли има кой да го направи по-добре от теб, приятелю.

— Само като си помисля, че в някой момент може да имате нужда от помощта ми, а аз няма да съм там...

— Е, Инес добре ще те замести, особено ако трябва да се счупи някоя гореща глава.

— Или поне ще умра, опитвайки се да го сторя — отсечено каза Инес и изкозирува.

— Ще пишем всеки ден. Прави го и ти. А това е за децата. — И му връчи пакет с подаръци и сладкиши.

— Ще ни липсват — промърмори Лари и долната му устна предателски затрепери.

— Дръж госпожата на топло. И никаква влага — прошепна дрезгаво Дойл и хвана Лари за ръката. После се извърна, за да скрие сълзите си. — Да вървим, Инес. Напред. Отиваме да завладеем Америка.

— *Bon voyage*, сър — каза Лари и ентусиазирано размаха ръка, когато двамата стъпиха на трапа. — *Bon voyage*.

Корабният ковчезник топло ги приветства с добре дошли на борда. Якият Лари размахваше ръка с равномерността на махало.

Откъм помещенията на митницата се появи някой и се стрелна спринтирайки към трапа.

Айра Пинкъс. Боже опази!

Дойл се отправи към другия край на горната палуба и пое дълбока освежителна глътка солен морски въздух. Междувременно

вече изтегляха на буксир кораба от пристана. Дойл се почувства доволен най-сетне да е сам. Беше на трийсет и пет години, метър и осемдесет и пет, деветдесет килограма мускули, стегнати от редовни тренировки на боксовия ринг и в гимнастическата зала. Мустаците му бяха гъсти, черни и грижливо подстригани, лицето му — вече не така издължено като на младини — бе набраздено и носеше следи на богат житейски опит. Погледът му бе властен и издаваше увереност, допълвана съвсем недвусмислено от облеклото и маниерите му. Без да го съзнава, Дойл излъчваше магнетизма на предопределен за велики дела мъж, но сам гледаше на себе си като на човек, посветен първо и най-вече на семейството, така че предстоящата дълга раздяла с жена му и трите му дечица бе за него истинско мъчение.

Изпитанията на съдбата, естествено, не можеха да предпазят никого от малките неприятни изненади на ежедневието — истина, която Дойл бързо бе усвоил — да не говорим за далеч по-сериозните неудобства на самотата и душевните терзания. От друга страна, поддържането на фасадата на успеха бе свързано с разноси, които свеждаха разликата между приходи и разходи до все същото деликатно равновесие, превръщащо живота на обикновения човек в кошмар.

Не че Дойл очакваше някакво съчувствие за трудностите, свързани с благосъстоянието му, макар истинският размер на богатството му да бе съвсем различен от онова, което хората предполагаха... уви, много под него. Не, той не се оплакваше — това беше съдба и той сам си я бе избрал с широко отворени очи. Но все още не проумяваше защо постъплението на всяка сума бе следвано почти моментално от необяснимото ѝ изчезване... най-често заради закупуването на всякакви нелепи неща, обречени да събират известно време прах, за да изчезнат по реда си: работен кабинет, пътнически сандък, гараж и цяла купчина боклуци. Както и да е, такава бе истината. Но най-абсурдното бе, че всичко това се случваше на един потомствен шотландец, закърмен в пестеливост и полагал през целия си живот героични усилия да избягва ненужното и екстравагантното.

Безсмислено беше да се съпротивлява: миграцията на парите, изглежда, бе един от фундаменталните и непоклатими природни закони. Човек се труди, с цел да заработи достатъчно, за да задоволи биологическите си нужди — топлина, храна, подслон, семейство — след което, с единственото намерение да се самовъзнагради за

къртовския си труд, продължава да харчи остатъците от полученото вече за ненужен лукс и го прави, докато не усети, че насъщните му нужди са толкова застрашени, че се налага да подхване целия цикъл от самото му начало. И е в същия плен на генетична предопределеност, в който се намира подскачащата нагоре по потока съомга, устремена към своята смърт.

Цяла седмица в морето... Боже господи, каква нужда имаше от това. Да оставиш за известно време зад себе си смазващото бремене на прозаичните главоболия. Интересна мисъл: хората не осъзнават как грижите са се натрупали като камъни в джобовете им, докато не им се наложи да заплуват. Цяла седмица, през която нямаше да мисли за нищо друго, освен за задължението да поддържа кореспонденцията си — средно по шейсет писма на ден. Дневен график, способен да завлече на дъното обикновен човек.

И какво чудесно средство за бягство бе този величествен параход — титан, разсичащ вълните, почти неуязвим за яростта на вятъра и капризите на времето. Колко fino и достолепно бе това изживяване в сравнение с претърпканите фрегати и малките военни кораби, на които бе плавал на младини като флотски лекар. Петнайсет години бяха изминали оттогава, но онези дълги месеци в морето му се струваха като сън отпреди цял век.

Той вдигна крак, подпря го на релинга и зарея поглед към изчезващата в далечината Англия, после извади новия си далекоглед, разгъна го и го насочи към крайбрежната улица, опасваща целия Саутхамптън. По алеите край плажовете, без да бързат, се разхождаха туристи и поемаха с пълни гърди свежия въздух. Той нагласи фокуса и видя хора, насядали по каменните парапети, с одеяла на коленете, и други, лениво поклащащи се в шезлонги.

Прободе го остра болка. По-малко от три месеца бяха изминали, откакто бе бутал количката с Луиз по една алея в Швейцария. Студено синьо небе. Надвиснали над главите им планини... как ненавиждаше величественото безразличие на твърдите канари. Колко омразна му се бе сторила снизходителната бодрост, с която персоналът на санаториума обграждаше пациентите си.

Спомни си как накрая не бе издържал и бе сграбчил за ръката една австрийска медсестра с лице, плоско като лопата, бе я разтърсил и й бе казал: „Ти говориш с болестта! Говори на нея — не виждаш ли, че

в стола седи човек!“. Луиз се бе притеснила, а сестрата бе отскочила назад и бе вдигнала ръце, за да се защити. О, как ги ненавиждаше! Те не познаваха жена му и не бяха опитали макар и за миг да я заговорят по човешки, да покажат макар и за кратко някакво съчувствие към онова, което тази мила, смела и добросърдечна жена бе изстрадала.

Защо хората винаги се отвръщат от страданието? Развитието на болестта винаги е жестоко и понякога е трудно да се наблюдава — колко пъти сам се бе чувствал виновен, че търси убежище зад маската на лекарския авторитет, макар човекът пред него да имаше нужда не толкова от предписваното лекарство, колкото от един проникващ до сърцето му поглед, който да докосне нещастieto в дъното на душата, жадуваща за мъничко съчувствие! Гневът му към безразличието на онази сестра до известна степен се дължеше и на собствената му вина. Вина заради безпомощността да излекува съпругата си от жестоката болест, от която нямаше спасение и която с всеки изминал ден я отнасяше все по-далече от него. Колко време бе изминало, откакто за последен път се бяха чувствали мъж и жена? Три месеца? А може би четири?

Откъм югоизток се появиха доковете на военната корабостроителница при морската база в Портсмут. Боже, колко следобеди в чудене какво да прави бе прекарал там, гледайки от прозореца на кабинета маневриращите из залива канонерки. Но когато имаш по един пациент на шест месеца, какво друго ти остава да правиш, освен да седиш и да наблюдаваш канонерките? Близо десет години бяха изтекли, откакто се бе пренесъл там след онази история със Седмината. Възможно ли беше това?

И в съзнанието му се отприщи бентът на спомените: малкият Инес — тогава само на дванайсет години — работещ като негов администратор през лятото... бялото му лице над стегнатата тъмносиня униформа, надеждата в очите му да посрещне така и непоявилите се пациенти. Топлите утрини, ласкавите слънчеви лъчи, бавно пълзящи по стената на кухнята в крайбрежния котедж. Острата миризма на газената лампа, стояща върху писалището от червен клен, над което бе прекарал безброй ноци в писане... писане... безкрайно писане, бленувайки за новия живот, който работата щеше да му донесе. Тясната спалня, където бе зачената и родена първата им дъщеричка Мери. Смехът, с който бе пренесъл Луиз през прага, за да започнат

съвместния си живот със сляпа вяра, пълна неопитност и много надежди за щастие.

Очертанятията на хоризонта се размиха... не, очите му се бяха напълнили със сълзи... не трябваше да мисли за нея сега... хайде, Артър, стегни се!

Палубите под него постепенно се оживяваха и изпълваха. Хората възбудено разговаряха. Корабът изглеждаше препълнен. Основно с германци. Паралии. Само дузина-две англичани, качили се в Саутхамптън. „Елба“ беше немски параход, пуснат на вода в Бремен, плаващ по линиите на „Нордойчер Лойд“, напълно нов модел. Девет хиляди тона. Два винта. С максимална скорост от седемнайсет възли корабът бързо се носеше през сивите води на Ламанша. Първокласни каюти за 275 души и само 50 за втора класа. Безукорно обучен, дисциплиниран екипаж. Германските линии почти бяха монополизирани рейсовете за Северна Америка, а от друга страна, хората бяха свикнали да очакват само най-висок професионализъм от немския народ. Нали това бе нация, свикнала да марширува...

Той зърна за миг Инес на долната палуба. Някой се въртеше около него и настояваше да му даде картичка и макар да бе трудно да се види от този ъгъл кой беше... да, Исусе Христе, май беше Айра Пинкърс.

— На път за дома или го напускате?

Дойл сепнато се обърна — мислеше, че е сам при релинга. Мъжът стоеше на три метра от него — с голям корем и червендалесто лице. Изтъняващ ореол от прошарена червеникава коса. Посивели бакенбарди. Към петдесетте. Едва доловим ирландски акцент.

— Заминавам — отговори Дойл.

— Дългите пътешествия често започват с тъжни прощавания — отбеляза мъжът.

Дойл вежливо кимна в знак на съгласие. Да, ирландец беше. Човекът леко се премести, все още с лице към морето, и Дойл забеляза твърдата висока яка на свещеник, здравите обувки, подаващите се от джоба му черна броеница и кръст. Проклятие, последното нещо, от което сега имаше нужда, бе някакво лишено от чувство, изпросено утешение от страна на един...

— Понякога удоволствието от тъгата е по-силно от удоволствието от самото удоволствие — продължи свещеникът. —

Нещо ново влиза в нас. Оказваме се в състояние да погледнем към непознатото без предразсъдъци и предубеждения. Можем да го възприемем като добре дошла, новооткрила ни се възможност. И дори може да открием в себе си неизследвани територии, места по-близки до сърцевината на страшната тайна кои всъщност сме ние.

Топлината в гласа на непознатия докосна дълбоко скрита струна в душата на Дойл. Това не беше обичайният благочестив брътвеж — зад думите се долавяше истинско съчувствие, което трогна Дойл въпреки вътрешната му съпротива. Улови се, че му е трудно да намери подходящи думи в отговор... как бе възможно свещеникът да познава с такава точност природата на душевните му терзания? Мъжът не отместваше поглед от брега, уважавайки невидимите граници на чувствата на Дойл, които той никому не би позволил да наруши.

— Понякога оставяме по-добрата част от себе си зад нас — промълви Дойл.

— Може да се окаже, че зад пътешествията има цел, неподозирана в началото — изрече свещеникът. — Те могат да спасят човешки живот. А защо не и душа!

Дойл позволи на тези думи да проникнат в съзнанието му и да го стоплят. Вътрешният му глас бе заглъхнал. Ленивото полюшване на водите на Ламанша приковаваше погледа му и той отстъпи пред чувството на душевен покой...

Слънчев лъч се отрази от водната повърхност, заслепи го и го извади от замечтаността му. Нямаше никаква представа колко време бе останал така, след като бяха разговаряли, но бреговата ивица изглеждаше напълно променена. Сега плаваха покрай обширни нивя и заоблени хълмове. Океанът ги зовеше към себе си. Той се огледа.

Свещеникът си бе отишъл.

Под палубата, на която Дойл стоеше сам, един висок, снажен, красив и модно облечен мъж, рус и широкоплещест, току-що излизаше от шахтата на стълбата, водеща право надолу в товарния трюм на „Елба“. Той незабелязано се сля с тълпата и заговори заобикалящите го на онзи перфектен немски, в който се долавя аристократичният акцент, характерен за родените в Хамбург. И след като без никакво затруднение стана част от групата, без да се откроява по някакъв начин

от останалите в нея, наложил върху лицето си леката усмивка на някакво недостъпно за околните вътрешно веселие, мъжът си поръча питие, запали цигара, облегна се на колоната и заби изучаващ поглед в спътниците си.

Загледани в размиващата се в далечината брегова линия, самодоволните бюргери изобщо не бяха забелязали как се бе присъединил към тях. Това беше добре. Никой не го бе видял да се крие в трюма. А до момента никой от корабните офицери не го бе дарил макар и с бегъл поглед.

Брегът най-сетне се скри. Той продължаваше да оглежда разпръсващите се пасажери. Мнозина се отпавиха към бара, насочили цялото си внимание към евтините забавления, на които изглеждаха решени да се отдадат по време на пресичането на Атлантика.

И тогава ги видя: двамата младежи, открояващи се със скромното си облекло сред отпочиващите буржоа, в ъгъла до спасителните лодки. Нещо в тях му напомняше за търговци... може би начинът, по който разговаряха. Като конспиратори. Нещо, което му бе направило впечатление още докато ги бе следил в Лондон — двама евреи, опитващи да се слоят с обкръжаващата ги тълпа. Но него не можеха да излъжат.

Бяха ли разбрали, че са следени? Не още. И все пак нещо ги бе подплашило, щом така набързо бяха решили да предприемат това пътешествие. Никак не бе лесно да събере екип и да ги последва почти без подготовка, но все пак бе успял.

Без да спират разговора си, двамата погледнаха към него, но той отмести очи към минаващата наблизо дама и докосна вежливо периферията на шапката си. Когато отново ги погледна, те бяха загубили интерес към особата му и се отдалечаваха, все така разговаряйки.

Остана на мястото си. Най-важното сега бе да научи кои са техните каюти. После щеше да задейства останалите.

Хвърли небрежно фасата през борда и бавно тръгна след тях.

Те не правеха нищо, за да го затруднят.

Тихият океан, заливът на Сан Франциско

На половин свят от Дойл, на борда на друг кораб — „Кантон“, полуразпадащ се параход само за третокласни пътници, едно наистина ръждясало корито, потеглило от Шанхай — пътуващ на изток и вече навлизащ сред плитчините, отбелязващи външната граница на огромен дълбок залив, до релинга на щирборда стоеше самотен мъж и мълчаливо отправяше молитва, докато наблюдаваше приближаването на хълмистата суша на една непозната земя. Край него се блъскаше тълпа одърпани бедни емигранти и приветстваше с бурни възклицания митичната земя на охолството, изплуваща пред очите им. След две седмици в трюма, прекарани сред плъхове и престъпници, хората за пръв път бяха склонни да допуснат, че не са сбъркали да поемат риска на неизвестното.

Макар мъжът да стоеше практически в центъра на тълпата, никой не го буташе или дори докосваше. Не беше едър, не се открояваше с нещо необичайно, не заемаше много място, но когато пожелаеше това, никой не се приближаваше до него. Не бе нито млад, нито стар, и нищо от външния му вид не оставяше спомен в нечия памет. Дори тук, в центъра на вълнуващата се тълпа, присъствието му оставяше незабелязано. Тази своя способност той често практикуваше: да оставя дупка във въздуха, да става невидим, когато ситуацията го налага. И тогава го оставяха на мира — този човек предизвикваше подсъзнателния респект на околните.

Не познаваше родителите си, нито бе израсъл в нечие семейство — тези неща му бяха така чужди, както тези хора край него; когато го бяха захвърлили на улицата, никой не бе оставил листче с името му. Още като малък бе показал такава самостоятелност и целеустременост, че братята от манастира, в който бе прекарал детските си години, го бяха нарекли Каназучи — „Чука“.

Когато корабът най-сетне акостира и на борда се качиха служителите от емиграционния контрол, никой от тях не се усъмни, че той е нещо по-различно от онова, за което се представяше: един от четиристотинте бедни като църковни мишки китайски работници, дошли направо от провинция Квантун. Знаеше, че с високо избръснатото си чело и сплетената на темето плитка ще бъде неотличим от останалите азиатци в очите на американците.

Никой от тях не подозираше, че той е японец — раса, все още рядко виждана в тази страна. Немислимо бе някой да се досети, че е

член на древен монашески орден от остров Хокайдо и че за братята от манастира е истински светец.

И накрая, последната мисъл, която би хрумнала комуто и да е, бе, че този човек е един от най-опасните измежду всички живи хора.

Каназучи сложи край на медитацията си с изящество, което достави удоволствие на изтънченото му чувство за вътрешен баланс. Докато корабът приближаваше Америка, виденията, тревожещи сънищата му вече трети месец, ставаха дори по-обезпокоителни отпреди и само медитациите му даряваха известно успокоение.

Вълнението на палубата се засили пред гледката на изкусително близките очертания на града. Каназучи намести лекия издължен вързоп на гърба си и се запита за пореден път дали ще поискат да го развърже за проверка, преди да ги пуснат на брега. На борда пътуваха много занаятчии — дърводелци, зидари — и всички носеха инструментите си. Може би щяха да се отърват, без да ровят из принадлежностите им. Ако не... трябваше да намери начин да заобиколи властите.

Каназучи беше подготвен. Бе стигнал прекалено далеч. Дори за миг не допускаше мисълта за провал. И знаеше много добре, че ако някой зърне меча, скрит във вързопа, той ще трябва да го убие.

2.

— Казвам се Вернер. Ако мога да направя нещо, за да бъде пътуването ви по-удобно, моля, само ми кажете.

— Благодаря ти, Вернер.

Дойл се приготви да влезе в каютата си, но Вернер му препречи пътя.

— Не знам дали мога да си позволя дързостта... Четох за вашия детектив, сър, и бих искал да ви демонстрирам, че великият Холмс не е единствен с дедуктивните си способности — каза спретнатият немски стюард.

— Чудесно. И как ще направите това? — вежливо се осведоми Дойл.

— Имам възможност да ви наблюдавам само от няколко минути, нали така, сър?

— Не мога да отрека това.

— Но мога да ви съобщя, че през последната година сте пътували до Шербур, Париж, Женева, Давос, Мариенбад, обратно до Лондон, веднъж до Единбург и два пъти до Дъблин. Правилно ли е, сър?

Дойл трябваше да признае, че е така.

— И искате ли да ви кажа как стигнах до тези заключения?

Дойл пак трябваше да признае, че иска.

— Прочетох етикетите по багажа ви.

Вернер намигна, размърда малките си руси мустачки, отривисто козирува и изчезна по коридора. Дойл едва бе успял да се захване с подреждането на багажа си, когато в каютата нахлу Инес и събори бомбето си в горния праг.

— Страхотни добри новини — задъхано каза той и вдигна шапката си. — Намерих един човек, който ще ни бъде от изключителна полза, когато пристигнем в Ню Йорк.

— И кой е този човек, Инес?

— Даде ми картичката си. Ето я. — И той я извади. — Казва се Нелс Пимел.

— Пимел ли?

— Репортер за „Ню Йорк Поуст“. Наистина ще те заинтригува, Артър. Този човек е истински „образ“...

— Я дай да видя — каза Дойл и взе визитката.

— Много симпатичен приятел. Оказва се, че познава едва ли не всички, които представляват нещо в целите Щати...

— И какво иска мистър Пимел от теб?

— Нищо. Покани ни да вечеряме с него довечера.

— Ти, разбира се, не си приел.

— Но... аз не видях нищо лошо в това да...

— Чуй ме, Инес, и то ме чуй внимателно. Считано от този момент нататък ти няма да търсиш този човек, няма да говориш с него и няма дори с намек да окуражаваш опитите му да влезе под кожата ти!

— Не мога да те разбера... той изглежда толкова приятен и безобиден човечец.

— Той не е „човечец“, не е „приятел“ и изобщо не е нищо обикновено — той е журналист, а те са съвсем различни от нас.

— И ти веднага заключи, че се опитва да завърже приятелство с мен само и само за да се приближи до теб, така ли?

— Ако става дума за онзи, когото подозирам, бъди сигурен, че той ни най-малко не се интересува от твоето приятелство, та дори и от бегло познанство с теб...

На бузите на Инес се бяха появили две червени петна, и зениците му бяха станали като главички на карфици... „О, боже, помисли си Дойл, — колко добре познавам тези признаци.“

— Значи за теб съм смешен с предположението си, че на този кораб може да се намери някой, който да прояви искрен интерес към мен като към нормално човешко същество...

— Инес, моля те... Изобщо не твърдя такова нещо!

— Така ли?

— Правилата за общуване на палубата на кораб са по-различни от обикновените. Този Пимел или Пинкър, или каквото и да е името му, вече се опита да ме ухажда. Дай му само ей толкова надежда, че може да постигне нещо, и той ще изкара това пътуване, настанявайки се в джобовете ни.

— Знаеш ли какво мисля? — Инес подскочи и гласът му застрашително изтъня. — Мисля, че си чел прекалено много вестникарски изрезки, отнасящи се до теб. Според мен ти си мислиш, че си по-добър от останалите хора. Аз съм на двайсет и четири години, Артър, и макар никога преди да не съм се качвал на борда на кораб, това не означава непременно, че съм забравил маниерите си, така че възнамерявам да говоря и да вечерям с когото избера.

Решил да подчертае думите си със стремително излизане от каютата, Инес се обърна, за да тръгне, и отвори вратата на вградения гардероб. За чест на младежа, той запази самообладание, огледа вътрешността на гардероба, сякаш бе искал да направи точно това, затръшна вратата, изръмжа одобрително, изхвъркна от каютата и разбира се, закачи с шапката си горния праг и тя пак падна.

„Пет месеца без Лари — помисли си Дойл. — Господи, аз просто няма да се върна в Англия жив.“

Дойл вечеря на масата на капитан Карл Хайнц Хофнер в отсъствието на по-малкия си брат, предпочел да прекара първата си вечеря на борда в компанията на Айра Пинкър/Нелс Пимел... и още четири други псевдонима, използвани от Пинкър при работата му за шест различни нюйоркски вестника. Пинкър/Пимел показва само с поглед разочарованието си от това, че знаменитият брат на Инес няма да се присъедини към тях, но нали и червеят не стига до центъра на ябълката, започвайки от средата.

Вбесен от снобизма на Артър, Инес без никакви угризения обсипа Пимел с пълното меню анекдоти, които Конан Дойл сам обичаше да разказва — е, какво лошо можеше да има в това? Нямахше впечатление, че събеседникът му го разпитва. Нещо повече, той се интересуваше в еднаква степен както от приключенията на Инес по време на службата му в полка на Кралските мускетари, така и от всичко свързано с живота и навиците на Великия автор. А и самият Пимел се оказа много забавен разказвач за всичко, отнасящо се до темата Ню Йорк, демонстрирайки задълбочено и направо интимно познаване на танцьорките от Бродуей.

— Ама не, разбира се, няма никакъв проблем да те запозная с някои от тези момичета — уверяваше го Пимел. — Всъщност...

хрумна ми нещо: защо двамата с теб не се разходим някоя нощ из града заедно с няколко от тях? Или още по-добре — да направим парти! Ще ги поканим да ни посетят! Пийни още вино, Инес!

Пимел беше направо изключителен приятел.

Осъзнавайки, че май ще прекара всички вечери в компанията на капитан Хофнер — солиден мъж, интересуващ се единствено от морска статистика, от етикета, задължителен за всички пътници на борда, и от справочниците с точните времена на приливи и отливи в различните части на света... и неспособен да оскверни тези сфери на познанието с дори капка чувство на хумор — Дойл зададе в икономично темпо всички хрумнали му въпроси относно „Елба“, надявайки се да спечели достатъчно време, за да открие други по-плодотворни теми на разговор. Но в отговорите на Хофнер липсваше какъвто и да било ентузиазъм — прецизни, формулирани в гладки фрази, изречени по онзи приковаващ вниманието начин, по който птицата майна^[1] би изрецитирала подбрани пасажи от ръководство за ремонт на корабен двигател. Този мъж бе прекарал толкова голяма част от живота си в морето, че не бе съумял да си създаде мнение по какъвто и да е по-значим сухоземен въпрос, и бе съвсем явно, че даже не е разлиствал някой роман. Още по-малко роман от Дойл.

Другите сътрапезници също не бяха особено вдъхновяващи — група директори на пивоварни от Бавария, поели по света с грижливо гледаните си съпруги, решени да обиколят из пивоварните, пръснати из американския Среден запад. Всички имаха скромни познания по английски, които по някакви причини бяха решили засега да не използват активно, макар това да не им пречеше да попиват през по-голямата част от времето всяка произнесена от Дойл дума, сякаш в нея се съдържа таен религиозен смисъл... всъщност Шерлок Холмс беше Голяма работа в Германия.

Синдромът на Известния автор обикновено даваше на Дойл напълно достатъчно вдъхновение, за да подхване някоя от любимите си теми, но тази вечер всеки път, когато измислеше нещо достатъчно дълбокомислено, погледът му попадеше на Инес и Пинкър/Пимел, оперели заговорнически глави в другия край на салона, и настроението му се разваляше. Чувстваше се оглупял и безчувствен като... като невъзмутимия капитан Хофнер. Общият разговор на масата се накъсваше от все по-дълги и по-дълги паузи, по време на които

стърженето на ножовете по порцелановите чинии ставаше направо оглушително.

— Спомням си, че четох някъде за трайния ви интерес към окултизма, мистър Дойл — обади се една самотна англичанка, която до момента само беше наблюдавала, без да се обажда.

— И още как — отговори ѝ Дойл. — Интерес, съдържан от съвсем естествен и определено здравословен скептицизъм — бързо уточни той.

Мрачните лица около масата се озариха от нов живот. Съпругите на бюргерите се нахвърлиха върху Хофнер на немски, явно умолявайки го да предприеме нещо, неизвестно как свързано с Дойл. Хофнер дълго се съпротивлява, но накрая се обърна към Дойл с изражение на искрено извинение.

— Докато пресичахме Ламанша, разказах една история — каза капитанът. — Изглежда, някои членове на екипажа са убедени, че на борда има призрак.

— Този кораб е свърталище на духове — заяви англичанката.

Тя седеше неспокойно на ръба на стола си. Беше дребна и подобна на птичка и макар по време на вечерята да не ѝ бе обърнал никакво внимание, сега, когато тя бе попаднала в стихията си, Дойл видя в светлите ѝ очи познатия му нездрав блясък: жената беше Истинска вярваща.

— Опасявам се, че не мога да заявя това със сигурност, мисис Сейнт-Джон — каза капитан Хофнер, после продължи все така извинително, обръщайки се към Дойл: — От няколко години на борда на „Елба“ стават странни и... необясними неща.

— Защо не разкажете на мистър Конан Дойл за последната случка, капитане? — попита мисис Сейнт-Джон с кратка нервна усмивка, примигвайки тревожно.

— Ами... това се случи тази вечер — сви рамене Хофнер и понижи глас.

— След като излязохме в морето?

Хофнер рязко кимна.

— Един от пасажерите чул странни звуци откъм трюма — някакви писъци, повтарящо се почукване...

— Има ли други свидетели? — осведоми се Дойл.

— Не, само тази жена.

— Класически случай на обитаване от духове — намеси се мисис Сейнт-Джон, неспокойно мачкайки салфетката си. — Сигурна съм, че ще се съгласите с моята диагноза, мистър Конан Дойл: стъпки в празна стая, почуквания, тропот, печални гласове. И грамадна, застрашително извисяваща се сива фигура, забелязана в един от коридорите на трюма.

— Искам да изясня, че лично аз не съм виждал нищо такова — подчерта Хофнер в откровен опит да омаловажи ситуацията. Недопустимо бе на неговия кораб да има истински дух.

— Капитане, случвала ли се е на борда на „Елба“ някаква истинска трагедия? — попита Дойл.

— Този кораб е на вода вече от десет години и аз съм бил на борда му всеки ден от тях. Щом на едно място се събират много хора, трагедията — колкото и да е тъжно това — е нещо, което не може да се избегне — уклончиво отговори Хофнер.

— Тъжно е наистина — съгласи се Дойл, изненадан колко изразително се бе изказал капитанът. — И все пак, има ли такава, която се откроява от по-незначителните? Някакво убийство, свързано с проява на насилие или запомнящо се брутално самоубийство?

Бюргерите и съпругите им бяха видимо озадачени.

— Извинете ме за прямотата, дами и господа, но няма никакъв смисъл да го увъртаме: събития като тези, описвани от мисис Сейнт-Джон, обикновено са резултат от някакво ужасно нещастие и не е възможно да го обявим за несъществуващо, като заобикаляме фактите.

„Най-сетне нещо — помисли си Дойл, — което мога да докарам до успешен край.“

— Имаше в миналото — предпазливо започна капитанът — няколко случая.

— Отлично... но аз не бих искал да изтръгвам от вас подробностите пред една толкова смесена компания. Ще ви предлага една интересна теория, *meine Damen und Herren*, и тя е най-правдоподобната според мен, ако изобщо вярвате в тези неща: духът е емоционалният остатък от един живот, завършил неочаквано или при обстоятелства, свързани с голямо душевно вълнение. Точно по тази причина духовете най-често имат отношение към убийствата, към жертвите при нещастни случаи, към самоубийствата — все събития еквивалентни, ако ми позволите това сравнение, на отпечатък от крак

върху влажен пясък — останка попаднала на място, намиращо се извън нашето възприятие за време, чието отношение към нас може да се сравни с отношението на отпечатъка към оставилия го човек...

— О, не! Не, не, не... тук става дума за среща с безсмъртната душа на горкия нещастник — възрази енергично мисис Сейнт-Джон. — Впримчена някъде между земята и небето, в чистилището на празното пространство...

— Е, това е съвсем друга гледна точка. — Дойл не можеше да скрие досадата, че го бяха прекъснали толкова агресивно. — Гледна точка, която се опасявам, че не ми е възможно да прегърна безрезервно.

— Но уверявам ви, мистър Конан Дойл, че случаят е именно такъв. Това се доказва от нашия опит и многократните доказателства, които сме...

— Нашия опит?

Мисис Сейнт-Джон уверено се усмихна на останалите гости.

— Имам предвид най-вече моята спътница и в по-малка степен самата себе си.

— Спътница?

О, боже, дано само не се окажеше, че става дума за невидим дух, подтичващ като пекинез след поредната истеричка. Тази жена бе смахната, нямаше никакво съмнение в това.

— За нещастие Софи не се чувстваше достатъчно добре, за да се присъедини към нас за вечеря — обясни мисис Сейнт-Джон. — Съвсем неотдавна тя приключи изтощителна обиколка из Германия, изнасяйки беседи на много места, и сега сме на път за Америка, без дори да се отбием у дома.

— Изглежда, вие и приятелката ви се радвате на голям интерес — подметна Дойл, с облекчение разбрал, че приятелката ѝ поне обитава човешко тяло.

— Да. Дебютът ни беше преди три години, малко след смъртта на моя съпруг. Естествено, аз бях напълно съкрушена и неутешима... мисля, че тогава се чувствах в известна степен както очевидно се чувствате в момента вие, мистър Конан Дойл. Не можех да проумея как така изведнъж скъпия ми Бенджамин вече го няма. И тогава, виждайки отчаянието ми, един загрижен приятел настоя да се запозная със Софи. Софи Хилс.

— О, Софи Хилс!

— Виждам, че името ѝ не ви е непознато.

Софи Хилс беше най-уважаваната, ако не и най-известна жена медиум в Англия. Тя твърдеше, че е посещавана от огромни конгрегации безтелесни духове, всички без изключение разполагащи с директна връзка с телефонната централа на отвъдното, откъдето по заявка постъпваше непрекъснат поток лесно проверима точна информация за починали родственици, загубени пликосе, изчезнали венчални халки, загадъчни лекарства и — в един добил сензационна известност случай — даже улика относно неразрешено престъпление с десетгодишна давност, станало в Херефордшир, довела до признание в убийство. Понякога Софи проявяваше талант на изумителен медиум, демонстрирайки способностите си чрез изваждане от въздуха на напълно материални тримерни тела, най-често озадачаващо необикновени: африканско птиче гнездо, древни римски монети, а дори и още по-екзотични, като например... подскачаща жива риба. Учените я бяха подлагали на най-подробни изследвания и до сега никой не бе изказал подкрепено с някакви факти съмнение в автентичността на нейната дарба. В един от тези случаи, в присъствието на внушаващи доверие свидетели, свързаната в усмирителна риза мис Хилс, с глава, пристегнатата в чувал от зебло, бе успяла да убеди един от навъртащите се около нея духове да изсвири „Патица в сламата“ на акордеон, заврян под плетен панер в другия край на стаята.

О, да, Дойл знаеше за Софи Хилс. И изпитваше нещо повече от обикновен преходен интерес към възможността да я разобличи по време на сеанс.

— Споменах пред мисис Сейнт-Джон — намеси се капитан Хофнер, — че някоя вечер може да се натрапим на мис Хилс с молба да ни демонстрира силата си.

— И едновременно с това да успокои изтерзания дух, бродещ из „Елба“ — допълни мисис Сейнт-Джон. — А след като научих, че ще пътувате с нас, мистър Конан Дойл, аз сама предложих да изтръгнем от вас съгласие да участвате. Защото ако сам се убедите в чисто научната основа на този експеримент, вашата репутация ще бъде най-доброто доказателство за несведущата публика, че силата на Софи е реална и добронамерена.

— Защо не се уговорим още отсега за утре вечер? — каза капитанът. — Мисля, че след вечеря ще е съвсем удобно.

— За мен ще бъде удоволствие, капитане — учтиво се съгласи Дойл.

Най-важното сега бе да се намери начин Айра Пинкърс да не разбере. Дойл просто си представяше заглавията, с които можеха да го посрещнат вестниците в Ню Йорк: „Създателят на Холмс преследва корабен дух“.

Чикаго, Илинойс

Опомни се, Джейкъб... Какво правиш тук? Възможно ли е да има някакво съмнение? Не, честно казано, не мисля така. На преклонната възраст от шейсет и осем години, когато повечето като теб отдавна са постигнали контрол над духа и тялото си, ти напълно си се побъркал.

Стари глупако, най-добрата част от живота ти едва започваше... помниш ли как издържа на изпитания и лишения, разчитайки на утешението, че след като се оттеглиш, ще можеш да се захванеш с обучението на другите? Освободен от домашни проблеми и професионални задължения, скрил се в усамотението на библиотеката, изправен пред стени, отрупани с томове житейска мъдрост, омиротворен и успокоен, разполагащ с месеци, които да прекараш в изучаване на метафизичното и в медитация. Колко прекрасно щеше да бъде постигането на подобен логичен и дълбоко удовлетворяващ връх на твоя живот! И към всичко това реалната възможност за допълнително просветление.

И вместо да седиш пред писалището, заграден от книги, вместо да почиваш в уюта на сутеренния си кабинет на Деленси стрийт и да топлиш пръстите си с чаша горещ чай с лимон... ти се намиращ под дъжда на перона на гарата в самия център на Чикаго и чакаш да се качиш на влака за — за къде, наистина? — Колорадо, боже опази... място, където не познаваш нито един човек. Кога ли за последен път са виждали равин в Колорадо?

И всичко това единствено благодарение на сън, в който ти бе наредено да го направиш.

Добре, нека не е точно сън, нека е видение, ако държиш на това — видение, което те преследва в сънищата ти през последните три

месеца. Видение с такава сила на внушението и толкова страховито, че буквално успя да те изхвърли от заешката ти дупка и да те изстреля в пустошта подобно на някакъв луд библейски пророк. Не видение, а истински кошмар, от който костите се разтреперват — кошмар, буквално изваден от Вехтия завет, който така обичаш да четеш. В удобното си кресло. На топло... с крака, обути в сухи чорапи.

О, небеса! На теб не ти трябва едностранен билет за Дивия Запад. Ако наистина се нуждаеш от нещо, това е доктор. Защото нищо чудно това да се окаже само началото на една екзотична треска, предшестваща някоя странна и бурно развиваща се умствена болест. Все още можеш да размислиш! Можеш да се върнеш в Ню Йорк, без някой да разбере, ако изпревариш слизането на сина ти от кораба. И виж какво, Джейкъб, имаш ли някаква представа колко ще се разстрои Лайънъл, когато пристигне с книгата, открита с такъв труд, и установи, че си изчезнал неизвестно къде? Само след два часа за Ню Йорк тръгва влак... какво, за бога, би могло да ти попречи да го вземеш?

Но ти май знаеш какво ти пречи, а, старче?

След като си посветил живота си на изучаването на митовете и алегориите в Кабала^[2], ти знаеш, че те са нещо много повече от голи думи върху стари пергаменти, предавани от ръка на ръка през вековете. Знаеш, че тази земя е бойно поле за силите на мрака и на светлината, и че след като си призован да се включиш в тази битка — защото, Джейкъб, ти прекрасно знаеш, че именно това е, което сега става тук! — не е възможно да се откачиш от куката като изреждаш списъка със старческите си недъзи... макар че както си разпънат между невралгията и артритата, Бог ти е свидетел, че би могъл да бъдеш и убедителен.

Нали помниш какво ти казаха равините, когато за първи път разтвори Кабала? Че само мъж, който е женен, който е станал на четиридесет години и е стъпил здраво на земята с двата си крака, само такъв мъж може да се захване за изучаването на тази тайнствена книга. Че намиращото се между двете ѝ корици е прекалено опасно за дилетанти. Че знанието е сила, а езотеричните книги са като барут — това ти казаха те, допълвайки, че само изключителен мъж може да понесе това бреме.

„Аз съм този мъж!“, заяви им ти.

И защо, какво те прихвана тогава? Ако бе ставало дума за обикновена жажда за мъдрост, съществуваха стотици не така опасни извори, от които да се напиеш! А ето че двацет и осем години покъсно ти чакаш да дойде влакът. Странно, нали?

Бъди честен пред себе си, старче: още когато отвори онази книга — автентичната „Sefer ha-Zohar“^[3] — ти почувства, че един ден ще ти се случи нещо необикновено. И ти го искаше! Така че не се оплаквай! Какво чак толкова ценно има в живота, който живееш? Жена ти се помина преди шест години, лека й пръст, синът ти израсна. И, Джейкъб... онзи кабинет в сутерена на Деленси стрийт? Той май не е онова убежище, което си си представял? Защото е... скучен! Ето, каза го най-сетне!

Така че ти ще се качиш на влака за Колорадо, равни Стърн, и ще поемеш онова пътешествие един бог знае за къде по същата причина, която те доведе в Чикаго: защото си човек, който мисли, че на оракулските видения трябва да се обръща внимание, макар и да са нежелани за шейсет и осем годишен старец с разклатено здраве, чийто живот досега едва ли би могъл да се охарактеризира като особено енергичен. И още, защото знаеш, че част от видението ти вече се е сбъднала: откраднатото от храма на равни Брахман в Чикаго копие на „Tikunei Zohar“.

Но най-вече защото ако обърнеш гръб сега и Луцифер тръгне в поход през пустинята и Земята падне в ръцете на Сина на злото, както се намеква в твоя прословут сън... е, ако се чувстваш просто зле, представи си какво ще ти бъде тогава!

Ето че и влакът се появи. Боже, който си в небесата, бди над моя син... защо не изчаках Лайънъл, преди да избягам така? Ами ако и той е в опасност? Можех поне да му драсна едно писмо...

Не. Не това казва видението. Отпусни се, Джейкъб. Поеми дълбоко дъх, успокой сърцето си. Така, сега е по-добре. Удивително каква увереност обхваща съзнанието ти, когато загубиш ума си... поне ти спестява двоуменията.

Къде е билетът ти? А, ето го. И защо този стар куфар трябва да е толкова тежък? Но след като ми се наложи да тръгна така набързо, как бих могъл да знам какво ще ми потрябва по време на това пътуване в неизвестността...

Спри сега... Как бяха думите, които винаги използваше, за да утешиш страдащите в храма? Всичките ни проблеми са временни, така че има ли смисъл да се измъчваме?

Но и ти можеш да потърсиш утеха от другата част на видението, която така и не разбра. Онези думи, отекващи в съзнанието ти, как бяха те...

„Ние сме Шестима...“

Нямаш никаква представа какво означават. Но ти звучат окуражаващо, нали?

Сан Франциско, Калифорния

„Кантон“ акостира на кея в Сан Франциско по средата на следобеда, но когато властите разрешиха на първите работници да слязат от кораба, нощта вече беше паднала. А може би така бе и по-добре, за да не видят белите граждани колко много азиатци стъпват на тяхна земя, помисли си Каназучи.

И докато тълпата напираше напред, той тръгна назад, откъдето щеше да е по-лесно да наблюдава какво става на кея. Двама китайци, застанали в долния край на трапа, крещяха напътствия на мандарин^[4] към слизащите работници: „Вървете право напред към отсрещната сграда и не разговаряйте!“. Пазачи в черни униформи и с дълги палки в ръцете образуваха тесен коридор, а имигрантите минаваха по него, насочвани към високия вход на дълъг навес.

Щом попаднеха вътре, подчинявайки се на следващите излайвани в лицата им заповеди, те се подреждаха послушно на опашките и подаваха документите си на седналите върху високи скамейки бели служители. Широките маси пред скамейките бяха за багажа им, който хората от охраната безцеремонно измъкнаха и разтваряха за оглед.

Каназучи разбра, че се налага да предприеме нещо по-различно.

На фордека над него трима немарливци от екипажа очакваха да получат полагаемия им се отпуск на сушата и използвайки периферното си зрение, Каназучи бе в състояние да види как перспективата за скорошно запиване и последващи оргии отсега стимулира най-ниските им страсти. Той се дръпна в сянката, изчаквайки всички китайци да слязат по трапа.

После сграбчи фала със стоманените си пръсти, изкатери ловко няколко метра, безшумно се приземи зад малката групичка и изчака докато един от тях се отдели — беше набит кривокрак помощник-инженер, решил да облекчи мехура си през релинга откъм страната на морето. Когато приключи, помощникът усети две ръце да се впиват в лицето му със силата на мечешки лапи, последва рязко завъртане, нещо тихо изпука и вратът на помощника се счупи. Трийсет секунди по-късно вече беше и съблечен.

Каназучи използва парапета, за да се плъзне покрай самия корпус на кораба, докато стигна до веригата на котвата, после внимателно се спусна до самата вода и безшумно положи тялото в мазните вълнички на залива. Вдигнал високо дрехите си и вързопа с оръжията, праховете и билките, той преплува разделящата го от брега четвърт миля, избра празна стоянка и се качи на кея по стълбичката.

Дрехите му стояха прилично. В джобовете намери малко американска валута. Сега-засега боговете му се усмихваха, но истината бе, че пътешествието едва започваше. Каназучи не забрави да благодари на мъртвеца за подаръка, който му бе направил с цената на живота си, и се помоли душата му вече да се наслаждава на заслуженото възнаграждение за стореното добро.

Прехвърли се през оградата, без никой да забележи, метна през рамо вързопа, в който се намираще Косата, и тръгна пешком към Сан Франциско. Знаеше, че съзнанието му няма защо да се безпокои за къде е тръгнал или как ще пристигне. Сенсей^[5] бе казал, че видението, което го бе избрало за тази задача, ще го отведе до изчезналата Книга.

*Тъмна планина над пясъка.
Черен лабиринт под земята.
Китайски кулита^[6] копаят тунел.
Белобрад старец с черна шапка.
Ние сме Шестима...*

И докато вървеше, Каназучи повтаряше фразата, която използваше за изпадане в медитация: „Животът е сън, от който се мъчим да се събудим“.

Бют, Монтана

— Вече никога няма да ме върнат жив в онази проклета черна кула в Зеңда! Трябва да ти благодаря за живота си, най-скъпи ми приятелю и братовчедо Рудолфо, но също и за връщането ми на трона на Руритания!

Бендиго Раймър тежко падна на колене до ложето на болния крал и както обикновено ударът разтърси изпоядения от молци и оплют от мухи пищен макет на руританските Алпи. Раймър размаха безпомощно ръце като вятърна мелница, за да илюстрира дълбочината на емоциите, които напиреха да бликнат от него, защото този път бе останал без думи.

— Хайде, говедо такова, опитай да не преиграеш — прошепна Айлин, наблюдавайки откъм страничния вход за сцената, докато чакаше да ѝ дойде редът. После се сети и опипа тревожно фибите в косата си, за да се увери, че евтината бутафорна тиара върху главата ѝ няма да полети в оркестъра, както се бе случило миналата седмица в Омаха.

— Ваше Величество, работата ми тук свърши и аз не мога да приема похвали. Но съм щастлив, че можах да ви служа по единствения достъпен за един англичанин начин: с цялото си сърце и душа — изрече най-сетне Раймър, преди да се изправи и да погледне над монтираното в пода сценично осветление към скритата в тъмнината публика. — Не е злочестина да се пожертваш в името на толкова благородна кауза.

Скудоумната декламация изпроси очакваните ръкопляскания на мъжете, накара дамите да бръкнат за носните си кърпички и за пореден път почтените граждани на — ... къде се намираха в момента — Бют, Монтана, с удоволствие изиграха своята малка роля, докато Раймър самодоволно се наслаждаваше на безкритичната им любов.

Айлин изсумтя отвратено. Даже за актьор — неотличаваща се с особена сдържаност категория хора — този човек бе напълно лишен от чувство за срам.

— Но все още има един начин, по който бих могъл да бъда полезен на Ваше Величество... — Бендиго се обърна и се хвърли да помогне на крал Аликзандър да се надигне, преди тъпият мухльо,

играещ ролята му, да успее да се противопостави. Турнето им продължаваше шести месец, а малоумникът още не се бе научил как да изпълва сцената с кралско присъствие. — Ще ви върна любовта на вашата годеница принцеса Флавия, която ви остана вярна и през най-тъмните мигове на несигурната ѝ съдба и се молеше за вашето завръщане.

„Ха! Ако наистина бях Флавия и трябваше да се омъжа за този нескопосник със скапана прическа — помисли си Айлин, — вече щях да съм преспала с цел ескадрон кавалеристи от полка на Кралските драгуни.“

Раймър направи жест към кулисите. Айлин повдигна гърдите си с две ръце, за да им помогне да се покажат максимално над деколтето — поостаряхме за тези номера, миличка, как мислиш? — и с ефирна походка изхвъркна на сцената.

— Господарю мой, нима сте жив? Обична ми надеждо! Господ да ви благослови!

Тя се просна върху крал Тъпчо и предпазливо подуши. Слава богу, този път поне не беше ял пресен лук преди представлението. Последва голямата целувка — след Кливланд, където го ритна в слабините, младежът вече не смееше да завира дългия си език в цялото ѝ гърло — а междуременно трогателният Бендиго деликатно се извърна, за да не наблюдава завръщането на жената, която обичаше, при краля, чийто живот бе спасил. Завесата падна и както можеше да се очаква, залата избухна в аплодисменти.

Колко е лесно да доставиш удоволствие на американската публика!

— Айлин, скъпа, във финалната ни сцена заедно, когато те информирам за... тъ... неугасващата си любов към теб, не мислиш ли, че репликата за пръстена ми, който винаги ще носиш на пръста си, би могла да бъде подадена малко по-бързо?

Бендиго Раймър се гледаше в огледалото. Беше стигнал до средата на процеса по изтриването на мазния си грим. Не можеше да откъсне поглед от лицето си, сякаш бе хипнотизиран.

„Какво, по дяволите, си мисли, че гледа?“ — питаше се Айлин. Дори самото излизане на сцената едновременно с него бе достатъчно

мъчение, а необходимостта да споделят една и съща гримьорна, както често се налагаше из тия селски пущинаци, бе като затворническа присъда.

— Бендиго, скъпи, не разбираш ли, че Флавия се колебае, защото е разкъсвана между дълга си към скапания крал и невероятната страст, която я влече към обичния ѝ Рудолфо. Ако тя отговори прекалено бързо, опасявам се, това би внушило известни съмнения в искреността на чувствата ѝ. — Тя изчака зъбните колелца на мисълта му да зацепят едно за друго и ѝ се стори, че буквално чува скърцането им. — Или поне такава е моята интерпретация — завърши тя скромно.

— Да-а... ако се изиграе по този начин... — започна той, поглаждайки брада. Всяко негово движение, свързано с напъна да мисли, изглеждаше мъчително. — В такъв случай тази пауза е полезна, така ли?

— Ако Флавия е така отчаяно влюбена в теб, най-добре е да подскажем това на зрителите.

— Колко си права! — изрева той и скочи на крака. — Господ да те благослови, скъпа! Винаги съм смятал, че си безценна находка за моята трупа!

Бендиго отметна глава и въпросна в устата си струя от пулверизатора, който съдържаше „Успокоително за болно гърло“, производство на компанията „Макгаригъл“.

„О, боже, той май се кани да ме целува!“

При нормални обстоятелства дъхът на Раймър създаваше впечатление у околните, че съвсем наскоро е погълнал балсамирана котка. „Макгаригъл“ само помагаше да изглежда, като че ли котката вече е била сварена в евтин одеколон.

Раймър надвисна над нея. Айлин ловко и доколкото бе възможно грациозно му предложи само темето си. Устните му се плъзнаха през косата ѝ и я изплескаха с лепкав грим. След това Бендиго се отдръпна и закрачи из стаята, прекарвайки пръсти през дългите си боядисани кичури в опит да изглежда като човек, осенен от вдъхновение.

„Аз живея в някакъв кошмар“ — помисли си Айлин Темпъл не за пръв път. Дори не за пръв път тази нощ. Когато бе тръгнала за Америка преди десет години, носена на крилете на надеждата и младежките амбиции, можеше ли някой да предположи, че звездата ѝ

ще падне толкова скоро и толкова ниско под линията на видимия хоризонт?

„Предпоследна театрална труппа на Бендиго Раймър“ (така и не бе събрала смелостта да го попита дали влага някакъв смисъл в думата „предпоследна“, но по нейно мнение отговорът по-скоро беше „не“). Бившият идол от матинетата Бендиго Раймър — или ако трябва да се каже истината: Оскар Кранц от Скрантън, Пенсилвания; веднъж се бе натъкнала на акта му за раждане, докато се ровеше из преносимия сейф на трупата — гонеше петдесетте, а може би вече ги бе прескочил.

„Как можах да легна с него онзи единствен път в Синсинати?“ — питаше се Айлин. Бе моментна проява на слабост в самото начало на турнето им; тогава пи прекалено много от онова *vin blanc*, а бедният нещастник все още хващаше око — това между впрочем бе единствената му положителна страна, която той безпогрешно се опитваше да изтъква — особено, ако човек му обърнеше внимание при необходимото осветление... например в непрогледната тъмнина на минен забой.

В крайна сметка, напомни си тя в опит да се самооправдае, ти си само човек, патко, а самотата наистина може да вкара в леглото на всекиго странни партньори. Неуморните опити на Раймър за прелъстяване се бяха оказали лесни за отблъскване. Той бе прекалено самовлюбен, за да може да прояви траен интерес към друго човешко същество. От друга страна, епизодичните любовни завоевания, свързани с покоряването на поредната обожателка, неспособна да отмести от него влажния си поглед, бяха повече от достатъчни, за да удовлетворят неговите... хм, как би могла да се изрази по-деликатно?... неговите невпечатляващи мъжки нужди.

„А моите нужди?“ — попита се Айлин. Животът на сцената се бе оказал толкова по-различен от обетованата земя, в мечти за която бе израсла. О, първите дни в Ню Йорк бяха толкова възбуждащи: всяка светлинка по Бродуей ѝ бе намигвала с обещание за слава, богатство и безкраен поток баснословно състоятелни ухажори. Но всичко бе продължило само седмица. След това бе разбрала колко жесток може да бъде театърът към едно момиче, прехвърлило трийсетте. Само благодарение на грима, на дългата си гъста коса, на нежната си костна структура и на лишеното си от склонност към напълняване тяло... само благодарение на тези неща тя не бе загубила работата си още

преди години. Без да желае това, Айлин беше реалист по душа и по сърце — голям недостатък в една професия, пълна с мечтатели и неудачници. Тя знаеше, че на практика най-добрите роли се дават на по-млади момичета, особено такива, чиито очи гледат гладно. Всичко, от което останалите се интересуваха, бе да прекарат един уикенд в отпуск от потискащите си бракове и да досадят комуто могат с оплаквания от тях над бутилка долнопробно шампанско.

Боже господи, ако вярваше на думите им, се оказваше, че познанията на американските съпруги за секса биха могли да се изгравират върху главичката на комар. И наистина, защо иначе съпрузите им биха лаели всяка нощ към луната? Айлин познаваше всичките си недостатъци, но опитността в леглото не бе сред тях. Колко жалко, че се бе оказала неспособна да се възползва от това! Не че не бе обмисляла тази идея — бяха ѝ правени множество съблазнителни предложения — но макар понякога да си позволяваше слабостта охотно да приема от почитателите си скъпи джунджурии като подарък, тя никога не бе допускала техните по-откровени предложения да застрашат положението ѝ на надарен и ентузиазизиран аматьор. Не, превръщането на секса в работа би го лишило от всичкото удоволствие, което намираще в него, а удоволствията в живота ѝ и без това не бяха много. Още по-малко желаше да се превърне в една от гардеробиерките, сновящи зад кулисите, безспирно мънкащи за добрите стари дни и неспирно повтарящи как са играли с еди-кого си и каква разкошна рокля са носили.

И все пак беше ли готова тя за неизбежния ден, когато дори бендиго-раймъровците на този свят щяха да откажат да я включат в третокласни провинциални турнета, представящи недоразумения като „Затворникът на Зенда“? Не би могло да се каже, че се бе погрижила да си обзаведе гнезденце някъде. Разноските, свързани с поддържането на гардероб, способен ако не да разпалва интереса на различни джентълмени, то поне да го крепи тлеещ, бяха изключили тази възможност.

Не мисли за бъдещето, мила. Нека мине тази нощ, а утрешният ден сам ще се погрижи за себе си. Още едно представление в Бют, после заминаваме за Бойсе, Айдахо. А след това три седмици път на юг, към още по-дълбоката неизвестност. Съвсем наскоро Бендиго бе добавил в маршрута нов град край Финикс, който тя така и не бе

успяла да намери на картата. Беше обяснил, че става дума за някакво религиозно поселище — нещо подобно на мормоните в Юта. И бе допълнил, че пет пари не дава кого боготворят онези нещастници, стига да плащат в налични за правото да наместят задниците си на столовете.

Изненадващо е с колко разочарования човек може да се примири в живота си, помисли си тя, докато наблюдаваше Бендиго да сновае покрай нея и да размахва ръце като разгневена маймуна. От какво ли се възмущаваше сега?

— ... без да има и най-малкото законно основание да иска това от мен! Аз бях направо гениален в онази роля! Гениален! Почерпих вдъхновение от самия Кин^[7]: Шекспир, изигран чрез проблясвания на светкавица. Единствено проклетата завист на Бут...

А-а, познатата история: „Едуин Бут ме изхвърли на двацет и шест години, изплашен от гениалността ми, унищожи по този начин репутацията ми и попречи на кариерата ми да стигне олимпийските висини, на които иначе бях просто обречен да се изкача и т.н.“. Нищо чудно, че бях престанала да го слушам. И все пак интересно е да го гледаш как се пени: стар, изкопаем клоун! Жалко, че му липсва поне мъничко талант, за да погъделичка епичното му его. Но нали ако не страдаше от мания за величие, нямаше изобщо да има каквото и да било величие.

Да, но от друга страна, мадам Великолепие, кой споделя с него тази гримьорна в Бют, Монтана? Нима твоят здрав разум ти е по-полезен, отколкото неговата мания за него? Когато великата Айда Айзакс Менкен минала на турне из Запада, обсипвали сцената със златни зърна. Бендиго все още съумява да си изпроси по някой случайно хвърлен на сцената проскубан букет по време на премиерите. А ти си готова да се разплачеш от благодарност, когато някой влюбчив Ромео от планините ти връчи заеквайки от вълнение повехнала китка маргаритки.

Не е кой знае какъв живот, но поне си е твой, скъпа. Няма съпруг, който да ти заповядва, досадник с вмирисани чорапи, плачеци да ги закърпиш. Няма ревящи бебета, опитващи да се изкатерят по пердетата. Има все нови и нови непознати места. Има все нови и нови хора, с които се запознаваш. И никой не може да ти отнеме надеждата,

че зад следващия завой те очаква нещо слънчево и изненадващо. Колко са момичетата, които всяка сутрин се събуждат с тази мисъл?

Триумфът на надеждата над опита!

„Когато изкуцукам мъченически последния си час на сцената — мина през главата ѝ, — нека изгравират това върху надгробната ми плоча.“

---

[1] Голяма азиатска птица, която може да бъде научена да издава звуци, подобни на фрази. — Б.пр. ↑

[2] Кабала е зародила се през II век мистична философия на евреите за скритото съкровено знание за света и човека, завещано ни от предците на ангелите (а то според друга легенда е иносказателно кодирано във Вехтия завет). — Б.пр. ↑

[3] В основата на Кабала са два фундаментални труда: „Сефир Йецира“ (или „Книга на Творението“) и споменатата „Зохар“ (или „Сияние“), написана от Мойсей де Леон (1250 — 1305). — Б.пр. ↑

[4] Официалната форма на китайския език, използвана в Пекин, Северен Китай и от образованите китайци. — Б.пр. ↑

[5] Учител, майстор, наставник (яп.). — Б.пр. ↑

[6] Прост работник (ратай) в Далечния изток и Индия. — Б.пр. ↑

[7] Едмънд Кин (1787 — 1833) — известен английски драматичен артист. — Б.пр. ↑

3.

„Немски флагчета по масите. Немски песни, изпълнявани от баварския оркестър в салона на ресторанта. Немски вина и бири, немска храна, разнасяна от немски сервитьори, говорещи с германците на немски. Всичко започва да се оформя прекалено... хм, немско — мислеше си Дойл. — Дори декорът: пруски знамена, двуглави орли и хералдически щитове по стените. Липсва само кайзер Вилхелм. Слава богу, че бургерите от Франкфурт и Мюнхен не побесняха, когато им отговорихме по нашия начин: Инес сложи ръчно изработения британски флаг на масата, а аз взех тубата от оркестъра и застрашително изсвирих собствената си версия на «Бог да пази кралицата». Инес дори ме потупа по гърба, когато взех тубата. Изглеждаше едва ли не горд със стария си брат. Стопли ми сърцето. Като размислям сега, осъзнавам, че се държа съвсем учтиво целия следобед и изпълняваше секретарските си функции делово и ефикасно. Не съм чувал името на Пинкърн/Пимел от обяд насам. Може би все още не следва да се отказвам от момчето.“

Патриотичната контраатака на двамата братя стопли сърцата на малцината англичани на борда и Дойл разбра, че не е трябвало да се опасява, че германците могат да се обидят: неговото впечатление за тях бе, че са добродушен и благоразположен народ... макар да имаше известни подозрения, че ако някой от тях се озове след корабкрушение сам на пустинен остров, не след дълго ще започне да се мятат насам-натам, размахвайки тояга. И все пак ръкоплясканията, с които го възнаградиха след изпълнението му, прозвучаха доста искрено, а на гранитното лице на капитан Хофнер дори се появи мимолетна усмивка. Още по време на предишните си пътувания Дойл бе забелязал нещо повтарящо се: колкото по-навътре в морето навлизаха хората, толкова повече се освобождаваха от сухоземната си самоличност и толкова повече забравяха за сковаващите ги задръжки.

Но какъв беше все пак онзи оставил неприятен привкус инцидент преди обед? Без никой да повишава тон, капитан Хофнер и двама разтревожени младежи — с американски акцент и явно евреи,

защото единият от тях носеше Звездата на Давид — бяха разменили няколко думи. Бяха изразили загрижеността си относно мерките за сигурност на борда, споменавайки нещо за мястото, където се съхранявал някакъв предмет... книга или нещо такова.

По-младият от двамата — с рядка брада и пясъчноруси мустачки — изглеждаше разстроен и искрено изплашен. Хофнер бе запазил вежливостта си, макар да личеше, че е обезпокоен. Разговорът заглъхна в мига, в който Дойл се показва иззад ъгъла. Вторият младеж — явно по-старшият в двойката — го бе погледнал доста особено и със смесено чувство: разпознаване, надежда и облекчение. Хофнер бе кимнал на Дойл и го бе изчакал да мине покрай тях, преди да поднови малко нетърпеливо спора, явно желаейки по-скоро да реши проблема.

Дойл ги бе търсил с поглед, но от обяд насам двамата младежи не се бяха появявали... не, ето го единия — по-големия. Стоеше в коридора пред вратата за салона и се бе изправил на пръсти, очевидно търсейки някого.

„Може би търси мен“ — заключи Дойл. Но той нямаше време за младежа сега — вече бе закъснял за насрочения експеримент.

Софи Хилс имаше квадратно разумно лице и създаваше впечатление на жена, която е по-добре да не предизвикваш: например обичната гувернантка или съпругата на местния зарзаватчия. Къса прошарена коса. Никакви отстъпки пред модата. Чист поглед в будните очи. Здраво ръкостискане, достойно за адмирал от флотата. Дрехи без корсет, характерни за гардероба на суфражетка, и пълно отсъствие на мъглявата неопределеност в поведението, така характерна за повечето хора, занимаващи се с бизнеса с викане на духове. След като я представиха на Дойл, тя плесна с ръце, обявявайки началото на сеанса, сякаш се намираще на заседание на Уимбълдънския клуб на градинарите, и делово зае мястото си пред петте редици столове, натъпкани неизвестно как в стаичката на корабната библиотека. Публиката насяда.

Нямаше никаква кръгла маса, нито държане за ръцете, отсъстваше дори свещ за мис Хилс — намерението явно беше да се пристъпи незабавно към работа. До нея бе запазен един стол за мисис Сейнт-Джон, която щеше да води сеанса. Дойл избра място на

предната редица, отляво на тях. Около него се настаниха сътрапезниците му от капитанската маса. Не се виждаха нито Инес, нито американският репортер — той не бе споменал за събитието пред брат си, а изглежда, и Пинкърс не бе дочул какво предстои. Дойл забеляза червенокосия ирландски свещеник да сяда малко вдясно зад него. Не го бе виждал от вчерашния следобед, когато бяха разменили няколко думи на горната палуба. Двамата се познаха и вежливо си кимнаха за поздрав.

Мисис Сейнт-Джон започна с обичайното за подобни сеанси предварително снемане на отговорност. Тя обясни, че понякога духовете следват някакви свои правила и тогава поведението им става абсолютно непредсказуемо, а за направените от тях заявления не могат да бъдат дадени никакви гаранции...

— Понякога те са твърдоглави и капризни като обикновените хора. Най-вече като най-близките ни роднини... — допълни я Софи.

Това развесели хората. Разнесе се лек смях. Ледът бе разчупен. Умно. „Атмосферата е забележително ведра — мина през главата на Дойл. — Напълно лишена от всякаква тайнственост и много делова. Поне засега.“ Дойл се огледа...

В дъното на стаята се появи младежът от разправията при мостика. Погледите им за миг се срещнаха, след това той се отпусна на едно от малкото останали свободни места. „Какво иска той? — зачуди се Дойл. — Е, добре, скоро ще разберем.“

Чакай малко... зад младежа се прокраднаха още две нови фигури.

Инес и Пинкърс... все с тази нелепа шапка.

Промъкнаха се като плъхове.

— Сега ще ви помоля за пълна тишина — обади се мисис Сейнт-Джон.

Софи Хилс се усмихна, помахаше с ръка — като дете, което се сбогува — затвори очи и започна да диша дълбоко и ритмично. Тялото ѝ видимо се отпускате, после без никакво предупреждение рязко се стегна в неудобна поза, напълно различна от онази, която бе заемала до началото на трансa: сплетени пръсти, ръце, сгънати отпред, сякаш в широки ръкави на пищен пенъоар, лакти, щръкнали встрани. Главата в края на издължената шия леко се поклатяше, като че ли балансирайки

върху тънка ос. Широка загадъчна усмивка. Отворени очи с хоризонтални бръчици...

„Май няма как иначе да се каже — помисли си Дойл. — Тя изглежда като китайка.“

От устата на Софи Хилс се разнесе звънлив, кристален смях.

— Колко много лица на приятели — изрече тя, но гласът ѝ беше мъжки, тънък — напълно различен от истинския ѝ глас и... да, акцентът беше доловимо мандарин. Тя отново се засмя.

Публиката се закиска в отговор, но тази реакция бе напълно несъзнателна.

— Всички щастливи, когато на кораб. Всички оставят проблеми у дома! — каза тя и пак се засмя. Доброто настроение, което излъчваше, постепенно запълваше стаята — въздухът сякаш стана по-ефирен и опияняващ, като вода от пролетен ручей.

„Ама май и аз се чувствам по-добре — каза си Дойл и се подсмихна. — Що за номер е това? Да заразяваш хората с щастие? Нещо напълно ново за мен.“

— И никой не болен от морска болест? — попита тя.

Разнесе се общ стон и нов смях. Една жена от средната редица вдигна ръка.

— О-о, колко съжалявам, госпожо! Защо вие там отзад не седне? — Няколко души се държаха за хълбоците и се превиваха от смях. — Как храна на кораб? Добра?

Да, храната е добра, отговори публиката.

— Госпожо, вие наистина се лишава! — обърна се тя към болната жена. — На нас храната ни липсва. Тук нямаме храна.

„Е, тази вечер имаме късмет“ — помисли си Дойл. В сеансите често се намесваха мрачни, изпълнени с печал духове, от сорта на онези, които намекуват, че самоубийството е изиграло съществена роля в тяхната смърт, но според Дойл тазвечерният им събеседник определено бе най-щастливият дух, с който някога се бе свързвал медиум. Нищо чудно, че Софи бе толкова популярна.

— Името ми е мистър Ли — уточни Софи. — Но вие можете да ми казвате... мистър Ли.

Дори и най-тъпите му шеги изглеждаха забавни; може би в предишния си живот мистър Ли е бил придворен шут.

— Тук има най-различни хора. Много най-различен хора. Все щастливи и приятелски настроени... ако не, то ще станат след като се запознае с мистър Ли. Защото мистър Ли казва: животът трябва да ви прави щастливи, защо сте така сериозни, не е чак толкова лошо; я се погледнете: пътува на кораб, храната добра, няма болни... Само една дама... Не стойте близко до нея! — Тя се изсмя и тълпата се заля от смях едновременно с нея.

„Необикновен талант за имитация — прецени Дойл. — Напълно убеден съм, че пред мен стои един весел възрастен китаец, а не онази сериозна англичанка на средна възраст, която можеш да срещнеш някой неделен следобед по време на разходка из Хайд Парк. Но все пак за момента няма нищо свръхестествено.“

— Най-различни хора тук тази нощ. Ако някой там иска да разговаря с някой тук, само кажете на мистър Ли. Ако има, мистър Ли отива и намира, окей? Мистър Ли е като... хм, като телефонен оператор.

Стандартна процедура за преход към работа по същество. „Да видим сега как ще се справи мистър Ли“ — помисли Дойл и се наведе напред, изучавайки всеки неин ход.

— Вдигайте ръце, ако обичате — намеси се мисис Сейнт-Джон. — Ако времето ни стигне, ще се опитаме да се свържем с всеки.

Присъстващите започнаха да задават на Софи въпроси за починали чичовци, братовчеди, съпрузи, а тя им даваше лишени от всякакво увъртане отговори, които като че ли напълно ги задоволяваха. Дори извиквайки на помощ цялото си умение на прецизен наблюдател, Дойл не забелязваше обичайните слабости в представлението. Това, изглежда, потвърждаваше собствената му теория, че медиумите по някакъв начин прочитат в съзнанието на клиентите си каква е желаната информация. Обяснение много по-лесно за преглъщане от необходимостта да си представиш море от безтелесни духове, увиснали над междупространствена телефонна централа.

Но Дойл разполагаше с козова карта, която смяташе да изиграе. Той извади писалката си и написа едно име на салфетка за хранене.

„Джек Спаркс.“

Когато мисис Сейнт-Джон го посочи с пръст, той ѝ подаде салфетката.

— Това ли е покойникът, с когото желаете да разговаряте? — попита за всеки случай мисис Сейнт-Джон.

Дойл кимна утвърдително. Бе подлагал на този тест всички медиуми, които бе разследвал през десетте години, откакто Джек бе загинал. И никой досега не бе издържал теста.

Мисис Сейнт-Джон се наклони и прошепна името в ухото на Софи. Настъпи пауза. „Мистър Ли“ смръщи вежди, после изви шия и затвори очи. Накрая поклати глава.

— Този човекът не тук — каза тя.

— Значи не можете да се свържете с него? — осведоми се Дойл. Любопитно — обикновено го обсипваха с куп лъжи. С реакция като тази се сблъскваше за пръв път.

— Не. Той не тук. Съжالياва.

— Не разбирам.

— Какво не разбира, господине? Ти много умен, а? Аз мисли да. Чуй мистър Ли: човек не тук; човек не умрял.

— Не е умрял? Това е невъзможно!

— О, сега ти мисли, че мистър Ли лъжец? Е, наричали мистър Ли и по-лошо преди...

Дойл се чувстваше нелепо: седеше и спореше с англичанка, маскирала се като китаец, пред тълпа немски туристи, включително един американски репортер, относно гибелта на човек, скочил във водопад, вкопчен в смъртна схватка с брат си — случка видяна и описана от неговия доверен секретар Лари. Чудесен начин за изява на един известен писател.

От друга страна, всички други медиуми, които бе питал досега за Джек, се бяха опитали да го замотат с абсолютно фалшиви измислици, нямащи нищо общо с това лице...

Пук!

Първата мисъл на Дойл бе: револверен изстрел. Не, в лампиона, окачен над главите им, бе гръмнала една от електрическите крушки. Сноп искри посипа публиката.

Мистър Ли отново се изсмя и публиката се смути: мистър Ли вече не изглеждаше благоразположен, а в гласа му се промъкваше нещо от Отвъдното — метално и студено. С изчезването на топлината в гласа му падна и температурата в стаята. Няколко жени потръпнаха и се завиха по-плътно в шаловете си, а една простена, без да иска.

Въздухът край Софи Хилс се сгъсти и просветна, от което тя стана малко по-трудно различима. Внезапно смехът на мистър Ли секна, Софи се задави, отвори широко очи и изплашено се огледа. „Мистър Ли“ го нямаше. Мисис Сейнт-Джон седеше на мястото си вцепенена и разтревожена.

„Това вече не е част от тяхната програма“ — досети се Дойл и се надигна от стола си. Никой друг в стаята не помръдна. Пинкъс стоеше притиснал гръб в стената, побелял от ужас. Той видя Инес да пристъпва към двете жени...

Пук!

Още една крушка се пръсна. Разнесоха се изплашени викове. Хората се размърдаха, завдигаха ръце, за да се предпазят от посипалия се дъжд искри.

Дойл почувства нечия ръка на рамото си... беше свещеникът.

Софи падна на колене; тялото ѝ безконтролно трепереше, но погледът ѝ оставаше странно чист и изпълнен със зов за помощ. Тя явно се бореше с нещо невидимо, с някаква сила, опитваща се да проникне в нея.

Свещеникът бързо се отправи към медиума.

— Има някой в тази стая! — извика Софи с глас, обзет от ужас. — Някой, които не е за какъвто се представя! Тук има лъжец!

Инес стигна до нея пръв и я хвана за ръката. В същия миг Софи Хилс загуби битката, която водеше — очите ѝ се затвориха, а тялото ѝ се втвърди сякаш бе издялано от дъб. Обърна се към Инес и отвори очи... после тръсна ръка и Инес отхвъркна, сякаш повален от изтръгнал се на свобода див кон, и се стовари в първата редица столове.

Дойл приведе рамо и блъсна в жената с цялата си тежест, но ефектът бе като че ли се бе ударил в стена — тя изобщо не се помръдна. Той се промъкна зад нея и я хвана в мечешка прегръдка през ръцете. Свещеникът поднесе разпятieto пред лицето ѝ и тя спря да се съпротивлява, приковала поглед върху кръста. Инес бързо се изправи, също мина отзад и се вкопчи в плещите на жената. Тя не се съпротивляваше, но тялото ѝ пулсираше от някаква страшна енергия. По-късно двамата братя щяха да се обединят около впечатлението, че са държали бенгалски тигър.

Свещеникът не се разколеба.

— В името на всичко свято, заповядвам ти, дух нечестив, да напуснеш това тяло!

Жената го погледна. Спокойно и ведро. После се усмихна с ангелска усмивка.

— Помниш ли съня си? — попита тя. Гласът ѝ отново бе станал женски: нисък, интимен, мелодичен. Но не беше гласът на Софи.

Свещеникът изумено я изгледа.

— Те са шестима. Ти си един от тях. Послушай съня си.

Какво, по дяволите, бе това?

— Трябва да намериш останалите. Те са петима. И ти ще ги познаеш, когато ги срещнеш. Ако се провалиш... надеждата ще умре с теб. Това е словото на Архангела.

Гласът бе толкова тих, че никой друг не чу нищо — единствено Дойл, Инес и свещеникът. Усмивката ѝ постепенно угасна и жената се отпусна в ръцете им. Дойл внимателно я положи на пода. Слабо, повърхностно дишане. Безсъзнание.

Въздухът в стаята отново се бе изчистил. Времето, което междувременно сякаш бе спряло, отново започна своя ход. Мисис Сейнт-Джон се заклати, но Инес я подхвана преди да рухне на пода.

До Дойл застана капитан Хофнер. Невъзмутимата му фасада бе изчезнала.

— Mein Got! Mein Got!

— Отнесете ги в леглата им — нареди Дойл.

Хофнер кимна. Появиха се моряци от екипажа. Софи Хилс внимателно бе изнесена навън. Инес правеше вятър на мисис Сейнт-Джон, която постепенно идваше на себе си. Тълпата бе подвластна на очакваната реакция: изумление от случилото се, облекчение, че пострадалите ще оцелеят... някои все още не намираха сили да се поместят от столовете си, други бавно излизаха от салона, подкрепяйки се взаимно.

Младежът от трапезарията, все така неспокоен както преди, прехвана погледа на Дойл. Не каза нито дума, но в очите му се четеше: „Сега ли, сър?“.

Дойл му кимна и тихо прошепна:

— Да, в моята каюта, след половин час.

Първо искаше да говори със свещеника... но къде бе изчезнал той? Дойл се обърна, но от него нямаше и следа.

В ъгъла стоеше Пинкърс. Повръщаше в шапката си.
Е, значи вечерта бе минала с известен успех.

Инес нахлу в каютата на Дойл.

— Мисис Хилс се възстановява...

— А свещеникът? — прекъсна го Дойл.

— Нямахте го на палубата. Бях в офиса на стюардите, за да разбера в коя каюта е отседнал, но никой не можа да ми каже. Персоналът на ресторанта твърди, че името му било Дивайн... отец Дивайн от Киларни...

На вратата тихо се почука. Дойл кимна и Инес отвори на неспокойния младеж да влезе. Беше над двайсетте, с високо чело, големи ококорени като на бухал очи, леко къдрава кестенява коса, среден на ръст, попрегърбен — изобщо създаваше впечатление на човек с ниско мнение за себе си. На бледото му лице се открояваха единствено тъмните кръгове под очите му.

— Мистър Конан Дойл... благодаря ви. Благодаря ви, че решихте да ме приемете. Съжалявам за неудобството, което може би ви причинявам... — Беше американец, а в говора му се долавяха следи от нюйоркски акцент. Той погледна въпросително Инес, неуверен дали следва да продължава.

— Брат ми ще запази вашата тайна, господине. Кой сте вие и как бих могъл да ви помогна?

— Казвам се Лайънъл Стърн. Качих се на борда заедно с вас, господа. Пътувам с мой колега по бизнес. Пожелах да говоря с вас, сър, защото имам основания да вярвам, че някой на този кораб има намерение да ни убие, преди да сме стигнали Ню Йорк.

— Повдигнахте този въпрос пред капитана. — Дойл имаше предвид разговора на мостика, който неволно бе подслушал.

— В известна степен. Но според него корабът му е напълно безопасно място и са взети всички мислими мерки за сигурност. Така че не беше в състояние да ни предложи допълнителни гаранции.

— А вие какво му предложихте в доказателство на евентуалната заплаха за живота ви?

Стърн се обърка.

— Бяхме следени по целия път от Лондон до Саутхамптън...

— И, ако може да ви се вярва, на кораба?

— Да.

— Предприемани ли са срещу вас някакви преки действия?

— Досега не, но...

— Осъществихте ли някакъв контакт с лицето или лицата, които вярвате, че възнамеряват да ви убият?

— Не.

Младежът ги гледаше напълно объркан и беше ясно, че не може да представи никакви доказателства в повече. Изобщо не бе споменал за „книгата“, за която Дойл ги бе чул да говорят с капитана. Дойл многозначително погледна Инес. „Моля те да ме подкрепиш в онова, което ще последва“, отиде при вратата, отвори я и направи недвусмислен жест към Лайънъл.

— Ще ви помоля да напуснете каютата ми, сър.

Долната челюст на Стърн провисна и той ужасено го изгледа.

— Не е възможно да говорите сериозно.

— Не смятам, че действително очаквате от мен да ви помогна, и ми е неприятно да ми досаждат хора, които не желаят да споделят истината. Моля ви да напуснете веднага.

Всякакви останки на решимост, ако изобщо ги бе имало, напуснаха Стърн. Лицето му посърна. Той се стовари в едно от креслата и се хвана за главата.

— Извинявам се... Но едва ли подозирате под какво напрежение се намирам. Не бихте могли да си представите...

Дойл затвори вратата, изправи се пред Стърн и изучаващо го изгледа.

— Вие сте роден и израсъл в долен Ийст Сайд на Ню Йорк Сити. Най-голям син сте на руско семейство имигранти. Вие сте еврейин секуларист^[1] и напълно доброволно сте се асимилирали в американската култура. Отказът ви от религиозните ритуали, към които се е придържал баща ви, не е станал безболезнено. Преди около месец и половина сте заминали за Лондон от Испания — по-точно мисля, от Севиля — където в продължение на минимум един месец, с помощта на лицето, което ви съпровожда на борда на „Елба“, сте извършили сложна търговска сделка, в резултат на която сте придобили правата да използвате или направо сте закупили рядка и изключително ценна книга, която сега транспортирате за Америка.

Книга с огромно религиозно и философско значение. Книга, която сега е в основата на вашата загриженост за безопасността ви, мистър Стърн, и аз ще изпитам голямо удоволствие, ако проявите откровеност по този въпрос, защото в противен случай просто няма за какво да разговаряме.

Стърн и Инес го гледаха смаяно.

— Изпуснах ли нещо? — попита Дойл.

Стърн бавно поклати глава.

— Но как, за бога... — започна Инес.

— Виждам, че носите на врата си Звездата на Давид, окачена на верижка.

Стърн повдигна медальона изпод ризата си.

— Но как разбра, че е руснак? — поинтересува се Инес.

— Името „Стърн“ е доста характерно преиначаване — американизация, ако щеш — на цяла подгрупа руски еврейски фамилии. Във вас не се забелязват никакви външни знаци, че сте благочестив ортодоксален евреин, но е доста вероятно вашият баща, без съмнение дошъл в Ню Йорк от Русия преди едно поколение, да е по-ревностен вярващ. Въпреки това вие носите на врата си религиозен символ, което говори за известен конфликт, свързан с положението, което сте си извоювали — конфликт, съвсем обичаен между баща и най-голям син... Кожата на обувките ви — относително нови, между впрочем, ако се съди по липсата на износване в края на подметките, което означава, че са закупени през последните няколко седмици — е определено испанска и е характерна за района на Севиля. Престоят ви в този град е бил достатъчно дълъг, за да си поръчате изработването на обувките — поръчка, чието изпълнение нормално отнема от три седмици до един месец — а това подсказва, че най-вероятната причина за престоя ви там е бизнес. Днес следобед съвсем случайно ви дочух да преговаряте с капитана за съхранението на една книга.

Стърн призна, че заключенията на Дойл са правилни, с изключение на две: обувките му били купени от производител с магазин на Джърмин стрийт в Лондон и също така там бил извършил последната си сделка — кракът му изобщо не бил стъпвал в Испания — но, да, кожата на обувките му била рекламирана като севилска, а и въпросната книга наистина била с испански произход.

Инес бе също толкова изумен, без да показва това, защото се раздвояваше между нежеланието да разкрива колко е изненадан и необходимостта да окаже морална подкрепа на брат си. Той много добре знаеше, че Артър от време на време дава консултации на полицията — да, и също той бе написал онези детективски разкази — но не съзнаваше, че детективските умения на брат му са шлифовани до такава забележителна степен.

— Така че, мистър Стърн — продължи Дойл, все така изправен над младежа, с авторитетно хванати зад гърба ръце, — най-добре е да ни разкажете за тази книга, от която толкова много се интересуват онези, които ви преследват, както и да ни информирате за начина, по който е попаднала в ръцете ви.

Стърн кимна и прекара тънките си пръсти през косата си.

— Заглавието ѝ е „Sefer ha-Zohar“ или „Книгата на Зохар“, което означава „Книгата на великолепието“ и представлява сборник испански писания от дванайсети век. Те са основата на юдаизма в Кабала.

— Да, традицията на еврейския мистицизъм — промълви Дойл и разрови мислите си, колкото да се увери, че сигурните му знания по този въпрос са обезкуражаващо оскъдни.

— Точно така. Векове наред „Зохар“ е бил документ за ограничено ползване, изучаван единствено от най-ексцентричните учени измежду равините.

— Почакайте, за какво става дума? — спря ги Инес.

— Кабала? Много трудно е да се опише: това е смесица от средновековна философия и фолклор, интерпретации на Светото писание, легенди за Творението, мистична теология, космогония, антропология, трансмиграция на душите.

— Ооо... — възкликна Инес, съжалявайки, че е попитал.

— В по-голямата си част е написана като диалог между легендарен, може би дори мистичен учител на име рави Симеон бар Йокай и неговия син и ученик Елиазар. Двамата се били скрили в някаква пещера в продължение на цели тринайсет години, с цел да избегнат преследването от страна на римския император, но когато императорът умрял и равинът излязъл от уединението си, той бил толкова смутен от липсата на каквото и да е било уважение в хората към духовните ценности, че се върнал обратно в пещерата, за да

медитира в търсене на просветление как да постъпи. Изминала цяла година и едва тогава чул глас, който го посъветвал да остави обикновените хора да вървят по пътя си и да учи само онези, които вече са готови. „Зохар“ е запис на тези уроци, запазен за поколенията от учениците му.

— Донякъде ми напомня за Сократовите диалози между Платон и... въ, как се казваше? — обади се Инес, който не желаше да демонстрира невежеството си, макар в действителност да имаше най-смътна представа за какво говори младежът.

— Аристотел — подсказаха му едновременно Дойл и Стърн.

— Да, Аристотел.

— Нима оригиналните манускрипти са оцелели? — поинтересува се Дойл, без да скрива недоверието си.

— Възможно е... „Зохар“ е написана на арамейски — езикът, на който се е говорило в Палестина през втори век. Вярно е, че авторството на оригинала остава под въпрос, но най-често го приписват на неизвестен равин от тринайсети век, живял в Испания — Мойсей де Леон. Намерени са само два съхранени ръкописа на оригиналния труд на Де Леон. Единият се нарича „Тикуней Зохар“ — късо допълнение към основния труд, написано няколко години по-късно. Миналата година чикагският университет изискал от Оксфорд „Тикуней“ за подробно изследване по инициатива на група американски евреи — вие съвсем правилно се досетихте, мистър Дойл, че баща ми е високоуважаван член на тази група... След дълги преговори моят партньор и аз обезпечихме временното ни предоставяне на най-старото пълно ръкописно копие на „Книгата на Зохар“, датиращо от началото на четиринайсети век и открито преди години при разкопките на древен храм в околностите на Жерона, Испания. Експертите са страшно раздвоени относно автентичността на жеронския „Зохар“. Баща ми и неговите колеги се надяват, че притежавайки двете книги, ще могат да сравнят съдържанията им дословно и да решат този научен спор веднъж завинаги.

— Добре, но какво толкова особено има в този болонски „Зохар“? — попита Инес, потискайки прозявката си.

— Жеронски. Трябва да ви призная, че никога не съм го разглеждал. Аз съм бизнесмен и редките книги са предмет на моя занаят, а не моя страст — не притежавам нито знания, нито някакъв

по-специален академичен интерес в тази област. Но баща ми, който се е посветил на изучаването на Кабала в продължение на близо трийсет години, би ви казал, че според него успешното дешифриране на тази книга би донесло на човек отговора на загадката на създанието, самоличността на Твореца и точното естество на взаимоотношенията ни с него.

— Хм-м... Доста изчерпателно, няма що — отбеляза Инес, демонстрирайки естествената си дарба към омаловажаване.

— И все още никой не е успял, така ли? — поиска да се увери Дойл.

— За мен тази материя е напълно непонятна — заяви Стърн. — Едва ли бих познал загадката на сътворението, дори ако тя изскочи отнякъде и ми открадне шапката... всъщност всичко, което знам със сигурност, е, че според хората, с които общува баща ми, „Книгата на Зохар“ най-вероятно съдържа скрития ключ, необходим да се разшифрова тайното значение на Тора...

— Първите пет книги на Вехтия завет — уточни Дойл.

— Книгите Моисееви: „Битие“, „Изход“, „Левит“, „Числа“ и „Второзаконие“ — припомни Инес, броейки на пръсти — е, вярно, зад гърба си, за да не пропусне, както го бяха учили в неделното училище.

— ... и че Тора се смята за пряк превод на уроците, които Моисей чул от самия Бог на върха на планината Синай.

— Смята се, счита се... — промърмори Инес.

— Както правилно заключихте, мистър Дойл, аз нито по темперамент, нито по убеждение съм религиозен дори в минимална степен. Ако съществува всемогъщ и всезнаещ Бог и ако той е поискал човек да разреши загадката на собственото си съществуване, аз сериозно се съмнявам, че се е наложило да се главоболи да скрива отговора сред страниците на една прашасала овехтяла книга.

— Книга, за която все пак вярвате, че някой е готов да убие.

— Не съм казвал, че книгата е лишена от известна ценност: преди да я вземем, ние застраховахме жеронския „Зохар“ при „Лойдс“ в Лондон за сумата двеста и петдесет хиляди долара.

— Възмутително! — изсумтя Инес. — Та кой би платил такава сума за някаква си книга?

— По света има частни колекционери, за които тя би била безценна придобивка — обясни Дойл. — Хора без парични проблеми,

които съвсем охотно биха платили някому да я открадне.

— Биха платили за кражба? Глупости, че кой би го направил?

— Крадци, естествено, ти кой мислиш? — Господи, това момче понякога го изкарваше извън нерви.

— Ето че стигнахте до корена на моите опасения, мистър Дойл — обади се Стърн. — Както казах, нито аз, нито моят съдружник — той между другото се казва Рупърт Селиг и се занимава с европейски финанси в офиса ни в Лондон — никой от нас не може да даде и най-малки доказателства, че някой ни дебне. Но откакто пристигнахме в Лондон с книгата в ръце, и двамата изпитваме особеното чувство, че сме под наблюдение. Чувство, което все повече се засилваше с тръгването ни от Лондон и придвижването ни към Саутхамптън до момента, в който се качихме на „Елба“. Не знам как иначе бих могъл да го опиша... космите на врата ми настръхват; когато се вслушам, чувам едва доловими съмнителни звуци; обърна ли се, и виждам с периферното си зрение някакви сенки да се изместват от зрителното ми поле...

— Знам това усещане — спря го Дойл.

— Сеансът едва ли е помогнал особено — подметна Инес.

— В никакъв случай. Не знам за вас, но според мен случилото се тази нощ е ужасяващо — заяви Стърн. — Не мога да го обясня, но предчувствам, че онова, което видяхме, и другото, с което се занимавам, по някакъв необясним начин са свързани. Считах себе си за човек на рационалното, мистър Дойл, и се надявам никога да не чуете от устата ми по-нелогично заявление от това, което току-що направих.

Дойл усети, че започва да омеква към Стърн — от момента, в който младежът се бе отърсил от първоначалната си неохота да говори, вродената му скромност и несъмнената му интелигентност го правеха все по-привлекателен.

— Ако това чувство идва от най-дълбоките нива на интуицията, аз бих посъветвал всекиго да му повярва — отговори Дойл.

— По тази причина, когато капитанът каза, че не може да ни помогне, аз се обърнах към вас. Чел съм репортажи във вестниците как сте оказвали помощ на полицията в редица загадъчни случаи. А освен това ми направихте впечатление на човек, който не се бои да застане зад това, в което вярва...

Малко притеснен, Дойл махна с ръка, отклонявайки комплимента.

— Къде се намира в този момент вашето копие на жеронския „Зохар“, мистър Стърн?

— Залючено в корабния сейф. Днес следобед проверих.

— А вашият партньор, мистър...

— Селиг. В общата ни каюта. Както ви казах, загрижеността на Рупърт за нашата безопасност надвишава дори моята. Откакто излязохме в открито море, той отказва да стъпи на палубата след като се стъмни...

Инес презрително изсумтя — по начина, характерен за кралските мускетари — но веднага осъзна колко неуместна е тази реакция и я маскира под формата на сложно изкашляне.

— Тези гъши пера по възглавницата ми... — неубедително се опита да се извини той.

— Струва ми се, че се налага да поговорим и с мистър Селиг — проговори Дойл, без да удостои театралниченето на Инес дори с осъдителен поглед.

Лайънъл Стърн леко почука на вратата на каютата си — три пъти бързо, последвано от две пъти по-бавно. Инес беше ужасен от пълната липса на лукс в коридора на второкласното отделение, но компанията, в която се намираше, го накара да запази наблюденията за себе си.

— Рупърт? Рупърт, аз съм — Лайънъл.

Никакъв отговор. Стърн хвърли загрижен поглед към Дойл.

— Да не би да спи? — попита Дойл.

Стърн поклати глава и пак почука.

— Рупърт?

Отново никакъв отговор. Дойл сложи ухо на вратата и чу едва доловимо изскърцване, последвано от леко изщракване.

— Къде е ключът?

— Оставих го в стаята — объркано отговори Стърн. — Решихме, че не е разумно да се разхождам с него по кораба.

Инес извъртя очи към небесата.

— Налага се да позвъним на стюарда — въздъхна Дойл. — Инес?

Инес въздъхна и лениво се отправи по коридора в търсене на въпросното лице, мислейки, че това същество ще трябва да е наистина рядка гледка тук долу, сред миризмата на пот.

Стърн раздруса дръжката на вратата.

— Рупърт, моля те, отвори!

— По-тихо, ако обичате, мистър Стърн. Уверен съм, че няма основания за безпокойство.

— Нали ми казахте да обръщам внимание на собствената си интуиция? — Той стовари юмрук върху вратата. — Рупърт!

Инес се върна, придружен от стюард, който получи кратко обяснение, преди да отвори вратата със служебния си ключ. Вратата се откряна два-три пръста и спря, задържана от сложената от вътрешната страна верига.

Стюардът започна пространно обяснение, свеждащо се до очевидния факт, че веригата би могла да бъде махната само от някой, който се намира вътре, но Дойл го прекъсна, стоварвайки обувия си в тежък ботуш крак по вратата. Веригата се скъса и вратата се отметна навътре.

Каютата беше дълга и тясна. На лявата стена бяха монтирани две завинтени една над друга койки. Над умивалника в дъното се виждаше затворен и заключен илюминатор.

Рупърт Селиг бе проснат на студения стоманен под: краката му бяха изпружени, юмруците му бяха свити пред раменете, устата и очите му бяха застинали отворени в най-изразителната гримаса на абсолютен ужас, която Дойл бе виждал.

— Стойте назад — нареди той.

Стюардът изтича за помощ. Стърн се подпря на стената. Дойл предпазливо пристъпи навътре, попивайки с поглед всички детайли — знаеше, че само след минути всичко безвъзвратно ще бъде стъпкано.

— Мъртъв ли е? — прошепна Стърн.

— Опасявам се, че да — отговори му Инес.

Стърн забели очи и припадна. Инес отпусна омекналото му тяло на пода в коридора.

Дойл коленичи до трупа на Селиг, за да разгледа някаква едва забележима драскулка на стената. Погледът му се премести върху малкото засъхнало парче кал на теракотените плочки пред вратата. Под ноктите се виждаха следи от същата тази кал.

— Опитай се да ги задържиш поне известно време извън каютата, Инес, моля те — промълви Дойл и извади от джоба си лупа.

— Разбира се, Артър.

— Ти си добро момче.

Резерватът „Роузбъд“, Южна Дакота

До пълнолуние оставаше само една нощ. Вятърът носеше първите студени повеи на зимата. Листата бяха започнали да капят. В небето летяха диви гъски, понесли се на юг, далеч от родните места. Тя погледна от върха на възвишението надолу към порутените къщи и бараки и се запита колко ли от съплеменниците ѝ ще умрат с падането на снеговете. И колко ли ще доживеят да посрещнат пролетта.

После се загърна по-плътно с праметнатото през раменете ѝ одеяло. Надяваше се патрулът да не я забележи и да не я върне обратно в границите на резервата. Толкова печал имаше там: отвратителна храна, долнопробно уиски, тежка хриптяща кашлица. Автоматичните пушки на бледоликите. Убийството на Седящия бик от своите. Размахващите лъжливи договори бели, плъзнали по свещените хълмове в търсене на злато...

Беше я страх да заспи заради повтарящия се кошмар, че идва краят на света. Но беше ли това по-лошо от картината пред очите ѝ?

Тя съзнаваше, че светът на дакота повече няма да се върне. Беше достатъчна само една екскурзия до Чикаго, за да разбере тази истина. Бледоликите бяха изградили един нов свят — машини, прави линии, остри ъгли — и ако това бе загиващият свят от сънищата ѝ, имаше ли защо да се вълнува? Щом бе възможно светът на дакота — първите човешки същества — да бъде изтрит от лицето на земята в рамките на само едно поколение, тогава никой друг свят не би могъл да бъде потраен... още по-малко ако е бил построен върху земя, напоена с кръвта на нейния народ и посипана с костите на нейните предци.

Този сън не беше проклетие към техните врагове, макар от устните ѝ да се бяха отронвали много проклетия. Те бяха убили майка ѝ и баща ѝ, но това не бе видение на отмъщение. Сънят се бе прокраднал в главата ѝ нежелан и в продължение на изтеклите от първия път три месеца постепенно се бе превърнал в изтезаващ я кошмар, от който не можеше да намери спасение. Казваше ѝ да дойде

тук на възвишенията, отвъд чертите на резервата, и да търси отговор от дядо си — отговор, който още не бе намерила след седем ноци чакане.

Нейният род имаше свои силни и горди магии и когато натрапчивият кошмар, подтикващ я да потегли незнайно накъде, се бе появил, тя бе разбрала, че ще трябва да се поддаде на подтика. Но видението не съдържаше в себе си избавление, което да може да познае: тъмна кула, издигаща се в пламналите небеса над безжизнена пустиня; тунели, издълбани под земята; шест фигури, вкопчили ръце една в друга; черен мъж, излизащ от дупка в земята, яхнал огнено колело. Образи, напомнящи ѝ за онова, което християните наричаха Апокалипсис, но ако нещата наистина отиваха натам, тя не се страхуваше да умре. Когато започнеше последната битка и я призовяха да се включи, единственият ѝ страх бе, че може да се провали.

Трийсет лета. Много ухажори, но нито един съпруг. Трудно ѝ беше да приеме до себе си човек, който никога не бе излизал на лов, никога не се бе сражавал — човек, отказал се да живее според закона на племето. От друга страна, бледоликите бяха избили всички по-здрави, а уискито бе погубило останалите. Затова се бе научила да язди, да стреля, да дере кожата на дивеча и се бе превърнала в истински воин — телом и духом. Беше посещавала училището на белите — така повеляваше законът — и се бе научила да чете техните думи и да разбира начина им на живот. Бяха я кръстили — един от странните им ритуали — след който така и не можа да разбере защо смятат тях за примитивни — и ѝ бяха дали името Мери Уилямс.

Отговаряше на това име, когато я устройваше, обличаше се по техния начин — в странна пола и стягащи я отвсякъде долни дрехи, правеше се на красива според техния вкус и с техните мазила, но приемаше любовник само когато сама пожелаеше, и дори тогава се държеше дистанцирано. Още от малка бе почувствала, че се подготвя за живот, в който ще разполага с власт. А когато бяха започнали и съновиденията, това бе ясен знак, че времето е дошло. Край на подготовката.

Едва различим в тъмното бухал направи кръг около изгряващата луна. Дядо ѝ ѝ беше разказвал за духа на бухала — той притежавал много силна магия. Много по-силна от тази на дебелациите, останали живи в родовете хънкпапа и оглала. Какво ли би я посъветвал, ако сега беше до нея?

Бухалът безшумно кацна на клон от надвисналия над главата ѝ бор, намести крилетата си, изпитателно погледна надолу към нея и тя долови присъствието на дядо си в мъдрите очи на птицата.

„Върни се в леглото си, заспи и чакай да дойде сънят. Този сън е въпрос, но едновременно с това и отговор. Той ще ти каже какво да правиш.“

Бухалът примигна два пъти и тежко излетя в мрака.

И тогава тя си спомни още нещо, което ѝ бе казал: „Внимавай за какво молиш боговете!“.

Тази, която върви сама се върна в резервата. Знаеше, че след толкова дълго чакане сънят няма да се забави.

Новия град, територия Аризона

Корнилиъс Монкрийф имаше страхотно главоболие, без никаква перспектива скоро да му мине. Из целия Запад нямаше нито мъж, нито жена, които да не би могъл да убеди в нещо — нали точно такава беше работата му? — но установи, че започва да изпитва съмнения дали преподобният А. Глориъс Дей^[2] някога ще поумнее. По дяволите! Още никой не бе успял да спечели спор с железницата, а кой бе Корнилиъс Монкрийф, ако не олицетворение на самата железница?

„Бог ми е свидетел, че му го обясних пределно ясно — че на всичко отгоре и вежливо, понеже такава е политиката на компанията при първи разговор с клиент — но този бледоок, размахващ Библия гърбушко в черно палто, с окапваща коса и с неумолимост похарактерна за валяк, отколкото за вярващ... той просто отказа да разбере какво е естеството на моите правомощия. Наистина не мога да разбера какво му е! Тук съм, за да диктувам условия, а той ми говори високопарни фрази, сякаш съм грешник, чиято душа е изнесена на пазара за спасение.

Едно не може да му се откаже — като заговори, приковава цялото ти внимание върху себе си: един поглед върху това изпито лице на скелет и монетата от джоба ми сама полита към дискаса. Не мога да разбера защо майка му го е пуснала да броди по света. Тестото, от което е замесен, не само че не е втасало, ами не е било и замесено като хората. Но в едно съм напълно сигурен: на Корнилиъс Монкрийф всичко си му е наред.“

Никакви брътвежи на преподобния за спасяването на неговата душа не можеха да трогнат Корнилиъс. Той бе прекарал първите петнайсет години след пристигането си тук, прибягвайки и до убийство, и до изнасилване, да не говорим за това, че склонността към насилие просто бе влязла в кръвта му... но беше ли естествено да се очаква нещо по-различно от хората, живеещи по границата? И все пак някой трябваше да налага волята на железницата, така че Корнилиъс бе номер едно, когато станеше необходимо да се отстрани някакъв проблем, било то трудов спор, избягал кули, закъснели плащания — когато останалите възможности се изчерпваха, идваше ред на Корнилиъс. Корнилиъс се появяваше, носейки в специален калъф пушка за бизони марка „Шарпс“ и затъкнал в колана си колт четиридесет и пети калибър с цев „Бънтлайн“ и седефена дръжка. С ръста си — почти два метра, и с помощта на верните си оръжия, той не знаеше думата неуспех.

Но дори той бе почувствал кожата му да настръхва досущ сякаш слушаше скрибуцането на разстроена цигулка, когато скочи от коня в центъра на този затънтен пуцинак.

„Защо си нарекъл това място Новия град — искаше му се да запита преподобния. — Къде е Стария? И какво са се ухилили тия?“ До момента не бе чул дори една дума напъряко от „гражданите“ — скапаняци, индианци, жълти мутри, мексиканци, бели, всички размесени добре и така мили и благоразположени към него, че бе готов да се вземе за великия шампион Джим Корбет, довлякъл се тук да изиграе мач за титлата. Какво наистина развеселяваше тези тъпоумни фермери толкова много? Да не би това, че живеят сред пълчища мухи в мишите си дупки, на петдесет мили от каквото и да е, в центъра на нищото, посред аризонската пустиня? Пътят минаваше право през Адската долина, после завиваше през Каньона на черепа и дори проклетите апачи не се бяха оказали чак толкова чалнати, че да построят вигвамите си толкова навътре сред пясъците! Никакво водоснабдяване, да не говорим за електричество. Мили боже, те даже нямаха поне едно прилично заведение: „Новия град е град на въздържатели“, обясняваха му те, усмихнати като олигофрени.

Но за сметка на това бяха построили истински театър и ги посещаваха най-различни трупи, така че хората може и да умираха, но поне не беше от скука. От друга страна, ако се изключеше центърът,

нямаше нито една сваятна сграда — нищо по-забележително от съборетини с по четири паянтови стени и дъсчен под. С едно изключение — голямата черна църква в края на града.

Как я бе нарекъл преподобният? А... „катедралата“.

Е, добре, Корнилиъс бе ходил и в Сейнт Луис, и в Ню Орлиънс, и в Сан Франциско, но това тук по нищо не приличаше на никоя от другите катедрали, върху които бе паднал погледът му: кули, шпиллове, черни камъни, стълби под различни наклони и в различни посоки, без нито един кръст, та макар и само за разнообразие. Приличаше му по-скоро на замък от детска приказка. Достатъчно голяма, за да бъде подходяща за някой от онези градове. Строежът ѝ напредваше изненадващо бързо, но това не бе учудващо предвид масата работници, полазили я като пчели в кошер. На всичко отгоре под земята денонощно се извършваха изкопни работи — откакто бе пристигнал, оттам не бе спрял тътенът на експлозии. Дали не разработваха някоя мина там долу: я за кварц, я за сребро... а защо не и за злато? В това малко градче отчетливо се долавяше миризмата на големи пари!

Корнилиъс започваше да се ентузиазира. Първо го бяха оставили в приемната на преподобния под претекст да поотдъхне, без да му предложат дори една безалкохолна бира, за да изплакне праха между зъбите си. Накрая бе доживял да бъде приет в същата стая от главния изкуфеляк и едва бе успял да му каже „Здрасти“, когато с пяна на устата и удари по масата преподобният бе произнесъл разгневена проповед относно прегрешенията на човека изобщо и предначертаната съдба на Новия град да израсне от пясъците на пустинята и да създаде свят без грехове... което било причината да не позволи железницата да докара в Райската им градина гадния дъх на цивилизацията.

Още от самото начало Корнилиъс бе искал да го спре и да му каже: „Чакай, приятелю, спести си напъна, аз не се моля на твоя Бог, което обаче никога не ми е пречило да изпращам по някой китаец за среща с Него!“. Но колкото и да се опитва, Корнилиъс така и не намери пауза, достатъчно дълга, за да вметне, че никой нормален не отклонява железница...

Но като се замислеше...

Само преди три месеца група кулита бе изоставила строителните работи по спомагателна линия, свързваща севера и юга на Аризона, забърсвайки цял тон провизии, експлозивни и други подобни. Само на

някакви си сто мили оттук. А той бе видял не едно и две китайски лица в тълпата, която го бе посрещнала. Кой знае дали тази малка екскурзия нямаше да се окаже изненадващо полезна...

„И ето ме да седя тук и да слушам дивотиите на този падре, без да давам пет пари с каква цел ги дрънка, но в гласа му има нещо трудно доловимо, което ми пречи да го прекъсна и да го накарам той да ме изслуша — някакъв досаден звук като... като рояк конски мухи или... разгневени пчели.“

„А какво е това на писалището му?“

„Прилича ми на... кутия с карфици. Точно така. Карфици. Отворена кутия с карфици. Никога преди не съм виждал карфици да изглеждат така. Блестящи. Дълги. Сякаш са нови. Трябва да са съвсем нови. Какво им е толкова... Нови ли са?“

— Точно така, мистър Монкрийф. Блестящи нови карфици.

— Извинете... — измърмори Корнилиъс, без да отмества поглед от кутията. Не че имаше такова желание. Чувстваше се добре... вътре в него се разливаше някаква топлина... да, не се бе чувствал толкова добре, откакто бе дошъл тук... кога бе това?... вчера?

— Моля, продължавайте да ги гледате. Няма нищо лошо в това да се гледат карфици, нали, мистър Монкрийф?

Корнилиъс бавно поклати глава. Топлината бързо обхващаше цялото му тяло като бърбън от Кентъки в студена чаша. Вече можеше да се отпусне. Да, нямаше нищо лошо в това да погледа карфиците...

— Не бързайте... Имаме време... Така...

Преподабният Дей не помръдваше. Продължаваше да седи зад писалището. Но Корнилиъс не можеше да го погледне. Очите му омекваха...

Карфиците в кутията се размърдаха. В тях имаше живот. Да, така бе и предполагал. Те започнаха да се преместват, да се изкачват една връз друга, после изненадващо бързо... се изнесоха от кутията и увиснаха във въздуха пред него. Блестящи като коледни играчки... не, като лъскава опаковка на играчки... не, така, както светлината се отразяваше от тях и отраженията играеха по стените, това бяха по-скоро диаманти. С шепи.

— Красиво... — промълви Корнилиъс. — Колко са красиви!

Около него се разнасяха някакви звуци... Камбани... Чист кристален звън... Птичи песни... Шепот...

— Гледай ги, Корнилиъс.

Той отново кимна. Беше толкова щастлив. Гласът на преподобния така хармонично се сливаше със звъна на камбанките. Но нещо друго се чуваше още по-отчетливо... църковен хор?...

Карфиците образуваха завеса... танцуваща пред очите му, преливаща се... от повърхността ѝ изплуваха образи и пак се сливаха с нея... Сребърни поля, избуяла трева, полюшваща се от вятъра... Слънце, изгряващо от купчина сняг... Чист ручей, бълбукащ през поляна с жълти цветя...

Живот, толкова много живот. Риба в поток... коне, препускащи през тесен каньон... Рис, мирно преминаващ през стадо поскубващи трева антилопи и сърни... Ястреби, кръжащи в безоблачно сапфиреносиньо небе... А онова там, далече долу... какво бе то? Каква бе тази заслепяваща очите хармония на линии, цветове и форми?

Град, изникнал от пустинята като орхидея в оранжерия. Оазис сред кулите му, извисил се на триста метра в порив да целуне небесата. Кули от стъкло или кристал... червени, сини, кехлибаренокафяви, проблясващи под слънчевите лъчи като балдахин, обсипан с брилянти.

По бузите на Корнилиъс потекоха сълзи. Устните му беззвучно се размърдаха в пристъп на неземна радост. Нещо в гърдите му се отпусна, а сърцето му се отвори като жасминов цвят, разцъфнал през нощта.

Той виждаше някакво сияние да прониква навън през прозрачните стени на Града. Съзнанието му възприе мисловна команда, той полетя към светлината и проникна през стените, сякаш бяха от неосезаема мъгла. Там имаше хора... много... мирно събрани на заградена с дървета поляна, върху която се намираше платформа, откъдето бликаше светлината. Той се рееше над тълпата и никога преди не бе виждал толкова одухотворени и приветливи лица. Хората вдигнаха ръце, за да го подхванат и да му помогнат меко да се приземи в топлата им прегръдка.

Любов. Те го обичаха. Усети обичта им да помита останалите му чувства и да изпълва всяко ъгълче на съзнанието му. Тя буквално се изливаше от тълпата и се вливаше в него... о, колко всепоглъщащо бе това усещане!

Колко много ги обичаше... Всички.

Тълпата около него се обърна едновременно с лице към създание от светлина, изправено над тях. Той ахна: светлината идваше отвътре на нещо с неземна красота. Формата бе неясна, чертите размити, но златисти, излъскани, оформени от ореол на идеална любов, щедрост и душевен мир.

Размерите ѝ бяха гигантски. Имаше криле, които очите не успяваха да обхванат с поглед. Не бе възможно да се измери размаха им.

Ангел.

Очите го намериха: големи заоблени дискове от небето. Неговият ангел... дошъл за него... единствено за него. Очите се спряха върху него. С обич. Усмивка... благословия... Ангелът заговори без думи. Но той ги чу в главата си.

— Щастлив ли си тук, Корнилиъс?

— О, да!

— Чакахме те.

— Мен?

— Чакахме те толкова дълго. Имаме нужда от теб, Корнилиъс.

— Нужда ли?

— Времето приближава. Имаш да правиш толкова много неща.

— Желая да ти помогна.

— Онези хора се отнесоха зле с теб... много зле.

— Да. — По бузите му се стичаха сълзи.

— Те изобщо не те разбират, нали? Не по начина, по който те разбираме ние.

— Да.

Необятната фигура на ангела изпълни полезрението му, гласът му отекваше през всяка фибра на тялото му.

— Искаш ли да останеш тук, с нас, Корнилиъс?

— Искам, да, толкова силно искам!

Ангелът се усмихна. Вятър разроши косата на Корнилиъс със звук, сякаш изтръгнат от хиляди приглушени барабани. С ръце сгънати за безмълвна молитва ангелът отново плесна с криле и полетя от платформата към небесната твърд. Всички обърнаха поглед нагоре, проследявайки величественото му възкачване. Музиката се засили до могъщо кресчендо и заглуши блажения шепот на тълпата.

Корнилиъс се усмихна. Вече бе приет в тайното братство.

Беше си у дома.

- [1] Привърженик на светското образование. — Б.пр. ↑
- [2] Буквално: „един прекрасен ден“ (англ.). — Б.пр. ↑

4.

Заобикаляше ги мъртво море. Черни, мазно поклащащи се води, неестествено притихнали... чувство на фалшив покой, зад което определено се таеше обещание за насилие. Размити злокобни фигури се стрелкаха под повърхността. Северният хоризонт бе притъмнял под надвисналите тъмни завеси на задаващия се шквал. От запад се процеждаше немоцна жълтеникава светлина и сякаш попиваше в лепкавата пяна. Зад тях изгряваше пълна луна като контрапункт на залязващото слънце.

Дойл стоеше при релинга в задната част на щирборда. Опитваше се грубо да изчисли положението им в морето: според него приближаваха трийсетия меридиан и се намираха на четиридесет градуса северна ширина. Най-близката суша бяха Азорските острови на юг, но от тях ги разделяха към хиляда мили. Изпод палубата се разнасяше протяжният вой на корабните винтове. Двигателите се задъхваха. Всеки момент щеше да се появи Инес. Тук, в далечния край на кораба, никой не би могъл да ги подслуша.

Дойл свали поглед върху скицата, която бе направил на драскулката от стената в каютата на Селиг, и напрегна целия си умствен потенциал в опит да разбере нейния смисъл. Беше работил върху проблема и бе стигнал агонизиращо близо до разрешаването на мистерията, но последното парче на мозайката все още му се изплъзваше. А и отец Дивайн продължаваше да се крие някъде. Не му се искаше да занимава капитан Хофнер със заключенията, до които бе стигнал, но, от друга страна, не можеше да игнорира опасността: не предприемеше ли нещо, Лайънъл Стърн едва ли щеше да доживее до сутринта.

В този момент се появи Инес.

— В допълнение на това, което са занесли в каютата си, Рупърт Селиг и Стърн са се качили с четири парчета багаж — съобщи Инес и извади списъка. — Пътен сандък, два куфара и един малък сандък. Лично ги видях в трюма — очевидно недокоснати от никого. — Дойл

въпросително повдигна вежда. — Дадох петара на един приятел от машинното отделение.

— Добра работа.

— По-малкият сандък е запечатан от митницата със здрава лента. Има размерите на голяма кутия за шапки. Подходящо ли е това за „Книгата на Зохар“ според теб? — И след като Дойл не му отговори, той попита: — И къде е Стърн сега?

— В каютата на капитана, където за момента е в безопасност. Нямаш представа колко хартия трябва да се изпише в случай на смърт на пасажер в морето.

— Досега не бях имал случай да се запитам какво правят с тялото.

— Има хладилни камери. Това е просто задължителна необходимост за всеки лайнер, извършващ увеселителни пътувания с възрастни хора на борда: дебели, със склонност към апоплексия, склеротични...

Инес неволно потръпна.

— Надявам се тези камери да не са прекалено близо до кухнята.

— Те са в самостоятелен отсек. Близко до трюма, където видяхме да товарят онези ковчези.

— Гадна работа.

— Добре, чуй ме сега: корабният лекар настоява да се впише, че смъртта на Селиг е естествена — каза Дойл.

— Не мога да повярвам.

— На пръв поглед не мога да не се съглася със съществуването на известни основания да се приеме, че Селиг е умрял в резултат на остра сърдечна недостатъчност, но съм убеден, че убийците му биха искали да повярваме в това. На борда липсват условия за извършването на аутопсия, но дори тя да бе възможна, не съм сигурен дали резултатите от нея щяха да влязат в противоречие в предположението за смърт по естествени причини. Накрая, последното нещо, което капитанът би искал на борда на луксозния си лайнер, е пасажерите му да обсъждат убийство.

— Но нали ние вярваме, че става дума за такова?

— Да изплашиш някого до смърт? Да изпратиш в кръвоносната му система свръхколичества адреналин и буквално да пръснеш сърцето му на парчета? Да, аз бих нарекъл това убийство!

— Но какво ли се е случило?

Дойл само поклати глава.

— Дали не е зърнал корабния дух да се разхожда из тъмнината на трюма? — предположи Инес.

— Мили боже! — Дойл го изгледа с широко разтворени очи, сякаш някой го бе ударил с чук.

— Добре ли си, Артър?

— Разбира се... точно това е. Отлично, Инес.

— Какво съм направил?

— Ти реши случая, момчето ми — каза Дойл и с бърза крачка се отправи към най-близкия люк.

— Така ли?

— Извикай онзи твой познат, инженера. Кажу му да вземе със себе си огнеборска брадвичка, чук и лост. Мисля, че е крайно време да си поприказваме с мистър Стърн и капитан Хофнер.

Инженерът светна с лъча на фенера напосоки в тъмнината, царяща в товарното отделение, и го спря върху запечатан правоъгълен обкован сандък.

— Ваш ли е, мистър Стърн? — попита Дойл.

— Да.

— Убеден съм, че това е крайно интересно, мистър Конан Дойл — подметна капитан Хофнер с шеговита вежливост, — но се опасявам, че не разбирам смисъла на това упражнение...

Дойл вдигна брадвата и с един удар разби на трески капака на сандъка. Стърн ахна. Дойл се пресегна вътре, разбърка треските и извади наяве съдържанието: голям квадратен топ бели листа.

— Явно е съобразено теглото да съвпадне с това на вашата „Книга на Зохар“ — обърна се Дойл към Стърн, преценявайки теглото на топа.

— Не знаех... кълна се — заекна Стърн. — Искам да кажа, че лично видях в Лондон да опаковат книгата.

— Но, изглежда, вашият покоен партньор мистър Селиг е имал свои, по-различни планове, които, мисля, обясняват неговото нежелание да напусне каютата.

— Какво означава всичко това? — осведоми се капитан Хофнер.

— Моля ви за още минутка търпение, капитане, и ви уверявам, че ей сега ще се спра и на този въпрос — каза Дойл, хвърли хартията на пода и метна брадвичката на рамо. — Ще бъдете ли така добри сега да ни придружите до следващата ни цел? Инес?

Инес махна с ръка и дребничкият инженер — вътрешно тържествуващ да види своя непоклатим и строг капитан коленичил пред волята на този побъркан англичанин — тръгна пред всички през плетеницата от люкове и коридори към съседния товарен отсек на трюма. Той представляваше хладна и определено непривлекателна стая, в която най-забележителното бе редицата квадратни камери в стената, чиито стоманени капаци бяха снабдени с дръжки. На тавана висяха няколко ярки крушки.

— Мога ли да попитам какво правим в моргата? — обади се пак капитанът.

Инес услужливо вдигна фенера и на неговата светлина Дойл отвори една от хладилните камери и изтегли ниската платформа на колелца, върху която лежеше вкочанен труп. Той смъкна чаршафа от лицето и невъзмутимо дръпна долните клепащи на покойния Рупърт Селиг, разкривайки под тях застинала мрежа от сини и тъмновиолетови капилляри.

— Противно на мнението на вашия корабен лекар, че мистър Селиг бил във великолепно за възрастта си здраве, той е страдал от сърдечно заболяване и опасно високо кръвно налягане, за което свидетелстват масивните кръвоизливи в меката тъкан под очите — състояние, което той е криел дори от вас, мистър Стърн. Не знаехте за него, нали?

Стърн отрицателно поклати глава.

Дойл им показа малка стъкленица с лекарство — кръгли бели таблетки.

— Мистър Селиг е носил със себе си това хомеопатично лекарство — смес от калий, калций и йодна тинктура със съмнителна полза, но пък за сметка на това много популярна — което е криел в таен джоб в подплатата на палтото си.

— Всичко това е много добре, мистър Дойл, още повече че идва в подкрепа на заключението на моя доктор относно истинската причина за смъртта на този джентълмен, но какво общо има то с...

Дойл вдигна ръка, принуждавайки Хофнер да замълчи.

— Нека анализираме фактите поотделно, капитане — тук имаме сложен замисъл и аз се надявам да ми дадете възможност да ви го разкрия в истинската му светлина. — Дойл метна отново чаршафа връз посивялото лице на Селиг, тласна количката, която леко се плъзна във вътрешността на камерата и с метално щракване, отекало в потискащата стая, се намести в първоначалното си положение.

— Инес, ще бъдеш ли така добър... — почна Дойл.

Инес взе фенера от инженера и освети другия ъгъл на помещението. Там, на пода до стената, имаше ковчези, грижливо подредени в редица.

— Вие приехте като карго тези пет ковчеза на борда си в Саутхамптън, нали така, капитане?

— Да, и какво от това?

— Всички, предполагам, дойдоха от един и същ товарач?

— Такава е обичайната практика.

— Предупреждавам ви, че след малко ще поискам да разгледам съпроводителната товарителница — заяви Дойл, като пое лоста и чука от инженера. — В моята теория имаше една-единствена, но почти непреодолима трудност: както се убедихме, когато се качвахме на кораба, мерките за сигурност бяха изключителни... нещо, което не бих могъл да кажа за този ковчег например... — С помощта на чука Дойл вмъкна плоския край на лоста под махагоновия капак на първия ковчег.

— Mein Gott, сър, какво правите... — Хофнер пристъпи напред, за да спре Дойл в намерението му да отвори ковчеза, но в същия момент Инес го хвана и го задържа.

— Ако на борда на „Елба“ е проникнала банда професионални убийци — а уверявам ви, капитане, точно такъв е случаят, с който се занимаваме в момента — те са постигнали това, не качвайки се по трапа както останалите, а с помощта на по-нетрадиционни средства...

— Заповядам ви да спрете веднага...

— Вероятно ще си спомните думите на един от пасажерите, който бил чул викове на „дух“, разнасящи се някъде откъм трюма, още през първия ни ден в открито море.

Дойл натисна лоста и с жалостивото скърцане на изтръгвани от гнездата си пирони капакът се отдели и се повдигна. Звукът отека зловещо, загубвайки се някъде по смълчаните стоманени коридори.

Дойл здраво подхвана разкования край на капака и с рязко дръпване го вдигна.

— Това е оскверняване на... — Капитан Хофнер се изтръгна от Инес и се хвърли към Дойл, за да установи, че покритата с гладък розов плюш вътрешност на ковчега е абсолютно празна. Хофнер вдигна поглед към Дойл. Долната му челюст провисна.

— Письците на „духа“ били последвани от силно ритмично почукване... — Дойл пусна капака обратно и с няколко отмерени удара закова пироните по местата им. — Вгледайте се и ще видите вдлъбнатините, оставени при повторното зачукване на пироните — предложи Дойл, приканвайки Хофнер да се приближи до ковчега. — Моряците, пренесли тези ковчези, ме информираха, че всеки от тях е съдържал човешко тяло, което се е премествало по време на клатенето при носене. А ако се взрете ето тук, капитане, ще можете сам да видите малките дупки, пробити в ъглите, за да може да се диша.

Хофнер прекара пръст по отворите.

— Наистина не знам какво да кажа.

— Мисля, че най-подходящо за начало би било едно извинение на мистър Стърн. Искане ми се да се надявам, че когато към вас се обърне с безпокойство за собствената си безопасност следващият пасажер, вие, независимо от религиозната му принадлежност или интелектуалното му ниво, ще го посрещнете с разбиране, по-подходящо за поверения ви пост.

Лицето на Хофнер бавно почервения. Той изтръгна лоста и чука от ръцете на несъпротивляващия се Дойл. Три минути и четири отворени ковчега по-късно запъхтиянят и отрезвял Хофнер пусна инструментите на пода.

— Мистър Стърн — каза той, изпъчвайки гърди, — моля ви да приемете най-дълбоките ми и най-искрени извинения.

Стърн кимна, отбягвайки погледа на капитана.

— Имате петима пътници без билет на борда си, капитане. На кораб с размерите на нашия има поне няколко дузини места за скриване. Едва ли е необходимо да ви подсказвам какви би трябвало да бъдат вашите следващи действия.

— Не. Разбира се. Веднага ще разпоредя корабът изцяло да се претърси. — Хофнер изтри потта от веждите си, обмисляйки плана.

Считаше себе си на първо място за човек на здравия разум, а на второ — за човек на действието.

— Предлагам също да положите максимални усилия за откриването на ирландския свещеник отец Дивайн — подсказа Дойл.

— Това пък защо?

— Защото този човек не е свещеник. Той е техният водач.

И в същия миг лампите изгаснаха.

Сан Франциско, Калифорния

Да наречеш подобно място „Кухнята на дявола“ просто не е справедливо, мислеше си Каназучи, наблюдавайки един плъх, подгонил хлебарка. Той лежеше на гъмжащо с въшки одеяло, покриващо дървен нар, до който бе успял да се добере срещу кралското заплащане от две пенита на нощ. Двайсет други скитници се търкаляха върху легла, нахвърляни в квадратната стая четири на четири — само едно от четирите еднакво претъпкани помещения, заемащи третия етаж на пететажна сграда за наематели в центъра на Тангрентбу — онзи заемащ дванайсет преки квартал в центъра на Сан Франциско, наричан от белите Чайнатаун.

В мазето имаше пушалня за опиум, а бедните и неграмотни селяни — много от тях както обикновено залели града в края на лятото, когато фермите освобождаваха сезонните си работници — вярваха, че нощем из коридорите броди зъл демон, търсейки човешки души, с които да се нахрани. Съвсем наскоро в тъмната уличка зад сградата бяха намерени труповете на трима мъже с разрязани гърла и изтръгнати от телата им сърца. На малки импровизирани олтари непосредствено до вратите за отделните стаи бяха оставени жертвоприношения в добавка към малкото пари, които китайците бяха събрали колективно в опит да бъде умиловитено чудовището. Всяка нощ зад затворените врати се раздаваше шум от дебнещи стъпки, а на сутринта даровете липсваха. И все пак никой друг не бе убит през седмицата, откакто бяха започнали да го правят.

От четиристотинте живущи в тази сграда, един-единствен бе виждал демона и бе останал жив, за да разкаже на другите за него — това бе упълномощеният от собственика управител на сградата: едър дебеловрат тип със сипаничаво лице, който имаше задачата да събира

дневния наем, а напоследък и парите, оставяни за умилюване на демона. По неговите думи, демонът имал драконова глава с хиляда очи и десет зъбати и гладно премлясващи усти... изобщо чиста проба демон, един от десетте хиляди, присъстващи в сложната система от вярвания на тези хорица. Управителят лично го видял да разкъсва с отвратителните си нокти гърдите на мъжете, намерени онази сутрин в уличката, с такава лекота, сякаш обелвал кората на портокал.

И ето че бе възприета практиката всяка стая да бъде заключвана за през нощта от управителя, макар че дори да им бе оставена възможност да сторят това, никой от изплашените мъже не би посмял да се весне навън след смрачаване, което принуждаваше всеки да решава въпроса за естествените си нужди както намери за възможно, но зад стените на стаята. В няколко случая силната миризма на тези мръсни провинциалисти накара Каназучи да съжали, че сетивата му са изострени като Косата, лежаща до него.

За Каназучи бе повече от ясно, че сред този страх, мръсотия и мизерия никой не бе обърнал внимание на пристигането му предния ден. За него лишаването от свобода на придвижване нощем бе неприемливо ограничение. Той лежеше в тъмнината, ограден от пшкания, хъркания, изплаквания по време на сън и това я правеше още по-непрогледна. Не искаше да напуска стаята преди хората наоколо да са здраво заспали, а хилавият болен мъж през две легла от него все още продължаваше да се мята в пристъп на треска.

Миналата нощ Каназучи пак бе спокоен от познатото съновидение и един образ се бе запечатал в съзнанието му толкова здраво, че налагаше да прояви по-голям интерес.

Хора с китайски лица, работещи в тунел.

Първите му два дни в Дай Фу, Големия град, Новата златна планина — така китайците наричаха Сан Франциско — не му бяха помогнали да хвърли светлина върху загадката на този образ. Роби като тези невежи обитатели на коптори с нищо не можеха да му помогнат. Обмисляше идеята да разработи някой от местните търговци, но те говореха далеч по-цивилизован диалект на гърления мандарин, използван от селяните, в компанията на които бе прекосил океана, и този факт налагаше да изчака поне седмица, докато овладее неговите нюанси, тъй като тези хора бяха пословично необщителни с всеки извън собствените им тонги. Другата възможност бе да напусне гетото

и да тръгне из белите квартали на града, но всички, с които бе разговарял в Тангренбу, го бяха предупредили да не прави това. Вълна на антиазиатска омраза бе минала през Америка наскоро и не бе пропуснала да разтърси всички китайски квартали по цялото западно крайбрежие, а последвалите актове на насилие срещу азиатските имигранти бяха отбелязали една постоянна тенденция към ожесточаване: убийства, размирици, линчования. Винаги когато белите имаха нужда от изкупителна жертва за икономическите си неслоди, започваше масирана кампания против „жълтата заплаха“ с цел подготовка на общественото мнение, а после идваше ред на неизбежните актове на расова варварщина. Какво би могъл да очаква човек от един толкова нецивилизован народ? Каназучи се колебаеше да излезе в кварталите на белите, но не от страх да не му се случи нещо, а поради опасения, че възможното убийство на бял пред очите на другите би поставило начало на необозрими усложнения на мисията му.

Нещата си имаха свой приоритет... Той започваше да мисли, че пред него има по-непосредствена възможност да се сдобие с информацията, която му бе необходима.

Болният през две легла от него се бе поуспокоил и дишането му, макар и мъчително, бе станало по-ритмично и бавно. Каназучи заметна оръжието си през рамо и запристъпва през спящите, внимавайки да не настъпи някоя от четирите скърцащи дъски на дюшемето. Спря при самата врата, където бе леглото на пълномощника. С помощта на върха на своя *вакизаши* — дългия си нож — деликатно и незабелязано изтегли ключа на стаята изпод нара на гадния тип. Оказа се завързан с кожена връв за една летва, но той я срязва с единствено ловко движение на китката.

Минута по-късно вече стоеше в коридора, изчаквайки очите му да свикнат с тъмнината. Въздухът беше наситен с тежката миризма на дима от тлеещите пръчици китайски тамян, оставени на олтарите, отрупани с плодове и монети. Каназучи разгледа праха по пода и установи, че никой не е минавал отук през двата часа, изтекли от полунощ — часът, когато вратите се заключваха. Той безшумно се плъзна към центъра на помещението, където започваха стълбите, сля се със сенките, замръзна на мястото си и се вслуша.

Чуваше дишането на спящите из четирите стаи на този етаж. И още в стаите над и под него. Долавяше шумоленето на хлебарки зад стените. Той изнесе границата на необикновено развитите си сетива по-надалече — едно старо и добре познато упражнение, в което можеше да влиза и излиза, все едно че облича и съблича отдавна притежавана дреха.

Котка се отри в търкаляща се консервена кутия долу на уличката. Прокрадване на плъхове... Тропот на файтон... Пиянски смях... Пазарене на проститутка... Неспокойно пристъпване на коне... Изпръхтяване в съседната конюшня...

Стъпки... приближаващи насам.

Той събра мрежата на сетивата си и я запрати към първия етаж на общежитието.

Долови влизане на един човек. Тежък. И висок, ако се съдеше по дължината на крачката му. Кожени ботуши на уестман. Торба, влачена по пода. Тракане и съскане като от змия. Леко изшумоляване и после звън на монети, падащи заедно. Леко издрънчаване... сякаш от едва докоснали се миниатюрни цимбали.

Спящите по долните етажи започнаха да се събуждат. Изплашен шепот. Всеки се свиваше, без да помръдва от своя нар.

Стъпките се заизкачваха по стълбите. Вторият етаж. Дрънченето се засили, цимбалите звъннаха по-отчетливо... съскането и тракането се доловиха съвсем ясно. После отново се разнесе звънът на събирани монети.

В сградата се възцари ужас. Разнесе се шепот на молитви и трескаво мятане на зърната на броеници. Каназучи изолира съзнанието си от бърборенето на селяните и се съсредоточи върху тежките стъпки, задаващи се по стълбите за неговия етаж.

Демонът излезе на стълбищната площадка и зави. Грамадна, внушаваща страх фигура... драконова глава... крайници с оперение... птичи нокти, вкопчени в дайре, удряно ритмично в хълбока му. Голям брезентов чувал, влачен зад него и отъркващ се по неравностите в пода.

Щом демонът се изкачи на третия етаж, една монета падна в краката му. Съществува спря и погледна надолу. Златна! Съществува посегна към нея. В същия миг една от сенките се помръдна, в съзнанието на демона настъпи объркване и миг преди да спре да

работи, то запечата последния образ: проблясването на нещо сребърно, насочено към него с непостижима скорост. Мечът се заби толкова бързо, че очите на демона продължиха да изпращат информация към мозъка — за безсмислено въртящата се стая — дори след като главата се изтърколи надолу по стълбите от застиналото все още право тяло.

Каназучи бе нанесъл удара си под такъв ъгъл, че да не се изцапа от бликналата кръв на демона. Той мигновено прибра меча си в ножницата и се пресегна напред точно навреме, за да положи обезглавеното тяло на пода; артериите продължаваха да изпомпват кръв. После леко скочи на площадката и свали маската на демона. Под нея се виждаха очи и уста, останали отворени от изненада: плоското тъпо лице на обикновен бандит. Останалото бе евтин хартиен костюм на дракон.

Каназучи изтегли флейтата от пояса му и се насочи обратно към своята стая. Когато пълномощникът чу, че демонът спира пред вратата, той посегна за ключа си, а после и за ножа си, разбрал, че ключа го няма. Но и ножа го нямаше. В този момент вратата се отвори и той чу пискливото изсвирване на зъл вятър. Останалите в стаята се сгушиха под одеялата си.

Изад рамката на разтворената врата се подаде ярката хартиена глава на дракона. Пръст, завършващ с остър нокът, посочи нещастника и го повика.

Какво, по дяволите, правеше Чарли? Пълномощникът се ядоса. Нямаха такава уговорка. Той пристъпи напред.

Вятърът изведнъж спря, вратата зад него се затвори. Отровен бял облак дим изплува пред него, някаква светлина просветна за кратко и той видя главата и тялото на своя съдружник Чарли Ли да се търкалят на подгизналия в кръв под. И преди краката му да възприемат командата „Бягай!“, която подаде ужасеният му мозък, гърлото му попадна в желязно менгеме, което с лекота го повдигна и краката му се разлюляха във въздуха.

— Боговете са ти сърдити — разнесе се в ухото му остър шепот.

Какъв зловец глас! Той ритна безпомощно с крака и се опита да си поеме дъх. Не успя. Изглежда, бе дошъл краят му...

— Изпратиха ме да те накажа със смъртта на хилядата мъчения.

Господи, това дали не беше истински демон!

— Но може би ти не заслужаваш подобна милост. Не знам дали да не те погълна наведнъж.

Демонът го раздруса като безпомощно коте.

— Имаш късмет, че съм в добро настроение. Върни на хората парите, които си им откраднал, и не е изключено да те оставя жив.

Пълномощникът се опита да кимне: да, всичко, което наредиш! Демонът леко отслаби хватката си и в гърдите на нещастника проникна глътка въздух, колкото да го задържи в съзнание.

— Кажи ми! За себе си ли краде тези пари?

Човечецът се опита да отрече с глава: не!

— Така ли? И кой тогава ти нареди да крадеш?

Пръстите на гърлото му се отпуснаха, позволявайки му дрезгаво да изграчи:

— Малкия Пийт.

— Малкия Пийт? Може ли това да е име на цивилизован човек?

— Истинското му име е... Фун Цин Той. Шефът на Чайнатаун.

— На кой тонг е главатар?

— Тонга Сю Йоп.

— Къде мога да намеря Малкия Пийт?

— В сградата на братството Он Леонг — изхърка пълномощникът.

— В Дома на спокойната съвест?

Пълномощникът отново кимна. Този китайски демон говореше прекалено добър английски, мина през ума му, точно когато ръката безжалостно сви пръсти около гърлото му. Пълномощникът припадна.

Когато се свести, край него се бе събрала тълпа от всички етажи и развълнувано коментираше останките на добре известния в квартала бандит Чарли Ли. Пълномощникът с мъка се изправи на крака и радостно сподели с останалите щастие то си, че всичко е свършило толкова благополучно. Демонът се бе оказал фалшив! Пълномощникът вдигна чувала на партньора си и започна да раздава монети на наемателите. Какъв късмет! Не пожела да вземе за себе си нищо. Беше обладан от някаква необяснима за останалите добрина и като нищо бе готов да продължи с щедростта си поне през следващите два дни. Та нали демонът го бе оставил да живее!

Заслепен от радостта си, пълномощникът изобщо не обърна внимание на стройния мълчалив мъж, нанесъл се тук предния ден, и не

забеляза, че той последен от всички слезе от нара, за да се смеси с тълпата пред стаите. Мъжът остана отзад, настрани от другите, заметнал през рамо вързоп. Готов да си тръгне.

Фун Цин Той шумно всмукна костния мозък от бутчето маринована патица. Деликатес, иначе недостъпен за човек от низша каста като него, бутчето маринована патица, поднасяно му всеки следобед, представляваше един от относително благовъзпитаните начини, по които Малкия Пийт си напомняше за успеха, достигнат след двайсет години къртовски труд и саможертви. Макар положението до което се бе издигнал да бе сравнително скромно — и отговарящо на прякора му — и въпреки че външно създаваше впечатление на мек човек, Малкия Пийт притежаваше ненаситен апетит и рядко се подчиняваше на каквито и да било импулси да се въздържа.

Той бе единственият главатар на тонг, с когото Слепия Крис Бъкли и корумпираният бял политически елит на Сан Франциско можеха без притеснение да преговарят — останалите китайци в лидерска позиция се държаха прекомерно надменно за техния вкус. Само Малкия Пийт бе способен да се усмихне на обидите, хвърляни ей така, между другото в лицето му, и те го възприемаха като клоун, кланящ се раболепно по начин, съответстващ на ниското му положение в обществото.

Но Крис Бъкли и неговите приятели виждаха в Малкия Пийт човек, всеотдайно посветил се на цел, скъпа за тях: поставянето под контрол, подчинението и поробването на китайското население на града. Обитателите на Тангренбу живееха в постоянен страх от Пийт и жестоките насилници, работещи за тонга Сю Йоп. Макар още пет други престъпни тонга да притежаваха значителни интереси в Тангренбу, контролираното от Малкия Пийт братство Он Леонг владееше доставките на опиум в квартала. Той бе собственик на предприятия, в които наркоманите робуваха за пенитата, които покъсно вечерта щяха да похарчат, за да има с какво да напълнят лулите си и за да могат да платят за нощувка в превзетите от въшки, бълхи и мишки бордеи, където щяха да преспят.

Срещу сътрудничеството с върхушката на политическата машина шестте тонга получаваха неотменимото право да се разпореждат с

вноса и регулирането на всички работници, пристигащи от континентален Китай. А благодарение на удобното посредничество на Бъкли и връзките му с всемогъщите железопътни барони на Сан Франциско — Хопкинс, Хънтингтън, Крокър и Станфорд — Малкия Пийт бе станал главен разпоредител на труда на кулитата във връзка с разширението на западните линии. На мандарин „кули“ означава „окаян труженик“.

И така, за привилегията да намери нов дом в тази земя на възможностите, веднага след като прекосеше границата, всеки прост работник се превръщаше в роб, притежаван и експлоатиран до края на живота му от Малкия Пийт и шестте компании. Край, при настъпването на който погребалните бюра на Малкия Пийт щяха да извършат кремацията и дори да реализират мъничка печалба от транспортирането на пепелта — е, не бе задължително тя да е на работника — обратно на семейството на покойника в Китай.

Окаян труженик... колко точно.

Малкия Пийт бе роб на навика. Едно от неотменимите му задължения бе да изслушва молби от поданиците си, докато обядва на балкона на втория етаж в притежаваната от него градска къща на Кърни стрийт. Малкия Пийт обожаваше да се тъпче от сърце с храна, изслушвайки прегъващите пред него гръб работници и собственици на магазини. От време на време, ако се случеше някое искане да се окаже достатъчно невинно или евтино за изпълнение, той демонстрираше рядко срещаното си и считано за пословично великодушие.

Но ето че минаваше вече половин час след пладне и той посягаше вече за трети път към маринованото бутче, а още никой не се бе появил да го занимава с тъпия си проблем. Той се обърна към прислужника и извика:

— Йи Чин, защо няма никой? Ако са ги накарали да чакат долу, ще има наказания!

Никакъв отговор. Той захвърли костта в чинията си и на висок глас поиска още храна. Никой не откликна. Сега вече се ядоса: момчетата от кухнята имаха заповед да чакат от вътрешната страна на балкона в непрестанна готовност мигновено да донесат каквото поискаше. Повечето бяха опитали бича му на гърбовете си в случаите, когато поднесяха студена храна. Малкия Пийт раздруса порцелановия звънец до чинията си и повторно извика.

Нищо! Йи щеше скъпо да плати за тази си издънка.

Малкия Пийт с труд измъкна издутото си шкембе иззад масата, надигна обемистия си задник от украсения с ръчна резба стол от времето на династия Тан, предвидливо взе бича си и с разклучена походка се отправи към дневната, опитвайки се да измисли някакъв по-оригинален начин, по който да накаже тези немарливи и за нищо негодни слуги.

Следващата порция бе покрита със сребърен похлупак и го чакаше, оставена на количка до вратата на балкона. Но ако ястието бе успяло да изстине, бог да му е на помощ на онзи нескопосник Йи Чин. Той надигна похлупака...

И падна на колене, устата му изригна всичкото съдържание на обилния обяд, съзнанието му се смрази, сетивата му замряха. Беше сляп, ням и глух...

На подноса имаше крака.

Човешки крака!

Поддавайки се на събудилите се инстинкти за оцеляване, Малкия Пийт ловко изпълзя настрани на четири крака. Къде бяха телохранителите му? Четирима от тях дежуреха долу на смени през цялото денонощие. Но някой явно се бе промъкнал покрай тях. Атаката можеше да дойде всеки момент от всяка посока. Налагаше се сам да се защитава. Едно време нямаше по-добър от него с ножа, но вече десет години не му се бе налагало да се сражава сериозно с никого.

В горното чекмедже на онова писалище трябваше да има револвер. Малкия Пийт се дотътри дотам, извади револвера с тресящи се ръце и се хвана за ръба на писалището, за да се закрепи. Избърса слюнката, потекла по бузата му, с ръкава на ръката, в която държеше револвера, и се опита да вложи в гласа си достатъчно сила, за да извика охраната, но думите заглъхнаха в гърлото му. Сърцето му биеше лудо, а езикът му бе като от памук.

„Бавно, не бързай, Пийт. Избрал си добро място. Оттук виждаш всяка врата и прозорец. Хвани по-здраво револвера с двете си ръце. Почакай, докато се приближат до теб... не прахосвай куршуми...“

Удар със страхотна сила се стовари в тила му и заби главата му писалището. Дебелото стъкло, покриващо плота, се счупи и лицето му застина в една от пукнатините. Малкия Пийт почувства топла вълна да

минава надолу през лицето му и видя отблизо как собствената му кръв се стича върху натрошените парчета. В същия миг ръката му бе жестоко извита и револверът му бе отнет с такава лекота, сякаш бе дете.

— Сега разбираш колко лесно бих могъл да те убия — проговори тих глас зад него.

— Да — побърза да изграчи Малкия Пийт.

— Охраната ти е ликвидирана. Никой няма да дойде да ти помогне. Отговори на въпросите ми, без да ми губиш времето, и ще живееш.

Гласът говореше на безукорен мандарин, лишен дори от намек за акцент. Не, той определено не познаваше този човек. Малкия Пийт се опита да кимне в знак на съгласие и опитът му завърши с това, че още няколко парчета стъкло се забиха в израненото му лице.

— Продаваш работници за железницата — продължи гласът.

— Да.

— Копачи на тунели. Китайци. С опит в работата с експлозиви.

— Да... няколко...

— Едва ли има много такива.

— Не, добрите са малко.

— Значи можеш да отличиш кои са добрите?

Какво, в името на небесата, означаваше това?

— Да. Трябва да са сапъори и да са работили като забойчици в мините. По правило идват тук, примамени от златната треска...

— Изпратил си няколко от тях в пустинята.

Мислите на Малкия Пийт бясно препускаха. Нямаше чак толкова китайци сапъори... добрите винаги се търсеха... какво, какво означаваше това?...

— Отговори или ще те убия!

Те работеха в екипи, а той предлагаше и транспортираше също и взрив... Не, не можеше да си спомни, трябваше да провери в счетоводните книги, но това щеше да отнеме време... щеше ли този човек да го остави жив толкова дълго?

Чакай! Имаше нещо... да!

— Железницата Сан Франциско, Престън и Финикс. Една група.

— Кога?

— Преди шест месеца.

— И накъде точно ги изпрати?

— Територия Аризона. Искаха ги за работа на линията западно от Тусон. От Стоктън... сега си спомням, че дойдоха от Стоктън, Калифорния. Не мога да се сетя нищо друго, не знам имената им, но мога да проверя и да ти ги кажа. Бяха четирима...

Мъжът удари с длан главата на Малкия Пийт и заби меката тъкан на слепоочието му в ръба на масата. Малкия Пийт се свлече в безсъзнание на пода.

Каназучи отиде до балкона, ловко се изкачи по декоративната дървена решетка за увивни растения на покрива и изчезна. Никой не го бе видял да идва, никой не го видя и да си отива.

Когато Малкия Пийт се свести, слухът за убийствата в градската му къща се бе разпространил в Тангренбу — краката на един от телохранителите му били отрязани и сервирани за обяд на Малкия Пийт, а той бил принуден да ги изяде: така твърдеше мълвата в най-преувеличените версии на случилото се... Каназучи вече отдавна бе напуснал чертите на Сан Франциско.

Под палубата цареше неестествена тишина. Корабните двигатели бяха преустановили работата си едновременно с изгасването на светлината. „Елба“ бе спряла и се поклащаше едва доловимо. Трюмът изглеждаше тъмен и негостоприемен като корем на кит.

— Gott in Himmel... — почна капитанът.

Дойл му направи знак да мълчи. Стояха и напрегнато се вслушваха...

Някой в коридора се придвижваше към предната част на кораба, където петимата мъже чакаха до празните ковчези.

Дойл взе лоста от капитана, дръпна фенера от Инес и затвори капака му, запращайки всички в абсолютен мрак.

— Преместете се до стената. Дръпнете се от вратата — прошепна той на останалите. — И никой да не казва нито дума!

Те чакаха и наблюдаваха. На десетина метра от тях в коридора примигна слабо пламъче — някой беше запалил кибритена клечка. Тя заподскача към тях, изгасна, на нейно място се появи нова и продължи да се приближава. Дойл внимателно следеше придвижването на неизвестния, който опипваше пода пред себе си с плъзгане на краката

и когато фигурата стигна до люка и протегна ръка, за да хване дръжката, той излезе иззад прикритието и отвори капака на фенера право в лицето на човека, заслепявайки го. Мъжът извика, изпусна горящата клечка и вдигна ръка пред очите си.

— Защо правите това?

— А ти какво правиш тук, Пинкърс? — поинтересува се Дойл.

Айра Пинкърс се наведе и разтри очи в опит да премахне танцуващите пред погледа му светли петна, прекалено стреснат, за да опитва в този момент някоя лъжа.

— Следях ви — отговори той.

— Избрал си крайно неподходящ момент и... защо не се отдръпнеш от тази врата, Пинкърс — някой като нищо може да те простреля — уведоми го Дойл, дръпна дребния човек към стената и затвори вратата.

— Бях на средата на стълбището, когато всичко изгасна...

— А също бих предложил да не повишаваш глас.

— Окей — прошепна Пинкърс. — Господи, нищо не виждам... струва ми се, че се намирам в електрическа крушка... както и да е, каква е тази погребална история с черепи и кръстосани кости, мистър Конан Дойл... о-о, здрасти, Инес, радвам се да те видя.

— Здравей.

— А как е твоето име, приятел?

— Лайънъл Стърн.

— Много ми е приятно, аз съм Айра Пинкърс. Това пък трябва да е капитан Хофнер, драго ми е да се запозная и с вас, сър, наистина очаквах този момент с нетърпение, имате чудесен кораб... Аз съм Айра Пинкърс, „Ню Йорк Хералд“...

— Защо ви следи този човек? — обърна се Хофнер към Дойл.

— Пиша серия репортажи за трансатлантическите пътешествия с параходи, капитане, и наистина съм благодарен на възможността да ви интервюирам...

— Пинкърс — заплашително изрече Дойл.

— Да?

— Мълчи или ще съм принуден да ти запуша устата!

— О... да, разбира се.

Настана тишина, нарушавана единствено от серия тежки метални изръмжавания и простенвания, разнасящи се някъде отзад и

над тях.

— Резервният генератор — обясни инженерът.

— Опитва се да завърти винтовете — допълни Дойл.

Хофнер кимна. Всички се заслушаха.

— Май не иска да заработи — проговори след малко Инес.

— Генераторът беше проверен и намерен за напълно изправен, преди да напуснем Саутхамптън — каза капитан Хофнер.

— Предполагам, че същото бихте казали и за основните двигатели? — напомни му Дойл.

Хофнер го погледна.

— Да не би да намеквате, че...

— Саботаж? — досети се Пинкърс с необяснимо злорадство.

Думата увисна във въздуха. Пинкърс премести няколко пъти погледа си от Хофнер към Дойл и обратно, подобно на зрител на среща по тенис на маса.

— Какво предвиждат правилата в подобна ситуация?

— Екипажът ще раздаде лампи и ще съпроводи всички пасажери, намиращи се на палубата, до техните каюти.

— И колко време може да отнеме това?

— Двайсет минути до половин час.

— Очаква се, че всички пътници ще останат в каютите, така ли?

— Да, докато не бъде възстановено подаването на електроенергия.

— Капитане... а знае ли някой, че сме тук долу? — попита Дойл.

— Първият ми помощник — отговори Хофнер. — И онзи, който е поел вахта на мостика.

— Да не би да са тръгнали за мен? — мрачно изказа подозрението си Лайънъл Стърн.

Миг преди да отговори, Дойл улови с периферното си зрение простодушното любопитство в ококорените очи на Пинкърс.

— Мистър Пинкърс, ще бъдете ли така добър да отидете в онзи ъгъл и да останете там за момент?

— Наистина ли? И защо?

— Защото искаме да разменим няколко думи на четири очи — обясни Дойл и му освети пътя с повдигане на фенера си.

Пинкърс примирено сви рамене и послушно се отправи по осветената пътека в далечния ъгъл, хвърляйки неспокоен поглед към

празните ковчези.

— Да не искате да застана с лице към стената?

— Ако обичате.

— Ей, няма проблеми — каза Пинкърс, дари ги с фамилиарно махване с ръка и се подчини.

Дойл направи знак на останалите да се съберат в плътен кръг около него, скри фенера под палтото си и освети петте лица с призрачна светлина отдолу.

— Тези хора са готови на всичко, за да ви убият, мистър Стърн — каза той с едва доловим шепот. — Ако това ще им помогне да сложат ръка на „Книгата на Зохар“.

— Защо просто не им я дадем? — предложи Хофнер.

— Нямаме ни най-малка представа къде би могла да бъде...

— Тя е в каютата ми — намеси се Дойл.

Разнесоха се объркани възклицания.

— Господа, моля ви! — каза Дойл и хвърли лъч светлина към Пинкърс в мига, в който той извърна лице обратно към стената. — Ще имаме достатъчно време за обяснения, когато се озовем в малко по-друга компания, освен ако предпочитате да ги прочетете от първата страница на някой вестник.

— Напълно съм съгласен — обади се капитан Хофнер.

— След като са се убедили, че „Книгата на Зохар“ не е на мястото си в сандъка, нашите пътници без билет помислили, че тя все още е в каютата ви, мистър Стърн, откъдето вече са опитали да я вземат с цената на живота на мистър Селиг. Убеден съм, че сега, под прикритието на тъмнината, те отново ще атакуват каютата ви.

— Но защо сега? Точно тук, в центъра на океана? — недоумяваше Стърн.

— А не на един ден път от сушата, когато и шансовете им да избягат, без да бъдат разкрити, биха били много по-големи? — разшири въпроса му Дойл, явно готов да поясни веднага.

— Защото са разбрали, че вече знаем за присъствието им на борда, следователно повече не е било възможно да чакат — проговори Инес.

— Много добре, Инес! — похвали го Дойл.

— И как са се досетили? — пожела да разбере Хофнер.

— Неспазване на служебната тайна — отговори Дойл. — От някой офицер на командния мостик.

— Невъзможно.

— Не е някой от вашите, капитане. Говоря за техен съучастник.

— В униформа?!

— Опасявам се, че скоро ще ви информират за загадъчното изчезване на ваш офицер.

— Mein Gott, в такъв случай ще претърсим всяко ъгълче на кораба и ще открием...

— Ще направим нещо по-добро от това, капитане, но ще трябва да действаме без никакво забавяне, защото разполагаме с не повече от трийсет минути — каза Дойл и се обърна към инженера: — Разполагате ли с червен фосфор на борда?

Инженерът не го разбра и се обърна към Хофнер, който му преведе.

— Да, сър — отговори инженерът.

— Добре. Донесете веднага целия си запас.

Набитият възнисьък инженер, когото досегашният развой на събитията бе държал в състояние на пълно объркване поради недоброто му знание на английски, с облекчение посрещна тази лесна за изпълнение задача, отривисто козирува и с почти маршова стъпка напусна товарното отделение.

— Капитане, можете ли да ни набавите някакво огнестрелно оръжие?

— Разбира се, оръжието се пази под ключ на мостика...

— Без някой от офицерите ви да разбере?

Хофнер опъна надолу реверите на куртката си и се напомпи до краен предел с тевтонска гордост.

— Мисля, че поне това мога да сторя.

— Какво възнамеряваш да направиш, Артър? — попита Инес.

— Ще заложа капан — простичко отговори Дойл.

— Така ли? Страхотно! Мога ли да помогна с нещо? — обади се Айра Пинкърс.

Дойл се обърна и го освети. Пинкърс се бе промъкнал на два метра от тях и кой знае откога се бе стаил до самата им група.

— Всъщност... мисля, че ще можете — каза Дойл.

Двайсет минути по-късно. Мека лунна светлина проникваше през илюминатора в кабината на Стърн, където цареше неземна тишина.

Първият звук: вмъкване на шперц в ключалката... острието мина покрай щифтовете, които леко и услужливо се разместиха, застивайки в очакване, последва едва чуто щракване, ключалката се предаде и дръжката се завъртя надолу. Вратата бавно се отвори, докато срещна съпротивата на сложената отвътре верига. В пролуката се показаха секачки, захапаха веригата и миг по-късно последното ѝ звено бе прерязано. Ръка в ръкавица улови двете парчета, преди да се хлъзнат надолу и да вдигнат шум и внимателно ги отпусна, без да се чуе нищо.

Вратата се отвори, колкото да пропусне първата фигура, облечена в черно от главата до петите, обута с обувки с меки подметки и с опъната върху лицето маска. Фигурата огледа стаята, спря за миг поглед на неподвижно лежащото в долната койка тяло, после задържа вратата, пропускайки вътре втора, облечена по същия начин фигура. Тя бавно и без колебания отиде до койката. Лунните лъчи осветиха стоманено острие в ръката ѝ.

„Сега!“ — каза си Дойл.

И в мига, в който черната фигура протегна ръка, за да отметне одеялото, в коридора отвън се разнесе ужасяващ вик, мъчителен стон на изтезаван човек, сигнал до границата на възможностите си да издържа повече, и постепенно се засили до максимум.

„По-леко, не преигравай.“

Двамата мъже се обърнаха към вратата, където се появи трета, идентично облечена фигура, и със знак ги извика навън. Те безшумно се плъзнаха натам и погледнаха в коридора, където се разиграваше най-странният спектакъл, на който някога бяха присъствали.

Фосфоресциращите очертания на корабен офицер осветяваха далечния край на тъмния коридор. Това бяха излъчващи сияние прозрачни контури на мъж с праметнати през разкъсаната му униформа вериги и черни дупки в измъчените черти на зеленикавото лице на мястото на очните кухини. Изтерзаният дух простена отново, раздруса веригите си, повдига заплашително ръце и направи крачка към трите черни фигури.

Те сепнато отстъпиха.

Дойл отметна одеялото, изправи се в койката, насочи ловджийската пушка към тримата мъже и заповяда:

— Не мърдайте!

При звука на гласа му отсрещната врата в коридора рязко се отвори и на прага ѝ застана Инес с насочен револвер...

Една от фигурите се наведе, хвърли се в краката на Инес и го подсече на пода. Револверът му изгърмя, куршумът звънна, рикоширайки от металния таван, и се заби в застлания под. Дойл натисна спусъка, но другите двама с невероятна скорост се бяха хвърлили в противоположни посоки, така че и неговият куршум безобидно рикошира от тавана. Дойл се хвърли към вратата. Единият от измъквачите се убийци буквално прегази „духа“ на „Елба“ — Дойл видя фосфоресциращата фигура да прави кълбо назад — и се скри зад ъгъла. Вторият се носеше на пълна скорост точно към люка, където капитан Хофнер, Стърн и инженерът чакаха в засада.

Третият скочи на крака, изхвъркна от помещението на отсрещната каюта, където се бе изгърколил, и понечи да последва съучастниците си. Инес се пресегна и го сграбчи за глезена. Мъжът се обърна и заби свободния си крак право в лявата китка на Инес, той извика от болка и пусна крака точно в мига, в който Дойл вдигна приклада на пушката и го стовари в тила на мъжа, запращайки го с лице в отсрещната стена, но вместо да рухне на място, убиецът се извърна в последния момент, запрати заднишком магарешки къч в диафрагмата на Дойл и на свой ред го засили обратно през разтворената врата към безмилостно твърдите рамки на койките.

В същия момент Инес подсече с ритник краката на мъжа, той подхвъркна във въздуха и с глух удар падна на пода. Инес изпълзя чевръсто до него и стовари тежкия си юмрук в главата му. Дойл излетя обратно в коридора, опря дулото на пушката си в гърдите на проснатия мъж и зареди нов патрон.

— Само мръдни и ще те застрелям — заплаши го той задъхано, защото още не бе успял да възстанови дишането си.

Фигурата лежеше неподвижно. Дойл шумно дишаше и се благодареше на Бога, че Инес бе пуснал юмруците си в действие толкова убедително. На всичко отгоре бе успял да запази хладнокръвие в критична ситуация. Явно кралските мускетари все пак бяха успели да го понаучат на нещо.

— Хванахме ли го? — попита корабният „призрак“, спирайки предпазливо на три-четири метра от тях.

Двамата братя сепнато се обърнаха към него, което им попречи да реагират, когато облеченият в черно мъж светкавично извади от ръкава си малък револвер, насочи го в слепоочието си и стреля.

— О, боже! О, боже мой, мъртъв ли е? — попита призракът.

— Разбира се, че е мъртъв, Айра! — раздражено отвърна Инес. — Не видя ли, че стреля в главата си?

— Добре де, но какво, по дяволите, може да накара някого да стори подобна лудост? — възкликна Пинкърс, облегна се на стената и машинално започна да бърше фосфорната смес от ръкавиците си.

— Е, нали ти си репортерът? — отвърна му също толкова вбесеният Дойл. — Защо сам не го попиташ? Стой тук, Инес. Сега се връщам.

И Дойл бързо се отправи наляво по коридора.

— Исусе Христе, Марийо и Йосифе, наистина много се изплаших, Инес, и никак не ме е срам да си го призная — въздъхна Пинкърс, като си правеше вятър с фосфоресциращата шапка. — Кажми, как беше? Добре ли го изиграх?

— Мисля, че ако всичко останало в живота ти се провали, винаги ще можеш да си намериш работа като домашен призрак.

— Ха, това е чудесно, много ти благодаря.

— Помогни ми сега. Трябва да го изтеглим настрана, преди туристите да са надушили какво става.

— Дадено, приятел, каквото пожелаеш.

Пинкърс посегна надолу и Инес можа да го разгледа по-отблизо: по лицето му се стичаха лепкави струйки фосфоресцираща пот и от това то изглеждаше сякаш се топи.

— Мисля, че няма да е лошо и теб да скрием.

Дойл намери Лайънъл Стърн и инженера, коленичили в тъмнината край изхода на люка в края на коридора, да се грижат за капитан Хофнер, който стискаше ранената си ръка.

— Чухме изстрелите — каза Хофнер. — Mein Gott, той ни нападна толкова бързо, че нямах време да...

— Беше като сянка — поясни инженерът.

— Заби се право между нас — допълни обяснението Стърн. — Всичко се разви така светкавично, че дори не бих могъл да ви кажа в

каква посока избяга.

— Няма нищо — примирено въздъхна Дойл и коленичи, за да разгледа следите по пода. — Той сам ще ни се покаже.

И посочи едва забележимия слой фосфоресцираща смес, който бе положил, след като бяха намазали Пинкъс. Дойл нареди на Стърн да остане при капитана и заедно с якия инженер, стиснал с двете си ръце грамаден френски ключ, тръгна по дирята светещи отпечатъци, която водеше към мрака на откритата палуба.

Луната се скри зад приближаващата се към тях облачна пелена и падналата тъмнина направи проследяването на светещите дири още по-лесно. Останала без тяга, „Елба“ тежко се полюшваше върху засилващите се вълни, предвещаващи приближаваща буря; фонтани пръски летяха през безлюдната палуба, а натегнатите стоманени въжета звънтяха като струни на арфа под напора на свистящия вятър. „Елба“ все по-малко приличаше на презокеански лайнер и все повече на параходна версия на обречения „Летящ холандец“.

— Тос чофек — прошепна инженерът, когато двамата за малко поспряха, преди да завият на поредния ъгъл, — той истински дер тойфел.

— Дявол? — повтори Дойл. — Да. Но все пак е най-обикновен човек.

Той се наведе, за да разгледа последния отпечатък от обувка, чу леко и равномерно тракане и видя, че гаечният ключ в тресящите се ръце на инженера тропа по перилата.

— Как се казваш?

— Дитер. Дитер Бок, сър.

— Радвам се, че си с мен, Дитер.

— Благодаря, сър.

Те проследиха оставената диря до едно стълбище на задната палуба. Дойл се взря през лепкавия мрак и му се стори, че различава фигурата на едър мъж, изправена до перилата в самия край на кърмата. Дойл бръкна за револвера си, но в същия миг корабът рязко се наклони, забивайки нос в пропастта между две поредни вълни. Двамата залитнаха, а когато отново вдигна поглед, Дойл видя, че фигурата при релинга вече я няма. Той обърна въпросителен поглед към спътника си, но инженерът не бе забелязал нищо. Тръгна напред. Голямото разстояние между отпечатъците подсказваше, че

мъжът не бе спирал да тича, а дирята водеше до самия край на горната палуба, където просто прекъсваше.

— Той хвърлил през борда?

— Май така излиза — съгласи се Дойл.

— Във васер? — попита Бок и хвърли неспокоен поглед към застрашително издигащите се вълни. Като повечето моряци и той живееше в постоянен страх от океана. — И защо тос чофек прави такава нещо?

Защо наистина, запита се Дойл. Какво може да накара двама мъже да предпочетат смъртта пред залавянето им?

Заради кражбата на една книга?!

Преместиха жеронския „Зохар“ от скритото отделение в пътническият сандък на Дойл на безопасно място в корабния сейф и поставиха денонощна охрана. Макар с ръка в праметната през рамото му превръзка, капитан Хофнер се върна на мостика, събра офицерите си и нареди да се извърши старателно претърсване стая по стая. Както бе предсказал Дойл, първия помощник-капитан го нямаше никакъв, макар мнозина да се кълнях, че са го видели — млад, симпатичен рус мъж в пълна униформа на командния мостик в самото начало на бурята.

Всички корабни механици се събраха в машинното отделение и накрая успяха да убедят резервния генератор да заработи. С възстановено осветление и една четвърт от пълната мощност на корабните винтове, капитан Хофнер насочи „Елба“ право в зъбите на шквала, който вече затваряше челюсти около тях. Екипажът поднови титаничните си усилия да отстрани повредата на основния генератор, пасажерите останаха заключени в каютите си, уведомени, че е обявена критична ситуация, и предупредени при никакви обстоятелства да не подават нос навън, като им бе обяснено, че неудобствата се налагат заради бурята и загубата на мощност. Никой не спомена за опасенията, че на борда може да бродят неизвестни убийци.

След като поставиха охрана в двата края на коридора и блокираха евентуалната нежелана поява на някой любопитен пътник, Дойл, Инес, Стърн и Пинкърс — той вече бе част от тях и те бяха посклонни да изтърпят компанията му, отколкото да рискуват да им се

изплъзне от погледа — се събраха в каютата на Стърн край газена лампа, надвесени над трупа на самоубилия се облечен в черно нападател.

Когато свалиха маската, под нея се появи широко лице на около трийсетгодишен мъж с тежки вежди и права черна коса — яванец или може би филипинец, помисли си Дойл. В сгъвката на лакътя му имаше малка характерна татуировка, изработена може би чрез изстъргване на кожата, в резултат на което тя бе загубила естествения си цвят. Татуировката изобразяваше непълен кръг, пронизан от три начупени линии. Фигурата напълно съвпаднаше с онази на листа хартия в джоба на Дойл, който бе снел драскулките от стената до трупа на Селиг. Вглеждайки се по-внимателно, Дойл установи, че става дума не за татуировка, а за изгаряне, подобно на онези, които се правят, за да се сложи знакът на собственика на стадо говеда.

Дрехите на мъжа бяха ушити от обикновена черна памучна тъкан. Намериха шест оръжия, скрити на различни места: ножове във всеки от ръкавите и крачолите, използвания за самоубийството малък револвер с две дула и тънка жица, омотана около кръста — смъртоносната гарота. Кокалчетата на ръцете и ръбовете на дланите на мъртвеца бяха задебелили и покрити с твърди мазоли, а по тялото му имаше следи от нож. Ясно бе, че пред тях лежи трупът на истински воин. Синините на Дойл и Инес от краткия им сблъсък с този мъж бяха достатъчно убедително доказателство за неговото умение в бойните изкуства. Изводът се налагаше: хладнокръвна, ефективно действаща машина за убиване. Нямаха никакви основания да приемат, че оцелелите му съучастници представляват нещо по-различно.

Дойл покри трупа с чаршаф. Четиримата мъже трябваше непрестанно да се подпират по стените и койките, за да се противопоставят на люшкането на кораба.

— Все още не сте ни обяснили, мистър Дойл, как така „Зохар“ се оказва във вашата каюта? — напомни Стърн.

— Освен хапчетата, които намерих в подплатата на сакото на мистър Селиг, аз се натъкнах и на ето този ключ — обясни Дойл и им го показа. — Той очевидно не беше за вратата на вашата или на която и да било друга каюта, макар да носеше маркировка, че е собственост на „Елба“, ето това тук... — Той им посочи малките набити букви с името на парахода.

— И какъв е той? — нетърпеливо попита Пинкърс.

— Опитвах го на всяка ключалка, която открих в тази каюта, после тръгнах по коридора. Зад гимнастическия салон има малко и рядко използвано складово помещение — човек никога не би му обърнал внимание, освен ако не го търси специално, а входът му е постоянно скрит от прибираните шезлонги и възглавници. Ключът отвори неговата врата. В тясното помещение открих малко тайно отделение в ламперията — с неясно предназначение и отдавна забравено от всички. Мистър Селиг е преместил вчера вечерта „Книгата на Зохар“ от скривалището ѝ в каютата ви — обикновена дупка в неговия дюшек, нищо чудно, че не е искал да излиза никъде — на новото място, след като капитанът отказал да удовлетвори молбата ви да използвате корабния сейф — разговор, който неволно подслушах.

— Нямах представа... — започна Стърн.

— Разбира се. Той е свършил тази работа, докато опитвахте да се свържете с мен снощи след сеанса, около час преди убийството.

— И как са успели да го убият, без да го докоснат дори с пръст? — поинтересува се Инес.

Дойл извади две малки хартиени пакетчета от джоба си, отвори ги, за да ги видят всички, и продължи:

— Когато снощи намерихме тялото на мистър Селиг, аз открих малка бучка глина точно зад прага на вратата. Тази сутрин свалих идентична засъхнала бучка от вътрешността на един от ковчезите в трюма — доста по-голяма, колкото юмрук, но само в един ковчег.

— Окей, чудесно, докторе. И какво общо има тази засъхнала буца кал с цялата шашма? — прекъсна го Пинкърс с безстрастната тактичност на закоравял журналист.

— Мистър Селиг е бил по-ревностен вярващ от вас, мисля, ще се съгласите с това, нали, мистър Стърн? — попита Дойл.

— Да.

— Значи имам основание да предполагам, че е бил отлично запознат с различни аспекти на историята и митологията на юдаизма?

— Напълно. Рупърт посвети на изучаването им много години.

— Ще бъде ли справедливо да кажем още, че мистър Селиг е взел много присърце онова, което подобни занимания са могли да му дадат, да кажем в същата степен както ние Светото евангелие?

— Определено... но какво се опитвате да докажете?

Дойл сниши глас, наведе се над фенера и идващата отдолу светлина освети чертите на лицето му някак зловещо.

— А знаете ли, мистър Стърн, легендата за голема?

— Големът ли? Да, разбира се... искам да кажа, най-общо. Помня, че когато бях малък, баща ми разказваше тази история многократно.

— Голем ли? Това пък кво е? — намеси се Пинкърс, който все още излъчваше слабо зеленикаво сияние, въпреки че се бе търкал цял час под душа с твърда четка.

— Думата голем идва от староеврейската дума за зародиш или неоформен живот — поясни Дойл. — Преданието казва, че с това име Йехова кръстил Адам, вдъхвайки живот в тялото, което изработил от обикновена глина в Райската градина.

— Йехова? — въпросително изрече Пинкърс и пукна балон от дъвка. — Защо Йехова?

— Йехова е староеврейското име на Бог — нетърпеливо отговори Стърн, смаян от тъпоумието на този човек.

— Но историята за голема, която има много по-тясна връзка с нашата дискусия — продължи Дойл, обръщайки се към Стърн, — започва в еврейското гето на Прага към края на шестнайсети век. Това време бележи кулминацията на вълна от погроми срещу пражките евреи, както между впрочем из цяла Източна Европа. Но нападенията в Прага се отличавали с особена жестокост и кръвожадност. Един от старейшините на еврейската общност бил ученият равин Юда Льв Бен Бецалел — смирен човек, почти светец. Та равин Льв отчаяно търсел начин да защити евреите в гетото от смъртната опасност. Той прекарал години в ровене из ръкописите в библиотеката на стария храм, надявайки се да намери решение. Един ден, разказва легендата, докато прехвърлял боклуците в старото мазе на Великата синагога, той се натъкнал на древен манускрипт, съдържащ тайната на велика и мистична сила...

— Да не би да е „Книгата на Зохар“? — попита Инес.

— Заглавието на книгата не се уточнява, но аз не се съмнявам, че в подземията на пражката синагога със сигурност е имало копие на „Зохар“ и съм уверен, че равин Льв е знаел за съществуването му. Както и да е, смята се, че докато четял книгата, равинът попаднал на откъс,

предаващ съдържанието на кодирано заклинание, което благодарение на голямата си начетеност той с лекота разшифровал...

— Между другото, говори се, че целият „Зохар“ е написан по този начин, а всяко негово изречение съдържа някаква метафизична загадка — допълни Стърн.

— Да не би да говорите за някакъв начин да се трансформира оловото в пари? — разтвори широко очи Пинкърс.

— Откъсът, за който става дума, разкрил пред рави Льв ни повече, ни по-малко от тайната как да се вдъхне човешки живот в парче земя, така както сторил това Йехова, създавайки първия човек Адам.

— Кодошите ме — ахна Пинкърс.

— Това е... само легенда, Пинкърс — кротко му напомни Дойл.

— И как казват, че го е направил? — попита Инес.

— Като използвал чиста вода и глина от дупка, изкопана в осветена земя, той изваял крайниците, главата и торса на гигантска фигура, грубо наподобяваща човешка. След това, придържайки се към предписанията на магическата формула, той съединил частите в едно, написал на листче хартия тайна дума на староеврейски и го поставил под езика на създанието...

— Каква е била думата? — не спираше Инес.

— Е, опасявам се, че за това трябва да попиташ бащата на Лайънъл — отговори му Дойл.

— И големът оживял, така ли? — досети се Пинкърс.

— Да, в следващия миг големът — така го назовал той — седнал, а после и се изправил. Когато му заповядал нещо, големът вършел точно онова, което трябвало. Рави Льв осъзнал, че е създал слуга, готов да изпълни буквално всички негови заповеди. Огромен, с могъщи ръце и крака, с малки камъни вместо очи, с грубо оформена уста. Използвал голема за домашна работа и доверието му в него растяло все повече и повече. Тогава рави Льв започнал да го изпраща навън в нощта, ужасявайки до смърт всеки, който дръзнул да дойде в гетото с лоши намерения спрямо евреите... Всяка нощ той слагал под езика му листчето, вдъхвайки по този начин живот на чудовището. Призори, когато свършел работата си, големът се прибирал у дома, равинът изваждал листчето и големът застивал като статуя в мазето. А

хората така се изплашили от ужасното създание, бродещо в нощта, че постепенно насилията срещу евреите в гетото престанали.

— Не е лошо за измислица — одобри Пинкърс, вкопчил се с две ръце за една от койките. — Малко както онази машина... как беше... Франкенщайн?

— Смята се, че Мери Шели е заимствала голяма част на световноизвестната си повест от легендата за голема.

— Без майтап? — попита Пинкърс, макар да нямаше и грам представа коя може да е Мери Шели.

— Но историята не свършва с това — продължи Доул. — Сутринта на една събота — ден, който евреите са определили за религиозните си церемонии и през който трябва да спрат всякакъв ръчен труд до залез-слънце, рави Лъв не извадил листчето от устата на голема.

— Охо — обади се Пинкърс, който не можеше да мълчи, — подушвам неприятности.

— И сте напълно прав, мистър Пинкърс. Когато рави Лъв изпуснал контрол над голема, чудовището се развилняло. Квартал след квартал жилища и магазини били опустошени или буквално сринати, много невинни хора — предимно евреи, намерили смъртта си, стъпкани в земята от изпадналото в безмозъчна ярост създание. Нищо не било в състояние да спре голема, докато накрая рави Лъв не го настигнал и най-сетне не извадил листчето хартия, спасявайки гетото от пълно унищожение.

Всички мълчаха, жадно попивайки всяка дума на Доул.

— Митът за голема винаги ми се е струвал великолепна метафора за апокалиптичната сила на необузданата човешка ярост, както и удивителна притча за жизнеутвърждаващото състрадание, така характерно за традициите на юдаизма — замислено каза Доул.

Инес и Пинкърс се спогледаха крадешком като озадачени ученици, но никой не бе в състояние да помогне на другия.

— Хм — неопределено изсумтя Пинкърс.

— И какво станало накрая с голема? — пожела да научи Инес.

— Тялото на голема било отнесено от Лъв и приятелите му в мазето на Великата пражка синагога, където се говори, че лежи и до ден-днешен, чакайки някой отново да му вдъхне живот.

Задържайки се с труд на крака, защото в този момент параходът внезапно се люшна, Дойл бръкна в джоба си и извади един лист.

— Господа, това е копие от митническата декларация на агента превозвач за натоварените в трюма пет ковчега. Ще се опита ли някой от вас да познае от кой начален пункт са тръгнали?

— Да не би да е Прага? — предположи Инес.

— Именно! — потвърди Дойл.

— Ама вие съвсем... — започна Пинкърн.

— Но, моля ви, мистър Дойл! Не вярвам сериозно да твърдите, че в един от тези сандъци е бил и големът от пражкото гето? — възкликна Стърн.

— Още по-малко съм склонен да приема, че в момента на борда се намира гигант от глина — заяви Инес.

— Твърдя само едно — уточни Дойл. — Ако искате да получите нещо от човек на борда на кораба насред океана и ако не сте склонен да привличате ненужно внимание към особата си...

— Тогава глиненото чудовище е най-добрият ви избор — подметна насмешливо Пинкърн.

— ... и ако знаете със сигурност, че човекът, от когото смятате да откраднете въпросната вещ, има проблеми със сърцето и е добре запознат с една легенда за огромно глинено чудовище, което може и да има някакво отношение към въпросния предмет, и накрая, ако желаете да убиете този човек, за да постигнете целта си, но обстоятелствата изискват неговата смърт да изглежда максимално естествена...

— Тогава трябва да го изплашите до смърт — постави Инес последното парче в мозайката.

— Качват на борда четири ковчега с хора, скрити в тях, и един пълен с глина, покриваща някаква броня. Слагате им надписи, че са тръгнали от Прага, за да бъде разпален суеверният страх. Нали помните: пасажерът чул писъка на „призрака“, видял също и голяма сиво-черна фигура да броди из мрака на трюма, а тези кабинички на втора класа се намират само два етажета над него. Така че когато снощи на вратата му се почукало и мистър Селиг я открял, колкото позволявала веригата, той видял пред себе си „голем“ — несъмнено придържан отзад в изправено положение от двама от мъжете — и гледката станала причина за фаталната сърдечна криза.

— Е, това вече ме уби! — възкликна Пинкърн.

— Добре де, нека да е така, но какво им е попречило веднага да влязат в каютата и да откраднат книгата? — контрира го Стърн. — А веригата беше непокътната.

— Планът им е бил провален от неочакваната ни поява — отговори Дойл. — Било им е все едно. Щели са да изчакат следваща удобна възможност. Та кой би заподозрял, че той е умрял от насилствена смърт?... Само че мистър Селиг събрал последните си сили в тези последни минути от живота си, сграбчил в шепата си глина от чудовището — част от нея останала под ноктите му — и я използвал, за да скицира на стената дамгата, която забелязал на ръката на един от нападателите.

— Това вече е върхът! — отново възкликна Пинкърс, както правеше в редките случаи, когато думите му се изплъзваха.

— Мисля, че нещата се връзват, но все пак не мога да си отговоря откъде са знаели за сърдечното заболяване на Рупърт — каза Стърн. — Даже аз не знаех за него.

— Мистър Селиг е живял в Лондон и няма никакво съмнение, че те са се докопали до тази информация от кабинета на неговия лекар — предположи Дойл. — Нали е споделил с вас, че са го следили, докато сте били там, така че според мен те не са били особено затруднени да научат всичко за него.

Стърн отново претегли възможностите и реши, че след всичко случило се напоследък му е трудно да отхвърли подобен развой на събитията.

— Мислете каквото си искате, но за мен е необяснимо защо някой ще си доставя толкова главоболия, само и само за да се сдобие с някаква си стара книга! — въздъхна Инес, леко недоволен, че брат му не бе намекнал дори с дума за всички тези смайващи заключения, докато бяха насаме.

— Както ни разказа мистър Стърн, „Зохар“ е безценна книга и наелият тези мъже явно е готов да направи всичко необходимо, за да се сдобие с нея.

— Винаги съм смятал, че тя не е нищо повече от сборник глупави суевория — поясни Стърн. — Но ако в „Зохар“ наистина се съдържа някаква тайна формула за създаването на живот? Или за неговия смисъл?...

— Тогава думата „безценна“ просто нищо не казва — заключи Дойл.

— Да, а освен това — прекъсна ги Пинкърс с блеснали очи, енергично дърпайки дъвката от устата си и борейки се вътрешно с непосилно сложна за разума му верига умозаклучения, — ако все още не са откраднали книгата, как са направили така, че чудовището е вървяло само?

Колкото и да се напъваха, никой не бе в състояние да реагира смислено на забележка, изтръгнала се от подобна бездна на глупостта.

Дойл остави Пинкърс и Инес да наглеждат изнасянето на трупа на убиеца, придружи Стърн до каюткомпанията и го остави на грижите на офицерите там, после бавно закрачи към своята каюта, светейки си с газена лампа. Едва сега, докато с мъка пазеше равновесие при бясното люшкане на палубата, той осъзна, че буря като тази в самия център на Атлантическия океан може да причини сериозни проблеми на повечето пасажери, щом затрудняваше дори човек като него, прекарал доста опасни нощи на борда на много по-малки корабчета в открито море. Но още повече го тревожеше онази неувереност, която не бе споделил с никого от останалите, онези детайли, на които още никой не бе обърнал внимание.

Ако в един от ковчезите бе имало голяма глинена фигура, тогава в останалите четири е имало място за още четирима. Единият от тях бе загинал от собствената си ръка, вторият бе изчезнал по необясним начин зад борда, третият се бе промъкнал покрай Пинкърс в коридора на каютите от втора класа. Четвъртият най-вероятно бе убил младия лейтенант от мостика и бе заел неговото място там. Това означаваше, че на борда на „Елба“ има двама и никой няма представа къде са те. Заедно с техния водач, мъжа, наричащ себе си отец Дивайн.

Петима мъже. Пет ковчега.

И един любопитен въпрос: как е попаднал на борда отец Дивайн? Името му не беше в списъка на пасажерите, а и екипажът досега не бе открил и следа от него. Дойл бе стоял близо до него първия ден на палубата, после по време на сеанса. Нито възрастта му, нито осанката му правеха възможно той да е един от мъжете в черно, а нещастният лейтенант от мостика бе само двацет и три годишен —

Дивайн изобщо не би могъл да се престори на него, дори с минимален успех. На всичко отгоре Дойл го бе срещнал за пръв път само час след като бяха вдигнали котва — време, абсолютно недостатъчно да може той да се измъкне от ковчег в трюма, още повече, че подозрителните звуци там бяха чути чак по-късно онази първа вечер.

От друга страна, един свещеник, смесил се сред тълпа пътници на отплаващ параход, не би накарал никого учудено да повдигне вежди... защо тогава не приемем, че той спокойно се е качил заедно с друга група, преструвайки се на изпращач, а после ловко се е скрил някъде, изчаквайки да излязат в морето? Да, това е напълно възможно.

Оставаше още въпросът с дамгата на лакътя на умрелия убиец. Дойл беше убеден, че в нея е скрит някакъв таен смисъл, но колкото и да се напъгаше, този смисъл засега му убягваше...

„Добре, нека оставим подсъзнанието да се потруди над това — посъветва той сам себе си. — Тази работа не става с напъване. Отговорът може сам да изплува на повърхността, когато най-малко го очаквам.“

Корабът продължаваше да се люшка по гребените на вълните. Дойл с мъка вкара ключа в ключалката на каютата си и отвори. Беше тъмно и вратата се люшна на пантите.

Вътре имаше някой.

Дойл бавно извади револвера от колана си.

Слабата светлина на фенера му най-сетне се пребори с мрака и той видя нож, забит в пода до леглото, пронизващ бележка, на която с големи червени печатни букви пишеше:

СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ ЩЕ ТЕ УБИЕМ

— Затвори вратата — каза нечий глас.

В ъгъла на стаята, скръстил ръце и скрит в сянката, стоеше отец Дивайн. Корабът се наклони дясно на борд и шевовете в металните стени изстенаха от напрежението. Дойл затвори вратата, запъна ударника на револвера, прицели се добре в Дивайн и повдигна фенера.

До леглото лежеше гротескно извито тяло. Беше фигура в черно, все още с маска. Един от убийците. Удушен със собствената му гарота. Убитите ставаха трима, значи оставаше жив само един.

— Какво искате? — попита Дойл.

Отец Дивайн пристъпи една крачка напред, без да заслонява очите си от блясъка на фенера, и Дойл за пръв път от качването си на борда на парахода го разгледа съвсем ясно: видя извития белезникав белег през долната му челюст, после забеляза светлината в очите на този човек, на която досега не бе обърнал внимание, и тя изби като с удар въздуха от гърдите му.

Свещеникът едва доловимо се усмихна и свали поглед върху тялото на пода.

— Този те чакаше — каза той, без дори следа от ирландски акцент. — Умря, преди да успея да науча нещо полезно.

Не, това не беше възможно...

Мили Боже, Който си в небесата... и все пак беше именно той.
Да, той беше!

Джек Спаркс!

**ВТОРА КНИГА
НЮ ЙОРК**

5.

23 септември 1894

Описването на събитията от последните няколко часа изисква известна дискретност. Поискано бе сътрудничеството ми. След като бях служил на Короната в повече от един случай, аз бях запазил лоялността и готовността си да предложа своите услуги на кралския кабинет според обстоятелствата. Достатъчно е само да споделя, че дори самата Кралица да ме бе посетила в невзрачния ми дом, за да ме помоли за това, този факт едва ли би повлиял в по-голяма степен върху моите симпатии.

Казано накратко, става дума за следното: открадната е книга. Книга с огромно значение за английската църква и като следствие от това, за трона. Латинската Вулгата от IV век — най-старият библейски манускрипт, притежаван от англиканската църква. Изчезнал от Бодлейската библиотека в Оксфорд преди месец и половина. Съобщението за това все още не е огласено, което се улеснява от факта, че Вулгатата била съхранявана в хранилище и изобщо не била публично достояние, а само на малцина учени — единствените, които щели да забележат отсъствието ѝ. Надеждата е, че ръкописът ще бъде върнат преди да се наложи да се съобщи за изчезването му, обаче до момента не са получени никакви искания за откуп срещу връщането му. Колкото повече време минава, толкова по-малко вероятно става целта на крадците да е откуп. От момента на извършване на престъплението разследването в името на Короната е поверено на мой приятел и именно то го бе довело на кораба, с който аз пресичах Атлантика.

Не може да има никакво съмнение, че в основата на нашите проблеми от самото ни качване на борда на „Елба“ е именно тази случайност. Вече изложих на друго място

събитията от последните няколко дни, свързани с личността на Лайънъл Стърн, опита за открадване на „Книгата на Зохар“ и последвалото убийство на мистър Рупърт Селиг. Трима от хората, отговорни за тези престъпления, вече са мъртви; четвърти човек или се е хвърлил през борда, както стори друг от съучастниците, или все още се крие някъде на кораба, въпреки че бе предприето основно претърсване, което продължава и в този момент. Разкрит бе саботажът, извършен от тези мъже срещу корабния двигател — огромно количество експлозив, взривено до електрическия генератор — но благодарение усърдието на екипажа поражения бяха своевременно отстранени. Утре пристигаме в Ню Йорк със само няколко часа закъснение, дължащо се най-вече на лошото време, което ни забави точно докато преодолявахме затрудненията, причинени ни от злодеите.

Човекът, когото погрешно смятах за техен главатар и който се представяше, както си въобразявах, за католически свещеник — до този извод стигнах благодарение натрупването на маса дребни и привидно уличаващи детайли: старите му ботуши, висящата от не който трябва джоб броеница, пръстенът с масонски мотив — не се оказа престъпник. Всъщност той ми е добре познат отпреди и неговата самоличност като агент на Короната, или поне като бивш такъв, е извън всякакво съмнение.

Разменихме само няколко думи и то по същество: той призна, че неочакваната му поява се дължи на необходимостта да предотврати потенциално смъртоносна атака срещу мен, което сторил, обръщайки оръжието на убиеца срещу самия него. Нямахме никаква възможност да поговорим за събитията през изминалите десет години, откакто се бяхме видели за последен път, освен това той изглеждаше неуверен дали трябва да споделя с мен каквито и да било подробности за краткото време, през което прекарахме заедно. Всъщност решихме да намерим време за подобен разговор след като стигнем на суша.

Междувременно аз не споделих с никого, дори и с Инес, каква е истинската му самоличност.

Останалата част от пасажерите така и не разбра за нашите затруднения на борда на „Елба“, било заради бурята, която задържа хората в каютите им през критичните часове, било в не малка степен поради това, че запушихме устата на една американска журналистическа хрътка на име Пинкърс, който досега остава под фактически домашен арест. Моят приятел в този момент провежда разговор на четири очи с Пинкърс, опитвайки се да получи обещанието му за мълчание по тези въпроси, след като слезем в Ню Йорк. Трудна задача, като се има предвид неизкоренимата нужда на Пинкърс да дърдори, но ако има някой, който би могъл да убеди Пинкърс, както казват, „да си затваря плювалника“, аз бих заложил на Дж. С.

Със съжаление констатирах, че приятелят ми е коренно различен човек от онзи, когото познавах. Всъщност даже и без дегизировката си той е трудно разпознаваем. Каквото и да е изживял, колкото и тъмни да са ъгълчетата на човешката душа, посетени от него, опасявам се, че ефектът като цяло не е в негова полза.

Така че в настоящия момент аз искрено се надявам моите наблюдателни способности — така дълбоко вкоренени в мен именно благодарение на него — да ме лъжат.

Необятен, назъбен от силуетите на високи сгради хоризонт изплува през утринната мъгла и представи на братята Доул първия им пейзаж от Ню Йорк. Мястото, където се намираха, създаваше илюзията, че градът буквално ще пръсне по шевовете малкия остров, върху който се бе разположил. Пасажерите на „Елба“ се събраха около тях на горната палуба, удивени от чудесата, които този мускулест континент разкриваше още при първата им среща с него.

„Каква изумителна енергия — помисли си Дойл. — Каква невероятна концентрация на амбиция. И колко гордо доказателство за потенциала на градивното начало у човека.“ Той избърса една сълза, развълнуван до дъното на душата си от величието на човешкото въображение, довел до създаването на такъв град.

Без да се досеща за дълбочината на чувството, задавящо гърлото на брат му, и изплашен да не бъде взет за глупак, докато минаваха покрай Статуята на свободата, Инес демонстрираше пълно безразличие към епичните ѝ размери, макар сърцето му тайно да трептеше от хормонална възбуда поради въображаемия образ, който тя събуждаше у него: една огромна нация, населявана от извисяващи се жени с пищни форми, облечени единствено в прозрачни, свободно падащи одежди.

Когато на палубата излезе и Пинкърс в компанията на отец Дивайн, Инес реши, че той му изглежда необичайно потиснат, буквално смазан — вечната му скокливост бе изчезнала. Приличаше на бито куче.

— Какво му е на Пинкърс? — зачуди се Инес.

— Не знам — отговори Дойл. — Може изповедта да е била прекалено тежка за душата му.

Величественият завой на река Хъдсън изведе „Елба“ в компанията на множество влекачи, събрали се, за да ѝ помогнат да намести нос на една стоянка сред пристаните на Уест Сайд. Капитан Хофнер покани Дойл на мостика за последен път и го отведе настрани, за да му поднесе официалните си благодарности, както и да го уведоми за неуспеха на опитите да издирят на борда четвъртия убиец. Петте ковчега бяха конфискувани, а митницата бе предупредена да вземе допълнителни мерки за сигурност, за да не бъде допуснато последният престъпник — в случай че още беше на борда да се промъкне през охраната като офицер от екипажа или пасажер. Дойл за пореден път вежливо отклони опитите на капитана да научи нещо повече за отец Дивайн, споменавайки единствено, че първоначалната му отрицателна преценка за този човек, съставена в разгара на събитията, се е оказала лишена от всякакви основания. След това те си стиснаха ръцете, изразявайки взаимното си уважение, и се сбогуваха.

В момента когато Дойл и Инес приключиха с митническите формалности и минаха през вратите, за да стъпят на американска

почва, духов оркестър, заел място във фоайето, избухна в оглушителна версия на „For He’s a Jolly Good Fellow“^[1]. Декорирана в червено, бяло и синьо — цветовете на американското знаме, залата за посрещачи бе буквално затрупана от изписани на ръка плакати, приветстващи с добре дошъл известния писател — много от тях създаваха впечатлението, че бъркат Дойл с неговия Шерлок Холмс.

„Мили боже, та те скандират името ми, сякаш съм футболен отбор!“ Никога преди Дойл не бе изпитвал страх пред фамилиарността на отделните американци, но срещата му с нея на нивото на тази тълпа създаваше впечатлението, че става дума за епидемия, за прелюдия към човешко жертвоприношение.

Пред полицейските бариери, поставени за да възпрат масите, присъстваше цяло съзвездие от по-големи и по-малки светила, представители на цвета на манхатънската аристокрация: знаменитости от света на издатели и вестникари, звезди от матинета, дебели амбулантни търговци, собственици на ресторанти със зализани прически и цял ескадрон по-малко известни представители на градската администрация, пуснали сред плътните си редици хубавки момичета, декламиращи неясно какво. С неподозиран екстаз в душата Инес осъзна, че Пинкърн в никакъв случай не бе преувеличил този аспект от своя разказ.

Грамаден човек планина със свободно клатещи се ръце, обут в ботуши за езда и бричове, облечен в жълто като канарче, с дълбоко изрязано сако и с филцова шапка, нахлупена върху чорлава глава с размер наполовина на главата на бизон, се отдели от тълпата и сграбчи Дойл в смазващата си прегръдка, преди той да успее да се предпази.

— Слава богу! Слава богу! — изрева мъжът басово с плътен, гладък вирджински акцент.

„Трябва да го познавам — панически помисли Дойл. — Ако се съди по начина, по който ме поздравява, сигурно сме поне първи братовчеди.“

Гигантът отстъпи крачка назад и извика в лицето на смаяния Дойл:

— Гордея се, сър! Сърцето ми наистина е преизпълнено с гордост, че най-сетне сте тук!

Дойл трескаво продължаваше да се рови из паметта си за някакъв ключ към самоличността на този мъж... Беше му неудобно да

си помисли, че е могъл да забрави човек с тези габарити. Надниквайки през рамото на гиганта, той зърна за миг Инес, неясно защо сметнал за подходящо да избере синята си униформа от мускетарския полк за първата си публична изява, който потъваше сред облак от напарфюмирани пера на женски шапки.

— Не ви ли обещах запомнящо се посрещане в Ню Йорк? Признавате ли, че сме се постарали както трябва? — запита го гигантът с усмивка, разкриваща редица достойни за клавиши на пиано ослепително бели зъби.

— Опасявам се, че вие се ползвате с известно предимство пред мен, сър — измънка Дойл, притеснен от батальона знаменитости, втренчили остри погледи в тях.

— Но аз съм Пепърман, мистър Конан Дойл — обяви мъжът и с галантен жест свали шапката си. — Майор Роландо Пепърман. Импресарио на литературното ви турне. Съм на вашите услуги!

— Майор Пепърман, но, разбира се, извинете ме...

— Няма за какво. По-скоро аз съм виновен пред вас, сър, задето не ви изпратих телеграфически по-точно описание на скромната ми особа.

Изумително сините му очи блестяха, а мускулите, напираси под сакото му, пращяха от сила — всичко в този човек изглеждаше построено в съответствие с чертеж, преоразмерен на якост: в този гигантски прототип Америка бе дестилирала цялата си бликаща от енергия същност.

Пепърман стовари могъщата си ръка през плещите на Дойл и без усилия го извъртя с лице към тълпата:

— Представям ви мистър Артър Конан Дойл, създател на великия Шерлок Холмс! Добре дошъл в Ню Йорк!

Пепърман запрати шапката си високо във въздуха, ревът на тълпата се изкачи едно ниво по-високо във френетичния си възторг, а оркестърът влезе в двубой с нея за контрол върху прага на чуваемостта. Цяла батарея фотографски светкавици избухна право в широко разтворените очи на Дойл, оставяйки танцуващи черни петна на местата, където само допреди секунда се бяха мяркали лица от елита на Ню Йорк, напираси да се доберат до него.

Дойл стисна петдесетина ръце и получи множество визитни картички; оглушителната какофония погълна обясненията на

собствениците им, но Дойл остана с впечатлението, че всеки от тях го кани да обядва в неговия ресторант, да даде интервю за неговото списание, да посети последния им театрален триумф или да отседне в луксозния им хотел. Обезпокоителната фраза „в замяна на рекламно ангажиране“ често следваше веднага след комплиментите.

Единственото желание на тълпата, останало загадка за Дойл, бе какво очакваха от него чудесните шоу момичета, макар Инес, попаднал в самия център на орбитите им около него, да интерпретираше кикота, с който посрещаша задявките му, като солидна основа за удовлетворяване на разнообразните си възжелания.

Група политици напъха в ръцете на Дойл прокламация, съдържаща официално приветствие по повод стъпването му на американска земя, заедно с плътно овързан с панделки бронзов предмет, за който той се досети, че е ключът на града, но който представляваше по-голяма ценност, разглеждан като оръжие. Преди да успее да реагира адекватно, Дойл бе посъветван да използва ключа за отбрана срещу тълпата, след което Пепърман го преведе до улицата през полицейските заграждения и плътната маса посрещачи и файтони.

В случай на необходимост да импровизира някаква реч — бяха го предупредили, че американците страшно си падат по слушане и произнасяне на речи — Дойл се бе опитал да събере няколко взаимосвързани мисли, но докато се качваше до Пепърман на открития файтон, манифестацията, бушуваща покрай него, не прояви интерес към нещо по-различно от това да дере гърла в тяхна посока. Дойл махна няколко пъти с ръка, размисли и помахаше още малко, след което последва по-ранния пример на Пепърман и ентусиазирано хвърли шапката си във въздуха. Възприемайки това като върховна изява на чувства, американската тълпа съвсем загуби ума си.

Дойл хвърли поглед към разпростиращата се из целия квартал истерия и зърна в задните редици Лайънъл Стърн да излиза със сериозно изражение от сградата на митницата. Обикновен ковчег с тялото на Рупърт Селиг бе натоварен в намиращата се наблизо катафалка. Все още облечен като свещеник, Джек Спаркс наблюдаваше отблизо скромната церемония.

Е, добре, реши за себе си Дойл, докато файтонът му се отдалечаваше, поне засега нямаше никакви основания да се тревожи за

безопасността на Стърн. По-скоро, ако тази засада се окажеше типична форма на изява на средноамериканската тълпа, трябваше да мисли за собствената си кожа.

Когато след двучасово изтощително и завършило с неуспех претърсване на кораба за последния беглец две дузини полицаи от нюйоркското управление напуснаха „Елба“, никой не обърна внимание на високия, строен и симпатичен пазител на закона със значка номер 473. По-късно никой не си спомни да е разговарял с него, а след като пристигнаха в близкия полицейски участък, повечето така и не разбраха, че притежателят на значка номер 473 отсъства.

Изминаха още три дни, преди да намерят голото тяло на истинския собственик на значката — патрулен полицай Малой — сложено в чувал и натъпкано в хладилната камера за месо към кухнята на „Елба“.

Денвър, Колорадо

„Кой е този странно изглеждащ старец? — питаше се Айлин. — Каква гледка: смешна кръгла шапка, дълго до пода черно палто, подплатено с кожа, пояс на кръста, яка с необичайна кройка и вратовръзка. Мършав като кука за плетене, със сила колкото едва да си носи куфара. Но с каква сладка усмивка дари онези хамали негрите и дори повдигна шапка, за да им благодари. Те го упътиха насам, сигурно ги е питал как се стига дотук. Едва ли е леко да пътуваш на неговата възраст... бедничкият, просто ти къса сърцето. Изглежда толкова уязвим и така не на място, че всички се заглеждат в него. А той май изобщо не възразява срещу вниманието, което му оказват. Може би дори не го забелязва. Прилича ми на... на кого? Някой наистина известен... Господи, точно така: на Ейбрахам Линкълн, макар брадата му да е доста по-дълга, а и косата му вече да е посивяла. Но очите му са същите — незабравимите очи на тъжно кутре.“

— Чудесата нямат край! — отбеляза Бендиго Раймър, смушка я с лакът и подчертано кимна към приближаващия човек. — Евреин на пъпа на денвърската гара.

— Изглежда ми симпатичен — отговори Айлин, приключи със свиването на цигарата и запали клечка в грапавата дървена пейка. — Прилича на Ейбрахам Линкълн.

— Ами да! — възкликна Раймър. — Наистина. Представи си само: Линкълн в ролята на съперника Шейлок. Какво незабравимо оплескване на роли и артисти!

Старецът стигна мястото, където „Предпоследната театрална труппа“ се бе разположила край багажа си, остави с въздишка куфара си и извади дълга бяла кърпичка, за да попие потта от челото си. Актьорите, по-точно малцината, които не се разкайваха за снощното препиване, лежаха по пейките и съзерцаваха странното същество с ленивото любопитство на преситени ценители на изтънчените удоволствия. Човекът се огледа, забеляза слабия им интерес, и мило се усмихна.

Личеше си, че е изморен, но също и че е в добро разположение на духа. Лице на щедър човек, прецени Айлин и се усмихна в отговор.

— Тук се носи слухът — каза мъжът запъхтян, — че едва ли не от това място можело да се вземе влакът за Финикс, Аризона.

— Да, сър, много точно са ви информирали — отговори му Раймър. — И ние самите ще пътуваме за натам — може да сме само една бедна труппа, но затова пък сме най-добрите актьори на Запада, независимо дали става дума за трагедия, комедия, история, пасторални пиеси, пасторално-комични, историческо-пасторални, трагико-исторически, трагикомично-исторически-пасторални, без значение от вида на сцената или количеството на поезията.

— Е, малко прекаляваш — прошепна му с ъгълчето на устата си Айлин и отново се усмихна.

— Да чуеш думите на великия Шекспир, изречени на едно толкова неочаквано място и с толкова очевидно изкуство, е не само удоволствие за ушите, но и утеха за душата — каза в отговор мъжът.

Раймър се захили идиотски и почервеня като морков — комплиментите, независимо от вида им, бяха слабото му място. Беше готов да легне по гръб и да предостави на ласкателя да му почеше корема.

— Защо не седнете, господине? — предложи Айлин.

— Много сте мила, благодаря ви — каза човекът и се отпусна внимателно на пейката точно срещу нея.

— Името ми е Бендиго Раймър, сър, и вие сте добре дошли да се присъедините към нашата компания. Нарекли сме се „Предпоследна театрална трупа“. Току-що приключихме с повече от скромен успех турнето си в този процъфтяващ град и ето ни сега на път за Финикс, готови да отнесем малко култура в пустинята, така както е била носена вода за градините на Вавилон.

— Това е хубаво — отбеляза мъжът. Той се усмихна на Айлин и проблесналата в очите му светлинка беше почти като намигване.

„В очите му има мъдрост — помисли си Айлин, — както и в действията му: веднага разпозна какъв непоправим тъпанар е Раймър, но прояви благоразумието да не се обижда.“ Откакто бе напуснала Ню Йорк, не беше виждала лице, толкова озарено от благодушие и човечност.

— И каква тръба ви призова, сър, в земята на пелина и червенокожите?

— О, опасявам се, нищо така бляскаво като вашата работа — отговори мъжът. — Просто дребен бизнес.

— А-а... бизнес — проточи Раймър, възприемайки думата като тайна парола. — Колелата на търговията никога не спират да се въртят, нали?

— Името ми е Айлин, а как е вашето?

— Джейкъб. Джейкъб Стърн.

— Да не сте търговец на диаманти, сър, или може би се занимавате с кожи и екзотични метали? — поинтересува се Раймър, връщайки се към богатия си инвентар културни стереотипи.

— Аз съм равин.

— О, трябваше да се досетя — духовен пастир, дошъл да нагледа стадото. Излъчвате подобна атмосфера наистина... тази жертвоготовна отдаденост в името на духа. Чудесно. Даже не знаех, че във Финикс има храм на израилтяните.

— И аз — призна Стърн.

— Представяш ли си, Айлин: едно от дванайсетте загубени еврейски племена открито в пустинята — каза Раймър. — Около нас се пише история и дано само зрението ни е достатъчно добро, за да не я пропуснем.

Айлин вътрешно се сви. Започваше да мисли за извинение, което да ѝ даде претекст да изостави Раймър и да седне до Стърн във влака.

„Ако вярвам на сънищата си, мистър Бендиго Раймър, ти си по-близо до истината, отколкото можеш да си представиш“ — мислеше си Джейкъб. Той се понамести върху твърдата пейка, надявайки се да нагласи по-удобно костеливото си тяло върху голите дъски. В гърба му пулсираше тъпа болка, коленете го боляха, сякаш някакъв ковач бе блъскал с чука си по тях, дробовете му горяха отвътре, ушите му пищяха, беше гладен, жаден и изпитваше отчаяна нужда да изпразни пикочния си мехур.

„Аз съм развалина. Благодаря на Бога: какво безценно напомняне, че сме същества на духа и че ако си позволим да слезем на равнината на физическото, единствената ни награда ще бъде болка. От друга страна, ако пред мен в този момент се материализират гореща баня и купичка супа, не бих се оплакал.“

Може би щеше да може да поспи във влака. Колкото по на юг отиваше, с толкова по-голяма интензивност го спохождаше все същото съновидение, но след всяко потапяне в него изплуваха нови и нови допълнителни детайли на странния пейзаж. По време на пътуването от Чикаго насам Джейкъб просто физически си бе заповядвал да спи колкото може по-дълго — и не толкова заради почивката, макар да бе изтощен, а за да научи повече неща от съня си.

И странно, от известно време насам, докато сънуваше, той изпитваше необичайното чувство, че е напълно буден и едновременно с това отлично съзнаваше, че сънува. Макар да не бе в състояние да контролира развоя на събитията по време на съня, той се бе научил как да измества фокуса на вниманието си, така че да научава все повече и повече от онова, което ставаше край него. На пръв поглед сънят му не беше страшен, но някъде по периферията му се долавяше атмосфера на заплаха, съпроводжана от светлина, звук и цвят с такава интензивност, че всяка нощ без изключение той се бе събуждал плувнал в пот, с бясно туптящо сърце и очи, пълни със сълзи.

Загубеното племе!

В съня си той се натъкваше на човешко племе — в логиката на съня му това беше основен момент — и хората се бяха събрали на открит площад, всички облечени в бяло и боготворящи нещо, разположено на издигната платформа и излъчващо ослепителна светлина... но всеки път обектът на тяхното благоговение разочароващо оставаше някак извън неговото полезрение.

Имаше и други образи, които вече редовно се повтаряха:

Грамадна черна кула, хвърляща сенки връз бели пясъци. Подземна зала — крипта или храм, издялан в скалата. Петима други — с размити лица и тела. Древна книга, подвързана в кожа, и поставена в сребърно сандъче. Написана на староеврейски. Към страниците е протегната ръка: с остри нокти и покрита с люспи.

И фразата, която не излизаше от главата му:

„Ние сме Шестима...“

И засега това беше всичко, с което разполагаше.

Джейкъб нямаше план. Тялото му бе крехко и самата му кожа с труд задържаше на едно място болящите го части, от които бе съставено, но мозъкът му работеше с кристална чистота, и което бе по-важно, с всяка измината миля целеустремеността му ставаше все по-твърда и несломима. И все пак Финикс? Какво го теглеше в тази посока? Най-обикновен инстинкт: понеже сънят му обикновено се развиваше в пустиня, той отиваше към най-голямата пустиня, за която му бе известно — Западна Аризона, така му бяха казали — и той щеше да продължи натам, докато не срещнеше нещо, което да се вписва по някакъв начин в съновидението. И тогава... кой знае? Несъмнено щеше да се случи нещо друго. А може би не. Може би щеше само добре да си почине, а чистият пустинен въздух щеше да направи някое чудо с дробовете му.

— ... играхме цяла седмица в Минеаполис и всяка нощ салонът се изпълваше; явно в този град хората обичат добрия театър — мили сърдечни скандинавци, свикнали да седят на едно място за дълго време. Зимата, нали се досещате, дългата зима за известен период усмирява неспокойния им дух — това знам от личен опит... изключително търпелива и възприемчива публика...

Раймър беше подхванал един от онези свои монолози, за които не се нуждаеше от реакцията на слушателя, а това даваше възможност на Джейкъб да си отдъхне и сърцето му да се успокои до нормалния си ритъм. Трябваше да признае пред себе си, че се чувства изненадващо добре за човек в неговото състояние. Да тръгнеш на пътешествие след петдесет години превиване гръб над книгите и да го направиш така спонтанно, така освободено от всякакви задръжки, това беше... беше като откровение свише. Да хапваш сандвичи, да съзерцаваш живописния американски пейзаж да минава покрай прозорците на

влака... Колко възбуждащо! Поля и реки, вечнозелени гори, почервенелите от залеза Скалисти планини в далечината — никога преди не се бе докосвал до толкова изящна природна красота. Светът изглеждаше огромен, необятен и правеше всичките му опити да го обхване във философските си представи жалки и смехотворно неадекватни. Предприетото пътуване го караше да се чувства унижително глупав, но, от друга страна, той често се бе чувствал така дори застанал на ъгъла на улицата или на път за магазина на месаря. Лишеното от конкретно основание чувство на неудобство е неотменна част от състоянието на човешкия дух, напомни си той. Така че защо да не продължи напред?

И дори ако целият този миш-маш се окажеше само игра на въображението, родена от някакъв дефект на мозъка му... следователно в края на пътя не го очакваше страхотна катастрофа... е, кой би отрекъл, че това поне спада към категорията на добрите новини, а? Ако всичко завършеше по този невинен начин, тогава и това пътуване с влак към Дивия Запад — решението за което бе взел почти без да мисли — щеше да бъде причислено от неговите приятели към онези доказателства, които потвърждаваха всеизвестната му ексцентричност.

Знаеше със сигурност само едно: след час кондукторът щеше да изсвири със свирката, за да обяви, че пристигат във Финикс. Актьорът щеше да продължи да говори за себе си, без някой да го е питал, докато пристигнеха или докато дойдеше краят на света... в зависимост от това, кое от двете щеше да се случи първо. Да прекараш времето дотогава в компанията на една толкова красива жена като тази пред тебе не е кой знае колко лоша съдба.

Може би тя щеше да се премести и да седне до него. Щеше да му е приятно.

— Каскетите станаха последен вик на модата.

— Не мога да повярвам.

— Казаха ми, че за известно време сериозно се повишило търсенето на лупи и лули от морска пяна.

— Наистина ли? Е, никога не бих допуснал.

— Преди няколко седмици бях на маскен бал в имението на Вандербилт и без особено преувеличение бих могъл да заявя, че едва ли не всеки трети мъж там дойде преоблечен като мистър Шерлок Холмс — разказваше майор Пепърман, без да забравя да отпива от шампанското, поднесено им за сметка на хотела, разбира се, и лениво подрънкваше по клавишите на рояла, поставен под прозореца с изглед към Пето авеню, чиито светлини една по една се събуждаха за живот, докато нощта бавно се спускаше над града.

— Удивително — каза Дойл и си помисли: „Колко ужасна е хорската тъпота“.

Уютно седнал в хола на апартаментата си в хотел „Уолдорф“ — помещението бе по-голямо от всеки отделен апартамент, в който досега бе живял — Дойл откъсваше едно по едно гроздови зърна от фруктиера с размерите на Роденовия „Балзак“ и прелистваше, без да се задълбочава в тях, ежедневниците таблоиди. Хм, с едно-единствено изключение всички бяха отделили място на първата си страница, за да отразят неговото пристигане в Ню Йорк. В „Хералд“ обаче нямаше очерк с автор Айра Пинкърс, никой от останалите вестници не бе публикувал материал, подписан с някой от множеството му псевдоними, а в това, което бе поместено, изобщо не се споменаваше за някакви престъпни събития на борда на „Елба“. Какъвто и да бе натискът, оказан от Джек върху Пинкърс, той наистина бе запушил устата му, осъзна Дойл с облекчение.

— Може би на това парти е бил и онзи странен приятел, когото срещнахме във файла? — подхвърли Дойл.

Намръщен човек с крушовидно тяло, облечен от главата до петите в дрехите на Шерлок Холмс, придружен от двама типове със съмнителна външност, ги бе пресрещнал на входа на „Уолдорф“ в момента, когато бяха пристигнали, и вежливо се бе осведомил:

— Конан Дойл, надявам се?

После с каменни лица тримата му бяха поднесли гравирана табела, на която пишеше:

В ЧЕСТ НА ПЪРВАТА АМЕРИКАНСКА ВИЗИТА
НА МИСТЪР АРТЪР КОНАН ДОЙЛ, ОТ ИМЕТО НА
УПРАВИТЕЛНОТО ТЯЛО НА ОФИЦИАЛНОТО

НЮЙОРКСКО СДРУЖЕНИЕ НА НЕРЕДОВНИТЕ ПОЧИТАТЕЛИ НА БЕЙКЪР СТРИЙТ.

Дойл не бе и чувал за подобна организация, която според Пепърман се бе пръкнала като отровна гъба след дъжд в резултат на манията по Шерлок.

Превъплътилият се в ролята на Холмс бе настоял да произнесе несвързан и зле научен монолог, използвайки най-прискърбното подобие на английски акцент, стигало някога до ушите на Дойл, свеждащ се — макар да му бе трудно да се закълне, че ставаше дума именно за това — до превъзнасяне качествата на създателя на Холмс. Парализиращата всеки опит за съпротива атака бе продължила цели пет минути, в течение на които застиналата върху лицето на Дойл усмивка бе започнала да му причинява сериозни болки. Последва деликатен момент, понеже Дойл и Пепърман трябваше да направят всичко възможно, за да отклонят по най-деликатен начин трагикомичното трио от намерението му да ги последва в асансьора.

В този миг Дойл си представи колко отвратително би се почувствал, ако тогава отнякъде, в центъра на подобна сцена, се бе материализирал и Джек!

— Е... кажете ми, наистина ли е мъртъв?

— Кой?

— Как кой... Шерлок Холмс, разбира се.

— Боже мой, човече, та той падна от шейсет метра във водопада!

— Има хора, които смятат, че все нещо е успял да измисли.

— Наистина не мога да повярвам, че може да има хора, нормални хора, които да си мислят подобни неща!

— Както се опитах да ви информирам за това в телеграмите си, мистър Дойл, вие просто нямате представа колко силно е впечатлението, което разказите ви оказват върху читателите тук! — натърти Пепърман. — Да създадеш серия криминални загадки, в които се подвизават едни и същи герои, е толкова близко до ума, че е действително достойно за удивление как досега никой не се е сетил за това. Наистина ви казвам, сър, не съм виждал досега подобно нещо, а съм отговарял за рекламата на пътуващ цирк, така че имам някаква представа за начина, по който нещата стават популярни, знам колко

важно е да напишаш непосредствения подход и ми е много добре известно колко силно е желанието у хората да изхарчат припечелените с труд пари. Убеден съм, че вие още и представа си нямате какво означава името Шерлок за тези хора.

Дойл разсеяно се усмихна, усещайки, че ще бъде невежливо да попита за това Пепърман, но все пак надявайки се той скоро да си тръгне, за да може най-сетне да разопакова багажа си. Понеже нямаше какво друго да прави, той посегна и взе още един пакет от високата колкото алпийския Матерхорн купчина красиво опаковани подаръци, която ги чакаше при влизането им в апартамента.

Беше яркочервена сатенена възглавничка, на която бе избродирано: „МАКАР ЧЕ БИ МОГЪЛ ДА БЪДЕ И ПО-СКРОМЕН, ХОЛМС Е ПО-ДОБЪР ОТ ВСЕКИ ПОЛИЦАЙ“.

— Започвам вече да... — прошепна Дойл. Прималя му при мисълта, че ще трябва лично да отговори на всеки изпращач на подарък, както повелява етикетът.

И понеже страдаше от болезнена пристрастеност към реда, той вече си представяше купищата картички и безкрайното усилие да персонализира всяка една от тях, добавяйки със собствената си ръка неизброими „Благодаря“... мили боже, това наистина щеше да продължи със седмици. Пътуването му беше замислено като възможност да се откъсне от всичко това, да поживее безгрижно, да се поразходи. Ако бе дошъл Лари, може би щяха да успеят в тези си намерения, но Инес... Инес щеше да забърка невъобразима каша от задача с това ниво на организационна сложност. А сега, след като бе надушил следите на онова стадо танцуващи момичета, брат му просто можеше да бъде отписан за всякаква работа. Ето например, къде се беше запилял сега? Дойл не го бе виждал, откакто се бяха регистрирали в...

— Не си спомням да съм ви го споменава, но Гроувър Кливланд неведнъж е отсядал в този апартамент — каза Пепърман.

— Кой Гроувър?

— Гроувър Кливланд. Президентът.

— На...? О, президентът на вашата страна.

— Да, сър. Точно тук — в Президентския апартамент. Няколко пъти.

С всичките си сто и трийсет килограма живо тегло! О, боже, май щеше да е добре да провери дали леглото не е счупено. Той хвърли поглед към лицето на Пепърман, което изразяваше едно-единствено нещо: желание да угоди, и сам се сгълча: „Ама и аз съм един, капризничка по повод на дребни неудобства, чудя се защо не си тръгва вече, а бедният човек чака само да чуе колко съм доволен, че е организирал целия този шум около мен“.

— Знаете ли, майоре, наистина съм неспособен да изразя дълбоката си благодарност за всички усилия, които сте положили заради мен — каза Дойл.

— Наистина ли? — Лицето на Пепърман светна като пълна луна.

— Действително не мога да намеря подходящи думи, за да ви благодаря за онова, което сте направили. Напълно сигурен съм, че нашето турне ще бъде страшно успешно за двама ни както във финансово, така и в интелектуално и във всякакво друго отношение, което бих могъл да си представя.

— Не знаете колко щастлив съм да чуя тези думи от вас, сър — отговори развълнувано Пепърман, изправи се, раздруса ръката му и за пореден път го заслепи с белоснежните си зъби. — Страшно ми е приятно. Е, добре, мисля, че е крайно време да ви оставя да се настаните...

— Не, не, всичко е наред...

— Не, сигурен съм, че мечтаете за час-два тишина и спокойствие. Не забравяйте, от тук нататък ще действаме под пълна пара, така че това може да се окаже последният ви шанс да си отдъхнете.

— Може би сте прав...

— Значи, ако сте съгласен, сър, ще дойда да ви взема с фойтон в осем и ще тръгнем направо за приема, който дава вашият издател.

С тези думи добродушният гигант се сбогува и Дойл се отправи на изследователско пътешествие из състоящия се от три спални комплекса Президентски апартамент, изчислявайки наум изумителната му стойност. В него имаше италиански мраморен под и первази, персийски килими с габаритите на площадка за крикет, необятни египетски вази, платна с пейзажи на холандските майстори, които биха му позволили да отплава до Великобритания, ако уловеше попътен вятър с тях. Налягането на водната струя, изригваща от окачения над

главата му душ в банята, беше смайващо, ако не и направо опасно за живота. Току-що се бе уверил, че леглото бе издържало на предизвикателството с президентски мащаб, когато на вратата се почука. Той се отправи към нея, което в място с подобни размери му отне близо минута, и то след като я откри.

Но там нямаше никого. Той се върна в хола.

— Извинявай — каза нечий глас и Дойл подскочи на цяла педя.

Джек Спаркс го чакаше изправен до рояла при прозореца. Беше се отървал от свещеническите одежди на отец Дивайн, а заедно с тях бе изчезнала пооредялата червеникава коса, бакенбардите и шкембето. Дойл почти бе забравил, че този човек е гений на дегизировката, и с известно трепване си спомни, че бе приписал същия хамелеонски талант на своя детектив. Ето че най-сетне беше лице в лице с прототипа на Шерлок.

Изглеждаше горе-долу както преди, е, десет години по-стар... но всички сме по-стари, помисли си Дойл, прекрасно съзнавайки онази странна способност на човешкия мозък да се нагажда към постепенната ерозия на времето, приспособявайки се към малките промени, които така и не забелязваме в огледалото. Беше все така облечен в черно — обикновени панталони и риза, кожено палто и добре познатите от едно време меки кожени обувки. Косата му бе покъса, подстригана ниско, до самия череп, и прошарена. Белезите, които Дойл бе забелязал по лицето на отец Дивайн, не бяха дело на грим — отляво, по линията на самата челюст, минаваше белезникава ивица, а на челото се виждаше малка вдлъбнатина, почти скрита под косата. „Сякаш е бил нарязан на парчета и после сглобен отново — помисли си Дойл, — и това засенчва благородния му чар... отвътре е изплувало нещо по-твърдо и по-непристъпно.“

Най-много се бяха променили очите му и все пак те бяха първото, което Дойл бе познал; спомняше си, че бе виждал в тях в най-трудните им мигове заедно същия поглед на преследван звяр, същото духовно прекършване. Сега този поглед се бе наместил там трайно, бе заседнал по-дълбоко — знак на отдръпване от живота. Невъзможно бе да не забележиш подобни очи, още по-малко възможно бе погледът в тях да не те обезпокои.

„Каква жестока ирония — продължаваше да мисли Дойл. — Ето ме тук в този апартамент в ролята на почетен гост, честван извън

всякаква разумна мярка заради подвизите на един измислен литературен герой, а пред мен стои лицето, вдъхновило ме да го създам, и то е само една печална, достойна за съжаление сянка на човека, когото познавах.“ Стотици пъти през изминалите години Дойл си бе задавал въпроса ще види ли пак някога своя приятел. И в момента изпитваше единствената емоция, която не бе допускарал, че ще изпита.

Страх.

„Напълно естествено. Смятах, че отдавна е мъртъв, така че сега се чувствам сякаш съм изправен пред призрак, нали?“

Джек не помръдваше: нито се опита да скъси разстоянието между двамата, нито протегна ръка за поздрав. Нито в погледа, нито в поведението му се долавяше някаква топлина или поне радост от срещата... единствено някаква упорита прямота и съжаление.

— Причината, поради която не се опитах да ти се обадя на кораба... — почна Джек с равен глас, в който не се долавяше никаква жизненост.

— Знаеше, че съм там, още от първия ми ден на борда, нали?...

— Не исках да те забърквам.

— Това нямаше да ми причини никакви неприятности.

— Случаят с нищо не те засягаше. Не предполагах, че можеш да се появиш там. Изненада ме. Не знаех как да постъпя. Същото се отнасяше и до Стърн и книгата му. Нямаше какво да се направи.

— Ще повярвам на думите ти. — „Защо се държи така студено?“

— Заподозрях онези четиримата на борда. Предположих, че са замесени и в другия случай.

— Кражбата от Оксфорд на Библията „Вулгата“.

Спаркс продължаваше да държи ръцете си скръстени на гърба; нито кимаше, нито свиваше рамене, поддържаше абсолютна икономия на жестове и движения, без да прави нищо, за да се почувства събеседникът му по-спокойно.

— Съжалих, когато те видях там — каза Спаркс.

— Нямаше за какво...

— Донесох ти толкова неприятности в живота.

— Глупости. Щях да бъда щастлив да науча, че си останал жив...

Едва сега Джек поклати глава, гневно и енергично.

— Аз не съм.

Сърцето на Дойл замря. Спаркс отбягваше погледа му.

— Не по онзи начин, по който смяташ.

— Сигурно ще се съ согласиш, че аз бях в пълно неведение? —
напомни Дойл.

— Онази жена. На борда на кораба.

— Медиумът ли? Софи Хилс?

— Попита я за мен.

— Тя каза, че не си мъртъв.

— Сбърка. Аз наистина умрях. Останах в това тяло и умрях.

— Но, Джек... Ти си жив... Самият факт, че стоиш тук...

— Животът... не означава... същото... което означава за теб.

Няма начин... да ти го обясня... няма как да разбереш. Няма абсолютно нищо... което би могло да ме направи... щастлив.

Джек говореше като автомат, с лице, изпразнено от всякакво изражение, някак недосегаем. Последната дума изплю, сякаш му нагарчаше в устата. В едно беше прав: в него бе изчезнало всичко човешко. Използвайки методите за анализ на събеседника си — умение, предадено му от самия Джек — Дойл се почувства неловко.

Настана продължителна тишина. Джек се бе извърнал и гледаше през прозореца. Кожата на Дойл бе настръхнала, дланите му бяха потни. Но той продължаваше да чака Джек да каже нещо повече. „И ти ще ме намериш доста променен, стари приятелю — сега не е толкова лесно да ме изплашиш.“

— Не исках да ме виждаш такъв — каза накрая Джек.

Наистина ли в гласа му прозвуча притеснение? За пръв път Дойл обърна внимание на скръстените зад гърба му ръце: те бяха обсипани с множество червени и белезникави белези, пръстите бяха криви, сякаш са били мачкани. Кутрето и безименият пръст на лявата му ръка липсваха. Какво се бе случило с него?

— Лари ми разказа как се е случило — поясни Дойл. — Намери ме в Лондон. Ще станат десет години оттогава. Научих как двамата сте проследили следите на брат ти до Австрия. Как сте го намерили при водопада. Разбрах за схватката... и как двамата сте паднали.

— Да. Прочетох разказа — сухо отговори Джек, загледан надолу към града.

— Няма да се извинявам, че съм писал за човек, когото смятах за отдавна загинал — каза Дойл, усещайки по гърба му да пролазват

мравки. После допълни с малко по-мек глас: — Отидох там... години по-късно. С жена си — сега съм женен. При водопада Райхенбах. Изобщо не разбрах как е възможно някой да оцелее, но ми казаха, че веднъж се било случило. Било възможно. Но тъй като не ми се обади...

Гласът му заглъхна, но отговор не последва.

— Кралицата изпрати хора да ме заведат при нея — продължи Дойл. — Няколко месеца след онази история със Седмината. Аудиенция при самата кралица!... Отидох — бях само на двайсет и пет години — и разговаряхме. Тя потвърди истинността на всичко, което ми беше разказал, както и това, че си работил за нея през цялото време. Изобщо не ми намекна по никакъв начин, че може да си останал жив...

Но защо му говореше неща, които той сигурно вече знаеше? Дойл осъзна, че изпитва остра нужда да запълни с думи пропастта между двама им, да хвърли някакъв мост през нея, да намери път обратно към него.

— Вика ме от време на време. Интересува се от мнението ми по един или друг въпрос... по нейна молба не съм споменавал пред никого за това. Продължавам да съм на нейно разположение... Мисля, че това е най-малкото, което бих могъл да сторя.

Спаркс стоеше все така обърнат с гръб към него и не реагираше по никакъв начин.

— Лари работи за мен... ще станат вече пет години. Повиках го при мен веднага щом нещата се пооправиха. Той е чудесен секретар. Незаменим... мисля, че би трябвало да се гордееш с него, Джек. Разбира се, той дължи всичко на теб... особено зарязването на престъпния живот. Знаем колко много би се зарадвал да те види.

Джек поклати глава, показвайки, че отхвърля подобна възможност. Дойл с мъка сдържа гнева си.

— Очевидно ти продължаваш да работиш за Короната — каза Дойл.

Едва сега Джек заговори с безтелесен глас:

— Преди три години... се озовах пред сградата на Британското посолство във Вашингтон. Вече бях в Америка... от известно време. Бях им изпратил телеграма — кодирано съобщение, което само аз бих могъл да изпратя. По различни канали то бе стигнало... до най-високо ниво. В посолството получили отговор: дайте на тази човек всичко,

което може да поиска. Служителите ме гледаха като че ли съм някакъв неизвестен животински вид, измъкнат от дълбините на морето.

Защо беше толкова сдържан и неподатлив? Въпреки наблюдателните си способности, развити до съвършенство, Дойл не можеше да проникне през завесата от мълчание около този човек. Може би се налагаше да използва по-емоционален и по-пряк подход.

— Никога не съм те изваждал от мислите си, Джек! След онова, което Лари ми разказа, бях убеден, че съм те загубил завинаги. Ти така и не разбра колко много означаваш за мен, така и не осъзна, че само благодарение на теб животът ми се промени към по-добро. Вярвах, че ако си оцелял по някакъв чудотворен начин, ти ще намериш начин да ми се обадиш...

— Ти никога нямаше да научиш — остро го прекъсна Спаркс. — Не и от мен.

— Но защо?

— Такива бяха обстоятелствата. Нещастни, но неизбежни. По-добре да не беше ме виждал!

— Защо, Джек?

Спаркс гневно се обърна към него и този път белезите по лицето му изпъкваха на фона на бледата кожа.

— Аз не съм онзи, когото познаваше. Забрави го. И повече не ми говори за него.

— Но аз трябва да знам какво се е случило с теб.

— Сложи надгробна плоча над този спомен. Върви нататък. Ако не можеш... тогава това е краят: аз си тръгвам и никога повече няма да ме видиш.

Дойл надви болката си и чувството на безсилие.

— Щом иначе не може...

Спаркс кимна утвърдително, явно задоволен за момента.

— Когато те видях на кораба, надявах се, че няма да се забъркаш, и все още има шанс това да се избегне...

— Защо трябва да го избягвам сега, след като не съм го сторил преди?

— Сега ти си човек с положение в обществото и с репутация. Имаш място в този свят. Имаш и семейство. В сравнение с преди имаш какво да загубиш.

— Но в какво бих могъл да се забъркам? И как би могъл някой да разбере каква роля съм изиграл, ако се стигне дотам?

— Четвъртият мъж избяга от кораба, когато пристигнахме...

— Е, това вече ми се струва направо невероятно.

— Никой не можа да го намери.

— А може би се е хвърлил през борда като другия?

— Той беше последният останал жив и първата му задача е била да оцелее...

— И да докладва на онзи, който ги е наел?

Джек кимна.

— Този четвърти човек ще му разкаже за твоята роля.

Дойл усети, че му е трудно да се сдържа повече.

— Значи искаш да ми кажеш, че в момента ме заплашва опасност?

— По-голяма, отколкото би могъл да си представиш.

— Тогава, за бога, спри да ми говориш със загадки и ми отговори простичко, първо, защото започна да ми писва от увъртания, и, второ, защото следвайки примера ти отпреди десет години, съм изпадал в смъртно опасни положения поне една дузина пъти, следователно не се считам за задължен да се доказвам пред теб отново. Изникваш изведнъж като дух от небитието, пълен с тайни и мистериозни загадки, без да си се обадил макар и с една дума пред последните десет години и... да, прав си, Джек, аз действително постигнах нещичко на този свят, но заедно с това загубих вкус към полуистини и ловки увъртания, особено когато става дума и за личната ми безопасност. Или ми говори направо с какво си се захванал, или върви по дяволите!

Настана мълчание. Никой от двамата не искаше да отстъпи.

— Ти няколко пъти използва множествено число за някакви си „тях“ — проговори пръв Дойл. — Какво означава това?

Спаркс продължаваше да го гледа, без да примигва, без да помръдва, но след малко явно стигна до някакво решение, защото извади къс хартия от джоба си и го подаде на Дойл.

Беше литография на сложен герб, представляващ прекъснат черен кръг на бяло поле, с три назъбени червени линии, пронизващи кръга като светкавици.

— Виждал съм го вече — каза Дойл и за доказателство извади от своя джоб скицата, която бе направил, и я подаде на Спаркс. — Беше

надраскано в основата на стената в каютата на Селиг. Допускам, че го е видял на лакътя на един от убийците си — белег или татуировка, не знам — и го е надраскал на стената мигове преди да умре.

— Знаеш ли какво означава?

— Нямам ни най-малка представа. А ти?

— От векове насам нещо подобно на това служи като официален печат на Ханзата или Ханзейската лига.

Дойл прерови паметта си от ученическите си години:

— Ханзата е сдружение на германските търговци. През средновековието. Създадено, за да защитава техните градове и да гарантира неприкосновеността на търговските им права в отсъствието на централно правителство.

— Влиянието им в крайна сметка било почувствано във всеки кралски двор на Европа. Те сформирали армия от наемници и започнали войни, за да утвърдят авторитета си. Седалището им било в град Любек — днес в Германия — и мощта им стигнала върха си през четиринадесети век, когато имали силата на суверенна държава.

— Но накрая били разбити.

— Към 1700-та година Лигата била напълно унищожена, но Любек, Хамбург и Бремен и до днес биват наричани Ханзейски градове.

— И как така се появи този техен печат в центъра на събитията?

— В продължение на двеста години се носят слухове, че Лигата не е умряла с консолидацията на Германия, както първоначално се е смятало. По-конкретно се говори, че Лигата е оцеляла под формата на тайно общество, запазвайки непокътнати ресурсите си и продължавайки да си поставя все същите цели.

— И кой стои в основата на всичко това?

— Първоначално търговците. След разпускането на Лигата те имали нужда от някой, който да охранява корабите и керваните им, така че си създали нещо като милиция — всъщност частна полиция. Но понеже им липсвали хора с опит, необходими за този вид работа, те се видели принудени да наемат престъпници и крадци по пристанищата на света, да ги подлагат на интензивно обучение и да ги превръщат по този начин в експерти по оръжията, амунициите и техниките за убиване... Минали години, този клон на организацията започнал да преследва господарите си и накрая иззел контрола над

всичко. Именно тази изменническа издънка на Лигата е оживяла до наши дни с щабквартира в Източна Европа.

— Международна гилдия на крадците — подхвърли Дойл.

— Контрабанда. Пиратство. Нелегален трафик на какво ли не. Кражби както за самите тях, така и по поръчка.

— И ти ги подозираш в кражбата на Вулгата от Оксфорд точно преди да отплаваме?

— Да.

— Смяташ освен това, че същите хора или елементи от същата организация са по следите и на „Книгата на Зохар“?

— Да.

— А нещо по въпроса за кого работят или защо... — Дойл спря, защото видя Джек да поклаща отрицателно глава. — Може би някой в Америка?

— Да.

— Вулгатата е трябвало да бъде пренесена тук с по-предишен кораб.

— Правилно.

— Но не знаем къде точно.

Джек отново безмълвно поклати глава.

Това вече беше по-близко до стария Спаркс. Дойл почувства дълбоко удовлетворяващото и познато му от миналото усещане за съвместна работа на двата им мозъка. Сякаш двамата спринтираха напред към заровената истина, отстъпвайки си водачеството периодично.

— Значи трябва да проследим крадците до момента, в който се свържат с онзи, който ги е наел за извършване на престъплението — заключи Дойл.

Спаркс повдигна вежди:

— И как би подходил ти?

— Ще ги оставя да откраднат „Книгата на Зохар“ — или поне да си мислят, че са го сторили — и ще тръгна по следите им.

— Да — отговори Спаркс с едва доловима сянка от усмивка в ъгълчетата на устата си.

— Ще имаш нужда от пълното сътрудничество на Лайънъл Стърн...

— Вече го имам.

— Ще имаш и моето.

— Не. Ти си тук по друга работа. Не бих могъл да очаквам от теб да...

— Джек! Познаваш ме достатъчно добре, за да говориш по този начин.

Двамата се спогледаха.

„И аз те познавам по-добре, отколкото ти предполагаш — мислеше си Доул. — Готов съм да се захвана с всичко, макар и само за да разбера истината за това, което се е случило с теб.“

— Започваме тази нощ — информира го Спаркс и се отправи към вратата.

— Аз имам задължения.

— След това...

— Къде ще се срещнем?

— Ще дойда да те взема. — И Спаркс излезе през вратата, безшумно като котка.

Някъде между Денвър и Финикс

— На староеврейски „кабала“ означава „да приемеш“, така както се приема мъдрост... Не бих искал да ви обременявам — сигурна ли сте, че искате да ви обяснявам всичко това? — попита Джейкъб Стърн.

— Абсолютно — заяви Айлин. — Просто съм като замаяна.

— Е, добре, и без това ни чака дълъг път. В Кабала е написано, че Бог е създал света по трийсет и два пътя на тайното познание: те се представят чрез числата от едно до десет и двайсет и двете букви на староеврейската азбука. Всяко число има своето тайно духовно значение и от своя страна съответства на един от десетте центъра на силата във физическото тяло. Всяка една от двайсет и двете букви има числова стойност, визуално значение, според това как е изписана, в допълнение към звука, който се издава при произнасянето ѝ. Всеки от различните пътища към познанието е еднакво важен за разшифроване на мистерията, обкръжаваща създанието. Разбирате ли ме засега?

— Мисля, че да — отговори Айлин без особена увереност, но окуражена да опита от тихото заразително щастие, излъчвано от този мъж.

— Изучаващият Кабала използва звученето на определени думи по време на медитация, за да се издигне на по-високо ниво на съзнанието; числовите значения на буквите се анализират чрез средствата на нумерологията, за да бъде разкрит тайният смисъл на различни неща; най-сетне, формата на буквите дава основата за изучаването на визуално кодираната информация, както например е при хиндуистките мандали^[2]. Всяка дисциплина упражнява различна част на мозъка, но всички те са еднакво валидни пътища за ученика, стремящ се към просветлението.

Зад прозорците на движещия се влак падаше нощта; светлините на Денвър изгасваха в тъмнината, докато те се провираха на юг през слабо населената хълмиста местност. Дори в сгъстяващата се полумрак човек можеше да почувства величието на Скалистите планини на запад. Айлин не беше съвсем сигурна кое е по-плътно и непроницаемо: тези планини или отговорът, който получаваше от Джейкъб Стърн на простикия си въпрос: „С какво по-точно се занимавате?“.

— Има само две нива на реалност, които ние, човешките същества можем да възприемем: едното е това на физическата материя, а другото — на информацията. — Стърн вдигна една голяма зелена ябълка. — Ето това тук са атоми или частици, изграждащи формата на даден предмет — материята. Но в мозъка ни обектът може да съществува само като идея — което от своя страна е информацията. Едното е лишено от смисъл без другото, а двете заедно представляват живота. В конкретния случай ябълка. — Той отхапа голяма хапка, енергично задъвка и се усмихна. — Искате ли и вие?

— Благодаря — отговори Айлин и пое ябълката, която той извади от чантата си.

— На този сорт му казват „Баба Смит“, не е ли чудесно? Какъв образ: жилава бабичка, тичаща из овощната градина.

Айлин се засмя. Докато я размиваше, този човек можеше да й говори за каквото си пожелае.

— Същото се отнася и до старите книги, които изучавам — продължи той и за по-ясно извади подвързан в кожа том от пътната си чанта. — За всеки, който няма опит с тях, те не съдържат нищо повече от смешни символи, напечатани върху страници, подшити заедно и подвързани между две корици. За първобитния човек този предмет не означава нищо!

— Доста точно казано, що се отнася до моето отношение към учебника ми по латински — обади се Айлин.

— Разбира се... но само защото не са съумели да ви убедят в неговото значение, когато сте били петнайсетгодишна. Но за учен, прекарал живота си в постоянна подготовка, а още повече за пророк, съхранил мозъка си незасегнат от въздействието на физическата или както още я наричат „животинска“ душа...

В този момент Бендиго Раймър, който до момента бе напрягал слух от отсрещната седалка в напразен опит да дочуе за какво си говорят — възмутен до дъното на душата си, че Айлин го бе изоставила заради този натрапник — заспа тежък и безгрижен сън.

— ... една велика свещена книга не е просто някакъв документ за изучаване на Бог, нито дори инструмент за съобщаване пред другите на волята на Бога. Тя самата е част от свещеното тяло на Бога, превъплътено във форма, позволяваща на изучаващия да проникне в нея, да се слее с книгата и по този начин да проникне в тайната същност на нашия Създател.

— Искате да кажете, че тези книги са живи? — попита Айлин.

— В известен смисъл, да. Нещата са по-сложни. Знаете ли например как работи телефонът, миличка?

— Не съвсем.

— Същото се отнася и до мен. Но доколкото разбирам нещата, има някаква загадъчна субстанция в онази малка негова част, която държим в ръка и в която говорим: тя вибрира, преобразува думите ни в електрически сигнал, а той тече по жицата към събеседника ни — само не ме питайте как — където отново магическата субстанция в частта, която държим на ухото си — слушалката — също започва да вибрира и превръща тези сигнали обратно в думите, които сме произнесли тук, така че да могат да ги разберат. Не е ли всичко това фантастично?

На метър от тях Бендиго Раймър започна да хърка със силата на корабна сирена за мъгла, надделявайки над тракането на колелата.

— Значи светите книги са като тази субстанция?

— Да. Словото на Бога се получава от тях върху страниците им, превежда се в думи, числа и звуци, така че ако над тях стои някой със съответното образование, той ще може да ги дешифрира и разбере. Бог говори в единия край, ние слушаме в другия.

— Ако е наистина така — поинтересува се Айлин, отхапвайки от ябълката, — защо не всички могат да разберат?

— Защото не всички са готови. Човек трябва да достигне високо ниво на духовна чистота, преди да се захване с изучаване на тази материя, в противен случай силата на информацията ще го разкъса с яростта на ураган. Има една поговорка: съдът трябва да е достатъчно здрав, за да поеме в себе си мъдростта.

Посребрената манерка, от която спящият Раймър бе пил само допреди малко, падна и глухо тупна на пода в краката на Стърн. Айлин я мушна обратно под ръката му, доволна, че снощи не бе пила. Напоследък прекалено често си позволяваше да прекалява с алкохола, търсейки в него заместител на липсващата компания, и бе крайно време да намали темпото. Тя намести глава върху облегалката, чувствайки се така отпусната, както не се бе чувствала отдавна, успокоена от ритмичното потракване на колелата и равния глас на Джейкъб.

— Именно в това се състои традиционната роля на богослужителите във всяка религия: да помогнат на мъжете и жените в подготовката им за възприемане на духовна информация от по-висшите светове.

— Всичко, което съм запомнила от моя свещеник, са опитите му да си завре ръката под полата ми — отговори Айлин.

— Е, в това е голямото предизвикателство да си жив, нали така? — въздъхна Джейкъб, без да изглежда притеснен. — Хората са същества, опитващи се да помирят двете си същности: духовна и животинска. Това е причината, поради която нося този пояс през кръста — той впрочем се нарича гартел — който символично разделя горната и долна половици на нашата природа и служи като постоянно напомняне за непрестанната борба между тях. Всички ние — е, вярно, всеки по собствен начин — се опитваме да постигнем така наречения тикун, това вътрешно оздравяване на нашето същество, за да помирим двете си разделени същности. Всеки индивид е отговорен за постигането на тикун, докато е жив — това е първият приоритет на живота ни. Твърди се, че ако това бъде постигнато от достатъчен брой хора, един ден целият свят ще се излекува.

— Излиза, че нашият свят е изпаднал в немилост, така ли? Че ние сме безнадеждни грешници и така нататък?

— Вие сте англичанка, нали?

— Боже господи, нима е толкова очевидно?

— По най-очарователния възможен начин. Но нека ви попитам: изпитва ли Църквата на Англия някакви съмнения в това, че човек е зъл, грешен нещастник?

— И то от най-лошия възможен вид! Опитът, който имам с мъжете, напълно потвърждава тази теза.

Джейкъб се засмя.

— Знаете ли, повечето хора са на същото мнение, изхождайки от своя житейски опит. Те смятат, че са предали своя Бог... и самите себе си, и то по възможно най-ужасния начин.

— И вие ли мислите така, мистър Стърн?

Стърн я погледна със светлосините си очи, от които струеше радост така, както жарта излъчва топлина. „Колко привлекателен си бил като младеж“, мина през главата на Айлин и тя си представи колко чудесен би бил животът ѝ сега, ако го беше срещнала тогава.

— Извън всякакво съмнение е — отговори ѝ Стърн, — че ние хората сме тъжни и покрусени същества. Нека само се огледаме... не е необходима голяма проникателност, за да се убедим, че нещата не са каквито би следвало да бъдат. Например, ако светът беше идеален, щяха ли мъжът и жената да са толкова противоречиви същества? Защо съществуват разлики в цвета на кожата, в религията, защо има различни родини и различни семейства и защо е необходимо тези различия да предизвикват сляпа ярост и да водят до кръвопролития? Дори най-невъобразимите жестокости са измислени от хората!

— Да. Безнадеждно е, нали? — съгласи се тя, загледана сънливо в очите му.

— Казват, че творецът разкрива своята личност във всяко свое творение. Ако е истина, то Създателят на този свят сигурно е същество, ужасно наранено и далеч от съвършенството. В този смисъл ние положително приличаме на нашия Бог. И ако има такъв Бог, той сигурно се намира в същото духовно заточение като нас, страда по същия начин и търси своята пътека към духовно съвършенство. Пътека, по която всички ние вървим и се препъваме. Историята на човечеството твърди, че е налице несъмнен прогрес въпреки склонността ни към насилие, въпреки болката, която взаимно си причиняваме — бавен прогрес, постепенно приближаващ ни към

светлината. На староеврейски думата „светлина“ има същата нумерологична стойност като думата „загадка“. Може би един ден ще стигнем до просветлението.

Айлин се опита да скрие прозаявката си.

Стърн се усмихна.

— Да, ето един от големите недостатъци на остаряването: мислиш си, че знаеш толкова много неща, а никой няма търпението да те изслуша.

— Не, всичко това беше страшно интересно, наистина — възрази Айлин. — Просто никога не съм имала повод да се замисля над тези неща.

— Кой би могъл да каже обратното? Само побъркани старци, заключили се в мазетата в компанията на хиляди книги. Реалният живот, семействата, припечелването на насъщния — кой има време да се главоболи за страданието, което и без това ни отнема толкова много време? — каза Стърн усмихнато.

— Вие наистина сте удивителен човек.

— Това комплимент ли е?

— Искях да прозвучи като такъв. Различен сте. Необикновен.

— Е, това действително са най-значимите ми качества — засмя се отново Стърн.

— В такъв случай, признавам, че те ми допадат, мистър Стърн. Вие сте прекрасен възрастен човек.

Стърн удовлетворено въздъхна и погледна пред прозореца, където лунните лъчи се отразяваха от бялата снежна шапка на далечна планина.

— Светът е изумителен — каза той. — Колко жалко, че не можем да му се порадваме по за дълго.

— Предполагам решението е в това да сграбчиш момента, когато ти се удаде възможност — прошепна Айлин, усещайки по тялото ѝ да се разлива приятната топлина, предшестваща мига на заспиването.

Лицето на Стърн придоби замечтан изглед, стана някак прозрачно и невероятно фино. В този миг той изглеждаше подмладен с много години.

— Нищо не е загубено. Нищо не се унищожава. Няма разделения. Няма дисхармония. Всичко се завръща.

„Не, това не е възможно“ — помисли си Айлин и някакъв необясним импулс ускори ритъма на сърцето ѝ. Смешно. Тя се втурна след мимолетното чувство, разгледа го, мушна в него пръст, опита го на вкус и се наложи да признае, че то има право на съществуване, колкото и да бе абсурдно това признание.

Защото започваше да се влюбва в него.

---

[1] Къса приветствена песничка, изпълнявана от приятели като подарък на юбиляр. — Б.пр. ↑

[2] В далекоизточното изкуство и религия кръгли мотиви, за които се вярва, че изобразяват Вселената. — Б.пр. ↑

6.

Приемът беше организиран в голямата зала на музея „Метрополитън“, най-северния форпост на цивилизацията от централната градска зона — цивилизация, представена предимно от едрогърди вдовици с техните утешители, равномерно размесени сред останалия цвят на обществото, наричащи себе си Четиристотинте — както му обясни някой, това бил точният брой хора, събиращи се в балната зала на мисис Вандербилт — дошли да изкажат уважението си пред изтъкнатия гост от Англия. Още с първия си поглед към насъбралата се престижна тълпа Дойл разбра, че няма никакъв шанс да се пребори с нея, но понеже няколко пъти му се бе удавало да наблюдава поведението на Кралицата по време на приеми и бе останал впечатлен от икономичните ѝ действия, ритуализирани като стъпки на танцър, той добре бе запомнил основните правила: повтаряй името на човека пред когото стоиш, когато ти го кажат, здрависай се с него — не и ако си кралица, това поне е една завидна привилегия на коронованите особи — скромно приеми задължително поднасяните комплименти, овладей гримасите си и застани с изражение, подсказващо абстрактен интерес към личността пред теб, изкажи къса благодарност и неутрално се сбогувай в стила „Много ми беше приятно“, после премини нататък. Той бе изпълнявал това упражнение много пъти в Англия, но не в такъв колосален мащаб — забележка, валидна и за всичко останало, с което се бе сблъскал по време на първия си ден в Ню Йорк. Когато се добра до края на редицата доброжелатели, дланта му пулсираше като добре очукан чинел. Интересно какъв бе този странен обичай на американските магнати, каращ ги да вярват, че опитът да строшиш костите на непознат ще бъде възприет като знак на дружба.

След първия час тълпата се превърна в хилядоглаво чудовище, украсено със скъпоценни накити или черни вратовръзки. По време на обиколката си Дойл скоро установи, че се намира в крайно неизгодна позиция, защото се оказа, че след като вече си се запознал с някого, той има правото да се приближи до теб когато му се прииска, и да те

заговори. Ужасно! Незащитен откъм фланговете, открит за атака от всяка посока, той се чувстваше като подплашена яребица, принудена да излети във въздуха над ловците.

И защо не бе предвидено да седнат както си му е редът на масата? Друго американско изобретение, обясни му Инес в един момент, когато двамата успяха за миг да се скрият зад една колона: никакви основни ястия! Две задължителни неща — шампанско в количество, достатъчно за потопяването на боен кораб, и находище сурови миди, свободно за бране от всеки. Невъзпрепятствана циркулация на гостите, минимум излишни разноски за други неща. Това даваше възможност да се организират множество приеми в една нощ, така че четиристотинте избраници бяха в състояние да посетят всички, без да оскърбяват някой от домакините с ранно тръгване. „Голяма работа! — помисли си Дойл. — И без това час по-късно ще се видят на другото парти.“ Но колко изтощителен бе подобен дневен режим: половината време се обличаш, за да излезеш, а останалата част се щураш из нощта, гризан от тревожната мисъл, че някой друг на някое друго място може би прекарва по-добре от теб.

— Между другото, съжалявам за онази история с Пинкърс — каза Инес. — Имам предвид как се държах на кораба. Опасявам се, че в първия момент успях да ме оплете в мрежите си. Вината е изцяло моя.

— Няма нищо — отговори Дойл, но сърцето му се преизпълни с тайно наслаждение. — Може да се случи на всекиго.

— В главата ми танцува група шоу гърли... какъв глупак съм наистина... охо, внимание, Артър, опасност дясно на борд.

Инес привлече вниманието му към насочилата се към тях група матрони, в чиито очи гореше неистовият пламък на нескривано възхищение и които бяха приковали мерника на погледите си твърдо върху тях. Дойл се престори, че не забележа приближаването им, и се измъкна тихомълком встрани, а Инес се вряза право в центъра на групата, за да прикрие отстъплението му.

Но в бързината на бягството си Дойл попадна право в сепаре, заградено със стени от зеленина, и се озова срещу насочен в него клин от потни лица, навяващи спомен за слънце и излъчващи неестествено здраве. Къде беше Пепърман? Майорът се бе придържал край Дойл по време на началното запознанство и бе повтарял услужливо името на всеки атакуващ, приближил се към тях — защо вместо смешните си

бутониери не носеха малки бележки с имената си? — но бе пометен встрани при нападението на някакъв побъркан италиански тенор. Дойл успя единствено да види чорлавата глава на майора да се мярва далеч от него и осъзна, че се налага сам да се справи с войнствено настроения озъбен хищник, застанал начело на глутницата, на която така непредпазливо се бе натъкнал. И как беше името на този човек?

Рузвелт? Да, точно така. „Теодор, казвай ми Теди.“ Фамилия от управляващата класа... хм, макар да се предполагаше, че в тази свободна земя не може да има такива, само идиот, случайно попаднал в този салон, не би разбрал колко далече от истината е подобно твърдение. Горедолу връстник на Дойл. Прямо набит като дебелата пура, която бе захапал, събрал в погледа си достатъчно безстрашна воля, за да разколебае дори войнствено настроен носорог... впрочем фанатичен поглед, излъчван от очи, увеличени от дебелите стъкла на очилата, стърчащи върху квадратна глава с идеални геометрични форми.

Рузвелт му се бе представил като член на някаква комисия, занимаваща се с бог знае какви въпроси от външен или вътрешен характер. Американците бяха превърнали в национално занимание окичването си с едни или други титли, навървени една след друга като вагони във влакова композиция, натруфени с излишна информация и говорещи за голямо въображение. „Заместник суперинтендант към кабинета на помощник-началника по въпросите на здравето и охраната на труда“, „Административен ръководител на Отдела за коне, четириколесни карети и конски амуниции към Службата за обществен транспорт“. Нищо напомнящо за поетичния лиризъм на английските длъжности: „Лорд канцлер на хазната“, „Вицекрал на субконтинента^[1]“, „Носител на Черния жезъл^[2]“.

— Бил съм на лекционни турнета — започна Рузвелт, ожесточено дъвчейки края на пурата си. — Бостън, Филадельфия и по цялото атлантическо крайбрежие. Но вече не мога да се отделям за дълго от дома — по-малкият ми брат почина преди два месеца. Алкохол. Разпуснат живот. Епилепсия. Халюцинации. Насилствен престой по санаториуми. Няколко пъти опитва да се хвърли от прозореца. Донесе толкова тревоги на семейството. Ужасно, Артър, ти просто не можеш да си представиш.

Но защо ми разказва тези неща? — удиви се Дойл. — И най-вече, защо ме нарича Артър?

— Страшно съжалявам — каза той на глас. Какво друго би могъл да каже?

— Благодаря. Какво можеш да направиш, ако някой, когото толкова силно обичаш, не иска да живее? Нищо. Абсолютно нищо. Можеш само да го оставиш да направи избора си. — Без никакъв друг видим знак на скръб и без никакво притеснение, Рузвелт избърса от окото си сълза, която падна под очилата му. — Животът си върви напред. Той е за живите. Трябва да се бориш с него, да отстояваш завоюваното. Да не се предаваш до последния си дъх. И да помниш, че времето рано или късно ще вкара всички ни в гроба.

Душевната сила, излъчвана от този човек, докосна някаква струнка в душата на Дойл. Точно това му харесваше най-много в американците: прямотата, твърдостта и откровеността. Свободният изказ на силни емоции. Нищо от вдървената официалност и ритуализирания празен разговор, с помощта на които депресираните му сънародници се криеха като полски мишки зад стобор.

Рузвелт извади пурата от устата си и се наклони по-близко до Дойл.

— Възгледите ми относно крайности като тези, довели до смъртта на брат ми, се свеждат до следното: вдигни поглед и се огледай из тази зала; ще видиш само богатство, изисканост и изтънченост; но аз трябва да ти кажа, че на друго място улиците на този град са превърнати в бойно поле — банди от закоравели типове и хулигани, особено в долната част на Ийст Сайд, контролират цели жилищни райони и никой нищо не може да стори срещу това. Градът е безсилен да реагира. Ето това са двете посоки, в които се развива човешката цивилизация: едната върви в посока на самоусъвършенстването и филантропията на морално устойчивите, жадуващи да увеличат знанията и да разширят кръгозора си — те носят на гърба си обществото напред... Втората се осъществява несъзнателно от морално падналите, стигнали до дъното поради пиене и разврат. Ето това са двете ръце, плевящи градината на живота. Аз предсказвам, че след три поколения, считано от сега нататък, расата на пияници, хедонисти и престъпници, плодяща се само благодарение на вътрешногрупово кръвосмешение, или ще е изчезнала напълно, или

ще е на път да бъде изтрита от лицето на земята. Защо ли? Защото те отслабват силата на вида, защото телата им се огъват от злоупотребата с пороци, защото в резултат от престъпленията много от тях умират, преди да са дали поколение. Така гнилият клон ще бъде отсечен и с течение на времето общото ниво на нацията ще се издигне на нова височина. Природата разполага със свои средства. — И той отстъпи крачка назад, за да прецени ефекта от излагането на своята теория.

— Вие сигурно се кандидатираше за нещо, мистър Рузвелт — изгледа го внимателно Дойл.

— Кандидатирах се в миналото за кмет на този голям град и не изключваме да повторим това в бъдеще — отговори Рузвелт. Поддръжниците зад него се събудиха за живот и поизправиха гърбове от самия намек за евентуална нова битка. — Планираш ли да отскочиш към Запада, докато си тук, Артър?

— Не съм сигурен кои спирки в турнето ми са потвърдени — каза Дойл, все още олюляващ се от скоростта, с която мъжът пред него бе извършил прехода от скърбящ брат към малтусиански генетик.

— Съветът ми е: „Майната му на турнето, иди и виж Запада“. Това е едно трудно и опасно за живеене място, особено по-дивите райони. Там ще намериш най-доброто естествено обкръжение, където да почувстваш истинската дребна незначителност на човека.

— Вие май го правите често — отбеляза Дойл.

— Но ти ще разбереш, че човек е тръгнал на запад с по-голяма цел: американецът осъзнава изключителната си предопределеност да завладее и тази граница, и когато го стори, това ще е оформило характера му за стотици години напред.

— Така ли? Откъде следва този извод?

Рузвелт бавно завъртя пурата си и се взря в очите на Дойл — явно не бе свикнал да подлагат изявленията му на съмнение — но Дойл не трепна.

— Американецът постепенно ще повярва в дадената му от Бог способност да подчинява на себе си природата. В крайна сметка той ще получи отговорността да управлява цивилизования свят. Но ще трябва да го прави с уважението на останалите... не, с почитта им. Единствено в сблъсък с природата ще бъдем в състояние да култивираме в себе си правилното отношение към бъдещото нагърбване с подобно бреме. Ако посетиш Запада, Артър, ти буквално

на всяка крачка ще се изправяш пред гледки с толкова изумително величие, че само този факт завинаги ще промени начина, по който възприемаш света. Настоявам да не изпускат тази възможност.

— Винаги съм искал да видя индианците — призна свенливо Доул.

Но Рузвелт присви очи и фокусира магнетизма им в пронизващ лъч.

— Виж какво, наслушал съм се на лигави, изопачени и назадничави приказки относно необходимостта да задържим разширяването на нашата империя с единствената цел да съхраним живота на няколкото пръснати из прерията племена, чието съществуване само едва-едва ги издига над нивото на пълното безсмислие, мизерия и жестокост, характерни за дивите животни, каквито всъщност са били, преди да се появим ние.

— Чел съм някъде, че по свой начин, разбира се — имам предвид скалповете и така нататък — те били доста впечатляващи.

— Не обръщай никакво внимание на подобно бръщолевене. Червенокожият човек е реликва от каменната епоха и така нареченото му „вродено благородство“ не може да спре марша на прогреса. Колелата на историята никога не спират поради жалост и тези, които не успяват да се измъкнат настрана от пътя им, просто биват смазвани. Такава е съдбата, приготвена от Бог за индианците, и отказът им да се адаптират към променящия се край тях свят ги прави съучастници в собственото им изстребление. — Съвсем неочаквано за Доул Рузвелт се пресегна и силно го стисна за ръката. — Испитах голямо удоволствие от разказите ти... Холмс. Уотсън. Чудесни истории. Жалко, че трябваше да го убиеш. Като си помисля само за парите, които би могъл да направиш. Браво на теб, Артър! Приятно прекарване в Америка.

С рязък заповеден жест към свитата чакащи придворни Рузвелт се обърна и се отдалечи, а те влязоха в крачка с него и го последваха. Инес се появи, за да запълни вакуума, останал след напускането им.

— Какво беше всичко това? — попита той.

— Шокиращ пример на Homo Americanus. Готов за препариране и излагане в музей.

— Я виж онази сбирщина контета там. И онзи франт — обади се Инес, кимвайки към един възслаб мъж с цилиндър, фрак, къса черна пелерина и развяващо се във въздуха бяло копринено шалче. Той

разговаряше с някого, но на равни интервали поглеждаше в тяхна посока. Лицето му бе мургаво, с фини черти, а носът и устните му притежаваха някаква женска чувственост. Изглеждаше малко над трийсетте и се държеше с натруфената самоувереност на обожаван от ценителите маестро. — Започна да ми разказва за концерта, който смята да даде и по време на който всеки инструмент в оркестъра ще бъде представян от различна миризма, която ще се вдухва в залата от машина в мига, в който инструментът засвири...

— Различни *миризми*?

— Да, правилно ме чу: рози за струнните инструменти, сандалово дърво за медната секция, жасмин за флейтата и така нататък. Всяка миризма ще бъде издихвана през отделна дюза, включена към онази машина и задействана от конкретния инструмент.

— Исусе Христе!

— Казава, че вече притежавал и патент. „Одорама: симфония от миризми.“

— Това ме довърши.

— Е, така е в Америка — отбеляза Инес и запраши в неизвестна посока.

Висок, рус и добре изглеждащ мъж в смокинг изникна от тълпата в гръб на Дойл, тръгна целенасочено към него и бавно плъзна ръка под ревера на смокинга си. Забелязвайки го да се приближава, елегантният мургав мъж с коприненото шалче се обърна, отпрати се директно към Дойл, хвана го здраво за ръката и го поведе навътре в тълпата.

— Мистър Конан Дойл, уверявам ви, че честта е изцяло моя — заяви смуглият мъж на гладък английски, издаващ в него аристократ, завършил Оксфорд. — Току-що се насладих на великолепното удоволствие от компанията на брат ви и си помислих, че ще ми разрешите свободата да ви се самопредставя.

„Е, вече го направи, мистър Одорама“ — помисли си Дойл.

Някъде зад тях високият рус джентълмен се спря и се сви в края на салона.

— Името ми е Престън Перегрин Райпур, но всички ми казват Престо. Сънародници сме. Завършил съм Оксфорд, колежа „Тринити“, випуск 84-та — заяви дендито, след което с тих и напълно сериозен глас, без никаква промяна в изражението си, допълни: — Моля ви, продължавайте да поглеждате към гостите от време на време, сър, и се

усмихвайте вежливо, сякаш съм ви казал нещо, което леко ви развеселява.

— Какво?

— Наблюдават ни. Ще бъде най-добре, ако разговорът ни бъде кратък и изглежда на околните като напълно банален — каза Престо, от чиято реч бяха изчезнали всички следи от фриволност, заместени от интелигентна и сериозна откровеност.

— За какво става дума, господине? — усмихнато попита Дойл, подчинявайки се на желанието на мъжа да маскира истинското съдържание на разговора.

— Ще научите на друго място и по друго време. Застрашава ви опасност. Трябва да напуснете веднага — ухили се Престо и кимна на минаващата покрай тях семейна двойка.

Дойл се поколеба. Хвърли незаинтересован поглед наоколо, но не видя нищо опасно.

— Ще бъде ли удобно за вас, ако ви се обадя утре в хотела, да кажем, към девет часа? — попита Престо.

— Не, ако не науча поне приблизително за какво става дума.

Райпур махна с ръка на някого зад гърба на Дойл и се изсмя като побъркан. После тихо добави:

— Някой краде великите свещени книги на човечеството, мистър Конан Дойл. Мисля, че това вече ви е известно. Вярвам ще се съгласите, че подобна тема заслужава един час от вашето време, макар и само за да задоволите вроденото си любопитство.

Дойл изпитателно изгледа събеседника си, но той издържа на погледа му.

— Добре, утре в девет сутринта в хотел „Уолдорф“.

Мъжът леко се поклони.

— Сега ще се оттегля с отклоняваща вниманието на околните операция. Вие намерете брат си и незабавно излезте — нареди Престо и с ловко като на фокусник движение на китката извади неизвестно откъде визитната си картичка. — Ще се видим отново утре.

Дойл погледна картичката. Под името Престън Перегрин Райпур се мъдреше и титла: „Махараджа на Берар“. Махараджа?

— Безкрайно съм ви благодарен — каза Престо и повиши обратно глас в регистъра на светски мъж, който само допреди малко бе използвал: — Изгарям от нетърпение да прочета някоя от

фантастичните ви истории, мистър Конан Дойл. Браво... Браво! Беше голямо удоволствие да се запозная с вас, сър! Изказвам ви най-добрите си пожелания!

С тези думи Престън Перегрин Райпур, махараджа на Берар, се поклони дълбоко и с плавна походка се отдалечи. Точно когато Инес си пробиваше път през последните хора в човешката стена около Дойл, Престо вдигна черния си блестящ бастун във въздуха и викна:

— Voila!

Бастунът изригна кълбо бял дим и изхвърли нависоко огнена колона. Хората край него и из целия салон се пръснаха във всички посоки.

— Какво, по дяволите... — започна Инес.

— Следвай ме — късо нареди Дойл и за по-сигурно го хвана за ръката. — Бързо!

Братята закрачиха през развълнуваната тълпа и край вратата се смесиха с група заминаващи си. Зад тях димът се разсея, за да разкрие, че и Престо бе изчезнал.

Високият рус мъж забеляза Дойл и Инес в мига, в който те излизаха от музея, и се впусна след тях.

Дойл смушка Инес в посока на Пето авеню, където трябваше да ги чака файтонът им, и погледна зад гърба си точно навреме, за да види високия рус мъж на изхода.

— Какво става? — попита Инес.

— Ще ти обясня след малко — отговори му Дойл.

Двамата скочиха във файтона.

— За къде? — попита кочияшът.

Беше Джек.

Чикаго, Илинойс

Тя слезе от влака на гарата, стъпвайки на същия перон, на който Джейкъб Стърн бе стоял само преди няколко ноци. Облечена в евтина синя рокля, скриваща костеливите очертания на тялото ѝ, сложила боне върху лъскавочерната си коса, тя повече приличаше на братовчедка, дошла в града от провинцията или на селска учителка, отколкото на избягала от резервата индианка. Криеше лице под бонето

и държеше погледа си смирено сведен, за да не привлече ничие внимание към себе си.

Онази нощ в резервата отново бе сънувала видението, както бе предсказал бухалът. Сънят ѝ я бе отвел сама в град с високи сгради и широки празни улици. Чакаше някого пред избелял замък с тънки високи кули. Беше виждала това място в съня магия вече много пъти, но преди то ѝ се бе явявало само черно, по-заплашително и винаги заобиколено от пустиня, а не в самия център на модерен град. Нищо повече не бе успял да разкрие новият ѝ сън, защото Черния гарван — тя така и не бе виждала лицето му досега и единственото ѝ конкретно впечатление за този човек бе, че има гърбица и носи дълга, чорлава коса — се бе спуснал и помел всичко с огън.

Образът от съновидението ѝ обаче бе напълно достатъчен, за да познае, че градът е Чикаго — това просто бе единственият голям град, който някога бе виждала. Не си спомняше бялата кула от предишното си посещение — организирана от училището екскурзия преди 12 години, когато с цел да впечатлят белокожите политици бяха включили в групата и няколко випускници от резерватите. Споменът ѝ за града оттогава бе като за място, кипящо от напрежение, суматоха и дива енергия — място, каквото си бе пожелала никога повече да не вижда. Но сега щеше да остане и да броди по улиците, докато не намери бялата кула. Тогава щеше да чака да се появи някой и да дойде да я вземе.

Тази, която върви сама излезе от гарата и улови погледа на един мъж, навъртащ се около пиацата за файтони. Данте Скръгс премести клечката за зъби в другия ъгъл на устата си и присви единственото си здраво око. Когато тъмнокосата жена мина покрай него, злите мисли в главата му се понесоха със скоростта, с която влаковете напускаха близката гара. Цял месец бе минал от последния му удар. Наближаваше моментът, когато щяха да се появят Гласовете и съзнанието му щеше да бъде пронизвано само от една мисъл: „Гладни сме и ни сърби, а не можем да се начешем.“

Той се загледа в нея с трескава концентрация. Данте харесваше начина, по който въртеше бедра, допаднаше му и силата, с която стискаше дръжката на куфара си. Може и да беше наполовина сляп, но можеше да разпознае индианка от цяла мила.

Кога най-сетне тези жени щяха да научат, че не бива да пътуват сами? Чикаго бе град на престъпници. Късметът на една жена всеки миг може да ѝ изневери, мислеше си Данте, а тази тук буквално изкушаваше съдбата, разхождайки се в района на гарата след залез-слънце. Наистина си търсеше белята, въртейки задник по този начин, представяйки се за бяла. Колко неморално!

Тази скуо^[3] плачеше да ѝ бъде даден урок и Данте Скръгс щеше да го стори. Той потръпна от мисълта за предстоящата им интимност. Преди да свършат, той щеше добре да опознае всеки сантиметър от кафявото ѝ тяло. След това щеше да я отведе до Зелената река.

Но първо му бе нужен знак... а, ето, онзи кон при стълба. Опашката му мръдна наляво, после пак... два пъти последователно!

Да. Гласовете я искаха...

Жената зави на ъгъла и той я последва.

Естественият цвят на кожата на Данте му осигуряваше забележителна маскировка на фона на ново Чикаго — бетон, тухли и ковано желязо — издигнало се върху руините на пожара от 71-ва година^[4]. Не беше красив, но не би могъл да бъде наречен и грозен. Среден на ръст, рус, с момчешки черти, възпълен и мек на външен вид, точно подобие на своите родители, съдържатели на магазин от Медисън, Уисконсин. Изглеждаше поне десетина години по-млад от своите трийсет и девет и беше невъзможно да бъде забелязан в тълпа. Не бе едър — по-голямата част от забележителната му сила се криеше в големите му здрави фермерски ръце. С тях чупеше орехи. Достатъчно умен да стои на крачка пред полицията и на две от затвора, Данте се криеше от света зад простоватото си добродушно лице. Човек никога не би се загледал в стъкленото му око, освен ако не се намираще съвсем наблизо и не гледаше право в него — само тогава щеше да забележи, че в ириса му — син като яйце на червеношийка — липсва зеница.

Данте бе точно от онази порода хора, която механизираният свят току-що бе започнал да произвежда. Той вървеше през живота, хвърляйки сянка, макар в душата му да цареше мрак и разкъсваща болка. Отдавна се бе отказал да се противопоставя на Гласовете, които звучаха в главата му, и с робско смирение вярваше, че след като е разчел „знака“, негов дълг е да се подчини.

Представяше си града като джунгла, из която броди като хищник, опънал ограничаващата го верига. Тази представа придаваше някакво достойнство на работата, на която бе способен. Американската армия бе оценила по достойнство желанието му да изисква от другите и го бе направила сержант на взвод. Беше прекарал петнайсет години от живота си като военен, преди клането на племето сиу при Ундид Ний да разкрие пред началниците му странния ентусиазъм, с който той даваше изблик на естествените си наклонности.

Войниците от взвода му, оказали се наблизко до него по време на сражението, дадоха показания, че Данте буквално бил загубил всички задръжки, след като една индианска стрела извадила окото му. От друга страна, оправдаваха го те, как би могло да се иска от него да отсее жени и деца от войните при толкова силно увредено зрение? Армията неохотно бе приела този аргумент и бе потулила скандала с излишното насилие. Скоро последва уволнение в запаса с почести и пълна пенсия.

Данте обаче бе интерпретирал случилото му се нещастие по съвсем друг начин, защото раната отвори за него един нов свят. Той си внуши, че не е загубил окото си, а то просто се е обърнало навътре и е изчистило Гласовете. След тежката рана Гласовете му даваха разрешение да поиска такива контрибуции, каквито му хрумнеха. Последваха девет убийства за три години, без някой да се усъмни в него.

Понеже получаваше пенсията си редовно и не изпитваше нужда от пари, Данте се посвети на онова, което джентълмените на стрелковата полоса наричаха „тръпката на лова“. Преди да постъпи в армията доста време бе работил като водач на ловни дружини и бе успял да натрупа значителен запас от презрение към ленивите богаташи от Изтока, които стреляха по неподвижни бизони от цели сто метра. Те тънеха в истинско неведение, защото тръпката беше в работата отблизо, в използването на собствените ръце, в онова, което откриваше той. Внимателно, пресметливо, без да забравя за дребните подробности. Харесваше му да показва на дамите Зелената река, обичаше да ги обладава бавно и без усилие, опиянявайки се от ужаса им.

А тази беше и индианка. Месото този път беше с пикантен сос.

Бедната скуо нямаше представа накъде отива — това бе повече от ясно — но в допълнение на това не познаваше Чикаго: тя се оглеждаше за наименованията на улиците и бродеше из града без определена посока. Не го интересуваше какво прави тук сама — подобни мисли можеха само да разрушат магията на момента. Семейството ѝ сигурно бе в резервата — там, където си му бе мястото — а тази просто бе избягала оттам и Данте не виждаше защо да бърза. Когато „вечерята“ бе първокласна, той обичаше да изчаква. Вече бе извървял половината път до Спрингфийлд, следвайки скришом жената, и търсеше удобен момент да направи своя ход. Точно това бе фазата, която придаваше толкова очарователна тръпка на изживяването, защото понякога минаваха дни, преди да се разкрие удобна възможност. Но веднъж набелязал жертвата, той не се отказваше, преди да свърши работата.

Сега тя се качи по стълбите на един добре известен му пансион на Дивижън стрийт — беше само за жени, и се предплащаше за седмица напред — добре, значи тя възнамеряваше да се позадържи. Данте многократно бе срещал тази схема на поведение: една жена идва в големия град, намира си нископлатена работа, я сервитьорка, я шивачка. Времето минава и постепенно изнурителната работа я смазваше, правейки я да заприлича на още едно от онези безименни и безлики тела, които никой не забелязва, когато се разминава с тях по улицата. Връща се всяка вечер у дома капнала. Костите я болят, а красотата ѝ малко по малко помръква. Вечеря в компанията на други безлики жени в пансиона — той просто си ги представяше как седят зад дантелените пердета в трапезарията, изправени на столове с твърди облегалки. Може би си намира някоя приятелка и двете обсъждат без особена надежда как ще срещнат някой ден мъж, който няма да се държи грубо с тях и ще им обезпечи някакво подобие на живот. Преди лягане излиза, за да изпуши цигара в студената вечер, и дъхът ѝ образува пара във въздуха. Пере се в общата баня, но никога не сваля всичките си дрехи. Заспива и сънува скудоумните си сънища.

Жените бяха като празни чаши. Носеха се по течението на живота в очакване нещо да им се случи. Но ето че се бе появил той и това означаваше край на чакането. Сега животът ѝ щеше да получи смисъл.

Тя щеше да види Зелената река.

Да, ето я там на прозореца. На втория етаж, в задната част на пансиона. Чудесно, значи се е нанесла. Гласовете му казваха, че вече може да я остави. Знаеше къде да я намери.

Концентрирал всичкото си внимание върху индианката, Данте така и не забеляза, че някой друг следи и наблюдава него самия. Мургав тих мъж със запомняща се татуировка — кръг, пресечен от светкавици — от вътрешната страна на лакътя. Той изчака Данте да го подмине и бавно тръгна след него.

Юма, територия Аризона

Никой от скитниците в лагера не можеше да си спомни да е виждал шляещи се китайци и гледайки на този факт по характерния за тях философски начин, тези крале на пътищата виждаха в това истински предвестник на задаващите се още по-трудни времена. Отвращението им към двата наркотика на капитализма — работа и пари — не бе изтрило от съзнанията им острото любопитство към нещата, които се случват по света. Леността им оставяше предостатъчно време за оценка на състоянието на човечеството. Бродягите държаха ухо, долепено до релсите на обществените промени, на всяка спирка по техните обиколки се намираха други, за които смисълът на живота бе в това да четат изхвърлени вестници и да обсъждат очевидните недостатъци на човека от позицията на неодобряващи находката си археолози. Скитниците знаеха по-добре от средния примерен гражданин, че през последната година са фалирали шестстотин банки, че над двеста железници са банкрутирали, че в Америка са загубили работата си над два и половина милиона души — точно тези цифри изкарваха свестни хора на улицата, задръстваха лагерите им и правеха по-труден живота на професионалните бандити. Хора с тъжни лица бърбореха безспир за семейните си проблеми и колко много съжаляват за загубената си работа — точно онзи вид брътвеж, който може да обърне наопаки корема на истинския бродяга.

Скитниците знаеха още, че китайците са хора, отдадени на семейството, преглъщат горчивините и пазят за себе си собствените си неприятности, така че появата на китаец сред техните редици бе възприета като истинска новина. Слокъм Хейни каза, че когато се качил на товарния влак в Сакраменто, жълтият вече бил във вагона. Не

продумал нито дума оттам до Юма, даже когато се обръщали към него. Не го видял нито да спи, нито да яде — седял си в ъгъла и дебнел оттам като котка. Хейни така и не узнал дали онзи разбира английски. И в него имало нещо, от което по кожата на околните плъзвали мравки. Той излъчваше същата атмосфера и сега, докато седеше сам в края на кръга около огъня.

— Говори с него ти, Денвър — каза Слокъм Хейни. — Нали си работил преди с китайци.

Денвър Боб Хобс се ползваше с всеобщ респект, включително и от тези над него, поради две неща: продължителността на престоя си сред скитниците и навика му да говори прямо. В егалитарния свят на скитниците той заемаше неофициалния пост на заслужил старши държавник. Едно време беше работил като бесен, тръгвайки от Охайо на запад, поставяйки през шейсетте години траверси по трансконтиненталния път, докато най-сетне един ден преди двайсет години се бе озовал да вади картофи в Покатело, Айдахо, бе получил просветление и се бе заклел да не помръдне повече пръст, работейки за друг, който да печели от труда му.

Денвър Боб бе удържал на обещанието си и така се бе превърнал в авторитет по въпросите на икономическата експлоатация на човек от човека. Бе взел участие в протестния марш на промишлената армия на Кели през 93-та година във Вашингтон, за да изкаже негодуванието си срещу бедственото положение на индустриалните работници. За него нямаше нищо по-хубаво от една политическа демонстрация, защото тогава даваха безплатна храна и можеше да се намерят свестни събеседници. Боб твърдеше, че веднъж се срещнал със самия Уолт Уитман, не се разделяше от томчето „Стръкчета трева“ с оръфани страници и можеше да говори пред някой непознат за благородството на бедността и за живота на път, докато изчерпеше кислорода наоколо. Ако присъствието на китаеца нарушаваше по някакъв начин хармонията край лагерния огън, то Денвър Боб се смяташе за лично отговорен да оправи нещата.

— Понякога тук, в пустинята, през октомври става доста хладно — обади се Денвър Боб, отпускаяки дебелия си задник върху една празна макара от меден кабел до китаеца. — По това време на годината повечето хора тръгват за Калифорния, но на мен ми се струва, че ти току-що идваш оттам.

Предложи на китаеца глътка от каната пиво от стафиди, което бяха сварили снощи, но той поклати глава отрицателно и продължи да гледа право пред себе си. Денвър Боб не бе свикнал хората да отклоняват щедростта му — той беше грамаден, закръглен мъж с гъста бяла брада и бузи като ябълки, благодарение на което приличаше на Дядо Коледа — но това не го обезсърчи. Малко бяха нещата, които можеха да постигнат този ефект.

— Този лагер е тук от десет години, от самото начало, когато пуснаха линията от Лос Анджелис. Оттук минават стотици хора, и то по всяко време на годината. — Състоящият се предимно от колиби и бараки лагер се бе разположил в покрайнините на разпределителната гара на Юма — мястото, където се композираха и пренасочваха влаковете между Лос Анджелис и територия Аризона, на брега на река Колорадо. — Ти, приятелю, говориш ли английски?

Едва сега мъжът за пръв път го погледна право в лицето... и Денвър Боб почувства да го полазват мравки. Не че в тези мрачни черни очи можеше да се долови и намек на открита заплаха. В тях просто... нямаше нищо. Нямаше индивидуалност, нямаше покорство, нямаше фалшива добронамереност. Никой от китайците, с които Денвър Боб се бе сблъсквал, не бе изглеждал по този начин, а още по-малко се бе държал така.

— Търся работа — проговори мъжът.

— Работа ли? — искрено се изненада Денвър Боб. — Е, това чувство понякога спохожда хората. — Той извика на помощ добре смазаната си сърдечност. — Когато не знаят дали да отидат по нужда, или да си навият часовника... то е като треска, нали разбираш — най-доброто е да легнеш, да пийнеш глътка и да изчакаш да ти мине.

— Мога да работя с експлозиви — уточни мъжът. Явно кредото на Денвър не му бе направило никакво впечатление.

— Наистина ли?

— Събаряне на сгради.

— Да, ясно ми е. Значи ти си бил работник. — Какъвто и да бе този човек, той определено не бе скитник. От друга страна, не изглеждаше много и като работник по железниците — беше прекалено съдържан и независим. Можеше да е миньор, загубил неотдавна работата си. Без значение — всичко в него караше Денвър Боб да се чувства неуютно и ако имаше нещо, което би могъл да каже или да

направи, за да го махне от лагера и да го изпрати по пътя му, Денвър Боб бе готов да го направи веднага.

— Къде да намеря такава работа?

— Всъщност, братко, мога да ти дам точни указания. Все още строят отклонението за Финикс и Прескот през Пий Вайн; чувам, че там имало много тунели за прокопаване и много каньони за преминаване — толкова много, че се налагало да работят денонощно на две смени поне още една година.

— Къде?

— Север-североизток. Можеш да скочиш на товарния влак за Финикс ето там, от онзи мост. Потегля в полунощ, а на сутринта ще се събудиш там.

— Железницата Санта Фе, Прескот, Финикс?

— За нея говоря. Офисите им са на централната гара на Финикс. Сигурен съм, че те ще те устроят напълно — в наши дни не е лесно да се намери работа, но хора с твоите умения винаги се търсят. Е, вдигам тост за теб и твоите предци. — Денвър Боб вдигна калаената си чашка за наздравница и си помисли: „Сега, приятелче, вече знаеш накъде да запрашиш, така че омитай си задника оттук“.

Китаецът с нищо не изрази своята благодарност и пак безстрастно се загледа в лагерния огън. След това нещо прониза завесата на съзнанието му и той рязко се изправи — като куче, надушило следа.

Още преди Денвър Боб да успее да реагира, нощта край тях се разцепи от оглушителния писък на безчет свирки, което можеше да означава само едно. Миг по-късно всички в лагера се развикаха:

— Копои!

Още от жп стачката в „Пулман-Чикаго“ миналия май транспортната полиция и детективите на Пинкертон прочистваха скитническите лагери. Нищо не можеше да ги спре — те прибягваха без да се замислят до насилие, трошаха глави, подпалваха лагери, разгонваха скитнически сборища, ако останеше някой, когото да не тикнат в затвора. През цялото лято полицаите се спускаха на юг през Сент Луис, придвижвайки се по жп линиите към западните лагери. Предшестваха ги трудни за вярване слухове за зловни и безразборни акции, насочени срещу техните братя. Никакви пътувания без билет — това бе директивата на новата жп компания. Изглеждаше като че ли жп

бароните искат и линиите, и гарите да се прочистят, за да не се засягат деликатните чувства на мигриращите на запад пасажери от средна класа, от чиито долари хазната бе решила, че зависи.

Полицайте изскочиха иззад композиция товарни вагони и нападаха близо петдесетината скитници в различна степен на алкохолно опиянение, стоварвайки се върху тях като юмрук, преди някой да успее да се вдигне на крака. Двайсетина други ловци на глави се прокраднаха като крадци от засада, стиснали в ръце тояги и скъсени бейзболни бухалки, готови да ги пуснат в действие всеки миг. Повечето от бродягите бяха преживявали навремето по някой друг здрав бой, но това сега беше нещо съвсем ново. Тези момчета не се шегуваха.

Двама полицаи подпалиха с факли дъсчените колиби. Понеже полицаите бяха нападнали откъм фланговете, атаката им изтика нещастните скитници в центъра на разчистеното пространство, те изпопадаха, блъскайки се един в друг, уловени като дребна риба в мрежа. Повечето проявиха съобразителност да легнат на земята, да запазят главите си с ръце и да поемат колкото може повече от ударите с гърбовете си. Всеки опитал се да избяга биваше грубо събарян с удар през коленете и жестоко смачкван на земята. Чуваше се пукот на чупени глави и ключици, по земята се засъбираха локви кръв.

Денвър Боб падна още при звука на първата свирка, обви с тялото си макарата, върху която бе седял, и зачака неизбежния порой от удари. Едва тогава хвърли поглед към китаеца, готов да му извика и дори да го събори на земята, но мъжът беше изчезнал.

Едър полицай замахна с бухалката си към един скитник, спрял до ръчната количка и вкопчил ръце в дълъг вързоп. Скитникът направи жест да се защити и ударът така и не се получи. Полицаят изненадано погледна към онова, което стискаше, и видя, че държи само дръжката на бухалката. Останалата ѝ част бе отрязана като с бръснач милиметри над захвата на пръстите му. Когато вдигна поглед, скитникът направи второ светкавично движение — жълта муцуна, за бога! — и полицаят усети как с левия му крак става нещо трудно за описване. Той опита да пристъпи с него, но кракът му изненадващо се разцепи на две точно над коляното, после долната част се отдели и в следващия миг полицаят окончателно загуби равновесие и падна като отсечен бор.

„Не може да бъде“ — помисли си мъжът. Китаецът държеше меч! Той все още не чувстваше болка, но вече не можеше да диша. За последен път обърна поглед към противника си и видя как кракът на китаеца се приближава с невероятна скорост към лицето му.

Каназучи нямаше време да се помоли за мъртвия нападател, защото в този миг зад него изникна друг и без да се двоуми го атакува, вдигнал високо оръжието си. Той се гмурна, изстреля назад удар с крак и изваденият от равновесие полицай залитна и тежко падна. Каназучи го сграбчи за китката и с единствено рязко движение извади рамото му от ключицата. Последва удар с палката на нападателя в основата на носа, някакво парче кост се отчупи, заби се в мозъка и прекъсна едва започналия писък на мъжа.

Каназучи се огледа, мигновено анализирайки сцената: макар да бяха много повече, скитниците от лагера не можеха да окажат никаква съпротива. Никой от останалите нападатели още не го бе забелязал, нито бе обърнал внимание на пораженията, които им бе нанесъл. Всеки се занимаваше само с жертвата пред себе си. Повечето бяха изтичали надясно, минавайки между вагоните. Много от колибите вече горяха и пламъците се разгаряха. Зад гърба му се намираше леденостудената опасна река.

Беше попаднал в капан. Имаше голяма вероятност да го пленят, най-вече заради огромното числено превъзходство на нападателите.

Каназучи успокои дишането си, изгони страха от тялото си с няколко добре премерени и енергични издишвания и се огледа.

И в същия миг видя откритата се възможност. Във формацията на нападателите — точно под водната кула в посока към жп моста, водещ на изток — се откри пролука. Налагаше се да заложи на тъмнината и хаоса в лагера, както и да скрие Косата, за да прекоси критичните петдесет метра.

Към него се втурна трети нападател. Каназучи се хвърли на земята, претърколи се под него и се изправи зад гърба му, за да използва инерцията на мъжа и да го хвърли на покрива на близката горяща колиба. Човекът изскочи след няколко секунди крещейки, обгърнат в пламъци и размахал ръце като криле на птица. Нападателите объркано се втреничиха в пламтящата фигура и Каназучи се възползва от този миг: вмъкна Косата в ножницата, привързана по дължината на крака му, и закрачи през обширната площадка.

Полицайте още не бяха намерили Денвър Боб, скрил се зад голямата макарa, така че той единствен от всички стана свидетел на измъкването на китаеца от началото до края. Дори отчитайки извоюваното от него право на известно преувеличение, хората, които щяха да чуят тази история в идните дни, щяха също да изпитат сериозни съмнения в нейната автентичност. И ако наистина зората на следващия ден не бе осветила телата на шестима полицаи и главите на двама от агенцията на Пинкертон, сигурно всички щяха да заплюят Денвър Боб в лицето като лъжец.

— Китаецът се придвижваше сякаш тялото му бе от течност, а не от жива плът — обичаше да повтаря Денвър Боб, но съзнаваше, че думите са неспособни да изразят онова, което се бе случило в действителност. А в онзи момент, когато нещата ставаха пред погледа му, той така и не разбра какво точно се случи.

Китаецът тръгна спокойно и в известна степен грациозно, като човек, излязъл на разходка в парка. Всички останали тела в негово присъствие изглеждаха ъгловати и извършваха трескави движения — ставаше дума за мъжете, които продължаваха да пребиват от бой жертвите си. Човек можеше да забележи китаеца само благодарение на контраста между него и останалите. Нападателите обаче го забелязваха едва когато наближеше на крачка от тях, опитваха се да замахнат с тоягите си, но още преди да ги вдигнат над главите си, се озоваваха на земята със счупени крайници и лица, смачкани като на играчки. Ръцете и краката на китаеца излитаха от тялото му в плавни гладки замахвания, свършваха опустошителната си работа и после се връщаха по местата си. В един момент той изглеждаше безтегловно увиснал във въздуха. Едва когато стигна края на разчистената площ и пред него се изправиха, извадили револвери, двама пинкертоновци, полицайте заподозряха, че сред редиците им се е случило нещо ужасяващо.

Тогава китаецът излетя във въздуха, едновременно изтегляйки меч от ножницата, замахна с него двукратно — това се видя много добре, защото пламъците на пожара се отразиха от острието — и главите на детективите се изтърколиха като зрели дини.

В този миг китаецът побягна. По-скоро се стрелна в нощта. И се скри от погледите на всички.

Нападателите се огледаха, видяха резултатите от катастрофалната сила, която бе минала през редиците им, и желанието

им за насилие секна като пробит мях. Те се захванаха да се погрижат за загиналите, а онези измежду скитниците, които бяха в състояние да се изправят на крака, станаха и куцукайки се изпокриха в нощта, пръсвайки се като парчета шрапнел, понесли вързопи и накъсани спомени от кошмара, на който неволно бяха станали свидетели. С течение на времето Денвър Боб остана единственият, който говореше за случилото се тази нощ, и само благодарение на него светът на жп скитниците съхрани легендата за мъжа, спасил с меча си лагера при Юма.

А когато изгря утрото на следващия ден, настроените вече на по-практична вълна полицаи започнаха преследването на смъртно опасния китаец.

Ню Йорк Сити

Ослепителните електрически лампи на витрините по цялата дължина на булеварда осветяваха човешкия карнавал, тълпящ се около театри, пивници и евтини музеи, и особено пред последната сензация, заляла града — салоните на кинетоскопа от двете страни на Бродуей, където всеки можеше да види чудото срещу билет от пет цента. Неуморни улични търговци сновяха сред тълпата и предлагаха стоката си на безценица — играчки, обувки, ножици, тиранти, тенджери и тигани. Точилари на ножове хвърляха снопове искри от камъните за заточване, боклукчии дрънчаха със звънците на количките си. Излезлите на разходка закусваха с печени ябълки, банички и задушени на пара миди, изнесени за удобство на улицата. Привлекателни млади момичета предлагаха горещи питки от царевично брашно.

Ватманите на трамваи не сваляха ръце от клаксоните и си пробиваха път през гъстото движение, стряскайки плашливите коне, все още несвикнали с присъствието на тези улични чудовища. Двуутробни автобуси подхвърляха във вътрешностите си туристи, излезли да потърсят вълнуващи изживявания из преплетените улички покрай централната част на града. И не оставаха разочаровани, защото автобусите спираха през няколко крачки и пред погледите им се разкриваха нови, невиджани от тях досега гледки: бохеми с барети и ярки шалчета на вратовете; улични мошеници, предлагащи на бъдещите си жертви да опитат късмета си на хазарт; меко

пристъпващи местни бандити, облечени в пуловери на райета и наложили меки шапки; надути красавци в костюми на каре, перленосиви бомбета и гети в съответстващ цвят, вдишващи с наслаждение чистия въздух, сграбчили по една кукличка с двете си ръце; проститутки, залитащи от поредната чаша джин, оглеждащи се за следващ клиент; ирландски полицаи, патрулиращи по улиците на районите си, почуквайки с палки по решетките на оградите; оркестър на Армията на спасението, биещ барабани в надежда да вербува нов член за делото си; сутеньори, къркачи, вестникопродавци, жонгльори, бегълци; продавачи на пури.

— Представяш ли си, Артър? — възкликна Инес. — Десет вечерта е, а улиците кипят от живот! Господи, виждал ли си някога такова нещо?

Дойл наблюдаваше загледания в тълпата Инес и изпитваше покровителствено чувство към възторга на брат си и все още непоставената му пред изпитания невинност. Той сам не знаеше дали ако се появи опасност ще се реши да поквари тези качества, като го поведе още по-надолу по пътя, който бе избрал да следва. Досега не бе споменавал и дума пред Инес за Джек Спаркс, нито за преживяното от тях двамата в миналото, дори и в по-близкото — откакто Джек се бе появил на кораба. Имаше ли право да излага Инес на опасностите, които Джек бе свикнал да възприема като най-обикновено ежедневие? Спомняйки си за отговорността, която бе поел, решавайки да се ожени и да създаде семейство, както и за професионалните си задължения, Дойл не беше сигурен дали сам има право да се излага на риск.

Спаркс седеше на капрата над тях анонимен и дистанциран. Дойл разгледа лицето му, докато той избираше път сред оживеното движение. Сега си спомни, че бе имал сериозни съмнения в психическото здраве на приятеля си още преди десет години: неговите мании, внезапните пристъпи на мрачно настроение, старателно скриваната му пристрастеност към наркотиците. Можеше само да се досеща за изживените от него ужаси след раздялата им... Господи, този човек можеше да е напълно откачен. Допустимо ли бе да му има доверие?

— Това едва ли е най-прекият път за хотела, нали, Артър? — обади се Инес, напълно доволен от избрания маршрут.

Все още не бе късно да отвори вратата и да избута през нея Инес, спасявайки го от Джек и от всичко, което този човек олицетворяваше. В съзнанието на Дойл се мерна образът на ръцете на жена му, спокойно скръстени в скута ѝ. Съвсем ирационално изплува и образът на друга жена — актрисата Айлин Темпъл. Изглежда светлините на театрите по Бродуей го бяха извикали от подсъзнанието му. Знаеше, че тя бе дошла в този град, изоставяйки го в края на кратката им романтична връзка, за да се отдаде на кариерата си и да потърси успеха. Тъмната ѝ ирландска красота... не, той никога нямаше да забрави моментите на тяхната близост. „Най-силно желаем онова, което никога не бихме могли да имаме“ — помисли си Дойл. Възможно ли бе и тя да е тук някъде, съвсем наблизо... дали не играеше на някоя от сцените, а може би точно в този момент минаваше съвсем наблизо до него, скрита в навалищата? Той разгледа пъстроликата тълпа, без да вярва, че е възможно да я забележи. След толкова много години интимност близост с жена си мисълта, че може да види Айлин, му изглеждаше чужда, неморална и... възбуждаща. Едва си спомняше какъв е бил самият той по времето, когато се запознаха с нея. Можеше ли тогава да разчита, че ще бъде в състояние да я познае?

Да. Щеше да помни лицето ѝ до деня, в който го споходи смъртта.

И тогава в съзнанието му се материализира и трети образ. Кралица Виктория. Горда. Капризно нацупена. Безкрайно мила. Той си спомни за онова, което ги свързваше: беше дал дума да бъде на нейно разположение навсякъде и винаги, когато тя пожелае. Досега тя не бе злоупотребила с тази си привилегия. Спомни си и за неунищожимата ѝ вяра в Джек Спаркс — нейният най-доверен таен агент, мъжът, който така смело се бе сражавал редом с него. Неговият толкова скъп приятел от миналото...

И в този миг Дойл разбра каква е причината за гнева му: чувстваше се измамен. Джек се бе върнал в неговия живот — нещо, което Дойл винаги се бе надявал да стане — но човекът, появил се на негово място, беше само черупка, останка, лишаваша Дойл от удовлетворението на истинската нова среща. Все още бе прекалено рано да се каже дали в призрачната сянка, седнала на капрата на

файтона, бяха останали някакви следи от познатия му Джек Спаркс, но ситуацията засега не беше обнадеждаваща.

„От друга страна — каза си Дойл, — Джек изпълзя от гроба противно на всички вероятности, и може би именно аз трябва да му помогна да забрави за него? Нима не му дължа поне това? Не е ли точно той отговорен за толкова многото хубави неща, които се случиха в живота ми? Но, да, боже мой, ако съществува дори минимален шанс за неговото пълно възстановяване, аз съм длъжен да му помогна.“

Джек погледна към тях от седалката. Имаше ли в очите му някакъв проблесък на чувство, на този стар афинитет между двамата им? Той го гледаше, сякаш бе доловил мислите, вълнуващи Дойл и му казваше: „Аз още съм тук. Имай ми вяра. Не думите, а времето ще затвори раните“.

Или само му се искаше да чуе това?

— Артър! — обади се пак Инес. — Не се ли връщаме в хотела?

Дойл погледна брат си. Инес беше постъпил в полка на мускетарите в най-ранната допустима възраст, все още беше войник в сърцето си, беше готов да се сбие при най-незначителната провокация и изгаряше от желание да служи на Короната. Не беше ли доказал възможностите си извън всякакво съмнение още на борда на „Елба“? Ако Дойл трябваше да се довери някому, ако трябваше да разчита на някого, не беше ли най-сигурно това да е човек от неговата плът и кръв?

— Първо трябва да свършим една работа — каза той.

— Работа ли? Каква работа?

Дойл пое дълбоко дъх... да, налагаше се да му разкаже.

— Става дума за един човек, когото навремето познавах. Казва се Джек Спаркс. Работи като таен агент на Кралицата.

— Никога не съм чувал такова нещо — не скри съмнението си Инес.

— Е, нали затова е таен агент — търпеливо продължи Дойл.

— Хм... И какво искаш да ми кажеш за него?

— Двамата се запознахме преди десет години. Инес, предупреждавам те да не говориш с никого за това. Искам най-тържествено да ми обещаеш!

— Давам ти думата си — отговори Инес, чиито очи бяха започнали да стават все по-кръгли и по-кръгли.

— Джек имаше по-стар брат на име Аликзандър. Когато били малки, Аликзандър убил сестричката си. Била само на шест месеца. Задушил я в люлката ѝ.

— Трябва да е бил луд!

— Луд за връзване. Понеже не успели да докажат вината му, изпратили го да учи в друг град. Години по-късно, една нощ, докато Джек бил за известно време на училище в Европа, Аликзандър се върнал. Домът им — имение в Йоркшир — бил опожарен до основи и всички в него били избити. Но не и преди Аликзандър да озлочести собствената си майка пред очите на баща си.

— Ужасно — възкликна Инес.

Досега Дойл никому не беше разказвал историята на Джек, но реакцията на брат му не го изненада.

— Баща им оживял колкото да продиктува писмо до Джек, описвайки престъпленията на Аликзандър. От този ден нататък в живота на Джек имало една-единствена цел — да намери брат си. Междувременно успял да стане най-големият враг на престъпните елементи в страната. Накрая бил привлечен на работа за Кралицата като продължил да се занимава със същото, но вече в името на Короната... И ето че преди десет години Аликзандър надигнал глава, организирайки гнусен заговор срещу трона. Привлякъл на своя страна още шестима конспиратори и групата нарекла себе си Седмината. С малка помощ от моя страна Джек успя да провали налудничавия им план и подгони Аликзандър из континента. Всичко свърши, когато във финална схватка двамата се хвърлили във водопада Райхенбах в Швейцария.

— Но, боже мой, Артър, ти ми говориш за Холмс! — ахна Инес.

— Не — отговори му Дойл и посочи Джек. — Говоря ти за него. Той има нужда от помощта ни.

— Никой не е виждал баща ми от девет дни — каза Лайънъл Стърн. — Той има по-млад помощник, ученик за равин, който идва при него веднъж седмично, за да подрежда библиотеката... както сигурно виждате, баща ми винаги забравя да върне книгите по местата им на лавиците, след като свърши с тях.

Стърн обхвана с широк жест масите, столовете и натрупаните на купчини томове в прихлупената приземна стаичка: навсякъде имаше камари книги. Дойл — сам заклет библиофил — никога не беше виждал толкова разнообразна и будеща завист колекция.

— Системата му за подреждане е архаична — за да не кажа нещо по-силно — и когато се забрави в търсенето на разни справки, хм... ами, веднъж натрупал свалените книги толкова високо, че не могъл да намери вратата. Наложило му се да чука отвътре на прозореца, за да привлече вниманието на някой минавач, който да му отвори отвън. — Стърн посочи прозорчето, което гледаше към оживената улица, и поклати глава, видимо разчувстван от милия спомен. — Миналата седмица помощникът на татко дошъл и не го намерил тук. Това не го обезпокоило сериозно, защото татко често забравя за различни уговорени срещи, без никакво оправдание. Но когато дошъл и следващия път и заварил всичко в стаята точно както го бил оставил преди седмица, вече било съвсем друго.

„Той много обича баща си, въпреки разногласията им — помисли си Дойл. — Опитва се да скрие колко силно е обезпокоен от неговото отсъствие.“

— Заминавал ли е за някъде по този начин преди в миналото? — попита Дойл.

— Ден-два, никога за по-дълго. Веднъж излезе да се поразходи, опитвайки се да разреши някакво библиографско несъответствие — той обича да върви, докато мисли, защото, както сам казва, това подобрявало циркулацията на кръвта през мозъка му — и в крайна сметка намерил решението на загадката, но вече се било стъмнило и без сам да усети как е станало, озовал се в Ботаническата градина в Бронкс.

— Някакви приятели или роднини, които би могъл да реши да посети?

— Семейството ни се състои от нас двамата. Мама почина преди пет години. Има, разбира се, други равнини, които той познава — учени и колеги. Говорих с тях, но никой няма представа къде може да е. С изключение на един-единствен случай, той досега не е напускал Ню Йорк Сити.

Инес пристъпи напред и посегна да вдигне един особено изглеждащ, подвързан в кожа манускрипт, чието заглавие беше

привлякло погледа му.

— Не го докосвайте — остро извика Спаркс.

Инес отскочи назад, сякаш бе опарил ръката си на печката.

— Не пипайте нищо. Отговорът е някъде в тази стая. — Спаркс бавно тръгна покрай лавиците, методично оглеждайки всички подробности, за да събере информация. Дойл внимателно го наблюдаваше как работи и след малко установи, че поне в това отношение не се бе променил ни най-малко.

— Кога за последен път се чухте с баща ви? — попита Дойл.

— Той ми прати телеграма преди аз и Рупърт да тръгнем от Лондон... преди около десет дни — нищо особено, просто така, да се поинтересува кога ще пристигнем... във връзка с вземането и транспортирането на „Зохар“.

— И вие му отговорихте?

— Да.

— Съдържаше ли отговорът ви нещо, което би могло да го накара да тръгне за някъде?

— Не мога да си представя какво би могло да бъде това нещо — предишната ми телеграма до него беше практически идентична по съдържание и отговаряше на всички въпроси, които той ми зададе в неговата. Не знам, може да я е загубил. Не мога да кажа, че е подреден човек — „житейското счетоводство“, както той го нарича, не е най-голямата му сила... не знам дали ме разбирате: плащане на сметки и други подобни. За повечето от тези неща отговарям аз.

Спаркс извади дълги пинсети от вътрешния джоб на палтото си и с тяхна помощ изтегли лист жълта хартия, стърчащ един пръст изпод купчината книги на масата.

— Ето я телеграмата ви — каза той. — Неотворена и непрочетена.

— Разбрахте ли какво имам предвид? — каза Стърн. — Ако спечели голямата награда на ирландския тотализатор за конни надбягвания, фишът му може да изгние тук. Изобщо няма да се сети да го погледне.

— Впечатлен съм от тази теологическа библиотека — отбеляза Дойл, разхождайки се между купищата натрупани една върху друга книги. — Никога досега не бях виждал толкова много редки издания в частна колекция: ръкописи, първи издания, какво ли не...

— Сигурно струва цяло състояние — подхвърли Инес, събирайки кураж за едно от редките си обаждания в присъствието на Спаркс.

— Знам само едно: всяка най-дребна сума, до последния долар, минал през ръцете му, отива за закупуване на книги — отговори Стърн. — Но има също и много подарени, помощи от приятели и най-различни институции.

— Чудесно признание за реномето на баща ви като учен — каза Доул.

— Всъщност няма друг като него — въздъхна Стърн и седна на един висок стол. — След смъртта на мама той започна да прекарва все по-голяма част от времето си тук долу. Повечето нощи спи ето там. — Той посочи изтърбушения диван в ъгъла. — Честно казано, не мога да разбера дори половината от онова, което говори. Може би ако се бях постарал, щях да мога да го разбирам и тогава... — Гласът му се задави и той извърна глава в опит да скрие сълзите си.

— Хайде, хайде — окуражи го Инес и го потупа по гърба. — Със сигурност ще го намерим. Няма да се провалим. Ние не сме от тези, които се предават.

Стърн кимна с благодарност. Спаркс се извърна, закрачи към него, спря и го загледа, сякаш без да забелязва вълнението му.

— Интересува ме методът на изследване на баща ви — каза той. — Прави ли бележки като чете?

— Да. Изписва цели томове.

— С писалка в лявата си ръка? Седейки на този стол? — Спаркс посочи стола пред писалището.

— Откъде знаете?

— Седалката е протрита, на лявата облегалка има драскотини — явно носи дълго палто с копчета на ръкавите.

— Да, почти не го съблича. Тук долу най-често му е студено — докторът твърди, че това е резултат от бавно кръвообращение, но в интерес на истината, татко винаги си е бил ипохондрик.

„Не е загубил наблюдателните си умения“ — отбеляза си Доул. Спаркс седна на стола на рави Стърн и впери поглед в книгите, затрупали писалището. След малко се взря по-внимателно, посегна и дръпна една книга от купа, разкривайки под нея бял лист. Наведе се напред, изучаващо го разгледа и каза:

— Я вижте това.

Дойл и Стърн се приближиха до него. Листът беше покрит със схеми, драсканици, несвързани една с друга фрази и фрагменти от високопарна академична реч, но рисунките бяха изненадващо подробни, а качеството им — изумително.

— Да, татко често прави така, докато работи — отбеляза Стърн. — Докато разсъждава, чертае нещо разбираемо само за него — това му помага страшно много. Не знам дали иначе би бил толкова умен. Когато бях малък, обичах да седя и да го наблюдавам, а той нахвърляше сцени от улицата, лица, минувачи...

На страницата се открояваха два централни мотива. Единият представляваше голямо дърво с увиснали голи клони, на които бяха закрепени десет гладки бели сфери, подредени в геометрична фигура и свързани с прави линии.

— Това е „Дървото на живота“ — поясни Стърн. — Виждал съм подобна картина в кабалистичните книги. Страхувам се обаче, че не съм в състояние дори да започна да ви разказвам за неговото значение.

Другият мотив беше черен дворец, строг и непристъпен. На най-високата му кула имаше единствен прозорец, осветен отвътре. Спаркс присви очи, докато гледаше.

— Прилича ми на нещо от... как му казвате, сещате ли се? — прошепна Инес и щракна с пръсти. — Онази история за джуджето и хубавото момиче...

— Румпелцилцхен^[5]? — помогна му Стърн.

— Да... „Рапунцел^[6], пусни косата си“ и така нататък — каза Инес.

Дойл не сваляше поглед от Спаркс и с безпокойство наблюдаваше как нещо вътре в този човек напират да експлодира.

— Какво означава това? — попита Спаркс и посочи начертан със смели движения символ от клиновидно писмо точно под замъка.

— *Шшах* — отговори Стърн. — Означава на староеврейски „шест“.

— Цифрата шест? — поиска да уточни Спаркс.

— Да, има и други значения — говоря в кабалистичен смисъл на думата — но за тях ще трябва да се обърнете към специалист...

Спаркс рязко се изправи и отскочи от масата. Краката на стола протестиращо изскърцаха по пода. Спаркс втренчи поглед през дивана

в ъгъла и за миг погледът му подивя, сякаш бе видял призрак.

— Джек! Какво ти е? — извика Дойл.

Спаркс не му отговори. От него се излъчваше напрежение и пронизваше всичко в стаята. Капките на протеклия кран отекваха като изстрели на револвер.

— Къде се намира жеронският „Зохар“? — попита Спаркс.

— Залучен в сейфа в кантората ми — отговори Стърн. — На няколко преки оттук.

— Трябва да видя книгата. Веднага.

— Ще ви заведа до там.

Спаркс и Стърн се отправиха към вратата.

— Вземи този бележник — нареди тихо Дойл на Инес.

Младежът го издърпа изпод затисналата го купчина книги, без да ги събаря, и двамата последваха Джек и Стърн.

Фенерите едва се виждаха в мъглата. Спаркс вървеше начело като хрътка на каишка. Крачките му кънтяха из празните улици. Наближаваше полунощ.

Двама млади бандити се криеха в сенките от другата страна на Сейнт Марк Плейс, точно срещу сградата, в която бе кантората на Стърн. Бяха ухапнали цигари, увиснали на устните им. Групата мина покрай тях и след малко един от прозорците на четвъртия етаж светна. Единият от бандитите изтича надолу по улицата, а другият остана да чака.

Лайънъл Стърн набра комбинацията на сейфа, извади от него дървената кутия, постави я на бюрото си и свали капака. Жеронският „Зохар“ представляваше голям квадратен том със страна над половин метър и дебелина три пръста. Беше подвързан в черна, явно стара на външен вид кожа. Стърн сложи на ръцете си чифт тънки бели ръкавици и отвори корицата. Кожата изскърца като болна от артрит става.

— Наопаки? — попита Инес.

— Староеврейски се чете от дясно наляво и това тук е началото на книгата — обясни Стърн.

— Ясно — каза Инес и му се прииска да ухапе юмрук от притеснение.

Спаркс се вгледа в жълтия, напукан от времето и покрит с избледнели ръкописни букви пергамент и каза:

— Искам да видя бележника.

Инес му го подаде. Дойл наблюдаваше Джек, без да се досеща за намеренията му.

— Това е рисунка на „Зохар“, нали така? — попита Спаркс, показвайки скица в полето на бележника: отворена, подвързана в кожа книга, удивително подобна на тази пред очите им. На първата страница на нарисуваната книга се мъдреше символ, съвпадащ с този от истинската книга.

— Така изглежда — съгласи се Дойл.

Спаркс извади увеличително стъкло, наведе се, внимателно разгледа рисунката на Стърн, после направи същото с първата страница на „Зохар“.

— И баща ви никога не е виждал жеронския „Зохар“? — осведоми се той.

— Не е — отвърна Стърн.

— Как е възможно тогава толкова пълно съвпадение?

Той подаде лупата си на Дойл, който на свой ред се убеди, че дребната рисунчица в скицника на равина е идентична с тази в книгата. Стърн също пожела да се увери и призна:

— Не мога да го обясня.

— И какво според вас е това? — Спаркс насочи вниманието им към едно тъмно петно в ъгъла на бележника, нарисувано точно над книгата.

— Някаква сянка — отговори Дойл, след като го разгледа отблизо. — Прилича на ръка. Протегната към книгата.

— Споделял ли е някога баща ви сънищата си с вас? — продължи с въпросите си Спаркс.

— Сънища ли? Не... не си спомням такова нещо.

— Какво намекваш, Джек? — поинтересува се Дойл.

Спаркс погледна бележника и посочи рисунката на замъка.

— Виждал съм тази черна кула преди — каза той.

— Така ли? И къде си я виждал?

Спаркс погледна Дойл, за момент се поколеба, после отговори:

— Насън.

— Същата кула?

— Тази рисунка спокойно би могла да бъде моя.

— И все пак сигурен ли сте, че не става дума за някое място, покрай което сте минали, без да му обръщате внимание, а образът се е запечатал в подсъзнанието ви? — настоя Стърн.

— Това предположение не може да обясни рисунката — изтъкна Дойл. — Нали сам казахте, че баща ви никога не е напускал Ню Йорк Сити.

— Той е пристигнал на младини от Русия — отговори Стърн. — Може да е видял това нещо по пътя си насам.

— А може да става дума за картина в книга, на която съвсем случайно се е натъкнал — намеси се и Инес, като взе лупата и бележника от ръцете на Стърн.

— Какъв сън, Джек? — попита Дойл.

Спаркс мрачно изгледа рисунката и после тихо заговори, сякаш се изповядваше пред Дойл:

— За пръв път го сънувах преди три месеца. Оттогава непрестанно се повтаря все по-отчетливо и винаги е един и същи. Черна кула. Бяла пустиня. Нещо под земята. И една фраза, която се е запечатала в съзнанието ми: „Ние сме Шестима...“.

— Шестима? Да не искаш да кажеш...

— Да.

— Като цифрата, начертана от Стърн в скицника му?

— Да.

— А кой е Брахман? — стресна ги с въпроса си Инес.

— Брахман ли? Къде видя това? — осведоми се Спаркс.

— Написано е ето тук, със съвсем малки букви, под долния край на рисунката. — И Инес посочи с лупата към бележника.

— Айзък Брахман е колега на баща ми — равин на храм в Чикаго...

— И изследовател на „Зохар“?

— Един от най-ерудитите. Мисля, че ви споменах за него на кораба, макар и не по име. Доставихме му „Тикуней Зохар“ — притурка към „Зохар“ — за изследователската му работа. Рави Брахман бе един от основните организатори на Парламента на религиите по време на Колумбовото изложение в Чикаго.

— Баща ви посети ли този форум? — попита Дойл.

— Да, разбира се, на него бяха представени всички основни религии по света...

— Кога за последен път сте говорили с рави Брахман?

— Не си спомням... преди няколко седмици... определено, преди да замина за Лондон.

— Искам незабавно да му телеграфирам — настоя Дойл.

— Защо?

— Дойл предполага, че баща ви е отишъл в Чикаго, за да посети рави Брахман — обясни Спаркс, излизайки от моменталното си вцепенение.

— Но, да, разбира се, това е напълно възможно — възкликна Стърн, изведнъж преизпълнен с надежда.

„И за предпочитане пред другите възможности“ — допълни наум Дойл.

— Във вас ли е другата книга, за която ви помолих? — попита Спаркс.

— Да, ето я — каза Стърн, извади книга, подобна по размери и оформление на жеронския „Зохар“, и я сложи на масата до оригинала. — Копие на „Зохар“, почти неотличимо на външен вид, но доста по-ново. Само учен би забелязал разликата.

— Може би това ще ви заинтригува — прекъсна обясненията му Инес, който случайно се бе озовал пред прозореца.

— За какво става дума, Инес? — обърна се към него Дойл.

— Не съм сигурен, но виждам долу поне двайсетина души.

Секунда по-късно всички бяха до прозореца и гледаха към улицата.

Двамата нощни бандити се бяха умножили десеткратно и още близо дузина идваха забързано откъм ъгъла, за да се присъединят към останалите.

— Улична банда — изрече Спаркс.

Един от бандитите вдигна глава, видя четиримата застанали зад прозореца мъже, посочи ги с пръст и остро изсвири.

Подчинявайки се на сигнала му, бандата прекоси улицата и се хвърли към входната врата на сградата.

---

[1] Английско наименование за индийския субконтинент, включващ Индия, Шри Ланка, Пакистан и Бангладеш. — Б.пр. ↑

[2] Висш служител, който има задължението да отиде в английската Камара на общините и да доведе членовете и в Камарата на лордовете за изслушване речта на Кралицата при откриването на сесиите на английския парламент всяка година. — Б.пр. ↑

[3] Индианка. — Б.пр. ↑

[4] Когато кравата на мисис О'Лиърти ритнала фенера в обора, пожарът бушувал над три дни и унищожил 15 000 сгради; чикагци разчистили пепелищата и построили града си отново. — Б.пр. ↑

[5] Зло джудже от приказка на братя Грим. — Б.пр. ↑

[6] Героиня от приказка, държана насила във висока кула, от която се спасява като пуска косата си през прозореца и по нея се качва красивия принц. — Б.пр. ↑

7.

Преследването на опасния китаец започна зле и се разви ужасно. Войниците, извикани от териториалния затвор в Юма, обясняваха на всички желаещи да ги изслушат, че са много по-добри в действия, насочени срещу престъпници, тикнати вече зад решетките, на които можело да се разчита да мируват. Онова, което набързо сформираната група знаеше във връзка с преследването на бегълци, спокойно би могло да бъде изписано на гърба на пощенска марка. Като добавка към горното идваше и фактът, че ги бяха събудили в пет сутринта и им бяха наредили моментално да се явят в депото, а след снощното запиване това съвсем не допринасяше за добрата им форма.

Пътните полицаи и пинкертоновците, останали живи след клането при депото в Юма — с леката ръка на журналистите от пограничните райони събитията от изминалата нощ останаха за историята под това име — бяха толкова не на себе си от изживяния шок, от скръб и от заслепяваща безсилна ярост, че всякакъв опит да бъдат организирани в някакво подобие на милиция едва ли щеше да бъде по силите на човек с авторитет по-малък от този на прочутия генерал на южняците Робърт И. Лий. Разбира се, подобно сравнение бе немислимо, когато въпросният човек беше шериф Томи Бътърфийлд.

Шериф Томи бе най-старшият представител на закона в района на депото онази сутрин. Когато видя насечените тела, той прекара следващите десет минути в повръщане и по-следващите петнайсет безсмислено блуждаейки в състояние на пълно замайване. Не би могло да се каже, че Томи имаше нещо общо с царящия в лагера хаос, поточно би могло да се отчете, че в момент, когато хората имаха нужда от водач, който да им помогне да се овладеят, пасивността на Томи допринесе за пълното излизане на нещата от контрол, довело до образуването на няколко отделни и каращи се помежду си групи, всяка от които имаше своя идея как да открие убиеца.

Изобщо не бе в полза на работата и обстоятелството, че нямаше дори двама от оживелите, които да са единомдушни макар и само по отношение на една-единствена характерна черта на отговорния за

случилото се, дори разгледано отделно от несъмнения факт, че той бе носил меч — нещо трудно за вярване, въпреки търкалящите се по земята един крак и две глави. Какво би могло да накара някой в наши дни да носи меч, след като с услужливата помощ на съвременната технология той би могъл да проветри белите дробове на всекиго от поне четвърт миля?

На всичко отгоре, никой не можа да каже определено накъде точно бе избягал маниакът, което предоставяше на преследвачите да избират измежду четири основни и четири допълнителни равно вероятни посоки на компаса. Скитниците биха могли да запълнят някои от празнините — особено Денвър Боб Хобс — но правилно преценявайки, че когато суматохата позагълхне, обвиненията за случилото се ще бъдат насочени срещу тях, бродягите бяха поели под пълна пара в същите тези осем посоки на света.

Както и да е, в един момент някой някъде чу друг да споделя пред някого, че преследваният бил китаец, и когато слухът стигна до лагера, бе възприет с пълно разбиране: наистина кой друг, освен някоя подивяла жълта маймуна би могла да изколи ей тъй с меча си цяла дружина бели момчета? „Ами някой апач например“, намерил се бе опонент на твърдението за уникалността на злодея, поставяйки начало на истински дебати за относителния варваризъм на жълтокожи и червенокожи.

След време шерифът Томи Бътърфийлд така и не можа да си спомни дали точно той пръв бе предложил да извикат на помощ Кожения Франк — не, не го бе предложил той, но тъй като бе неизлечим политикан, Томи имаше силното желание заслугата да бъде негова. Цялата работа бе в това, че ако Франк успееше, шерифът щеше да направи повече от скромния си принос в акцията крайгълен камък на следващата си изборна кампания. Томи много добре съзнаваше, че използването на Франк изисква предварителното и удовлетворително решаване на цял куп подробности, но тълпата в лагера бе единодушна онази сутрин по един въпрос: ако имаше на територия Аризона човек, способен да залови езичника убиец, това би могло да бъде само Кожения Франк Маккуети.

За разлика от шерифа Томи, Кожения Франк бе застрелял, промушил и удушил внушителен брой индивиди, и то и от двете страни на закона. Франк бе започнал забележителната си кариера като

заместник на аризонския гений на популярността Уайът Ърп по време на зенита на Тумбстоун в началото на 80-те години. Много преди Уайът да съобрази, че може да се самопредстави като всеамерикански народен герой, Франк бе работил за братята Ърп като бияч и барман в „Ориентал Салуун“ — един от най-знаменитите публични домове на Запада. Уайът беше обаятелен кучи син — Франк открито се възхищаване на замаха му и на неукротимата му амбиция — така че когато братята завзеха икономическия контрол върху Тумбстоун, Франк смирено ги последва, получавайки част от славата и знаменитостта.

Макар да изкарваше прехраната си с револвер, станеше ли дума за убийство, Франк винаги трябваше да се преборва с неудобното чувство за редно и нередно. По тази причина той скъса с братята Ърп, когато отказа да участва в избиването на клана Клентън — сбирщина малоумни конекрадци, направили фаталната грешка да престъпят в работата си чертата на закона. И докато Уайът бе зает да превърне гадната засада в онова, на което бе писано да стане известно като „триумфа при корала О. К.“, Франк пътуваше на север и затвърждаваше репутацията си на корав мъж със серия героични изпълнения като скаут в кампанията срещу вожда на апачите Джеронимо. Беше спечелил прякора си благодарение на любимото си жълтеникаво сако от еленова кожа. Сложеше ли го на гърба си, пресата затръбвяваше, че Кожения Франк може да проследи човек през стотици мили чукари и че може да простреля гърмяща змия в двете очи, но... Франк бе научил от истински майстор занаята на автомитологизирането.

Като изключим случаите, когато пиеше, Франк бе истински джентълмен. За нещастие, точно това се бе случило онази нощ през 89-а, когато изхвърли Моли Феншоу — любимото си момиче — от балкона на магазините на Уитли в центъра на Тумбстоун. Всъщност Франк така се бе натряскал, че после не можа да си спомни за какво точно се бяха скарали. Моли имаше гадно пиянство и без съмнение го бе предизвикала до степен, която никое човешко същество не би издържало, но истината бе, че Франк беше убил единствената жена, която някога бе обичал, и то пред очите на тълпата — просто ей така — така че се призна за виновен, прие присъдата си мъжки и вече пета година беше образец затворник в териториалния затвор. От

секундата, в която Моли бе излетяла през парапета, Франк не бе помирисвал алкохол.

Съкафезници, надзиратели, дори пазачи — всички бяха луди по Франк благодарение на неговата вежливост, на трудно забелязващите се следи от образованието му, на начина, по който държеше главата си високо вдигната въпреки обратите на съдбата, чието последно хрумване бе той да прекара по-голямата част от присъдата си като главен асистент на касапите хирурзи в затворническата болница. По време на холерната епидемия от 92-ра, приемайки без колебание значителния риск от заразяване, Франк доброволно се бе лишавал от сън седмици наред, само и само да бъде до леглата на болните и да облекчи по някакъв начин страданията им. Коженото му яке висеше окачено в стъклена витрина, далеч от хорските ръце, и си оставаше главната атракция на струващата двацет и пет цента обиколка на затвора, която управата предлагаше на жадната за тръпка любопитна и платежоспособна публика. Почти всеки ден охраната при портала трябваше да връща по някоя впечатляваща с формите си девица, настояваща да хвърли поглед на упражняващия се в затворническия двор Франк и съкрушена, че не ѝ позволяват да поговори с него тет-а-тет.

За сметка на това Франк съвестно отговаряше на всяко получено писмо, деликатно намеквайки, че „да, за съжаление е възможно да ни е съдено никога да не се видим, но може би едно писъмце от толкова изискана дама до губернатора относно моята персона или до някой друг човек с тежест в обществото, ако познавате такъв — ще го убеди да преразгледа доживотната ми присъда и да направи срещата ни предстояща“. Истината бе, че точно в този момент губернаторът държеше в ръцете си петиция да освободи Кожения Франк. Франк бе посял семената на своята бъдеща свобода, залагайки на упоритостта на Лутър Бърбанк, но нивата бе донаторена с кръвта на клането.

Шерифът Томи се обади на всички, които му дължаха услуга. Уордън Гейтс телеграфира на губернатора и на съвместна закуска сделката бе сключена: *условно освобождаване*, което означаваше, че той продължава да бъде считан за затворник и никога не бива да остава без надзор. Имаше и негласно споразумение, че ако Франк успее да залови човека, отговорен за клането в депото на Юма, оправдаването му го чака зад ъгъла.

И така, в осем сутринта пазачите отключиха килията на Франк, а един надзирател донесе от витрината коженото му яке, сякаш държеше парче от Светия кръст. Беше девет часът, когато готовият да изиграе ролята на спасител Франк пристигна в лагера, където се изправи пред най-жалкото подобие на хайка, готова да потегли от най-обърканата сцена на престъплението, която бяха виждали очите му.

Тела, крайници и глави на жертви се търкаляха безразборно като парчета от мозайка, ключовите свидетели си бяха заминали — измъчени от чакането или все още истерични след изживяния ужас — калната почва беше изпотъпкана като писта за конни състезания. Духът на Франк, летящ из облаците, откакто Уордън му бе обяснил естеството на постигнатото споразумение, се срина до морското равнище. Беше прекарал само пет години в затвора и ето че бе дошъл денят, в който за пръв път почувства възрастта си: думата „четиридесет“ из тези места означаваше „стар“, а на всичко отгоре из Запада беше плъзнала нова раса на младоци, наричащи себе си бизнесмени и работещи зад бюра. Един от последните истински стрелци, Джон Уесли Хардин, бе застрелян в Ел Пасо през август. Когато чу тази новина, Кожения Франк изпита искрено чувство на загуба: въпреки че бяха крадци на дребно, братята Ърп, Джон Уесли и Франк бяха сродни души. Беше му достатъчен само един поглед върху дошлата смяна и той осъзна, че онези дни са си отишли завинаги.

Франк се разходи из депото, следван по петите от смотаняците, и не след дълго намери едва различими отпечатъци, които му разкриха, че мъжът бе тичал с все сили в посока на въжения мост над Колорадо, водещ на изток. И докато хайката, затаила дъх, търпеливо чакаше зад гърба му, той сви цигара, качи се на моста и се запита: „Къде бих отишъл аз, ако бях извършил такова престъпление?“.

Мексико се намираще само на пет мили надолу по реката.

После Франк си зададе по-сложния въпрос: как ще може той с помощта на цялата тази сбирщина аматьори да залови човек, който макар и въоръжен само с меч, е успял да си просече път сред банда закоравели пътни полицаи с такава лекота, сякаш бе минал през горичка новозасадени фиданки?

В същия момент Франк се сети за две приятни неща: тези нещастници нямаха никаква представа как изглежда техният убиец, освен че е китаец, а никой бял още не бе успял да различи един китаец

от друг. На практика това означаваше, че в мига, в който зърне подходящ заподозрян, той може да простреля кучия син с пушката си за лов на бизони от сто метра и никога нищо няма да заподозре. Майната ѝ на тази история с меча!

Той най-сетне запали цигарата.

Второто нещо, за което се сети, бе, че ако всичко се издъни, преди тези копелдаци да се усетят, той може би ще успее да се добере до Мексико.

Финикс, Аризона

Докато Франк невъзмутимо пушеше на моста, Каназучи незабелязано скочи от товарния вагон на влака, пристигащ във Финикс. Оглеждайки се на всички страни, готов да посрещне опасността, откъдето и да се появише, той внимателно мина през коловозите и композираните влакове. Съжаляваше, че бе допуснал да бъде въвлечен в снощната битка, но бе недопустимо да бъде пленен. Анализирайки поведението си в светлината на реалните обстоятелства, той призна, че никакви други действия от негова страна не биха имали практическа стойност. После изтри всякакви мисли за случилото се от съзнанието си, защото те само биха го разсейвали. Братята му го бяха избрали за тази мисия заради всеотдайната му посветеност на принципите на будо.

В този миг чу гласа на *сенсей*: „Не мисли за печалба, загуба, възползване, впечатляване или игнориране на противника си. Не това е Пътят“.

Изморен, изгладняващ и на хиляди мили от дома... той си припомни, че тези усещания са само илюзии, възникващи в резултат на свръхотъждествяването му с проблемите на по-низшата половина на неговото същество. Това също не беше Пътят. Бъдещето бе в собствените му ръце: ако липсващата Книга не бъдеше върната, манастирът им постепенно щеше да отслабне и да умре, така както умира дърво, отсечено от корена си. Това би означавало провал на Пътя. Мислите за провал можеха да доведат само до провал.

„Когато няма храна или вода, нека тази мисъл ме крепи.“

Чистият ранен утринен въздух носеше в себе си обещание за горещ ден. Земята под краката му бе равна и прашна... чужда земя.

Каназучи стигна на стотина крачки от гарата и чу приближаващи се гласове. Бързо се изтърколи под един вагон, хвана се за металните му части отдолу и увисна като паяк във въздуха над релсите. На два-три метра от мястото, където се бе скрил, минаха краката на дузина мъже. Хората говореха високо и уверено, отваряха и затръшваха плъзгащите се врати на вагоните, проверявайки дали някой не се крие вътре. Той изпрати съзнанието си в главите им и почувства напрежението и страха, които се трансформираха във фалшива увереност и готовност за насилие.

„Слей се с всички неща и всички хора; убий по-низшата си половина и тогава ще познаеш всичко в Творението.“

„Съобщили са за мен по пеещите жици и сега ме търсят“ — съобрази той, дочувайки един от мъжете да споменава „китаец“.

Когато отминаха, Каназучи се отпусна върху траверсите, извади ножа си и с един замах отрязва опашката на косата си. Зарови я в чакъла под една траверса — време беше „китаецът“ окончателно да изчезне.

После изпълзя, изправи се и продължи към гарата, криейки се зад дълга редица разтоварени бали памук. Известно време наблюдава оживената гара. През тълпата от пасажери добре виждаше офиса на компанията „Санта Фе, Прескот и Финикс“ — неговата основна цел. Но сега изпълнението на плана му се забавяше, докато не преустановяха издирването и той не приемеше нова самоличност.

На петдесет крачки вдясно от него неколцина хамали сваляха от един вагон големи, загърнати в брезент сандъци и ги товареха на помалка композиция на съседен коловоз. Висок дебел мъж, нахлупил шапка с пера, се разхождаше важно като петел наоколо, сочеше насамнатам и грачеше със силен, досаден глас, но хамалите дори не го слушаха.

Един от пренасяните сандъци падна от количката и от удара се отвори. От него се изсипаха опаковани във вързопи дрехи за мъже и жени, наметала от тежък брокат и навързани на връзки обувки. Мъжът с перестата шапка се изправи на пръсти и строго сгълча хамалина, но работникът не му обърна никакво внимание и с безразличие натовари вързопите обратно на количката. Надзирателят ги дръпна и хвърли на земята, явно държейки работникът да ги сгъне, преди да ги опакова както си бяха.

— Ей!

Каназучи се хвърли наляво. Без да го усети, зад гърба му се бе промъкнал един мъж и сега стоеше само на метър от него. Беше облечен в синя униформа, носеше шапка и значка на гърдите си. Двамата се изгледаха за един дълъг момент и изведнъж Каназучи видя как грубите черти на мъжа се изкривяват от неподправен страх. В следващия миг, преди да успее да му попречи, мъжът вдигна свирка до устните си и рязко изсвири. Другата ръка посягаше към револвера, поставен в кобур на колана му, но в този момент Каназучи счупи врата му и веднага изтегли безжизненото тяло зад балите памук.

„Може никой да не ме е видял“ — помисли си той.

Не: двама мъже в същите сини униформи бяха чули изсвирването и сега излизаха от гарата, а пасажерите на перона сочеха към балите. Двамата едновременно надуха свирки, извадиха револвери и се затичаха към наведения над трупа на пазача Каназучи.

В балата над главата му с глух удар се заби куршум и вляво от себе си Каназучи видя трети пазач, тичащ към него с револвер в ръка.

През цялата нощ, винаги когато се събудеше от неспокойния си сън, Айлин обръщаше глава и разглеждаше спящия Джейкъб Стърн. Той бързо движеше очи зад хартиено тънките си клепащи, бърчеше чело, помръдваше устни и хлипаше неспокойно; дишаше пресекливо. Тя не го събуди, но беше притеснена от неестествената гледка: заспал, този човек изглеждаше по-разтревожен, отколкото когато бе буден.

В един момент се събуди от лъч утринно слънце, погалил я по бузата, и разсънвайки се, осъзна, че клатенето на вагона е спряло. Отвори очи и бе приветствана от топлата усмивка на Джейкъб Стърн и примигващите му очи, които благожелателно я съзерцаваха.

— Пристигнахме ли? — попита тя.

— Където и да е това, изглежда, сме пристигнали — отговори ѝ той.

— Ставайте всички! Ставайте и се радвайте! — развика се Бендиго Раймър — вървеше по централната пътека на вагона и будеше всички артисти въпреки протестите им. — Подобно на мистичния Феникс, чието име краси този мил град, и ние трябва да станем от пепелта на мъртвешкия сън и да се сътворим наново в образа на нов ден!

— Махай ми се от главата! — измърмори някой.

Бендиго се престори, че не чува оскърбленията, но изостави поетичния подход в полза на по-лесносмилаема логика:

— Трябва да се прекачим на друг влак, дами и господа, и ако се надявате да получите заплати тази сутрин, най-добре ще бъде да си надигнете задниците от тези седалки и колкото е възможно по-скоро да ги пренесете заедно с багажа си до чакалнята на тази гара!

Напълно безсилни пред подобни финансови аргументи, артистите действително се размърдаха с нескривано неудоволствие. Айлин надникна над гърба на седалката си и видя две дълги фазанови пера да подскачат напред-назад по пътеката. Пак беше сложил нелепата си тиролска шапчица, същата, която го правеше да прилича на прецъфтял Робин Худ. Боже господи, какъв досадник!

— Ще останеш ли задълго във Финикс, Джейкъб? — попита Айлин, докато слизаше от вагона с ръка над очите, защото яркото пустинно слънце наистина беше заслепяващо.

Краката ѝ се бяха сковали от дългото седене, а още първият поглед в джобното огледалце бе смачкал самочувствието ѝ: косата ѝ се бе събрала в подобие на бодлив къпинов храст, гримът ѝ се бе размазал — утрините, които дори в домашни условия си бяха цяло изпитание за всяка уважаваща себе си жена, на път бяха направо отвратителни. Защо трябваше да я вижда в това състояние?

— Ще бъда напълно откровен с теб, мила, и ще ти призная, че нямам ни най-малка представа — каза Джейкъб в отлично настроение и дълбоко вдъхна от все още свежия въздух. — Колко леко се диша, нали? Сух е, наистина, но в него се долавя освежителна топлина и тежък аромат на цветя.

— За мен е малко раничко да съм толкова доволна, Джейкъб — каза тя и реши, че в компанията на такъв като него дори посещение при зъболекаря би изглеждало като пикник.

— Е, не вярвам, че не подушваш. За мен е просто сладък на вкус.

— Живот на път, Джейкъб. За преситени ценители като нас всяка спирка е досущ като предишната.

— Жалко... само като си помисля колко много неща изпускаш.

— Странно звучат тези думи от устата на човек, прекарал сто години заврян в библиотеката си...

— ... И осъзнал колко погрешно е живял, уверявам те. Но какво фантастично изживяване е човек да пътува толкова много — ти сигурно вече си обиколила цялата страна? Коя е следващата ви спирка?

— Нашият главен драматичен герой е запланувал цяла седмица в някакво забравено от бога село... мисля, на запад оттук.

— И къде по-точно?

— Не знам. Известно ми е само, че става дума за религиозно селище... как се казваше, Бендиго? — попита тя Раймър, който мина като вихрушка покрай тях. — Онзи оазис, към който сме се запътили?

— Новия град... — И Бендиго се понесе нататък, за да надзирава прехвърлянето на костюмите и реквизита в другия влак, но все пак успя да подхвърли: — Какво щастие бе да се запозная с вас, рави! И нека Бог винаги ви защитава от бурите.

— И вас, сър.

— Господи, като го слушам, понякога ми става толкова неудобно, че чак зъбите ме заболяват — прошепна Айлин.

Когато стигнаха до покрития с дъски първи перон, на който се намираще и самата постройка на гарата, Айлин пусна на земята куфарчето с гримьорските си принадлежности, откровено погледна Джейкъб и се усмихна обаятелно със смесени чувства на обич и съжаление.

— За жалост влакът ни потегля след по-малко от час.

Джейкъб тежко преглътна, погледна в краката си и неловко пристъпи. „Какво става с теб, Джейкъб? Тя е само една красива, два пъти по-млада от теб жена, която познаваш по-малко от дванайсет часа и която сигурно никога повече няма да видиш, а се държиш като влюбен ученик.“

— Какво е това религиозно селище, за което сте тръгнали?

— Нещо както при мормоните, предполагам. Бендиго, както обикновено, нищо не ни разказа — отговори тя, чу гласа на шефа си в далечината и вдигна поглед, за да го види как прави на нищо един нещастен хамалин, пренасящ реквизита им към другия влак. Раймър притежаваше особен дар да тероризира обикновените работници.

— В какъв смисъл „като при мормоните“?

— Не ни каза. Не знам, може всеки мъж там да притежава по двайсет и пет жени — като в Содом.

Джейкъб поруменя и Айлин мигновено съжали за развързания си език. Толкова дълго бе живяла, без да е необходимо да се самоцензурира, толкова дълго не се бе чувствала дама... Едва сега изненадващо за себе си осъзна, че се намира в компанията на мъж, който я кара да се чувства по този отдавна забравен начин.

— Всъщност единственото, което ни каза, е, че мястото се намирало в центъра на пустинята, че жителите му си били построили едва ли не опера и че в момента строели някакъв голям черен замък, който заслужавало да се види.

Дори да бяха изсипали ведро ледена вода върху главата му, Джейкъб едва ли щеше да дойде на себе си по-бързо.

— Какъв замък?

Преди да успее да му отговори, остра свирка прониза гълчавата над гарата. Тя погледна към Раймър и влаковете — на петдесетина метра от тях, горе-долу по средата на разделящото ги разстояние. Нещо ставаше зад купчина бали с памук. Някакви хора се отправяха натам, където... имаше боричкане?

Двама пазачи изскочиха от гарата и изтичаха покрай тях. Айлин и няколко от другите пасажери ги насочиха към балите. Пазачите надуха свирки и тичайки извадиха револверите си.

Чу се изстрел.

— Какво става там? — прошепна тя.

— Нямам представа — отговори й Джейкъб.

— Как се излиза на покрива? — попита Джек.

— Ще ви покажа — каза Стърн. — Ами книгите?

— Вземете и двете — нареди Дойл.

— Нали трябваше да ги накараме да откраднат копието — неуверено каза Стърн.

— Така е, но не бива да им изглежда прекалено лесно — напомни му Джек.

— Всъщност даже не знаем дали става дума за същите хора — допълни Дойл.

По стълбището трополяха множество крака. Стърн пусна оригиналния „Зохар“ в една поизносена кожена торба, а Джек взе копието.

— По-важното е, че не можем да чакаме и да се убеждаваме те ли са, или не. Накъде? — осведоми се Джек.

— Следвайте ме — каза Стърн, мушна жеронския „Зохар“ под мишница като футболна топка и ги поведе през близката врата, през цяла поредица свързани стаи с размерите на зайчарници и множество начупени коридори, и накрая нагоре по явно рядко използвано стълбище.

Въпросната улична банда се подвизаваше под името Хюстънските опустошители и бе известна със склонността си към жестокост и насилие — дейност, в която нямаше равни. Опустошителите контролираха вече в продължение на цяло поколение района в долната част на Ийст Сайд от Хюстън стрийт до Ийст Бродуей, но напоследък се бяха нароили нови банди, позволяващи си да нарушават техните граници, което усложняваше ситуацията, тъй като се прибавяше към традиционните съперничества с по-сериозни сдружения, каквито бяха Пепелянките, Петопръстите, Значките и на всичко отгоре надигащите глави тонги от Чайнатаун.

Икономическите проблеми, колапсът на изградената на семеен принцип имигрантска общност — почти всички Опустошители бяха ирландци първо или второ поколение — и неспособността на обществото да осигури законно препитание за своите обезправени членове бяха факторите, които без съмнение допринасяха за разцвета на гангстерската култура, но ако погледнеш право в корена на проблема, човек щеше да установи, че Опустошителите бяха просто банда сбъркани типове — човешки недостатък, все пак неуспял да попречи на никого да се издигне в Ню Йорк. Бандитите бяха усвоили безпогрешно още в младенческа възраст житейския урок, че престъпната кариера може и да е осъдителен начин да преуспееш и да постигнеш американската мечта^[1], но човек поне вървеше по пряк и добре утъпкан път.

Добре познати на всички и вдъхващи ужас в съкварталците си, Опустошителите комуникираха помежду си с помощта на речник, състоящ се от дивашки бойни крясъци, вдъхновение за които водачът им бе почерпил от индианците при посещението си на „Каубойското шоу от Дивия Запад на Бъфало Бил Коуди“. Те бяха една от относително спретнатите банди на Ийст Сайд: кипреха се с кръгли, добре подплатени кожени шапки, дръпнати връз ушите — използваха

ги вместо защитни каски: бяха обути в добре подковани ботуши със стоманени фортове — с тях беше по-лесно да тъпчат — и носеха панталони с дълги червени кантове, символизиращи според тях колко са бързоноги. Любимото им оръжие бяха ножовете, оловните тръби, запълнени с излят цимент, и домашно изработените лостове за изкъртване на врати. Бандата изповядваше кодекс на честта, според който застрелването на враг от разстояние е начин за решаване на споровете, достоен само за страхливец. Девиз на Опустошителите бе фразата „Изцапай ръцете си с кръв“.

През последните девет години начело на Опустошителите стоеше един безмилостен мушморок на име Фрас-Прас Дънам, задържал се необикновено дълго на тази си длъжност за бизнес като рекетъорския. Фрас-Прас бе направил кариера, драпайки нагоре със зъби и нокти, въоръжен с типичното за един социопат предимство да не дава пет пари за ценността на човешкия живот. Дънам бе спечелил прякора си с приветствието, което изкрещяваше със злобен писък в ушите на ограбваните жертви, след като стоварваше обкованата си с пирони сопа върху черепите им. Страдаше също и от увлечението да описва в епични поеми най-злодейските вандалски актове, които той и подчинените му извършваха. Фрас-Прас често принуждаваше Опустошителите да изслушват дълги рецитали с негови творения — акт поне толкова жесток, колкото самите престъпления, които се надяваше да обезсмърти.

Малко по-рано същия ден Фрас-Прас бе приел поръчка от един добре изглеждащ германец — Дънам се бе убедил в това, чувайки тевтонския му акцент („Ах, колко съм умен!“) — който бе споделил, че току-що слиза от кораба, че няма познати в Ню Йорк, на които би могъл да разчита за помощ, и че се нуждае от някой, който да държи под око една кантора на четвъртия етаж в сграда на Сейнт Марк Плейс — северно от центъра на територията под контрола на Опустошителите. Ако някой посетеше тази кантора, момчетата на Фрас-Прас трябваше да го заловят и да го заведат в щаба си, където швабата държеше лично да го разпита.

Високият рус тип и дума не бе обелил пред Дънам за старата свещена книга, нито бе споменал кой държи кантората, която трябваше да се постави под наблюдение, но за сметка на това бе предплатил половината сума от щедрото възнаграждение под формата на истински

златни монети, което бе повече от предостатъчно, за да охлади напълно и без това не особено силния интерес на Фрас-Прас към евентуалните му намерения.

Но трийсетината Опустошители, втурнали се към входа на сградата, не правеха особена разлика между това да „задържат някого“ или да „го завлекат“ за разпит, още повече че част от тях бяха под въздействието на кокаин — или „прах“ — а останалите воняха на долнокачествено червено вино. Извадили тояги и ножове, психопатите нямаха никакво намерение да се отклоняват от стандартната процедура: пребий до смърт всеки, който ти се изпречи на пътя, и ако оживее, откарай парчетата на Фрас-Прас да се оправя нататък.

Докато Стърн извеждаше познатите си на покрива над шестия етаж, всички добре чуха Опустошителите да разбиват вратата долу, да обръщат кантората наопаки, да разбиват прозорците и да опустошават всичко мярнало се пред очите им, подобно на обезумели вестготи. Стърн старателно заключи вратата зад себе си — нещо, което със сигурност щеше да им спечели около две секунди — и ги повлече по покрива на север.

Джек подаде фалшивия „Зохар“ на Дойл, махна на останалите да вървят напред, а сам той изостана. Клекна до заключената таванска врата, бръкна в джоба на палтото си и извади нещо от него. След малко ги настигна при късата стълба, водеща надолу към съседния покрив. Точно в този момент първите Опустошители изскочиха през вратата.

Експлозията не беше оглушителна — тя по-скоро прозвуча като пукот, придружен със силно изсъскване — но пламъците бяха изпепеляващи, а димът бе изгарящо лютив. Първите двама Опустошители паднаха обгорени и замаяни от детонацията, третият бе обхванат от пламъци и побъркан от нетърпимата болка, скочи от покрива. Втората тройка, минала през вратата, усети върху себе си пълния ефект на газа и падна на колене заслепена, задавена и крещяща от дива ярост. Следващите десетина Опустошители бяха по-мъдри, изчакаха няколко секунди, колкото да се ориентират, сложиха носни кърпички върху лицата си, поеха дълбоко глътка чист въздух и спринтираха далеч от димното кълбо, но не преди да извикат на чакащите на стълбите: „Изпратете останалите момчета на улицата, защото онези се опитват да избягат по покривите!“.

Джек скочи от стълбата и се изравни с Дойл, а Стърн пое пред всички, избирайки път през плетеницата от въжета за простирание, малките цветни лехи, къщичките за гълъби и комините, пръснати по залятия с асфалт покрив. Изоставащите на около трийсетина секунди десетина Опустошители също стигнаха до стълбата и се хвърлиха след бегълците. Покривът на следващата сграда изискваше изкачване на стълба с дванайсет стъпала. Джек отново изостана и спря на върха на стълбата, жертвайки половината от спечелената преднина, за да залепи нещо от някаква стъкления на тухлите. Когато закрепил със фитил в пластичната субстанция и поднесе запалената клечка към него, първият от групата преследващи ги Опустошители вече се качваше по долните стъпала. Джек ловко отбягна хвърления към него нож, а Дойл и Инес принудиха нападателите да отстъпят за момент назад, замеряйки ги с тухли от разкъртената наблизо стена. В този миг Джек най-сетне запали фитила и те отново се втурнаха напред. Опустошителите бяха изкачили втората стълба до половината, когато зарядът на Джек избухна, изтръгна горния край на стълбата от стената и заедно с двамата най-бързи Опустошители се стовари върху останалите.

Дойл изтича към края на покрива и неспокойно погледна надолу към улицата през гъстия като супа нощен въздух, но не видя нищо успокояващо: основната част от бандата се движеше редом с тях, а няколко души изтичаха напред, опитвайки се да намерят сграда, през която да се качат на покривите пред тях и да ги пресрещнат, отрязвайки им всички пътища за бягство. Вслушвайки се в зверските им крясъци и заканителните викове към жертвите на покрива, Дойл си помисли, че Опустошителите изглеждат и звучат точно като диваци от каменната епоха, без да знае, че в много отношения те си бяха такива.

— Хубаво е човек да има до себе си такъв като твоя Джек — каза Инес, приближавайки се до него в края на покрива.

— Прав си — съгласи се Дойл.

— Жалко, че не си нося карабината „Енфийлд“ — въздъхна Инес, насочи въображаемата пушка към Опустошителите, прицелвайки се, и натисна несъществуващия спусък. В очите му имаше гняв.

Дойл с удовлетворение отбеляза, че брат му се чувства напълно в свои води.

— Насам! — извика им Стърн.

Покривът на следващата сграда се оказа последен, защото от следващия ги отделяше пропаст, широка три метра и чезнеща надолу в тъмнината на нощта. От улицата ги дяляха поне петнайсет метра. Те спряха и се обърнаха назад, където през два покрива Опустошителите изненадващо съобразително бяха направили човешка пирамида, позволяваща на половината от групата, вече изкачила се на лишения от стълба покрив, да изтегли останалите.

— Ще се наложи да скачаме — заключи Джек.

— Наистина ли е необходимо? — попита риторично Дойл.

— Не, ако имаш други идеи — отговори Джек и постави една дъска върху няколко тухли, за да направи нещо като трамплин.

— Ами книгите? — попита Стърн. Досега не бе направил нищо, за да разруши доброто впечатление, което Дойл си бе съставил за него още на „Елба“.

— Дай ги на мен — каза му Джек.

Той взе двете книги, отстъпи крачка назад, леко се затича по импровизираната рампа и прескочи дупката, приземявайки се на два крака.

— Ти си следващият, Инес — нареди Дойл.

— Височините май не ти допадат особено, а, Артър? — подметна брат му и на свой ред се затича. — Нищо, ще се справиш.

Последва го Стърн. Джек и Инес го подхванаха, защото той не успя да стигне до другата страна, и го изтеглиха при себе си.

Дойл отстъпи максимално назад, пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои, съжали, че бе обул обувки с гладки подметки, засили се, отскочи и затвори очи, докато летеше във въздуха. Приземи се с такава сила, че покривът се огъна под краката му, а въздухът със свистене изскочи от гърдите му.

— Добре ли си, Дойл? — попита го Инес, помагайки му заедно с Джек да се изправи.

Дойл кимна, прекалено задъхан, за да може да отговори.

След малко настигнаха Стърн, който стоеше на ръба на следващия покрив и тревожно гледаше към сградата на няколко стъпки под тях.

— Какво има? — попита Инес.

— Вратите на Ада — отговори Стърн.

— Тук? В Ню Йорк? — каза Инес. — Мислех, че са след Чистилището.

— Какво искаш да кажеш? — намеси се и Дойл.

— Така се нарича тази сграда. Това е най-известният бордей в града — тук живеят над хиляда души.

Дори гледана отгоре, разположена сред мизерията на съседните сгради, тази се открояваше. На покрива ѝ бяха издигнати палатки и дъсчени бараки, а нагоре покрай стените ѝ се издигаше толкова плътна воня от мръсотия, изпражнения, болести и изгнило месо, че едва не им призля.

Към виковете отдолу се прибавиха тези зад гърба им, които предвещаваха скорошното пристигане на Опустошителите. Нямаха друг избор — трябваше да вървят напред.

Затичаха се през покрива и към тях занадничаха лица — смъртнобледи, изгладнели, загубили всяка надежда. Между пукнатините в стените на паянтовите постройките се виждаха силуетите на фигури, свили се край огньовете, накладени в големи консервени кутии, примирено очакващи да ги споходят следващи нещастия. Когато приближиха другия край на покрива, отзад се разнесоха крясъците на Опустошителите и към тях отново се примесиха тези на преследвачите от улицата. Авангардът на групата долу беше успял да ги изпревари и сега се качваше към покрива пред тях. Следвайки Стърн, четиримата завиха в обратна посока и намериха врата, водеща към вътрешността на „Вратите на Ада“.

Колкото и нетърпима да бе вонята на покрива, това, което ги лъхна в лицата още при първите им крачки, бе буквално парализиращо. Единственото мислимо сравнение бе, че се намират на входа на кланица или може би на бойно поле, осеяно с гниещи под знойното слънце трупове. И четиримата бяха принудени да сложат ръка на устата си и да положат максимални усилия да не повърнат. Стърн неволно простена. Джек раздаде малки капсули амоняк, които те бързо увиха в кърпичките си и макар очите им да засмъдяха, поне смрадта бе временно неутрализирана. Сега оставаше въпросът как да намерят път през кошмарната гробница. Светлината, просмукваща се откъм разположените наредко газови светилници, бе почти безсилна да проникне в тесните помещения, пълни с изпарения от лампи и газени печки.

В лабиринта от коридори и стълбищни шахти нямаше никаква логика, всеки етаж представляваше сам за себе си отделна джунгла на разрушения и нескопосан ремонт. Те минаваха, препъвайки се, от стая в стая и никой от живущите не надигна глас на протест срещу присъствието им. Свикнали с подобни нашествия, тези хора бяха загубили чувството, че границите трябва да се охраняват. Отсъстваше каквато и да била мебелировка, с изключение на грамадни грубо сковани легла; дупките на таблите се взираха в тях като страхливи очи в тъмнината. Най-различни тела се отдръпваха от пътя им като подути непохватни насекоми. Агресивни плъхове с размерите на териери спираха, за да ги разгледат с по-малко страх, отколкото се осмеляваха да правят това човечите. Когато по грешка отвориха една врата, оскъдната светлина, нахлула през нея, освети мрачна стая и те се сепнаха, забелязвайки отсрещната стена бавно да изпълзява назад в тъмнината, докато накрая осъзнаха, че това е само бавно отстъпваща армия от хлебарки.

След секунди попаднаха в подобно на пещера помещение и Дойл видя поне петдесет-шейсет тела, натрупани едно върху друго, дошли тук, за да намерят утеха в почти неотличим от смъртта сън. Колкото по-надолу се спускаха, толкова повече се състяваше вонята, но навсякъде, където се осмелиха да надзърнат, цареше мъртвешка тишина. Веднъж се натъкнаха на шестчленно семейство, всички сгушени един в друг край самотна свещ под една стълба; погледите им бяха празни, а оскъдната им покъщнина бе пръсната край тях. Дойл бе чел разтърсващите описания на Дикенс за бедните в средата на столетието, но нищо, с което някога се бе сблъсквал, не се доближаваше до тази покъртителна картина на пълната мизерия. Ужасът на този студен ад беше най-напред и най-вече душевен. С какви ли надежди бяха дошли всички тези нещастници в Новия свят? В душата му се надигна водовъртеж от съжаление, съчувствие и мъка.

Бяха слезли три етажа надолу, когато осъзнаха, че шумът от преследването е заглъхнал. Явно приближаваха някакви места, които бяха табу дори за хора от бандата на Опустошителите. Най-лесното, до което сигурно щяха да прибегнат, бе да оставят част от групата преследвачи на покрива, а останалата част долу на улицата и... да, когато погледнаха през прозореца на една от стълбищните площадки, ги видяха долу — петнайсетина здрави мъжаги, изправени пред входа.

— Какво ще правим? — попита Стърн.

Джек не отговори, но се огледа, за да ориентира вътрешния си компас, после ги поведе към западния край на сградата, през стая, в която шест неподвижни фигури лежах на дървени нарове; после видяха цели семейства, вторачили се в тях като ранени диви животни, чакащи хищниците да се нахвърлят и да свършат работата си. Дойл забеляза една група, приведена над крехкото телце на умряло дете. След това Джек разтвори единствения прозорец на някаква стая и премери на око разстоянието през вентилационната шахта до съседната сграда — около два метра и половина. Докато изплашените обитатели се изтегляха настрани, Джек извади къс железен лост от джоба на самото си и откърти една здрава дъска от дюшемето на пода. Работеше упорито, без да променя изражението си, и определено бе единственият, който поне външно не изглеждаше впечатлен от пътешествието из сградата. За разлика от миналото, когато, според спомените на Дойл, той бе действал безстрашно и с героичен устрем, сега действията му бяха подчинени на изискването за някаква брутална ефикасност.

Сложиха дъската така, че единият ѝ край да опре върху перваза, а другият да легне отсреща, и Джек мина пръв, изпробвайки какво тегло ще може да издържи. Той разби прозореца на другата сграда, яростно изсъска в притихналата тъмнина, за да сплаши спотайващите се там обитатели, ако имаше такива, и да ги прогони от територията, която охраняваха. Втори мина Стърн, притиснал скъпоценния „Зохар“ до гърдите си, след това Инес направи три широки крачки по дъската и Дойл отново остана последен. Под тежестта му дъската се огъна до счупване. Този път не беше разумно да затваря очи, но и не посмя да погледне надолу. Когато дъската протестиращо изскърца, той се намираше точно по средата ѝ и единствената реакция, на която се оказа способен, бе да изкрещи веднъж, после да замре на място, докато люлеенето спря, след което си наложи да изчака още малко.

Въпреки трескавите подканвания на другите да върви напред, Дойл не беше в състояние да се насили да направи още една крачка. Усещаше нещо като късо съединение между мозъка и краката си. Дори когато разнеслите се отдолу викове издадоха, че крясъкът му е привлякъл Опустошителите, той пак не можа да помръдне. Около него полетяха камъни и дъски, хвърляни отдолу, но той пак не можа да

убеди краката си, че следващата му стъпка по тази дъска няма да доведе до счупването ѝ и следователно няма да го запрати в тъмната бездна. Дъската изпраща и се пропука.

— Хайде, Дойл!

— Само две крачки, Артър!

Дъската сякаш се стесни до широчината на клечка за зъби. „Една крачка в коя да е посока и това ще бъде краят ти!“ — крещеше обезумелият му мозък. Тримата мъже, надвесени от прозореца срещу него, мърдаха устни и размахваха ръце, но той нито ги чуваше, нито разбираше смисъла на техните действия. Струваше му се, че времето е спряло и че на него му е съдено да прекара до края на вечността блокиран точно в този момент. Някакъв камък го удари по рамото и той се олюля. Необяснимо как болката освободи съзнанието му и му върна контрола над крайниците.

— Боже господи! — извика той, осъзнавайки в какво положение се намира.

И най-сетне прекрачи към отсрещния прозорец. Но дъската внезапно се огъна под него и в следващата секунда се счупи на две. Той инстинктивно протегна ръце напред и миг преди окончателно да изгуби нестабилната опора под краката си, успя да сграбчи нещо. Вдигна поглед и видя лицето на Джек, очертано в рамката на прозореца, почувства нещо студено в ръцете си и осъзна, че се е вкопчил в железния лост, който Джек стискаше за другия край. След миг Джек и Инес го изтеглиха през прозореца като изтощена пъстърва.

— Забравих тайната ти любов към височините — проговори Джек.

— Това е като карането на велосипед — отговори Дойл. — Научиш ли го, вече не се забравя.

В стените около тях се разбиваха тухли и бутилки, пръскащи наоколо натрошени парчета стъкло, последва втора канонада от отсрещния прозорец над тяхното ниво. Изглежда, и Опустошителите от покрива на „Вратите на Ада“ бяха разкрили местоположението им.

— Още не сме се отървали — обади се Джек.

Дойл енергично кимна и се изправи. Коленете на панталоните му бяха разкъсани, пръстите на краката му се подаваха през обувките. Четиримата излязоха в някакъв коридор на новата сграда, изтичаха надолу по първото стълбище, на което се натъкнаха, и в същия миг

чуха Опустошителите да разбиват вратите на сградата два етажа под тях. Викове и бойни крясъци над главите им ги известиха, че и групата от покрива е намерила начин да премине през шахтата. Сякаш бяха попаднали с двата крака в челюстите на капана и нямаше накъде да бягат.

Тогава се разнесе втори звук — ниска басова вибрация, засилваща се с неочаквана бързина и спускаща се върху тях от всички посоки едновременно. Стените се разтресоха, парчета мазилка полетяха във въздуха, парапети и висящи лампи затракаха... интензивността на тътнежа стана оглушителна. Джек изби с рамо вратата пред тях и се озоваха в празен апартамент. С изумление видяха на няколко стъпки под прозореца да подскачат осветените вагони на влак.

— Надземната железница — обади се Стърн. — Слава богу! Това е Второ авеню... бях забравил къде се намираме.

Щом влакът се изниза, те скочиха от прозореца на платформата, издигаща се услужливо на цял етаж над безлюдната улица, простираща се на север и на юг, докдето им стигаха погледите. Никаква следа от Опустошителите.

— Два въпроса — проговори Джек, загледан в тесните релси. — Къде е най-близката спирка и кога е следващият влак?

— Следващата спирка е в северна посока, на Четиринайсета улица, което означава на девет преки оттук — отговори Стърн и посочи натам. — Влаковете минават на десет минути.

Джек леко се затича на север, стъпвайки по траверсите, а другите го последваха, стараяйки се да бягат със същото темпо. Дойл не можеше да нагласи по-дългата си крачка към разстоянието между траверсите, често стъпваше погрешно и накрая изостана, така че беше първият, който чу крясъците на Опустошителите, когато те откриха откъде са се изплъзнали жертвите им. Той погледна през рамо и видя бандитите да скачат през прозореца на платформата. Преднината, с която разполагаха, бе около две преки. Те се понесоха към него. Викове им отекваха в изкуствения каньон, създаден от улицата.

— Побързай, Артър, и не се оглеждай — извика му Инес, който беше забавил темпо, за да тича редом с него.

Дойл кимна. С пръскащи се дробове, абсолютно неспособни да продумат и дума, двамата братя вложиха всичко в едно последно

усилие да догонят тичащия пред тях Джек, но неуморимите преследвачи имаха предимството да познават отлично този район. Двете групи се придвижваха на север, но разстоянието между тях неумолимо се скъсяваше, а преследвачите им долу на улицата дори бяха излезли пред тях. По съседния коловоз прелетя друг влак и за миг заглуши шума от стъпките и тежкото им дишане. Опустошителите се приближиха още по-плътно и около бегълците литнаха камъни и бутилки. Дойл за миг зърна богата вила в швейцарски стил, построена на място, където платформата за миг прекъсваше, и се почуди дали не е започнал да халюцинира. След това погледът му попадна на пътен знак: до целта им оставаха още три преки.

Внезапно Джек спря и запрати нещо към приближаващите бандити. Изригна облак бял дим, но Опустошителите бяха почерпили опит от предишния път и едни спринтираха през препятствието, без да дишат, а други поспряха и изчакаха пушекът да се разсее. Операцията им донесе десетина секунди аванс.

Спирката вече се виждаше, но интервалът между групите бе не повече от петдесет метра и продължаваше застрашително да се скъсява. Дойл наближаваше предела на силите си и всеки миг можеше да рухне, мускулите му бяха готови да се схванат. В този момент платформата под краката им завибрира по познатия вече начин. Ярък лъч освети в гръб преследващите ги Хюстънски опустошители — влакът бързо ги настигаше. До платформата оставаха сто метра. Инес сграбчи безцеремонно Дойл за ръката и го задърпа с все сила.

Мощната сирена на препускащото чудовище буквално издуха Опустошителите от двете страни на релсите. Някои паднаха на улицата, други увиснаха като акробати, хванали се за външната страна на скелето, докато влакът мине. Дойл се спъна, тежко полетя напред, посрещна удара с ръце и ожули дланите си в острите камъни между траверсите. Черпейки сили от някакъв свръхчовешки резерв, Джек се появи до тях и с помощта на Инес сграбчи Дойл и го хвърли на перона, точно когато спирацията влак навлезе в района на спирката.

Автоматичните врати се отвориха. Стърн, стиснал жеронския „Зохар“, скочи във влака. Инес дръпна Дойл в последния празен вагон и двамата се стовариха изнемощели на първата попаднала им седалка. Миг преди влакът да потегли, Джек пусна копието на „Зохар“ на релсите и четиримата загледаха как последната атака на успелите да се

организират за пореден път Опустошители свършва на сантиметри от последния напускащ спирката вагон.

---

[1] Идеята, че САЩ е място, където всеки има шанс да забогатее и преуспее. — Б.пр. ↑

8.

Когато на следващата сутрин звънецът на вратата най-сетне го извади от мъртвешкия му сън в леглото на президента Кливланд, Дойл напълно бе забравил за уговорената среща с Перегрин Райпур — или просто Престо — представящ се за махараджа на Берар. Последваха притеснени извинения от страна и на двамата, после Дойл позвъни да донесат закуска. Джек, прекарал остатъка от нощта в един от няколкото огромни хола на апартамента, се материализира като привидение в момента, когато Стърн и Инес — чудесният, способен на всичко и вдъхващ увереност Инес — се появиха точно с онова, от което всички се нуждаеха — каничка кафе. Дойл, тайно опитващ се да разкара глождещата го болка в ставите, с известно притеснение си спомни сцената, която бе направил снощи във фоайето на хотела, пристигайки след полунощ, целият омазан в мръсотия, с разкъравени колене, неприлично подаващи се от разкъсаните дупки в крачолите на панталоните му — истинско олицетворение на поредния турист, намерил забавление и приключения в Ню Йорк.

Джек и Престо се огледаха оценяващо като противници, преди да седнат на партия шах: Джек като че ли надделя в борбата с погледи, но Престо явно не бе от онези, които се впечатляват лесно. Макар и този път да бе облечен стилно — костюм за езда, високи ботуши и жилетка от червено кадифе — ясно бе, че ролята на конте, която бе опитал да разиграва снощи, не е била нищо повече от импровизация. Погледът му бе хладен и спокоен, гласът му — приятен баритон, ръцете му се движеха в меки, копринено гладки уверени движения и необяснимо как допринасяха за правдоподобността на историята, която им разказа — история за поредната изчезнала книга.

В центъра на събитията този път се намираше рядко ръкописно издание на Упанишадите — основен тълкуващ том за Ригведите, които пък бяха цяло съзвездие от книги, формиращи самите основи на хиндуизма. Тя била открадната преди шест месеца от свещен храм в древната Голконда, сега едноименен град в богатия индийски щат Хайдарабад. По заповед на управляващия махараджа — шестия низам

на Хайдарабад — считан от много хора за най-богатия човек на света, кражбата била обявена за държавна тайна и потулена. Когато след известен размисъл решил да се обърне към някой, който да разследва престъплението, низамът си спомнил за далечния си братовчед и свой връстник, родения от княжеско потекло и образован в Англия Престо Райпур — един от малцината представители на своето привилегировано поколение, посветил живота си на нещо по-различно от това да търси екзотични наслади.

— Означава ли това, че наистина сте принц? — попита Инес.

— Казано с една дума — и аз го правя не без известно притеснение — да: технически погледнато аз наистина съм махараджа на Берар, което, уверявам ви, звучи по-впечатляващо, отколкото всъщност представлява — отговори Престо, машинално въртейки между изящните си дълги пръсти сребърна монета.

— Какво означават думите ви?

— Преди четиридесет години, в пристъп на прискърбна лоялност, баща ми прехвърлил наследствените ни земи на името на низама, владетел на съседната провинция Хайдарабад, който набързо предал контрола над нашата бивша собственост на англичаните, за да уреди по този начин някакъв свой стар дълг. Възмутеният ми баща, лишен от титлата си и останал без стотинка, скандализирал още повече семейното име, като се оженил за англичанка и приел да стане banker и да живее в Лондон, където съм се родил и израсъл. — Престо замълча, направи някакво неуловимо движение и монетата изчезна, а той ги изгледа със завидна самоувереност, проверявайки каква е реакцията им. — Интересът ми към магията датира от детската ми възраст, когато често посещавах английските мюзикхолове. Израснах, овладял напълно това умение: Престо — адвокатът магьосник! — Той леко помръдна пръсти и монетата отново се появи в ръката му.

Дойл спря да крачи неспокойно, с труд преглътна отпитата глътка кафе и за миг забрави за болката в коленете си. Стърн и Инес с любопитство се наклониха напред. Само Джек запази изражението си — продължаваше да наблюдава госта с хладен, аналитичен поглед.

— Добре, виждам, че мога да разчитам на вниманието ви — обади се Престо.

— Моля ви, продължете — настоя Дойл.

— Всяко лято през момчешките ми години посещавах дядо си, който все още живее като благородник от свитата в двора на низама в Чоу Махала, където играехме със сина на низама, който сега вече сам е низам. Моят приятел седна на трона на Хайдарабад преди единайсет години, когато бе осемнайсетгодишен. Оттогава сме се виждали съвсем епизодично, тъй като аз започнах кариера на адвокат — гордея се, че съм първият представител със смесена кръв, получил разрешение да практикува в английските съдилища. Но преди шест месеца, съвсем неочаквано, бях спешно повикан да посетя низама в Мадрас. Помислих, че здравето на дядо ми се е влошило, и предприех дългото пътуване. Каква бе изненадата ми, когато видях дядо ми да се радва на, както се казва, „цветущо здраве“ и да се наслаждава на съвместното съжителство с една необикновено привлекателна и невероятно страстна петнайсетгодишна танцьорка.

— Така ли? — не се сдържа Инес. — А на колко години е той?

— На осемдесет и пет, но все още е заклет развратник. Хм... Май трябва да поясня, че тяхната култура е много далеч от християнското убеждение, че земните наслади имат унищожителен ефект върху душата, по-скоро точно обратното: някои от най-фанатичните хиндуисти вярват, че пътят към рая минава през плътското наслаждение.

Дойл многозначително се изкашля и Инес вдигна долната си челюст от пода.

— Макар да се зарадвах, че намерих дядо в толкова добра форма — неговата нимфа наистина бе прелъстителна — в продължение на цели три дни не успях да разбера с каква цел съм бил извикан. Тогава низамът се върна от лов на тигри. Същата нощ вечеряхме заедно в неговите покои. Приятелят ми явно бе прекарал последното десетилетие от живота си в съревнование с ексцесите на Луи Четиринайсети... само ще спомена за тоалетната с течаща вода и със златна клозетна чиния — отвратителна безвкусица, която, уви, впечатлява. Тогава той ми разказа за изчезналите Упанишади. Оказа се, че престъплението било извършено в най-тъмните часове на нощта. Не били оставени никакви следи, които биха могли да насочат към самоличността на извършителя, никой не се обадил с искане за откуп в замяна на връщането на книгата — откуп, който низамът с удоволствие щял да заплати... Без всякаква логика низамът заключил, че аз — с

моите познания в английското право — съм единственият от всички хора на земята, който би могъл да хвърли някаква светлина върху мистерията. Когато вежливо се опитах да го разубедя, споменавайки за деликатната, но все пак решаваща разлика между адвокат и политик, низамът изрази съчувствие към това нещастно обстоятелство и подхвърли някак между другото колко жалко ще бъде, ако се окаже, че повече няма да може да остави дядо да се наслаждава на живота, на който така бил свикнал...

— Но... но това си е живо изнудване — заекна Инес.

— Направено с усмивка. Моят приятел низамът е като кобра. Както можете да си представите, всяка мисъл да доведе стареца в Лондон след осемдесет и пет години живот в разкош, е абсурдна — да не говорим, че подобен акт би се отразил катастрофално на светските ми задължения — така че аз се съгласих да помогна, колкото съм в състояние. Неприятностите, които приех да понеса, бяха повече от щедро компенсирани със сума, която би се сторила умопомрачителна на всеки друг, в допълнение на което низамът ме увери, че ще покрие всички мои разходи, каквито и да са те. Приемайки задачата, аз и за миг не допусках, че тя ще ме въведе в най-висшите кръгове на английското правителство, след което ще ме докара в Америка... — Престо направи драматична пауза, колкото да отпие нова глътка от кафето си, и попита любезно: — Не намирате ли и вие тази страна за крайно необикновена?

— Абсолютно — с чувство се съгласи Дойл.

— Фантастична — допълни Инес.

„Присмял се хърбел на щърбел“ — помисли си Стърн, единственият американец в стаята, и хвърли поглед към англичаните.

— Каква е връзката с английското правителство? — поинтересува се Джек.

— Когато се върнах в Лондон и започнах да разпитвам своите познати във Форин Офис дали не са чували нещо за откраднати свещени книги, бях приветстван от все по-гръмогласно звучащи истински хор на изненада и постепенно тръгнах нагоре към високите етажи на властта. Не знам защо, но те всички правеха напълно погрешното предположение, че се явявам пред тях в качеството на дипломатически представител, в което — признавам си

този грях — не се опитвах да ги разубедея. Така, стъпка по стъпка, накрая се озовах в кабинета на самия премиер.

— Гладстон? — уточни Дойл.

— Самият лорд Гладстон. Разменихме по някоя дума за общите ни познати, след което той ми разкри, че била открадната книга със същото значение за англиканската църква и че следата — поне доколкото им е известно на тях — води към Ню Йорк, което навежда на подозрението, че в основата на всичко може да се намира някой богат американски колекционер.

Дойл хвърли поглед към Джек, за да види каква е реакцията му на тези думи, но реакция нямаше.

— Пристигнах тук преди две седмици и започнах да се навъртам из висшето общество в нелепата дегизировка, в която се запознах с вас снощи, мистър Конан Дойл. Онова, което хората тук смятат, че трябва да очакват от един махараджа, е наистина прискърбно, но няма как — наложи ми се да се правя на пълен дивак, ако ме разбирате...

— „Одорамата“ ли? — засмя се Инес.

— Може да ви звучи достойно за съжаление, но вие не можете дори да си представите какъв интерес пожънах с нея... ще се изумите, ако чуете за предложенията, които ми правеха потенциални инвеститори...

— Каква изумителна тъпота! — отбеляза Дойл.

— Изглежда, американците са способни да подушват възможната печалба, така както акулите надушват кръвта във водата. Междувременно подмятах насам-натам за интереса ми към незаконната търговия с ценни религиозни книги...

— Защо установихте контакт с Дойл? — прекъсна го Джек.

— Справедлив въпрос: още преди няколко дни получих телеграма направо от кабинета на премиера, че когато мистър Дойл пристигне, аз трябва да направя опит да се свържа с него и да си осигуря неговата помощ... ето, нося телеграмата.

Джек дръпна депешата от ръката на Престо и внимателно я разгледа, но очевидно не намери в нея нищо подозрително. Тогава вдигна поглед към лицето му и без никакво притеснение изучаващо го изгледа, сякаш се досещаше за тайната, която той криеше.

— Какво се опитвахте да ме предупредите снощи? — сети се да попита Дойл.

— Забелязах един мъж да ви наблюдава от ъгъла на салона: висок рус мъж, чието изражение издаваше лошите му намерения. Когато той опита да се приближи към вас откъм гърба ви и бръкна във вътрешния си джоб за нещо, което ми се стори, че може да е само оръжие, аз се доверих на инстинктите си и реших да действам.

— Висок рус мъж ли? — повтори думите му Дойл, едва сега спомняйки си как е изглеждал човекът, сменил помощник-капитана на мостика на „Елба“. Но преди Престо да продължи с обясненията си, Джек извади от джоба си скицата на рави Стърн и му я подаде.

— Говори ли ви нещо това? — И той му посочи рисунката на кулата.

Престо широко разтвори черните си очи и няколко пъти изненадано примигна.

— Боже господи, сега сигурно ще решите, че съм напълно побъркан! — прошепна той.

— Защо?

— Виждал съм този образ в сънищата си.

По-късно същия ден двама патрулиращи полицаи намериха тялото на Фрас-Прас Дънам — печално известния водач на Хюстънските опустошители — захвърлено на плъховете в тъмната уличка пред щаба на бандата. Никой не заплака при новината за загубата, но дори най-закоравелите полицаи бяха потресени от отвратителната бруталност на убийството. Каквото и да бе сторил Фрас-Прас, подобно обезобразяване сигурно беше далеч извън скалата, по която бяха оценявали досега неговите злодеяния.

Яви се само един свидетел — и то член на бандата — олигофрен, известен с прякора Малой Мишката, чиято престъпна кариера из улиците бе прекратена още преди години, когато един кон го бе ритнал с копито в главата по време на опит да открадне бъчва бира, и който оттогава служеше за талисман на бандата и момче за дребни поръчки. Видимо не на себе си от случилото се и напълно ужасен, той заяви, че наблюдавал от една задна стаичка как един висок рус германец влязъл по-рано същия ден в щаба, носейки куфар, пълен със златни монети. Когато Фрас-Прас отказал да предаде на германеца някаква стара, подвързана в кожа книга, осмелявайки се първо да попита за какво му

е нужна, мъжът само се усмихнал. Извадил нож и се захванал да разфасова Дънам като свещеник, разпределящ коледна пуйка.

Мишката разказа и други неща на полицаите, но понеже имаше репутацията на дърдорко, чиито истории — от момента, в който онзи кон го бе впечатлил така силно — имаха тенденция да граничат с измислицата, те не обърнаха сериозно внимание на приказките му и решиха, че Фрас-Прас най-сетне е намерил зловещия си и неумолим край, причакващ всеки водач на банда, което според тях бе възможно най-доброто решение, стига да се случеше колкото може по-скоро. Делото бе приключено.

С малката разлика, че по изключение този път Малой Мишката бе разказал самата най-чиста истина.

Финикс, Аризона

Въпреки театралниченето на Бендиго Раймър, а може би точно заради него, властите във Финикс не разрешиха на пощенския влак да потегли за Уикънбърг, преди да бъдат основно претърсени всички вагони и преди да бъде разпитан и последният артист от „Предпоследна театрална трупa“. Както естествено се оказа накрая, никой не бе виждал никакъв китаец да тича из района на гарата, размахвайки меч... както им бе наредил да казват Бендиго Раймър в случай, че някой бе забелязал нещо съмнително. Защото дори и най-малкото закъснение в случай на задържането на макар и един от артистите, за да даде показания пред съда, би могло да пробие дупка във финансите на трупата, сравнима само с онази, която пробива спица в надута гума.

Истината бе, че от всички само Бендиго бе зърнал за миг Каназучи. Вярно, че разстоянието бе прекалено голямо, за да различи лицето му, но той определено му се бе сторил китаец, а на всичко отгоре, когато бе изтичал иззад балите памук, мъжът бе размахал нещо, което на добре тренираното око на Раймър, свикнало да разпознава хладно оръжие, се бе сторило подозрително подобно на ятаган.

Полицаите от транспортната полиция намериха мъртвия пазач, напъхан зад балите. Беше разсъблечен, но униформата му липсваше. Вратът му бе прекършен, но от нападателя нямаше и следа. Тогава се

разнесоха слуховете за зловещите убийства, станали в депото в Юма. Зверства, истински престъпления срещу природата: хора с отсечени и набучени на колове глави, изнасилени жени, изядени деца — обикновените за хората украсявания на действителността. Покрай другото се разчу, че тази палитра от престъпления е дело на подивял китаец.

Не им стигаше закъснението, ами и този досаден стар равин бе взел решение да пътува с „Предпоследните“ до Уикънбърг, а защо не и по-нататък. Не можа да даде удовлетворително обяснение на решението си, но и какво ли би могъл да измисли, след като беше ясно, че старчето е запленено от примадоната на Раймър. А тя пък бе забравила всякаква мярка и най-безсрамно му вдъхваше надежди... не, тази жена наистина прекаляваше! На Бендиго му идеше да се скрита, докато ги наблюдаваше как си гукат през три седалки пред него. Ооо, неприятностите винаги идваха облечени в пола, и тази английска повлекана бе само последната в дългата колона, която вражеският лагер му бе изпратил, за да го измъчва. Не, негова си беше вината: трябваше да се подчини на инстинктите си и най-безцеремонно да я изрита навън още онази първа нощ в Синсинати, когато или го бе прелъстила, или бе отказала да легне с него... спомените му от онзи момент не бяха много ясни.

Сърцето му се блъскаше като пленена птичка. Какво трябваше да направи? Постоянният напън да удържи артистите заедно, за да бъдат вярно интерпретирани шедьоврите на майсторите, буквално раздираше на парчета душата му. Бендиго отметна назад глава и сложи ръка връз челото си — неговата пристрастеност към мелодраматизъм бе толкова дълбоко вкоренена, че той използваше подобни жестове даже когато наоколо нямаше никой, който да го види. После погледна през вагона към своята Трупа — не, никой не бе забелязал душевните му терзания, ах, тези мизерни нещастници — и гнусливо изви горната си устна: тези тъпанари, тези безчувствени пънове, тези безсърдечни създания... дори диви магарета биха могли да оценят един гений. А те... те даже не се сещаха да му благодарят за това, че им дава живот и средства за съществуване. Не, няма такова нещо... вместо това го бомбардират с „Бендиго, стаята ми е малка“, „Мистър Раймър, нямам топла вода“ и, естествено, неизбежното „Какво става със заплатата ми?“.

„Погледнете ме — идеше му да изплаче към небесата, — повел съм провинциална трупа на турне в сърцето на пустинята! Това сигурно е някаква ужасна грешка... аз съм създаден да бъда един от титаните на сцената! Ако Бут не бе унищожил кариерата ми, по Бродуей щяха да кръщават театри на името ми!“

— Актьори! — изсумтя Раймър с нескривана горчивина.

Да гледаш жестоката съдба в очите би могло да докара дори посилен мъж до сълзи, а той не беше Херкулес, така че по бузите му се отрониха две едри влажни капки и самотно се спуснаха надолу — Бендиго продължаваше да се гордее със способността си да се разридава по поръчка и не пропускаше възможността да порепетира.

Пред замъгления му поглед се разлюля размит образ и той потърси утеха в него: двайсет и петте хиляди долара, които бе натрупал от миналите турнета. Представяше си бъдещето под формата на златни кюлчета, скътани в непревземаемото хранилище на една филаделфийска банка. Към тези пари можеше вече да добави и шест хиляди от последното турне, плюс четирите, които бе договорил да получи от религиозното селище, където отиваха да играят, и вече беше готов да подхване триумфалното си завръщане в Ню Йорк — е, първо трябваше да поотслабне, после щеше да ограничи пиенето — като продуцент, режисьор и... звезда като *Хамлет* в уникалната постановка на самия Бендиго Раймър!

Бендиго бе прекарал всеки свободен миг през двайсетте години на театралното си изгнание в преподреждане и опростяване на сложния текст в „Хамлет“ по начин, който да разкрие най-добрите му страни... повечко дуели с мечове, по-слънчеви взаимоотношения с Офелия, по-малко черногледство и мрачни интроспекции... и накрая апотеозът му беше на път да се осъществи. Стотици пъти бе репетира сцената в съзнанието си... Нощта на премиерата. Бут е седнал в самия център на първия ред и ридае, смазан от величествения хуманизъм на изпълнението му, паднал на колене и умоляващ Бендиго да му прости въпиещата, злобна тъпота пред очите на публиката, сред която се намират всички по-важни театрални критици...

Веселият смях на Айлин го извади от забвението... хм, старецът също се хилеше.

Но какво, за бога, би могло да накара тези двамата да се смеят? Бендиго се ядоса и опъна здрава глътка от плоската бутилка. Имаше

нещо унижително за него в интереса ѝ към този старец. Това го накара да му се прииска *отново* да преспи с нея... ако това изобщо някога се бе случвало.

Когато Кожения Франк и съпровождащата го хайка пристигнаха със специален влак във Финикс, той бе приятно изненадан да намери сцената на престъплението отцепена и запазена относително непокътната. Вратът на пазача бе счупен — прекършен като суха клонка, което бе много по-лошо от обесване — и няколкото следи, които намери зад балите памук, съвпаднаха с онези, на които бе попаднал в депото на Юма: плосък отпечатък, без следа от ток, като от онези чехли, които бе виждал да носят кулитата. Освен това пазачът, който бе стрелял срещу убиеца, бе успял добре да го разгледа и заяви, че, да, мъжът несъмнено бил китаец, макар повече от това да не бе в състояние да каже. Показания, заслужаващи да бъдат наречени „добра новина“.

Лошата новина бе, че Франк нямаше да може да проследи онзи, по чиито следи бяха поели, из пустинята Сонора, нямаше да може да си набави екипировка и да се отдаде на упадъчното ежедневие да промива почва, да дегустира текила и, без да бърза, да търси най-добрата „духачка“ от южната страна на границата. Тази комбинация определяше най-откровено максимума, до който се простираха амбициите на Франк Маккуети за остатъка от живота му.

Франк запали цигара, поразкърши рамене и тръгна по следите, отдалечавайки се от хорската гмеж от адвокати и доброволци. Беше забелязал, че когато се опитва да изглежда като че ли напрегнато разсъждава, хората го заобикалят отдалеч. Благодарение на ботушите и високата си шапка той се извисяваше над тълпата, жълтото му яке блестеше под яркото слънце, а тъничките му мустачки му придаваха изражение на беззаветен героизъм. Смътно долавяше подхилкване на жени, разнасящо се откъм перона за пътници. Те се кикотеха и дърдореха развълнувани като квачки в селски двор... изглежда, бяха го познали по якето. На всичко отгоре местният вестник бе публикувал материал за освобождаването и включването му в акцията по издирването.

Жените... това беше основата на неговите житейски несгоди. Макар да си бе задавал многократно този въпрос, Франк така и не бе схванал докрай естеството на неудържимото привличане, което го теглеше към тях. Интересно какво виждаха те в него? Нямаше представа какво може да е то, но знаеше, че не става дума за самия него. Дали обаче имаше нещо общо с това, че бе убил жена пред цялата тълпа — бедната Моли, най-доброто в него бе умряло заедно с нея — което го бе направило известен и ги бе накарало да кръжат край него като мухи?

Повечето жени, посетили го в затвора, не можеха да се наслушат на историите, които им разказваше: по какъв начин и точно колко души бе убил — думите му бяха като отвратителна електрическа тръпка, минаваща през телата им. Не бе успял да разбере защо става така, не се бе и опитал да ги оправдае, че са такива. Като на всеки здравомислещ човек, единственото му желание бе да забрави колкото може по-бързо хората, които бе убил. А може би интересът им беше един от многото странични ефекти, резултат от четенето на евтините романчета, които се бяха нароили с годините, все с онази глупава картина на корицата, изобразяваща и него? Да, трябваше да признае пред себе си, че не бе опитал сериозно да забрани да го използват за такива цели. Нещо повече, сам беше опитал да пише и охраната на затвора все още предлагаше на туристите писанията му. „Кожения Франк: Кошмарът Джеронимо“, „Аз яздих редом с Уайът: Невидимият от Тумбстоун“. И още половин дузина. Продаваха се като топъл хляб... без грешка.

Но трябваше да признае истината: бе допуснал грешка, славата бе унищожила личния му живот и сега Франк усещаше как мозъкът го боли като изгнил зъб. Петте години в затвора му бяха дали духовно умиротворение, останало недокоснато от непрестанните искания на някоя жена да се държи така, както болното ѝ съзнание би го възприемало — смирен, благодушен, по кучешки верен само на нея във всяко свое настроение... с други думи, точно обратното на онова, което той смяташе, че е. Този спокоен епизод в живота на Франк го бе довел до заключението, че главната причина, поради която една жена държи край нея да се навърта и мъж, на първо място е да може да го бомбардира с целия си арсенал тъпи въпроси, рикоширащи из празните простори на главата ѝ:

Харесва ли му тази рокля? Не изглежда ли прекалено дебела в нея? Какво ще каже за този нов модерен нюанс руж? Как предпочита пържолата: само зачервена или препечена? Може ли да се досети колко са ѝ поискали за един метър басма в магазина? Искане ли да поседят, хванали се за ръце, на носа на лодка в лунна нощ? Е, добре, дяволите го взели, той не искаше! Харесваше му да се повъргалят из купата сено, да, но нямаше и грам представа защо очакват от него да иска и нещо повече от това! Не можеше да отговори на никой от въпросите им, но ако наистина се интересуваха от мнението му, беше готов да заяви, че според него всички тези неща са еднакво свързани с ежедневието и че да се тревожи човек за тях е все едно да обяви за въпрос на живот или смърт проблема какво да закуси или какво да облече за танците на площада... а това просто изцеждаше от живота неговия сок.

Съпрузите за него бяха мъже, носещи вкъщи бекон, не смеещи да пийнат капка, преди да се е стъмнило, и събуждащи се все в онова легло, в което са си легнали вечерта. Винаги бе искал да зададе на гладното момиче, с което му предстоеше да легне за пръв път, въпроса: наистина ли му изглежда като кандидат за женитба? И ако кажеше „да“, той щеше да си вземе шапката, защото подобен извод по отношение на него би могъл да бъде направен само от луд! Франк искаше от живота само едно и вярваше, че всеки мъж, живял като него, би искал същото, би го желал повече от слава и повече от богатство — да бъде оставен на мира.

В този миг Франк се засрами от себе си — беше излязъл от пандиза само преди двайсет и четири часа, а ето че вече му липсваше. Всъщност неговите почитатели бяха намирали възможност да вкарат в килията му по някоя курва веднъж на месец — доброволки за тази задача не бяха липсвали. За свое изумление той бе открил, че след смъртта на Моли това е единственият вид женска утеха, от който имаше нужда.

„Почакай малко“ — каза си Франк и усети облаците над главата му да се разсейват: кой казва, че не би могъл да нагласи нещата по същия начин сега, когато вече беше практически на свобода? Нима беше обречен да се вкопчва в престилката на някоя квачка в мига, в който тя се опита да го хване на въдицата си? Не, няма такова нещо! Той усети радостта в него да забълбуква като пролетен ручей. Да, това

бе истината: щеше да тръгне по нов път. Никакви кепенци на очите, никакви пухкави зайчета, готови да го дамгосат със знака си при първа възможност.

Той стъпка фаса си в земята и в същия миг до него запъхтян дотича тантурестият началник-гара с разписанието на влаковете, тръгнали от Финикс тази сутрин: два товарни, два пътнически, един пощенски. „Защо е трябвало да пускат дори и един влак да тръгва от гарата?“ — недоумяваше Франк, но пък от друга страна, отдавна бе изгубил всяка надежда, че някой ден ще му дадат да управлява света. Край него се бе събрала малка група очакващи нарежданията му доброволци.

— Телеграфирахте ли до първите спирки на тези влакове? — попита без особена надежда Франк.

Началник-гарата сбърчи лице — беше чел няколко от книгите за Кожения Франк и сега определено му липсваше самочувствие.

— А трябваше ли?

— Ами... да.

— Но ние претърсихме влаковете, преди да им разрешим да потеглят.

— Е, и?

Началникът се усмихна както се усмихва човек, чийто пикочен мехур всеки момент може да се спуга, взе разписанието си от ръцете на Франк и тръгна към гарата.

„Давам му до десет, преди да хукне“ — обзаложи се наум със себе си Франк и започна да брои. Мъжът издържа до осем.

Франк тежко въздъхна и огледа насъбралата се тълпа. Беше изминал близо месец от последния път, когато се бе облажавал с жена. Лениво се запита дали наистина ще е много сложно да „топне фитила“ преди да продължи с преследването. После сви нова цигара, дръпна се настрана от зяпачите, сякаш търсеше някакви следи, и те го оставиха на мира.

Трийсет крачки по-нататък се натъкна на малка локвичка кръв. Топна пръст в нея... беше суха. Поне от два часа. Капките стигаха до празен коловоз, където дирята прекъсваше. Началник-гарата сигурно щеше да знае кой влак бе тръгнал оттук.

— Мистър Маккуети?

Обърна се: групичка от пет жени — същите, които го бяха наблюдавали от перона — стоеше на десетина метра от него. Той вежливо докосна периферията на шапката си.

— Моля?

Онази, която се бе осмелила да проговори, излезе напред: свежа като ягодка блондинка с едър кокал. Беше най-симпатичната от групата, което, за негово нещастие, не беше кой знае колко голям комплимент.

— Ако ни извините за безпокойството... прочетохме за освобождаването ви от затвора в тазсутрешния вестник.

— Аха.

Жената поруменя.

— Ние... ние сме най-големите ви почитателки тук във Финикс — изчели сме всичките ви книги и познаваме кариерата ви подробно.

— Ясно.

— Ако не се лъжа, вие се познавате с моя братовчедка от Тумбстоун — Сали Ан Рейнолдс? Била е сервитьорка в „Силвър Долар Салуун“. — Блондинката се изчерви като ябълка, притеснена от това, че Франк бави отговора си. — Всъщност...

— Как е Сали Ан? — попита той усмихнато, без ни най-малка представа за коя става дума.

— Добре е... сега е омъжена, живее в Тусон и има две дечица.

— Ще ви помоля на всяка цена да й предадете най-искрените ми поздрави.

— Не мога да ви опиша колко ще се зарадва, когато й кажа, че сме разговаряли!

Ето, в очите ѝ проблесна добре познатият му поглед: като слънчев лъч, отразен от евтин диамант. Франк почувства едновременно възбуда и страх. Но всъщност нали такава беше историята на неговия живот.

— Знаем колко сте зает точно в този момент, но все пак се питахме дали ще бъде възможно да ви поканим на обяд, докато сте при нас в града?

Франк повторно се усмихна и както винаги се случваше в такъв момент, всякакъв спомен за нещастие, докарано му от жена, изчезна като че ли изобщо не го бе имало.

Чикаго, Илинойс

Казваше се Мери Уилямс — Данте Скръгс успя да установи това от две стари кокошки в пансиона. Беше им разказала, че идва от малък град в провинциална Минесота, където работила като учителка, и бе споделила, че се надява да си намери работа в Чикаго. Те бяха повярвали на историята ѝ. Данте им каза, че е от училищния съвет и иска да провери препоръките ѝ. „По-добре да не казвате на Мери Уилямс, че съм се отбивал при вас“, завърши той с усмивка. Какъв чаровник, въздъхнаха старите дами.

Бяха решили за себе си, че е с гръцки произход — това предположение обясняваше мургавата ѝ екзотична красота, без да събужда естествената им гнусливост, когато станеше дума за чужди раси. Глупачките не предполагаха, че е индианка.

Всяка сутрин, точно в осем, тя излизаше от пансиона. Още на първия ден си купи карта на Чикаго и ръководейки се по нея се захвана методично да обхожда всички преки на централната част на града, явно търсейки нещо. Данте я следва по петите в продължение на три дни. Наблюдаваше я скрит сред останалите пешеходци и внимаваше да не я доближи много. Веднъж тя рязко се бе обърнала и бе тръгнала право към него, но той успя да се извърне с гръб към нея и се загледа в една витрина. Беше сигурен, че не го е забелязала, но въпреки това тя упорито се придържаше само към най-оживените улици и винаги се връщаше в пансиона преди стъмване.

На третия следобед, изглежда, най-сетне намери онова, което бе търсила: наричаха я „Водната кула“ и се намираше на Чикаго авеню. Бе една от малкото сгради, оцелели след Големия пожар; шпиловете от пясъчник заобикаляха висока белезникава централна кула и целият комплекс приличаше на нещо изпаднало от приказка в центъра на съвременната търговия.

Тя вървя надолу-нагоре по улицата близо час, разглеждайки Водната кула от всеки възможен ъгъл, но не влезе в нея. Какво правеше тази жена?

Същия ден Данте си зададе този въпрос поне сто пъти: тя остана на ъгъла на улицата пред Кулата до здрачаване. Не продума нито дума с никого и само стоеше и наблюдаваше влизащите и излизащи забързани хора. Сякаш очакваше някого. Странен човек, отбеляза си

Данте, застанал до чешмичката от другата страна на улицата, с чаша безалкохолна бира в ръка. После я проследи обратно до пансиона, където тя стигна точно когато фенерджиите наизлязоха да палят уличните лампи.

Човекът, който от няколко месеца следеше Данте Скръгс — тъмноок здрав мъж с дамба от вътрешната страна на лакътя — бавно вървеше след него. После щеше да го съпроводи до квартирата му и едва тогава щеше да се върне, за да докладва. Началникът му трябваше да пристигне на следващия ден — заедно с книгата — и тогава щяха да предприемат някакви действия по отношение на Данте Скръгс.

Ню Йорк Сити

Примирил се с ролята си на манхатънска знаменитост, Дойл се носеше по течението на наложените му отговорности, послушно преструвайки се на велик писател, но всъщност усещаше, че истинската му половина се тътри на крачка зад вихъра на ежедневието. Забулената в мистерии задача на Джек и историята с откраднатите книги бяха далеч по-интригуващи, отколкото нескончаемите еднотипни отговори, които даваше на до болка познатите въпроси, свързани с покойния му герой. Усещаше се като журналист от класата на Айра Пинкърс, за когото се сецаше едва ли не с чувство на съпричастност. Но блъсканицата из книжарниците и истинският ентузиазъм, излъчван от читателите му, го възстановяваха. Понякога дори се появяваше някой особено мил читател, прочел и историческите му повести, и протегнал рядко издание за автограф.

Литературното му четене в баптистката църква на Светото разпятие на Петдесет и седма улица пожъна необикновен успех. Като видя напирателната тълпа, Дойл взе единствено правилното решение и заля слушателите с обилни порции от онова, което бяха дошли да чуят: Холмс, Холмс и пак Холмс. Оглушителните аплодисменти едва не срутиха сградата. На последвалия прием дойдоха най-големите знаменитости — и все пак постоянното присъствие на едни и същи лица на всички събирания започваше да му действа странно потискащо — всеки от тях изтласкваше останалите с лакът, за да се добере до Дойл, да го сграбчи за ръката и да започне да я клати като ръчка на

помпа по типичния американски начин, сякаш се надяваше всеки миг от устата на Дойл да изригне струя петрол.

Обезпокоително голяма част от присъстващите бяха дошли с предложения за инвестиции, започвайки от облекло в стил Холмс и стигайки до английска кръчма, носеща името „При Шерлок“, в която сервитьорите щяха да носят каскети на райе и да бъдат загърнати в пелерини.

Един енергичен як мъж на име Худини направи на всички незаличимо впечатление: той предложи да демонстрира на Дойл как ще се измъкне от пристегнатата с вериги усмирителна риза, заключен в сейф, спуснат на дъното на река.

— Много повече ме интересува как да се измъкна от този прием — довери му Дойл.

Младежът се засмя. Той поне имаше чувство за хумор.

Майор Пепърман сияеше като сигнална ракета, докато сумираха постъпленията от продадени билети: неговият кораб може още да не се бе добрал до пристана, но ако се съдеше по успеха на турнето, цялата му флота приближаваше пристанището. След като се пребори с тълпата на път за файтона си, Дойл отново отклони поканата на Пепърман за вечеря: — „... не бих искал да ви разочаровам, но при този натоварен график...“ и т.н., и т.н., без да остави на горкия Пепърман никаква възможност да му възрази — така че не след дълго двамата с Инес се прибраха при проблемите, очакващи ги в неговия апартамент в „Уолдорф“: Джек, Престо и Лайънъл, които вече бяха пристигнали за поредното съвещание.

След като бе взел участие в погребението на Рупърт Селиг в Бруклин, Стърн бе получил подробна телеграма от рави Айзък Брахман в Чикаго. Той съобщаваше, че Джейкъб Стърн го посетил там само преди четири дни. Когато си тръгнал, рави Брахман предположил, че заминава обратно за Ню Йорк, затова споделяше смайването си от новината, че още не се е прибрал. В разговора помежду им не било ставало дума за каквито и да било пътувания за други места и той съжаляваше, че няма представа накъде може да е тръгнал бащата на Лайънъл.

Телеграмата на рави Брахман обаче им донесе новина: Тикунейският „Зохар“, донесен на Брахман от Лайънъл преди една година за изследователската му работа, бил изчезнал само преди пет

седмици, явно откраднат от архива на храма. Брахман не изказваше никакви предположения, с изключение на намека, че предполагаемата кражба може да има някакво отношение към Парламента на религиите — един от форумите, състояли се по време на Световното Колумбово изложение в Чикаго през 1893 година — събитие, посетено от Джейкъб Стърн като представител на американския ортодоксален юдаизъм.

След това докладва Престо: беше прекарал целия си ден в повторни посещения на магазините за редки книги, които бе обиколил веднъж още с пристигането си в Ню Йорк, и собственикът на една книжарничка в долната част на Ийст Сайд му разказал за интересна среща.

— Изискано облечен германец — добре изглеждащ, висок и атлетично сложен — влязъл в магазинчето на този човек вчера, представяйки се за агент на богат частен колекционер, интересуващ се от закупуването на редки ръкописи с религиозно съдържание. По думите на агента, неговият клиент добре съзнавал колко редки са тези книги и колко трудно би могъл някой да се добере до една от тях, още повече, че те по правило се намирили или на съхранение в обществени институции, или в ръцете на изследователи. Агентът се поинтересувал от така наречения жеронски „Зохар“ и попитал собственика дали до него не са стигали слухове за донасянето на тази книга в Америка. Въпросната книжарничка... — Престо замълча за по-голям ефект, понеже склонността към мелодраматизъм бе неизменна част от неговата натура — се намира на по-малко от две преки от офиса на мистър Стърн.

— Отново германец — отбеляза Инес.

— Споделил с книжаря, че съвсем наскоро се върнал от Европа — допълни разказа си Престо.

— Без съмнение сега той притежава фалшивия „Зохар“, който му подхвърлихме на релсите — каза Дойл. — Знаем ли за кого се представя?

Озарявайки ги с лъчезарна усмивка и с жест, достоен за велик фокусник, Престо извади от въздуха визитна картичка:

— Мистър Фредерик Шуорцкърк: колекционер. Без други титли. Офис в Чикаго.

— Шуорцкърк? Доста странно име.

— Немско е. Шварцкирх. Означава „Черна църква“ — подсказа им Джек.

Дойл и Инес се спогледаха — отново се намесваше сънят за кулата. Вече не можеше и дума да става за съвпадение. В стаята се възцари мълчание.

— В турнето ти предвижда ли се спирка в Чикаго? — попита Джек.

— Всъщност да — сепна се Дойл.

— Трябва да отпътуваме утре — уточни Инес.

— Ще дойдем с вас — заяви Джек.

— Страхотно — възкликна Дойл съвсем като американец. И понеже Джек продължаваше да го гледа втренчено, попита: — Какво има?

— Има едно лице, с което искам да се срещнеш тази нощ.

— Не е ли малко късничко? — усъмни се Дойл.

— Приятелят ми не работи като другите — възрази Джек. — Е, готов ли си?

Дойл погледна Инес, който буквално преливаше от енергия, и въздъхна:

— Ами, води ни.

Потеглиха извън центъра в посока на Сентръл Парк, където завиха на запад. Улиците бяха празни, листата започваха да капят. „Дори в тази безлюдна част продължава да се чувства гигантската динамика в живота на града — мислеше си Дойл, — безшумно понесла се над земята като тихото бръмчене на грамадна турбина.“

Подковите на конете чаткаха по площадките пред обширните домове на Пето авеню и Дойл потисна несъзнателното желание, стаило се в някакво тгълче на съзнанието му, да живее в стил, съразмерен с тези убийствени мащаби. Домовете на управляващата класа бдяха притихнали като средновековни укрепления или внушаващи изумление храмове на суетата и алчността, но... въпреки това, искаше му се да живее на такова място. В Англия богатите харчеха парите си дискретно и живееха в безвкусни провинциални домове, скрити зад високи стобори. Дойл също разполагаше с такава къща в провинцията, колкото и скромна да бе тя. Но в Америка кралете на престъпността

издигаха тези провъзгласяващи величието им паметници на най-оживената улица в света, сякаш казваха: „За бога, погледнете насам, това съм аз, аз го постигнах! Сразих банката! Победих самите богове в собствената им игра!“.

Между улицата и домовете висяха телефонни жици, свързващи богатите един с друг благодарение на тази последна модна щуротия. „Те нямат какво да си кажат, когато са дори един срещу друг — помисли с презрение Дойл, — тогава за какво са им толкова много телефони?“

Колко ли е беден духовният живот на богатите, ползващи се от тези свръхчовешки постижения единствено благодарение на епизодични помисли за безсмъртие? Мисълта за това прискърбно разточителство на човешки страсти изпълни Дойл с меланхолия, но в следващия миг той се коригира: „Кой съм аз да твърдя, че тези титани на предприемчивостта са се объркали? След две хиляди години, когато този величествен град потъне в прахта, бъдещите археолози едва ли ще намерят нещо друго, освен тези оцелели във времето масивни храмове, за да възстановят от находките си живота и традициите на една мъртва и далечна култура. Четка за коса, каменна ваза, изработен по поръчка барелеф — тези безкрайно лични вещи могат един ден да се озоват зад музейните витрини, превърнали се в реликви. Ами ако в материята на всеки предмет остава нещичко, остават няколко жилави молекули от неговия собственик?“. За Дойл това бе максималното приближаване до безсмъртието, на което човек можеше да разчита: тялото му изгнива, споменът за него се забравя, но той още има шанса да просъществува столетия наред под формата на четка за зъби или фиба за коса.

Стигнаха до река Хъдсън и един ферибот прехвърли файтона им до палисадите на Ню Джърси. После файтонът ги понесе в равномерен ритъм в мрака на нощта. Никой, освен Джек нямаше представа къде отиват, а той седеше на капрата в ролята на кочияш и здраво стискаше юздите със смачканите си пръсти. Докато пътуваха, Престо ги забавляваше с истории от живота на принцовете и махараджите от Гвалиор и Раджпутана, разказваше им за прокълнатите скъпоценни камъни, за дворци от злато и слонова кост, за тигри людоеди, за кръвожадни побеснели слонове и, което се стори най-интересно на Инес, за забранените тайни на харемите. Наистина ли тези момичета боядисват... определени важни части от телата си в аленочервено?

Точно така, потвърди Престо: намазани с благовонни масла, излъскани до блясък, хуриите живеели живот, посветен на това да даряват, о-о, и да получават, удоволствия. Една на друга, както и с господаря. Мислите на Инес се въртяха като във вихрушка... А Престо наистина ли е посещавал поне някой от тези хареми?

— Дали наистина тези жени се различават от добре гледаните съпруги в нашето западно висше общество? — намеси се Дойл, за да спести на Престо унижението да признава очевидното. — Не говоря за всички, а само за онези, прекарващи живота си в поддържане на физическата си привлекателност — било с масажи на лицето или бутилки шампоан от по шест галона — превръщайки се в награда или аксесоар, достоен да украсява обятията на богатите си съпрузи.

— Е, че кой би могъл да издържи на петдесет такива? — логично възрази Инес.

— Би се изненадал да научиш колко много такива хора има — ухили се Престо сладострастно. — Стига парите да не са проблем.

— Аз се сецам за една съществена разлика — неочаквано се намеси в разговора Стърн. — Западната жена от категорията на тези, за които говорите, може да напусне дома си, ако пожелае.

— Да, тя не е роб в истинския смисъл на думата — съгласи се Дойл. — Но аз се опитвах да обясня, че и едните, и другите са роби в душевен смисъл. Жената тук може да напусне дома си, както казваш ти, но може ли да забрави? Дори себеподобните да са ѝ втръснали, може ли тя просто да избяга и да започне собствен живот?

— Че защо ще го прави? — подметна Инес.

— Разглеждаме въпроса откъм теоретичната му страна, приятелю.

— Защо да не може? — каза Престо. — Според западните закони тя има право на обезщетение.

— Но реалността е съвсем различна: западното общество е построено така, че да подкрепя свободата на действие от страна на мъжа и успешно се съпротивлява на това същите права да получи и жената. Според мен тук действа подсъзнателен механизъм в защита на репродуктивната функция: видът трябва да оцелее и то на всяка цена; жената трябва да бъде предпазена от всякаква опасност, макар и такава, каквато не виждаме в даден момент.

— Винаги съм бил прекалено зает, за да си намеря жена — призна Стърн, явно съжалявайки.

— Животът в харема не ми звучи чак толкова лошо — обади се Инес. — Няма много работа. Много свободно време.

— Ти виждаш всичко прекалено едностранчиво: готовност да се предложиш на господаря двайсет и четири часа в денонощието. Какво се случва, когато някое от тези момичета опита да се противопостави на мъжа господар? — обърна се Дойл към Престо.

— Изтезания, обезобразяване, отсичане на главата — късо отговори Престо.

— Така ли? Това е ужасно!

— А как би се почувствал, ако на тези жени се даде същата сексуална свобода, на която се наслаждаваш ти? Ако им се разреши да се любят с когото си пожелаят и където им се прииска?

— Каква отвратителна мисъл! — възкликна Инес. — Това обезсмисля цялото удоволствие, нали така?

— Исках само да обоснова извода, че ако мъжете са направили цивилизацията свят такъв, какъвто е, те се го постигнали за сметка на онези наши партньори, с които Бог ни е събрал, и тъкмо те са обезправените и унижените сред нас.

— Да не сте склонен да дадете на жените право да гласуват, мистър Дойл? — попита Престо.

— Мили боже, не чак толкова — призна Дойл. — Човек трябва да пристъпва към тези неща разумно. Най-напред следва да ги образуваме — на тях трябва да им е ясно за какво им предстои да гласуват. Да не забравяме, че Рим не е бил издигнат за един ден.

— А може и да не е чак толкова лошо — замечтано каза Инес, виждайки в съзнанието си света на равенството между половете в розова светлина. — Ще струва доста по-евтино да вкараш някоя птичка в леглото: няма нужда от цветя, край на вечерите за двама в скъпи ресторанти...

— Опасявам се, че подобна перспектива ме изпълва с отчаяние — въздъхна Престо. — Да изоставя ритуала на преследването и тръпката на завоеванието, за да получа всичко, за което съм бленувал в една жена, поднесено ми на тепсия при първо поискване, без съпротива или поне престорена свенливост... не, това ще ми отрови цялото преживяване.

— В такъв случай посещенията в харема не са ти доставяли голямо удоволствие, така ли? — възкликна Инес като куче, най-сетне докопало се до любимия си кокал.

Дискусията им продължи, жива и одухотворена, без да остане незасегнатата тема, като че ли в тази деликатна и плодотворна област някога би могло да се стигне до единомислие. Дойл вдигна поглед към Джек, който продължаваше да седи на капрата, и си помисли, че едновременният му приятел пропуска да вземе участие в точно онзи тип философски открити двубои, в които някога се бе впускарал с истинско наслаждение. Джек сигурно чуваше за какво става дума от височината на самотата си, но така и не погледна към тях, оставайки все така хладнокръвен и дистанциран като пазач на фар, наблюдаващ щорм в океана. Колко ли далеч бе стигнал Джек отвъд границата на тези животински по същество вълнения, окончателно ли бе престанал да се интересува от тях и възможно ли бе на него да се гледа като на човек?

Беше почти един часът след полунощ, когато най-сетне приближиха мястото, закъдето пътуваха. Не би било възможно да се пропусне, защото представляваше ширнала се под тях долина, осветена от невъзможна по яркост светлина, в центъра на която се издигаше правоъгълен комплекс от тухлени сгради, окичени с електрически крушки и заградени от висока бяла ограда. Няколко думи, прошепнати на ухото на пазача при портала, се оказаха достатъчни, за да ги пуснат. После Джек ги откара до най-високата постройка в центъра на комплекса и спря пред входа ѝ. През големите прозорци се виждаха просторни стаи, натъпкани с машинария, лабораторна техника и научна апаратура.

Джек влезе пръв през стоманената врата, следван от другите, после мина по дълъг коридор и накрая стигнаха до голяма зала, чийто таван се губеше поне на десет метра над главите им; галерии на втория етаж ограждаха книжни лавици, изкачващи се по отсрещната стена. Поне десет хиляди тома, прецени с око на познавач Дойл. Под огромни стъклени витрини се мъдреха безчет минерали, химикали и модели на най-различни изобретения. От ъглите ги наблюдаваха с безжизнените си очи гръцки статуи, стените бяха покрити с фотографии и картини. Стаята — по-скоро зала — създаваше едновременно впечатление, че е претрупана и просторна, безлично величествена и интимно лична.

В центъра имаше семпло бюро и пред него на стол с регулируема облегалка отпуснато седеше видимо изморен мъж, поставил износените си ботуши върху ръба на едно изтеглено чекмедже. Изглеждаше заспал. В скута под скръстените му ръце лежеше стоманена купа. Рошава посивяла коса стърчеше във всички възможни посоки от голямата му благородна глава. Джек направи на останалите знак да пазят тишина и се прокрадна по-близо до мъжа на стола. Изведнъж Лайънъл Стърн ахна и прошепна:

— Знаете ли кой е това?

От ръката на задрямалия мъж изпаднаха две стоманени топчета и звучно издрънчаха в стоманената купа. Звукът го събуди, той мигновено се разсъни и вдигна лице към тях: между рунтавите му бели вежди имаше дълбока бразда, устата му бе широка и намръщена, очите му ги гледаха остро, изпитателно. Той разпозна Джек, повика го с пръст при бюрото си, здрависа се с него и двамата размениха няколко любезни думи.

— Това е Томас Едисон — каза Стърн.

Джек им махна да се приближат и ги представи. Когато чу името на Дойл, Едисон светна като една от знаменитите си крушки с нажежаема жичка.

— Генераторът на Холмс, и то на живо — засмя се Едисон, но щом видя озадачените им физиономии, поясни, че сред научните среди „генераторът на Холмс“ се смятал за предтеча на електромагнитния мотор.

— О! — успя само да каже Дойл.

Едисон просто беше неспособен да намери достатъчно силни думи, за да изрази ентузиазма си по отношение на Шерлок Холмс. Той сподели удивлението си колко много са повестите, натъпкани със скучни създания, притежаващи толкова помрачен разсъдък, че е направо непонятно защо авторите им са решили да се главоболят с тяхното написване. На този фон той изпитал буквално възторг от срещата с измислен герой, надарен с толкова непростимо голяма доза гениалност! Дойл бе поласкан до такава степен, че буквално загуби дар слово.

След комплимента Едисон скочи с жизнеността на юноша, изкачи се с непостижима бързина по стълбата на колелца, прикрепена на релса, обикаляща пред полиците, свали подвързан в кожа том с

разкази за Холмс и настоя Дойл да му даде автограф на титулната страница.

— Някакви идеи за нови разкази? — живо се поинтересува Едисон. — Защото аз съм напълно убеден, че нашият човек има предостатъчно съобразителност, за да се справи с дребния проблем при водопада.

— Витаят някои неща... — неопределено отговори Дойл. Не искаше да разочарова великия мъж.

Инес го изгледа, сякаш го виждаше за пръв път.

След това Едисон започна да разпитва Дойл за стила му на работа, като държеше да научи всички факти: колко часа на ден пише Дойл? (шест); колко думи пише на ден? (от осемстотин до хиляда); на ръка ли пише, или използва някоя от модерните нови пишещи машини? (писалка); колко пъти преработва всяка книга? (три). После разговорът се измести към загадъчните корени на творческото начало. И двамата споделяха мнението, че неутолимият апетит на мозъка за ред води до спонтанното разработване на организирани идеи, чиято единствена цел е да опростят проблемите на делничния живот: било чрез разказ, хвърлящ светлина върху някой обезпокоителен аспект на човешкото поведение, или чрез изобретяването на машина, облекчаваща физическия труд.

— Всички ние сме детективи, борещи се с въпросителния знак в края на нашето съществуване — каза Едисон.

— И в това, според мен, се крие до голяма степен тайната на всеобщия интерес към вашия мистър Холмс.

— Но той всъщност е само машина — скромно напомни Дойл.

— О-о, с това не съм съгласен. С всичките ми извинения към Шерлок и независимо от общоприетото в медицината, за мен нашият мозък не е машина. Смятам, че когато бъде доведен до съответното състояние на готовност, мозъкът ни влиза в контакт с полето на чистите идеи, а то нито е физическо място, така както сме свикнали да разбираме това, нито теоретично понятие. Това по-скоро е измерение на абстрактната мисъл, наложено върху нашия свят и обменящо информация с него по начини, които ни е трудно да си представим. Директното ни съприкосновение с него е възможно само с помощта на такъв „инструмент“ като правилно настроения човешки мозък. И обяснението на всички велики мигове на човешкото прозрение е в

почерпването на образи от кратките ни посещения на това „друго място“.

— Мога ли да ви попитам, сър, какво правехте с тези топчета и стоманената купа, когато пристигнахме? — попита Дойл.

— А-а, разбирам на кого нашият мистър Холмс дължи наблюдателните си способности — усмихна се Едисон. — Още преди много години разбрах, че най-добрите идеи добиват конкретна форма в съзнанието ми, когато пресичам размитата граница на съня при задрямване или събуждане. Убедих се поне за себе си, че именно по време на този кратък преход мозъкът ми изпада в оптимално състояние на възприемчивост, необходимо за осъществяване на контакт със света на чистия разум. Проблемът е да се задържим колкото може по-дълго в тази междинна зона, защото физиологията ни е такава, че сме склонни или бързо да заспиваме, или рязко да се събуждаме. Така че... — Едисон взе купата с топчетата и седна обратно на стола си, за да демонстрира: — Когато ми се приспи, аз сядам така, че ръката ми с топчетата да остане над купата, и се оставям на дрямката да ме унесе. Ако заспя, изпускам топчетата и тяхното издрънчаване в купата ме разсънва — малко съм глух, така че звукът наистина трябва да е силен — тогава отново ги вземам в ръка и нещата се повтарят. С помощта на дълги тренировки вече мога да оставам за дълго в желаното състояние. Сещам се за разни неща... добри неща. Всеки може да овладее тази техника, а специално аз съм установил за себе си, че след час-два в такава полудрямка се чувствам по-отпочинал, отколкото след пълни осем часа в леглото.

— Но това е много близко до състоянието на медитация, в което изпадат йогите — проговори Престо.

— Така ли? — изненада се Едисон, който до момента не бе обърнал на останалите присъстващи особено внимание, като се изключеа няколкото бегли приятелски погледи в тяхна посока. — Ако това е факт, то той е крайно интересен... вие сте индиец, така ли?

— Аз съм член на епископалната църква и син от брак на ирландска католичка и мюсюлманин, избягал от хиндуизма, за да живее в Англия — отговори Престо с лек поклон.

— Е, в такъв случай точно Америка е мястото, което ви трябва.

Джек погледна джобния си часовник и предложи да не губят много от прекалено ценното време на мистър Едисон, а да преминат

направо към причината за посещението си. Едисон — той изглеждаше по-скоро благодарен, отколкото нервиран, че са го откъснали от заниманията му — ги поведе през просторните лаборатории, които бяха видели съвсем бегло отвън. Домакинът малко троснато им обясни, че при него работят на пълен работен ден над шейсет лаборанти, разпределени в екипи по отделни проекти, така че за него оставали само административните подробности, но от това нямало измъкване, понеже така настоявали инвеститорите. Сега всичко се намирало под контрола на парите и нещата били много по-различни от добрите стари дни в Менлоу Парк, когато кипял от енергия, а вратата в приятелите била нещо самоподразбиращо се.

Не след дълго излязоха от централната сграда, стигнаха до един от далечните ъгли на комплекса и влязоха в правоъгълна ниска дъсчена постройка, дълга четири-пет метра и увенчана с необикновен скосен покрив, държащ се на панти. Стените бяха покрити отвътре с черна насмолена хартия, а в дъното имаше малка, леко издигната платформа, скрита зад черна завеса. Дойл реши, че благодарение на пантите покривът може да се вдига, но нямаше и най-малка представа с каква цел. Всички седнаха на сгъваеми столове пред квадратен бял екран, спуснат направо от тавана, а Едисон се скри зад тях в малко отделение, оградено с черни завеси.

Стаята притъмня и Дойл се възползва от паузата, за да се наклони към Джек и да го попита:

— Как се запозна с него?

— Просто дойдох тук. Беше преди три години, когато отново се хванах на работа — обясни Джек. — Представих се и му показах препоръките си, които доказваха, че съм агент на Короната.

— Защо?

— Заради загадките, на които се натъквах. Заради идеите. Заради въпросите, които исках да му задам. Той се оказа изненадващо сговорчив — сигурно му се струвах безкрайно екзотичен. Живях в имението му два месеца. Каза на хората си, че съм инженер, дошъл да го посети. Разменихме някои идеи относно приложението на неговите нови технологии...

Прекъсна го равномерно бръмчене, идващо иззад завесата. Секунди по-късно от малка дупка в центъра излетя тесен сноп

светлина и на екрана се появи квадрат, толкова ярък, че ги заболяха очите.

Едисон се появи отново и застана до тях. По екрана заиграха черни криволици.

— Прах по обектива — обясни Едисон. — В началото е залепена малко празна лента, Джек, но имай търпение — материалът, който поиска да ти покажа, следва.

Екранът за миг потъмня и изведнъж пред тях се появиха двама боксьори — обикаляха ринга и си нанасяха тежки удари. Нямаше звук, картината беше черно-бяла, фигурките се движеха, комично подскачайки, но спектакълът, появил се изневиделица, ги изуми.

— Този тук е Джим Корбет, световен шампион в тежка категория — поясни Едисон, като посочи по-едрия от двамата. — Филмиран е в същата тази стая преди няколко месеца. Неговият противник е местен жител, когото повикахме само за филма...

На екрана Корбет просна мъжа на пода с един-единствен удар.

Образът се смени с картина на открито: жп тунел, излизащ от склона на планината. Релсите идваха право срещу екрана. В следващия миг от дупката на тунела изскочи парен локомотив и на пълна скорост се насочи към зрителите. Те неволно извикаха. Инес се хвърли настрани.

Едисон се засмя и се плесна по бедрото.

— Колко пъти вече съм виждал тази реакция у хората, но още не мога да се сдържа!

Картината вече показваше интимен будоар, драпиран с дантели и коприни, украсени с пискюли, отрупан с пухкави възглавници, пръснати върху хвърлена на пода леопардова кожа. Красива ръка със сребърни гривни се подаде иззад завесата, последвана от бос крак, а след него излезе великолепна тъмнокоса танцьорка в шалвари и полупрозрачен сутиен, с цветя, втъкнати в косата, перлена огърлица на шията и едър скъпоценен камък с капковидна форма, закрепен върху пъпа ѝ. Тя закачливо им се нацупи от екрана, примигна с гримираните си очи и започна да кърши снага по начин, за който можеше да се каже единствено, че е необикновено професионален.

— О, небеса! — въздъхна Инес. — Коя е тя?

— Казва се Малката египтянка — отговори му Едисон. — А истинското ѝ име е Милдред Хокинхаймър, от Бруклин. Най-добрата

ни ориенталска танцьорка. Уверявам ви, че я очаква славно бъдеще.

Те я погледаха известно време и не намериха основания да оспорят прогнозата.

— Много талантливо момиче — съгласи се и Стърн.

— От Бруклин ли казахте? — удиви се Престо. — Струва ми се почти невъзможно.

— Почерпила е вдъхновение за своя номер от една сирийка... тя неслучайно също се казва Малката египтянка... и скандализира миналогодишното Световно изложение. Понастоящем има двацет и пет „малки египтянки“, припечелващи по сходен на този начин из цялата страна. Но... приготвили сме се да ги ударим в земята: нашата Малка египтянка вече е най-голямата атракция във всеки салон с кинетоскоп, и дори да поискаме по четвърт долар на прожекция, опашката от мъже няма да секне.

— Заслужава си цената — възхити се Инес.

— Всичко, което виждате — това нейно чувство към движението — е трик, нищо повече. Използва се свойството на окото да задържа образа за малко след изчезването му. Тук са използвани статични фотографии, но показани толкова бързо в естествената им последователност, че съзнанието ни ги възприема като плавни и непрекъснати.

— Възможностите са безкрайни — отбеляза Дойл, който виждаше нещата в далечната им перспектива.

— Мислите ли? Аз пък се опасявам, че кинетоскопът едва ли ще намери голямо приложение извън рамките на чистата сензация. Хваща окото, съгласен съм, но като се позамисли човек, в тази работа има нещо непристойно, не е ли така?

— Преди двеста години най-популярната атракция в Англия са били публичните екзекуции, следвани непосредствено от лов на мечка с кучета и бой на петли — каза Престо. — Ако вашето изобретение тласне масите към воайорство, няма да им се наложи да извървят дълъг път.

— Дано се окажете прав. Хората обикновено се отнасят с подозрение към новите изобретения — въздъхна Едисон. — Колко дълго например се страхуваха, че болестите се предават по телефона. Но това едва ли ще се случи и с движещите се картинки... никога не

съм виждал такова нещо — хората се стремят към тях като камила на вода.

— А как я намерихте? — попита Инес, чийто мозък, без да обръща внимание на тревогите на Едисон, от известно време правеше кълба напред, обикаляйки около една фиксидея: конференция или някакво професионално събиране на всичките двайсет и пет „малки египтянки“.

— Танцуваше на Кони Айланд, но това, което наблюдавате сега, бе заснето тук. Съгласен съм, Милдред е необикновено момиче... тя например обича да разказва, че танцът ѝ възкресява някои от тайните церемонии в древноегипетските храмове. Е, как са попаднали точно в нейните ръце и то в центъра на Ню Йорк, си остава загадка, която тя ще отнесе със себе си в гроба.

Малката египтянка изчезна, без да разкрие никоя от тайните, към които бе създала впечатлението, че води зрителите, и на нейно място на екрана се появи захласваща панорамна гледка на бели гръцки и италиански павилиони, между които като насекоми щъкаха безброй хора.

— Това сега е Световното изложение — обясни Едисон. — Продължи шест месеца миналата година... имаше ли някой от вас, джентълмени, щастието да го посети?

Всички си признаха, че не са го посетили.

— Съжалявам, но трябва да ви информирам, че сте изпуснали един от най-грандиозните спектакли от създаването на света насам. Първоначално идеята на градските старейшини беше да покажат на света как е успяло Чикаго да се възстанови от Големия пожар през 71-ва, но бързо стана ясно, че невидимите сили, споразумяващи се от време на време да подпомогнат прогреса на човека, са имали предвид нещо далеч по-импозантно. В крайна сметка се оказа, че по средата на най-тежката ни икономическа криза от четиридесет години насам Изложението бе посетено от двайсет и седем милиона души — почти половината от населението на страната. И благодарение на моята компания, както и на конкуренцията, то се превърна в най-обстойно фотографираното събитие в историята на човечеството.

На екрана се изсипа главозамайващ порой от образи: изложбени зали, претъпкани с грамадни индустриални макети... динама, хидроелектроцентрали, модели на машини от новата Златна ера на

науката... цяла сграда, пълна до покрива с турбини и генератори, които можеха да бъдат творение само на някоя раса от гиганти... задвижвани от пара противопожарни коли... задвижвани без коне карети... последните постижения на луксозното придвижване с влак — пищно обзаведени спални вагони, тапицирани с плюш, драпирани с коприна и съоръжени със сребърни умивалници... в отделна зала, опряла до стоманения таван, бе монтирана електрическа кула, близо до чийто връх се четяха думите „Светлината на Едисон“, а в основата ѝ бе самият той — Дойл наблюдаваше играта на сенките по лицето му и не можеше да спре да се удивлява на силата на въображението, на което бе способен мозъкът на този човек, истински кръстник на марша на прогреса, който наблюдаваха в момента.

В отделен павилион бяха изложени „Едисоновите изобретения на утрешния ден“: машините, за които се очакваше да облекчат живота на всеки мъж, жена и дете — прахосмукачки, перални, хладилни камери. И най-изумителното: телектроскопа — зрителна тръба, подобна на телескопа, която би позволила на всеки нюйоркчанин да види лицето на приятеля си от Чикаго с такава кристална чистота, сякаш се намираха един до друг.

В средата на увеселителната зона се издигаше гигантско колело, украсено с ярки крушки, което въртеше в огнен кръг желаещите да изпитат това наслаждение, седнали в лудешки люлеещи се кошове, политащи нагоре, за да се спуснат стремглаво надолу. Едисон им каза, че било създадено от местен човек на име Джордж Уошингтън Ферис. Впечатлението бе като че ли от Олимп се бе откъснало едно чудо и бе паднало сред хората. За миг картината им показва гледната точка на човек в една от тези въртящи се седалки и дъхът им секна, защото погледнато от най-високата точка, изложението изглеждаше като зората на една нова цивилизация.

— Седемдесет метра. Операторът ни за малко да загуби съзнание и да се разбие в земята — обясни им Едисон.

Стрелкащите се пред погледите им картини бяха документирали мъже и жени, събрани пред входовете на различни павилиони; кадри в по-общ план първо показваха плакати в центъра на групите, от които ставаше ясно кои са те — „Панамериканска асоциация на коневъдите“, „Чикагски клуб“, „Конгрес на обединените жени“ — после камерата се приближаваше и бавно минаваше през лицата на отделните хора,

които, свикнали да позират за статични фотографии, стояха неестествено вдървени със застинали усмивки.

„Много интересно“ — помисли си Дойл, едва сдържайки се да не попита „За какво е всичко това?“.

А после дойде редът и на „Парламента на световните религии“ — една от най-многочислените групи. Цяло море от духовници беше заляло стъпалата около техния плакат, имаше и втори, на който пишеше: „Не хора, а идеи. Не материя, а дух“.

Лайънъл Стърн се наведе напред. Започна поредицата кадри отблизо: епископи, кардинали, дякони, пастори, протестанти и католици, застанали рамо до рамо с равнини — както ортодоксални, така и по-модерно облечени реформатори...

— Ето го, ето го там, това е баща ми — извика Лайънъл, не се сдържа, скочи, изтича пред екрана и посочи с пръст мярналата се за кратко ъгловата фигура в центъра на групата. — Има ли начин да се спре картината?

— Опасявам се, че не — със съжаление го информира Едисон.

Обективът на камерата продължаваше да се плъзга надясно през конгрегацията. Лайънъл не откъсваше поглед от преместващия се към края на екрана образ на Джейкъб, който в един момент излезе от кадър и изчезна. Дойде ред на строгите източноправославни патриарси, после на многото лица и религии от Изтока, които гледаха камерата с най-различни изражения, вариращи от лека насмешка до откровено подозрение. Тези духовници бяха облечени в характерните си национални одежди: мюсюлмани с чалми и индуси с тюрбани на главите, будисти в тъмни шафранени роби, аскетични конфуцианци, християни копти, тибетци, елегантни шинтоисти.

Камерата стигна до края на групата, спря за миг да се движи и задържа кадъра на едно място. Погледите им се приковаха върху самотна фигура на последния ред, зад всички: висок, приковаващ върху себе си вниманието мъж, тънък като плашило, наложил на главата си висок цилиндър, облечен в черен фрак с консервативна кройка, по-подходящ за погребален агент. Дългата му коса падаше до раменете, зад дясното му рамо очевидно имаше гърбица. Чертите на лицето му оставаха размити, защото единствен от цялата група този човек движеше главата си от ляво надясно и обратно...

Джек скочи като попарен. Бързо отиде до екрана и внимателно разгледа неясния образ. След няколко секунди филмът свърши и на екрана се появи безсмислена плетеница от линии, точки и петна. Едисон изключи проектора и в стаята се възцари мълчание. Джек се обърна към Дойл с очи, широко разтворени от безпокойство. За миг в тях се отрази белият квадрат на празния екран.

— Трябва да го видя пак — каза Джек.

— Преди това трябва да пренавия филма — обясни Едисон.

— Не... искам да видя филма така, в ръцете си, кадър по кадър.

— Няма проблем.

— Какво има, Джек? — попита го Дойл, без да го изпуска от поглед.

Но Джек не му отговори.

Няколко минути по-късно вече бяха в лабораторията на Едисон и въпросната част от филма беше опъната върху стъклен шкаф, осветен отдолу. Джек разглеждаше отделните кадри през лупа, останалите тихо стояха край него.

На един от кадрите Джек откри образа на мъжа, хванат почти отчетливо, между две завъртания на главата.

И пребледня. Дойл забеляза, че ръцете му се тресат.

— Ние познаваме този човек, Артър — каза мрачно Джек.

— Познаваме ли го?

— Да, и то много добре.

И той подаде лупата на Дойл, за да се убеди лично.

ТРЕТА КНИГА
ЧИКАГО

9.

Айлин се опита да надзърне в скицника на Джейкъб, но той с престорено възмущение я отпъди настрани. Тя примирено въздъхна и тъжно се загледа през прозореца, както той ѝ нареди, свикнала да се подчинява на заповедите на мъже. С периферното си зрение виждаше молива да бяга по листа, но резултатът оставаше невидим. Линията на хоризонта в далечината трептеше от маранята. Влакът се изнизваше от виещата се котловина и малко по малко започваше да изкачва не особено стръмен склон, осяян с камъни.

Интересно какво се обърква в главата на мъж, изложен на обаянието на някоя жена? Айлин вече години не можеше да намери отговора на този въпрос. Постави един иначе разумен мъж в компанията на необикновено привлекателна жена — тя имаше достатъчно въображение, комбинирано с необходимата доза суетност, за да причисли себе си към тази категория — и горкият нещастник или ще загуби дар слово, или ще бъде обладан от импулса да я притежава.

Тя обмисли този въпрос от всичките му страни: дали тази лудост е реакция на нещо, което прави, или е дело на невидими биологични механизми? И в двата случая, ако не постъпеше в манастир, просто нямаше какво да направи — природата бе неподвластна на логиката. Не, сексът не беше проблем, тук по-скоро влизаха в сила проклетите инстинкти за чифтосване. Ах, защо не беше котка или куче? Тогава поне цялата тази треска по въпроса за партньора можеше да се отдаде на спонтанно възникващи сезонни нужди. Но колко много ѝ се искаше да бе изживяла вече тези години на размножаване, така че да може да разчита да се отнасят към нея като към нормално човешко същество.

„От друга страна, миличка — коригира се тя, спомняйки си колко изнурено бе изглеждало лицето ѝ в огледалото тази сутрин и с какво успокоение приемаше мъжкото внимание, когато бе в настроение, — разумно ли е да бързаш?“

— Нека да се убедя, че съм те разбрала — проговори тя, връщайки се към темата, по която бяха разговаряли допреди малко. —

След като си ръкоположен член на духовенството, това не ти ли дава правото да влизаш в непосредствен контакт с Бог?

— О-о, колко се радвам, че не е така... само Моисей и още няколко евреи от Вехтия завет са били натоварвани с тази отговорност и дори техните разговори обикновено са минавали през филтъра на някакъв посредник — било то ангел или горящ храст — отговори й Джейкъб, приведен над скицника си.

— И все пак сигурно има стотици християнски свещенослужители в тази страна, всеки от които вярва, че получава словото Божие направо от източника.

— Да — тъжно се усмихна Джейкъб, — знам, че е така.

— Но ако не поддържаш пряк контакт с Него, който и да е той, как можеш да твърдиш, че изпълняваш Неговата воля?

— Никой равин не би изказал подобни претенции — тази задача е прекалено отговорна, за да бъде поверена на професионалисти. Ако Бог говори с някого, той прави това само чрез гласа на сърцето му, а всеки нормален човек има сърце.

— С изключение на театралните продуценти.

— И населението на определени квартали в Ню Йорк — съгласи се Джейкъб. — Моят народ вярва, че съществуването на света се дължи на праведността на малък брой абсолютно обикновени хора, които по правило не привличат внимание към себе си и тихомълком вършат своето дело.

— Светци, така ли?

— Би могло да се нарекат „скрити светци“ — хора, които не търсят и не очакват нито признание, а още по-малко възнаграждение за онова, което правят. Можеш да се разминеш с тях на улицата, без да познаеш кои са. Най-важен обаче е фактът, че самите те нямат и най-малка представа, че играят такава съществена роля. Но те са онези, които носят бремето на света на раменете си.

— На мен това ми звучи като задача за месия — каза тя.

— Не, цялата тази история с месиите е ужасно преувеличена...

— Не вярваш ли в това, че може да има месия?

— Знаеш ли как казваме ние, юдеите: ако садиш дърво и в този момент някой ти каже, че месията е дошъл, първо довърши с дървото и едва тогава се обърни да провериш как стои въпросът с месията.

— Хм... Не знам защо, но на мен ми се струва, че ако някой е месия, то последното нещо, което ще прави, е да тича насам-натам, убеждавайки другите в това.

— Разбира се, че няма да го прави, особено ако държи да доживее до вечеря. Ако разгледаме този въпрос исторически, самата идея е възникнала, защото евреите в Израел са искали от небето да се спусне човек със свръхестествени възможности и да ги спаси — съвсем нормална реакция за народ, прекарал хиляда години в робство, не мислиш ли?

— Бих искала да слязат при нас на ескадрони.

— Тогава дошъл Исус и... всъщност няма значение какъв смяташ, че е бил той, защото останалото е история. Но от тогава насам в западната култура съществува традицията винаги когато наближи краят на едно столетие, както е сега, заедно с ужаса, че наближава денят на Страшния съд, да се събужда и надеждата, че ще се появи Спасителят и ще оправи нещата. И кой знае защо се смята, че тази роля може да се играе само от един.

— Намекваш, че е възможно да има повече от един месия? — поиска да се увери Айлин. — Но не е ли ясно по дефиниция, че той може да е само един?

— В Кабала може да се намери алтернативна идея, която винаги ми се е струвала много по-логична: в живота на всяко поколение има няколко души, които са живи през цялото време — без те да съзнават, че притежават подобно качество — и които, ако събитията го наложат, могат да влязат в ролята на месии.

— „Ролята“ на месии?

— По същия начин, по който ние играем ролята на своя живот: щурайки се през определеното ни време по сцената, вдигайки шум и създавайки неразбории, опитвайки се да кажем един бог знае какво. Ако погледнеш на нещата от необходимия ъгъл, не мислиш ли, че в грандиозното шествие на живота месиата е просто един от по-интересните герои?

— Добре, нека е така, но какви събития биха накарали месиите да се намесят?

— Предполагам страшните бедствия: катаклизми, епидемии, апокалипсис. Нашият герой има нужда от сериозна мотивировка.

Споменатата теория твърди, че той би могъл да ни предвожда през цялото време, без никой да осъзнае това.

— А какво ще стане с онези, които не бъдат между избраниците?
— попита тя.

— Те — тези щастливци — ще доживеят дните си и ще умрат в мир.

— Без дори да се досетят за ролята, която биха могли да играят?

— За тяхно добро, нека се надяваме, че няма да разберат. Месия — това е ужасно бреме. Всички се хвърлят в краката ти и те молят да ги излекуваш от ревматизма им. Отвориш ли уста, и хората чакат оттам да се посипят перли на мъдростта. Само болка и страдание, без шанс да чуеш добра дума накрая.

— Като си говорим за разпъването на кръст, имаш ли нещо против да помръдна? Направо ми се схвана вратът.

— Нищо против. И без това почти свърших — каза той, облизвайки напрегнато устни.

Айлин се отпусна и обърна глава, поглеждайки покрай Джейкъб към другия прозорец.

— Кажи ми... аз никога не съм си представяла ясно какво точно ще направи месията за нас, ако се появи.

— По този въпрос има забележително различие в мненията. Една от школите вярва, че той ще се спусне за един миг от небесата и ще спаси света от вечния мрак. Друго учение смята, че той ще се появи, размахал меч на отъмщението, за да накаже грешните и да възнагради праведните, от които имало към дванайсетима. Най-сетне трети твърдят, че ако се намерят достатъчно човешки същества, готови да поемат по пътя на доброто, той ще се покаже само веднъж и ще ни поведе — всички, без изключение — през седефените райски врати.

— Значи зависи с кого разговаряш?

— Не споменах за две трети от целия свят, които изобщо не вярват в тази идея.

— А в какво вярваш ти, Джейкъб?

— Откакто стигнах до заключението, че това е област, в която само мога да призная въпиещото си невежество, реших, че този въпрос е прекалено важен, за да отговоря с каквато и да е степен на убеденост.

— С други думи, оставяш убедеността за фанатиците?

— Точно така. Възприел съм подхода „да осъмнем и ще видим“. Когато умра, или ще видя, или няма да видя. — Той съвсем искрено се разсмя, обърна скицника си и ѝ показа завършения портрет. Показа се, че има твърда ръка и точно око, защото чертите ѝ бяха изкусно предадени — високите скули, извивката на тъмните ѝ вежди — въпреки че ставаше дума за нещо много по-дълбоко от външната прилика.

Доловил бе нещо от характера ѝ, сепнато осъзна тя: гордостта, своенравността, дълбоко скритата уязвимост, пронизваща всички слоеве на втвърдената обвивка, под която се крие романтичната идеалистка. Актрисата, прекарала безброй часове пред огледалото в съзерцаване на собственото си лице, неспокойната жена, постоянно нащрек, бореца се срещу опасността да сбърка някоя реплика или да се подхлъзне на сцената... и все пак тя не бе виждала от толкова време тази отдавна забравена нежност, затова очите ѝ плувнаха в сълзи.

Наистина ли в нея все още съществуваше онова наивно момиче от Манчестър? Чувстваше се глупачка, че плаче за нещо толкова отдавна изгубено, но все пак онзи спомен от младините в нея явно бе толкова жив и истински, че Джейкъб го бе доловил съвсем ясно. Тя вдигна поглед към него, взря се в милата неприкривана нежност в лазурносините му очи и както никога досега за пръв път не изпита безпокойство дали косата ѝ е разчорлена и гримът ѝ е в ред.

„Какво иска този мъж от мен? — недоумяваше тя. — Може би нищо. Възможно ли е това?“

Понечи да му върне портрета, но той настоя да го задържи. Тя отклони поглед, избърса очите си и издуха носа си. Прозвуча ѝ като тропет — колко привлекателно наистина! След това се задави в думата „благодаря“.

— Извини ме за секунда — каза Джейкъб и се надигна от мястото си.

Тя кимна, благодарна, че за малко ще остане сама, и го проследи как се отдалечава.

Имаше нужда от глътка въздух — в гърдите му отново се бе появило познатото пулсиране... за трети път, откакто бе тръгнал от Чикаго. Тя нищо не бе забелязала, беше сигурен в това, но той бе почувствал как кръвта се оттича от лицето му като вода, изпускана от вана. Обзе го особено чувство на лекота, а зрението му се сви в

някакви въртящи се тунели. Той хвана дръжката на вратата на вагона и я дръпна с малкото останала му сила. Застана на платформата между двата вагона, така че тя да не може да го вижда, и концентрира всичката си енергия в усилие да се възстанови...

„Дишай, стари глупако... не, така е зле, още по-зле.“ Преви се и тежко загълта горещия пустинен въздух, усещайки го безполезно да се просмуква през изсушените мехове на белите му дробове... сърцето му биеше с усилие, губеше ритъма си...

„Хайде, Джейкъб, стига глупости, имаш толкова работа за вършене...“

... крайниците му започнаха да изтръпват, мозъкът му сви мислите до една-единствена: дръж се за веригата. Знаеше, че ако се изпусне, ще се преметне през парапета... тъмнината около него започна да се сгъстява... очите му повече не издържаха на усилието да гледа... пулсът му заподскача като плосък камък, хвърлен по повърхността на езеро... ушите му не чуваха нищо друго, освен оглушителния рев на борещото се сърце...

„Само още стъпка... толкова си близо... смъртта се рее над рамото ти, лека като перце...“

И тогава приливните вълни на кризата започнаха да отстъпват, зрението му се проясни, тъмните петна се изчистиха, дробовете му задишаха с пълния си капацитет, отчаянието се изпари, връхчетата на пръстите му отново започнаха да чувстват. Облегна се на стената с подгъващи се крака, но поне натискът в гърдите му бе изчезнал. Възстанови равновесие с протестиращи на усилието мускули. Чувстваше ужасна слабост. Струи горещ въздух изсушиха потта по челото му, после той направи предпазливо една крачка по платформата и с мъка отвори вратата на следващия вагон.

Вътре беше прохладно, тъмно и... някак приканващо. Той слабо се усмихна — не, вече не е толкова зле, нали, Джейкъб? Беше стигнал по-близо до ръба на пропастта от всеки друг път. Ако онова на рамото му наистина бе ръката на смъртта, сигурно щеше да е напълно достатъчно само да се обърне, за да я види в очите. Беше израсъл в презрение към болката, но ако изживяното наистина бе достатъчно, за да напусне този свят, сега поне знаеше, че може да го направи без усилие. Беше не въпрос на борба, а по-скоро на вдигане на бялото знаме: „Добре, стига толкова“.

През прозореца проникваше слаба трепкаща светлина. Джейкъб се отпусна на една от седалките. Зрението му постепенно се фокусираше и заедно с това той започваше да осъзнава къде е. Какви бяха всички тези закачулени тела? Къде се намираше... да не би да беше попаднал в някоя чакалня на чистилището?

В този момент си спомни багажа, който бе видял да товарят на гарата: неприбран къс завеса от червено кадифе, кофа с наконечници за копия, нахвърляни в нея — тези предмети потвърждаваха подозренията му. Театрален реквизит. Сандъци, гардероби, инструменти, използвани от една творческа работилница.

— Колко подходящо място да умреш — прошепна той на себе си.

И тогава чу нещо да помръдва в ъгъла, някакво драскане на метал в камък. Неритмично, целенасочено, с пълна липса на синхрон с клатенето на вагона. Джейкъб остана вслушан близо минута. Силата му постепенно се възвръщаше, а заедно с нея и любопитството. Накрая той не издържа и тихо пристъпи в посока на шума. От двете му страни се носеха назад върхове на планини, стени на дворец... един невъзможно разкошен залез.

Шумът заглъхна. Зад него нещо изтрака. Той бавно се обърна. Връх на дълъг нож леко опря в гърлото му... държеше го мъж, облечен в синята униформа на жп охрана. В другата си ръка държеше точилен камък — Джейкъб явно бе чул шума от заточването на ножа.

Лицето на мъжа... беше азиатско. Китайско? Бледо и измъчено, точно както Джейкъб смяташе, че в този момент изглежда и неговото. Куртката му не бе добре закопчана... под рамото се виждаха кървави петна, превърнали синьото в ръждиво виолетово.

„Това е онзи, за когото говореха на гарата — досети се Джейкъб. — Преследваният, човекът с меча. Май все пак ми е писано да умра сега... Но ако е така, защо чувствам такова спокойствие?“

Пулсът му не се бе ускорил ни най-малко.

Изражението на върховна концентрация върху лицето на мъжа отстъпи на интерес, равен на този, който чувстваше Джейкъб — той ясно бе разбрал, че старецът с нищо не го заплашва. Острието бавно се отпусна и след малко двамата се разглеждаха с все по-голямо любопитство.

— Извинете, че ви обезпокоих — проговори накрая Джейкъб. — Аз търсех място, за да умра.

Мъжът изпитателно го оглеждаше. Никога преди Джейкъб не бе виждал очи да издават толкова малко — черни, безизразни, напълно неутрални.

— Всяко място е като другите — отговори мъжът и без да гледа, с движение на истински професионалист, вкара ножа обратно в дългата ножница.

„Какво има в него, което ми изглежда толкова познато? — питаше се Джейкъб. — Очевидно никога преди не съм го виждал — самата мисъл за такава възможност е направо нелепа!“ Въпреки това той изпитваше непонятното, но дълбоко и спокойно чувство на близост помежду им.

— Интересно — прошепна Джейкъб.

Мъжът седна на столче между нагънатите драперии — едва сега Джейкъб видя стичащата се на пода кръв и осъзна, че той прави това по необходимост. Беше превързал раната си с бял памучен парцал, пристегнат през гърдите му и прокаран под лявата му мишница.

Втора, значително по-дълга ножница лежеше в краката му, идентична по украса на по-малката; ръбовете ѝ проблясваха матово с лакираната си повърхност, а от края ѝ стърчеше посребрената дръжка на явно употребяван меч. Мъжът внимателно постави ножницата с ножа до тази с меча и ги нагласи под ъгъл една спрямо друга.

— *Дай-шо* — каза той. — Голям и малък.

— Голям и малък?

— *Катана, вакизаши* — поясни непознатият, посочвайки първо меча, после ножа.

— Разбирам.

— Казва се *Кусанаги*. — Мъжът енергично се пресегна и взе меча. — Косата.

— Какво означава това?

— Легендата разказва, че е принадлежал на Сусаноо — бога на гръмотевицата. Той изковал меча със светкавица, откъсната от върха на планината. Един ден Сусаноо отишъл на лов и оставил меча вкъщи, но той се разгневил и отрязал всяко дърво и всяко стръкче трева на острова. В Япония и без това има малко дървета... — Той млъкна, затвори очи и пребледня от болката, която го прониза.

— Значи този меч може сам да се движи, така ли? — попита Джейкъб.

Мъжът кимна, спазъмът отминаваше.

— Това не е никак малко за меч!

— *Хоноки* — каза мъжът и прекара ръка по лъскавата ножница. — Твърда... издялана от последното дърво, посечено от меча. *Саме* — рибешка кожа от кита, който Сусаноо убил; *хабуки* — яката, която пази острието да не се трие в ножницата. Този клин заключва острието за дръжката, бамбуков е — *мекуги*. Металните гвоздеи върху клина... *менуки*.

По челото на мъжа се стичаше пот, пръстите му трепереха. „Той рецитира този поменик като средство за медитация — осъзна Джейкъб, — за да остане буден, в съзнание. Може би и за да остане жив.“

— Това какво е? — попита го той, посочвайки ефеса.

— *Кашира*.

— А това? — И той посочи плочката, опряна в ножницата.

— *Цуба*. Отделя острието от дръжката.

Мъжът изтегли меча на няколко сантиметра, за да покаже на Джейкъб *цуба* — няколко изрязани в елиптична форма пластинки, споени една с друга, образуващи протектор с дебелина половин пръст, покрит с окислена червена патина. Видимата му страна бе изящно гравирана с две настръхнали птици, всяка забила клюн в опасното оперение на другата: едната издигаща се, а другата спускаща се в стилизирани огнени езици.

— Това е птицата Феникс! — ахна Джейкъб, смаян да открие толкова тънко майсторство върху едно предназначено да сее смърт оръжие.

— Феникс — изрече мъжът. — Име на град. — И той наклони острието в посоката, от която бяха дошли.

Не му липсваше чувство за ирония, отбеляза си Джейкъб. Зад тези очи имаше много повече, отколкото човек би допуснал.

— Който ще се издигне и отново ще падне в пепелта — допълни Джейкъб.

— Дълъг път. — Мъжът сви рамене, явно намеквайки за своето състояние. После остави меча до неговия събрат и мъчително пое въздух.

— Лошо ли си ранен, приятелю?

— Огнестрелна рана. В гърба, под лявото рамо.

— Ще ми дадеш ли да я видя?

— Лекар ли си?

— Следващото най-добро нещо — свещеник.

Погледът на мъжа просветна, но веждите му се свиха в съмнение.

— Свещеник? Ти?

— Защо ме гледаш така странно?

— Не приличаш на свещеник.

— Свещеник, равин — каква е разликата? — попита в отговор Джейкъб, помагайки на мъжа да свали куртката от раменете си. — А ти къде си се научил да говориш английски толкова добре?

— От един свещеник... той беше католик.

— Е, добре... има всякакви свещеници.

Грубата превръзка бе засъхнала по краищата, но от центъра на раната все още се просмукваше тъмна кръв.

— И аз съм свещеник — неочаквано каза мъжът. — Монах.

— Будист?

— *Шинто*^[1].

— Значи си от Япония, така ли?

— Чувал си за *шинто*?

— По-скоро съм чел, а освен това се запознах с няколко шинтоистки монаси от твоята родина миналата година в Чикаго. От кой остров си?

— Хокайдо.

— Онези хора бяха от Хоншу.

— *Хай*. Голям град, много хора.

— Шинто не означава ли „пътя на боговете“?

Джейкъб отлепи превръзката от раната и мъжът леко трепна в мига, в който последния слой тънък бинт се отдели заедно с парченце съсирена кръв. Отдолу, точно под лявата ключица, се показва малка кръгла дупка. Плътта наоколо изглеждаше травмирана, но не се забелязваше зачервяване, нито признаци на инфектиране.

— Да. *Ками-но-мичи* — отговори с малко закъснение мъжът с глас, в който не се долавяше никакво безпокойство от докосванията на Джейкъб. — *Ками* означава „по-висш“ — боговете над нас.

Куршумът бе проникнал в гърба през мускул, беше се плъзнал по едно от ребрата и се бе отклонил, за да излезе отстрани — там се

виждаше друга голяма дупка, на около два пръста под първата. Дишането му звучеше нормално, значи дробът му не бе засегнат. Изведнъж Джейкъб почувства колко е нелепо да прави подобни заключения — та кой бе той, да не би да беше хирург?

— Можеш да благодариш на боговете над нас, че в момента не се разхождаш заедно с тях — каза Джейкъб, забравил за миг за собствените си болести. — Трябва ни нещо, с което да почистим тази рана.

— Спирт.

— Имаш късмет — предният вагон е пълен с пътуващи артисти. Къде намери този бинт?

Мъжът посочи топ памучна марля, сложен на един сандък край тях.

— То това си е цяла болница — въздъхна Джейкъб, размота марля от топа и започна да я нагъва за по-плътно. — Разкажи ми за свещеника... онзи, дето те учил на английски.

— Живееше в нашия храм. Американски мисионер.

— Аха, дошъл да ви покръсти в правата вяра, нали?

— Накрая ние го направихме един от нас... още е там.

— Е, едно добро дело влече след себе си друго. Май трябва да отида за спирт.

За миг Джейкъб се поколеба да помръдне. Не знаеше дали мъжът му има достатъчно доверие, за да го пусне. Явно беше така — той дори не се обърна.

— Къде си чел за *шинто*? — попита японецът.

— В една книга от моята библиотека у дома — превод на английски, разбира се. Не си спомням заглавието...

— „Коджики“?

— Да, мисля, че беше така.

— Къде си видял тази книга?

— Един от шинтоистките свещеници ми я подари миналата година в Чикаго по време на Парламента — каза, че била първият превод, който изобщо бил правен.

— А виждал ли си друго копие? — продължи мъжът и този път се обърна с жив интерес. — На японски?

— Не — отговори Джейкъб, но въпросът, кой знае защо, не го изненада. Напротив, в съзнанието му нещо се намести, макар да не

можеше да определи точно какво. — Защо?

Мъжът го изгледа втренчено със странните си матови очи.

— „Коджики“ — първата книга — беше открадната от храма.

— Не знам защо, но очаквах да ми кажеш това — тихо произнесе Джейкъб.

26 септември 1894

Влакът ни тръгна точно в единайсет тази сутрин — ако не друго, американците са манияци на тема точност. В момента пътуваме на „Панаирния експрес“, пуснат миналата година, за да поеме трафика до и от Световното изложение. Ще изминем осемстотинте мили до Чикаго за под двайсет часа — необикновен факт, заедно с луксозното обзавеждане на влака. При това не просто лукс, а лукс от най-висша класа. Борбата за доларите на клиента е начин на съществуване тук: повече, по-бързо, по-голямо — това фетишизиране на подобренията е безкрайно, но в една страна без история мислите на всички неизбежно са насочени единствено към бъдещето. И все пак, преди да помислят, че най-сетне са напълно цивилизовани, трябва нещо да направят по отношение на тази своя пристрастеност към обществените плювалници.

Пътуваме на север все покрай разлялата се нашироко река Хъдсън. Влакът току-що подмина най-крайните предградия на града и сега ни приветства такава пищна картина от есенни цветове, каквато никога не съм подозирал, че е възможно да съществува. Ако Създателят на нашата вселена е бил художник, той буквално е излял кутиите си с боя из тези гори: червено, ръждиво, алено, виолетово, кехлибарено и златно — все блестящи и сякаш излъчващи вътрешна светлина под лъчите на яркото и топло слънце. Хотърн е наричал този район свой дом; Ървин, Мелвил и Купър — също; най-малкото, което би могло да се каже за тези места, е, че са вдъхновяващи.

Майор Пепърман, нашият неуморим домакин, нарича това великолепно време не циганско, а „индианско“ лято. И наистина не е толкова трудно човек да си представи индианци, заселили се сред тези гъсти гори, занимавайки се... занимавайки се с всичко онова, с което се занимават индианците — гребане в кану, стрелба с лък, бродене по скалистите хълмове на западния бряг.

Току-що приключих със сутрешната си кореспонденция: писма до Луиз, бележки и подаръци за децата (кукли на Марта Уошингтън за Мери, чудесен комплект оловни войници за Кингсли — сега той може да разиграе наново цялата американска революция и да пренапише за себе си историята, както пожелае). Във вчерашната телеграма от Луиз няма нито дума за здравето ѝ — това, разбира се, е напълно неоснователно и ме кара да си мисля най-лошото.

Ню Йорк Сити щеше да ме довърши — само още ден-два и това щеше да бъде краят ми. Какъв бесен ритъм на живот! Удивлявам се, че жителите му не рухват където им падне, когато се стъмни, и не остават да спят мъртвешки сън, без да помръднат. Никога досега не бях посещавал град, чиито жители да са толкова уверени, човек би казал дори арогантни, когато стане дума за собствената им значимост. Не знам, може този град наистина да се подготвя за бъдещото си величие, но те не ти дават възможност макар и за миг да забравиш това.

Две наблюдения: всеки, с когото се разминаваш на улицата, изглежда погълнат от бейзбола — местна игра, явно развила се на базата на крикета, чиято доста неясна цел никой не е в състояние да предаде със средствата на обикновената реч. Професионалният им „сезон“ току-що приключи със спектакъл, който те скромно величат като „Световните серии“ и това е добре, защото в противен случай сигурно щях да взема участие в едно от тези състезания, та макар и само за да си изясня противоречивата и замъгляваща съзнанието система от правила, в която ентузиастите изгарят от желание да

посветят несведущите. Второто: в сърцето на квартала, известен тук като Гринич Вилидж — един от най-рано заселените райони на града — се намира Уошингтън Скуеър, на чийто вход е издигнат чудесен паметник на един от бащите на нацията; всичко е така потънало в зеленина, а мястото е истински оазис на спокойствие и тишина — да не повярваш, че този огромен забързан град е могъл да създаде нещо толкова умиротворено. За себе си знам, че ако Холмс бе имал шанс да се озове в Америка, на Уошингтън Скуеър щеше много да му хареса.

Представяваме доста необикновена група: Лайънъл Стърн спи в едно купе с Престо, махараджата на Берар — съдбата наистина може да вкара в леглото ти странни хора — Инес и аз сме се наблъскали в съседното; Джек е сам — той не се разделя от куфарчето, което му даде Едисон, но все още никому не е разкрил съдържанието му. Нещастният Пепърман, притиснал до гърдите си телеграми и обяви във вестниците, продължава да вярва, че пътува само с братята Дойл, и е готов всеки миг да ме погледне като ранено животно, когато трябва да наруша уединението му, което често ще се налага по време на това пътешествие. Боже опази майорът да се досети за истинската цел на нашата мисия — тогава вече постоянното му безпокойство може да избухне в нещо невъобразимо.

В „Панаирния експрес“

Преди да стигне до Олбани, влакът се раздели с Хъдсън и започна да си проправя път на запад, в резултат на което на мястото на реката се появи непоколебимото присъствие на канала Ери. Привечер минаха покрай град Бъфало, който се изниза пред прозореца покрай масата на Пепърман, отрупана с все още кървящи пържоли и купчини картофено пюре. Майорът направи неуспешен опит да събуди в тях приключенски дух, подмятайки: „Вижте — ето езерото Онтарио, едно от петте големи езера; обзалагам се, че никога преди не сте виждали

нещо толкова голямо!“ и други фрази в този стил, но за пореден път бе озадачен и обезкуражен от вежливите хладни отговори на братята Дойл.

Те от време на време разменяха по някой поглед със спътниците си, седнали на съседните маси — Стърн и Престо заедно, Джек — отново сам. Майорът нищо не забелязваше и търсеше утеха в допълнителна порция яagodов кейк — нов за Дойл сладкиш, станал повод за най-ентузиасираната му забележка, повдигнала духа на Пепърман за кратко, колкото отново да спадне до нулата малко по-късно, когато братята вежливо отклониха поканата му да изиграят няколко ръце вист в неговото купе.

Дойл бе взел решение да се възползва от уединението им във влака, за да постави под обсада стената от мълчание, издигната около последните десет години от живота на Джек Спаркс. Преди да навлязат по-дълбоко сред очакващите ги опасности, Дойл се чувстваше задължен да разгадае тайната на мъжа, който ги водеше към тях. Досегашният му подход, основаващ се на показването на искрена загриженост, се бе провалил. Време бе да опита по-заобиколни пътища.

Той избра бутилка бренди от бара и намери Джек както обикновено сам в спалното купе, зачетен в нещо под светлината на газовата лампа. Джек веднага затвори книгата — напълно безобиден научен трактат върху принципите на токопроводимостта, но потайността се бе превърнала във втора натура на Джек, така че книгата отиде под седалката, там, където се намираще и мистериозното куфарче на Едисон.

Дойл се нагласи удобно пред Джек, който отказа както предложеното му бренди, така и пурата, но за сметка на това се пресегна към лампата и намали притока на газ, в резултат на което малкото купе потъна в трептящ полумрак, от дълбините на който Спаркс наблюдаваше Дойл с пронизващите си, хлътнали в очните кухини очи. Без да каже дума, Дойл се престори, че не забелязва нищо, и не показва, че обръща внимание на вперения в него поглед. Той запали хаванската си пура, отпи пробна глътка от брендите и се престори, че изпада в състояние на абсолютен комфорт.

Погледът на Джек бе способен да пробие дупки в лицето му.

„Добре, ако всичко друго се провали, бъди сигурен, че поне ще мога да изчакам по-дълго, отколкото би могъл да издържиш — реши в себе си Дойл. — Цели пет години съм слушал лекции на медицинска тема, така че ще си седим тук, докато един от нас не изгние!“

Постепенно Джек започна да губи хладнокръвието си, макар Дойл да го наблюдаваше само с мек, леко безразличен поглед. Издаваше го едно-единствено подсъзнателно движение — той неволно почукваше по коляното си с пръст. Минутите мъчително се точеха. Дойл издихваше дима на талози, разсеяно се усмихваше и замислено се взираше в непрогледния мрак зад прозореца.

— Хм — позволи си да каже той, преди да спусне щорите.

После пак се обърна с лице към Джек и наново се усмихна. Джек неспокойно се намести на седалката.

Дойл поглади с ръка застланата с мохер седалка и се наведе да разгледа шевовеите на калъфа.

— Хм — бе целият му коментар.

Джек скръсти ръце на гърдите си.

„Вече му лазя по нервите.“

Дойл повдигна крак и внимателно огледа връзките на обувката си.

Джек тежко изпусна въздуха, който бе задържал.

„А сега е моментът да го довърша.“

Дойл започна да си тананика под нос. Нищо конкретно, но достатъчно фалшиво. Един фрагмент, после друг. Дори да бе решил да забива клечки под ноктите му, това едва ли би се оказало по-ефективно. Три минути и би трябвало да...

— Ама... наистина... — проговори Джек.

— Какво?

— Необходимо ли е да го правиш?

— Какво да правя?

— Нарочно ли се опитваш да ме извадиш от равновесие?

— Но, Джек, това изобщо не влиза в намеренията ми...

— Боже господи!

— ... каквото и да си мислиш.

— Нахлуваш тук. С бренди и пури. Издаваш тези кошмарни звуци. Надявам се не мислиш, че това ти е читалнята на Гарик Клъб?

— О, не съм искал да те обезпокоя! Ужасно съжалявам, приятелю.

Нова търпелива усмивка. Никакъв признак, че скоро смята да си върви. Джек отмести поглед. Измина още една минута. „Ето... Сега започни да поклащаш глава в такт — следвайки ритъма на мелодията в главата си — и леко размахвай като диригент на въображаем оркестър ръката с пурата.“

— Какво? — загубил търпение попита Джек.

— Какво „какво“?

— Какво искаш?

— Абсолютно нищо. Чувствам се така уютно, приятелю... Благодаря ти, но никога...

— Това е чудовищно, възмутително грубо несъобразяване с желанието ми да бъда сам. Толкова нехарактерно за теб!

И тогава, сякаш изведнъж сетил се да отвори дума за онова, за което поначало бе дошъл, Дойл изгледа Спаркс с доброжелателния си лекарски поглед, направи драматична пауза за ефект и попита:

— Как се чувстваш напоследък, Джек?

— Що за абсолютно тъп и неуместен въпрос е това?

— Не бих бил искрен, ако не ти призная, че от известно време ме тревожиш...

— Сега вече си на път да ме ядосаш...

— Може би ще е по-добре, ако се изразя по следния начин, Джек: наблюдавайки те с очите на лекар, аз не мога да не забележа в теб определени... стереотипи на поведение.

— Какво?

— Става дума за определени симптоматични склонности към...

— Стига си увъртал и направо казвай, каквото си дошъл да кажеш!

Дойл продължи да го гледа, разнообразявайки това със замислено поклащане на глава.

— Хрумна ми мисълта, че е възможно да си стигнал до умопомрачение през годините след първата ни среща.

Макар да седяха в полумрак, Дойл забеляза как кръвта нахлува в лицето на човека пред него така, както се качва живакът в побеснял термометър. Джек наистина положи титанично усилие на волята, за да не позволи на надигания се в него гняв да избухне. За един напрегнат

момент Дойл бе готов да признае, че стратегията му се е провалила и дори се изплаши, че ще му се наложи да се защитава срещу опит за физическа разправа: той може и да знаеше как да извади някого извън себе си, но Джек знаеше как да убива. Но вместо атака той видя мушнат в лицето му крив, смазан пръст и чу глас, едва излизащ от гърлото.

— Ти... нямаш... никаква... представа. — В тъглчетата на устата на Джек бе избила бяла пяна, той дишаше тежко, като разгневен бик.

— Не знам фактите, съгласен съм — призна Дойл, съумял да запази, без сам да знае как, вбесяващо спокойния си глас. — Мога да разчитам само на наблюденията си. А ти каква друга информация си ми дал, за да направя някакви изводи?

— Дали би искал да чуеш, че в живота ми е имало моменти, когато съм се обръщал към онова, което минава за разум на Създателя на този свят, да ме остави да умра? Че съм лазил на окървавени колене и съм се молил като смахнат пастор на Бога, в който дори не вярвам? Това ли искаш, Дойл? Защото такава е истината. И с удоволствие мога да ти съобщя, че не съществува Бог, такъв, какъвто се опитват да ни убедят, че го имало, защото нищо, макар и слабо наподобяващо подобно същество, не би оставило жив някого от нас, низшите създания, в такова състояние.

„Отлично — отбеляза наум Дойл, — помпата е готова да заработи.“

— Значи Той... реши да те остави жив, за да страдаш, така ли?

— Колко глупав, повърхностен извод... Ти чу ли поне дума от това, което ти казах? Че няма кой да взема решения, свързани със съдбата ни; че никой не стои над нас свише — нито същество, нито... нищо! Можеш ли поне да се опиташ да ме разбереш?

Дойл го гледаше безмълвно. „Нека се изприказва.“

— Няма нито по-висш, нито по-низш разум, който се интересува от нашето съществуване, така че ние, Дойл, сме сами на този свят и всеки от нас е оставен да се носи в студеното и празно пространство. Това е като мръсна шега на стената в обществена тоалетна: всичко е грешка, жестока, случайна и напълно лишена от смисъл като жп катастрофа...

— Имаш предвид човешкия живот?

— Имам предвид *Творението!*

Джек се наведе напред — светлите му очи блестяха като диаманти в тъмнината на купето. Гласът му се сниши до дрезгав шепот:

— Всеки камък, всеки стрък трева, всяка пеперуда. И на първо място Човека: без предварителен план, без определена цел... нашето съзнание не е нищо друго, освен една глупост, в най-добрия случай нещо достойно само за насмешка. Ако в човешката природа е заложена някаква поезия, тя е точно толкова смислена, колкото и несвързаният брътвеж на маймуната. Но светът на човека — *обществото* — е влязъл в общ заговор да скрие тази тайна от нас. Това не ти ли се струва любопитно? На теб — човека, склонен да подхожда към всичко със строгостта на учен аналитик?

— За какво говориш?

— Животните се раждат с инстинкт за оцеляване и постепенно се научават как да го правят. Човекът е единственото създание, което изпитва нуждата да се самозаблуждава, че има някаква по-дълбока причина във факта на неговото съществуване. Ние тънем в лъжи и фантазии за неща като любов, семейство и благодушен Бог в небесата, седнал да ни съзерцава какво правим... Всъщност и това е инстинкт за оцеляване, с който сме закърмени още с първото си вдишване, защото за обществото е жизненоважно неговите членове да не открият колко жалко и лишено от смисъл е тяхното съществуване. Нали иначе щяхме да захвърлим сечивата, да зарежем целия този изнурителен труд и... и какво щеше да стане със скъпоценното ни общество *тогава?*

Настана тишина, нарушавана единствено от глухото, ритмично потракване на колелата по релсите. Джек не беше мигнал и не бе отместил поглед от Дойл. Дойл също го гледаше право в очите.

— Представи си друга възможност: ами ако произходът на нашия свят е още по-лош? Ами ако действително има Създател и той се е потрудил, предварително обмисляйки плана на Земята, всички форми и очертания? И какво би било, ако това същество е напълно и безнадеждно побъркано?

— Ти в това ли вярваш, Джек?

— Знаеш ли какво ще намериш тук долу — той заби юмрук право в слабините си, — когато отстраним всякаква цивилизованост, навици, мили спомени, когато смъкнем като кожа на животно всяка

изкуствено създадена обвивка от онази марионетка, която представляваме?

— Ти ми кажи — тежко преглътна Дойл.

— Нищо — отговори му Джек с едва доловим шепот. — Празно пространство. Нищо, което да се види или да се чуе. Никаква мисъл, нито дори отглас на макар и най-слабо ехо. Това е тайната, скрита под стълбището, която никой не бива да разкрива. Затова ни учат още в детската ни възраст: „Не гледайте там, деца; стойте си тук на топло до огъня и ние ще ви разкажем лъжите за величието на човека, с които нашите родители са ни закърмили“. Защото те знаят, че сблъсъкът с тази празнота ще изтрие всякаква вяра в това за какво сме се смятали, така както подкованият ботуш смазва пчела. — Джек вдигна обезобразените си ръце. — И ето, ти виждаш пред себе си една злощастна грешка: аз влязох в празнотата, още съм там и още съм жив... но това вече нищо не означава за мен.

Спаркс се поусмихна, но усмивката му беше мъртвешка, а очите му блестяха с болезнен триумф. В този миг влакът се заби в тунел и тъмнината около тях сякаш се сгъсти още повече. Дойл сви пръсти, защото не знаеше дали ще живее, или ще умре, но с облекчение би посрещнал физическа схватка, болка дори — нещо, каквото и да е, но осезаемо и реално, вместо това безкрайно пропадане на Джек.

— Ето така, с този радостен шепот в ухото, аз посрещам всяко утро — тихо продължи Джек, чийто глас се разнасяше в почти пълната тъмнина. — Не ме напуска, не ми дава дори миг облекчение и така продължава животът ми. „Умопомрачен“, казваш? Не си хаби достойните за съжаление клишета по мой адрес, *докторе*. И ти имаш нужда от просветление. С нищо не си по-добър от останалите: слагаш имена на неща, които са ти непонятни, само и само за да изтласкаш надалече тъмнината. Това е първото убежище на страхливеца. Помня, че навремето бях склонен да очаквам от теб нещо повече от празни тиради. А може би успехът се е отразил не само на джобовете, а и на разсъдъка ти? Дали обяснението не е това? Още не си се предал съвсем, лицето ти още е свежо, все още се опияняваш от възхищението на тълпата. Пригответи се, Дойл часът за уреждане на сметките приближава! Те няма да допуснат никой да се радва на успеха за дълго. Те окосяват всеки стрък, издигнал се над останалите.

Влакът излезе от тунела и в купето малко просветна. Лицето на Джек беше само на педя от неговото; очите му оставаха все така приковани в очите му и Дойл не знаеше как да скрие страха и отвращението си. Усети, че го обземат съмнения: човекът пред него не само имаше болен мозък, но и болна душа, и осъзнаването на сериозността на заболяването му пречеше да реагира адекватно. Но откъде се бе появило всичко това? Какво го бе причинило? Не му оставаше нищо друго, освен да продължава с въпросите:

— А защо не са отнели живота на такъв като теб, научил истината?

Джек се облегна, сви рамене и небрежно свали някакъв конец от ръкава си.

— Това... място... е ужасно, но не съвсем лишено от интерес. Представи си, че случайно се натъкваш на уличен бой: завиваш на ъгъла и виждаш двама непознати, опитващи да се убият с последните резерви злоба, съхранени в телата и душите им. Изходът на схватката не те интересува, но рукналата кръв, спектакълът... това приковава погледа ти и ти просто не можеш да го откъснеш. Така е и с другото: прегърни празнината и тя ще окаже същия хипнотичен ефект върху въображението ти — какво ужасяващо безсмислие съдържат в себе си обикновените човешки същества! Факт, който би бил трагичен, ако не беше толкова комичен... Представяш ли си: цялата помпозност, всичките усилия, тази раздута и самонадъхана значимост на индивида, това взаимно раздаване на награди, тези парадни шествия, напъните нещо да бъде постигнато. Труд, борба, боготворене, любов. *Сякаш има някакво значение!*... Защо не се самоубих ли? — грубо се изсмя Джек. — Да, можеш да ми зададеш този въпрос. Защото животът е толкова жесток, че ме кара да се смея, а това е единствената причина да продължавам да живея.

Дойл се опита да изтрие всякакъв намек за емоция от гласа си, отлично съзнавайки, че в този момент не съществува начин, по който би могъл да докосне душата на този човек.

— И как се озова в... това място?

— О-о, интересуват те фактите, така ли? Да, винаги са те интересували фактите... добре, защо да не ги получиш? Няма да ти спестя нито една подробност. Ще можеш да ги използваш като тухли и да си построиш стена, зад която да се скриеш, можеш и да ги включиш

в някое от малките си разказчета. Между другото, не съм ги чел, но подразбрах, че си ме използвал като прототип на своя скъп детектив.

— В известен смисъл това е истина — призна Дойл, овладявайки неочаквания пристъп на гняв.

Джек пак се наклони напред и с почти приятелска усмивка прошепна:

— Тогава чуй съвета ми, приятелю: не влагай нито троха от това, което ще чуеш, в своите герои. На хората няма да им хареса нито дума от него — липсва му сантименталност, отсъства всякаква топлина, да не говорим за щастливия развой на събитията. Защото ти добре знаеш печелившата рецепта: лъжи, позлатени и поставени в рамки и окачени като в зала с огледала. Спести им истината, иначе ще убиеш кокошката, която снася златни яйца.

Джек горчиво се засмя. Дойл усети, че вътрешно изстива: колко неща трябваше да понесе, а сега и този удар по достойнството му. Беше ли наистина необходимо да се подлага на тези унижения? Какво бе доловил в съзнанието на този човек, което го караше да вярва, че неприятностите си заслужават? Онзи Джек, комуто се бе възхищавал в миналото, сега бе изчезнал: човекът пред него му изглеждаше като абсолютен непознат, не, по-скоро беше копие на лудия си брат, доколкото Дойл си спомняше за него. На всичко отгоре, ако можеше да се вярва на движещите се картинки на Едисон, и Аликсандър Спаркс по някакъв начин бе оцелял след падането във водопада. Две разкъсани души, прокълнати с неизкупимост на греховете... колко дълбоки са кръвните връзки наистина! Това вече не го засягаше... колко лесно бе да се обърне и да ги остави и двамата да се пържат всеки в своя собствен ад.

Но в този момент той усети някакво необяснимо дълбоко чувство на отговорност: ако който и да било от двамата представляваше опасност за другите хора, за обикновената човешка почтеност, Дойл бе длъжен да продължи по избрания път и да преглътне всеки удар по гордостта си. Те не знаеха с какви запаси от вяра и сила разполага и докато не се убедеше в обратното, той щеше да продължи да смята, че вътрешните му ресурси са достатъчно, за да се изправи срещу тъмнината в душата на Джек Спаркс. Дойл се стегна и извика на помощ тези ресурси... може би имаше някакъв шанс да помогне на Джек да намери изкупление. Но първо му трябваше още информация.

— Явно и двамата сте оцелели след падането във водопада — подметна той някак между другото, за да не му даде повод да се заяжда. — Защо не започнеш оттам?

Джек се усмихна на спомена, сякаш той му бе приятен.

— Какво падане беше само! Безкрайно като полет или като сън. Бяхме се вкопчили един в друг и се носехме надолу, а скалите профучаваха покрай нас. Сърцето ми изгаряше от чиста омраза... желанието да го убия бе по-силно от всичко друго, което бях изпитвал дотогава... Не го изпуснах до момента, когато се забихме в реката от височина шейсет метра. Смъртта ни изглеждаше неминуема, но с течение на годините водопадът бе издълбал естествено легло в дъното. Аз улучих точно тази вдлъбнатина, но от силата на удара едва не загубих съзнание. Почувствах подводно течение да ме понася нанякъде и да ме подхвърля като лист.

— А брат ти?

— Така и не го видях повече. Дойдох на себе си, заклещен сред камъни, наоколо се бе спуснала непрогледна нощ. Не бих могъл да кажа колко време бе изтекло. Не знам... може би ден, а може би два. Измина известно време, но зрението ми все не можеше да се приспособи и аз не различавах почти нищо покрай себе си — скали от всичките ми страни, никакво небе над главата. Разбрах, че съм се озовал завлечен от подводното течение в пещера. По-късно видях, че планината бе буквално осеяна с такива скални джобове. Лежах на камъните, неспособен да помръдна и все още полузамаян... Обзе ме някакво безразличие, макар цялото ми тяло да бе натъртено и смачкано, въпреки че не чувствах силна болка на някакво определено място. Поне разполагах с много вода, годна за пиене. Накрая започнах да пълзя, после дори се поизправих, решен да определя границите на мястото, където се намирах: беше няколко квадратни метра, колкото малка стая, и можех да стоя полуизправен само в центъра. Светът ми се бе свил до тази пещера. В известен смисъл ми бе уютно. Не е голяма разликата между гробница и утроба... Така че за известно време, преди да ме бе обхванала паниката, се чувствах безкрайно спокоен. Това е любопитно: когато живееш в тъмнина — имам предвид, когато се движиш, заспиваш и се събуждаш в пълен мрак — много се доближаваш до истинската си природа. Вниманието ти не се отклонява от образа в огледалото, от мръсотията под ноктите, от

захабеността на ръцете ти. Оставаш сам със себе си, който и да си ти. Чувааш един заповеднически глас да пита отвътре: Кой съм аз? Какъв съм аз? Първите няколко дни в моето усамотените започнаха с тези въпроси. Накрая започнах да подлагам на съмнение всичко. Дори най-основните предположения загубват стойността си, когато осъзнаеш, че всичко, което имаш, всичко, с което разполагаш, е онова, което се намира в съзнанието ти... Бих останал и по-дълго там, но нямах храна. По време на огледа на пещерата бях установил, че тя няма друг изход — трябваше да се върна обратно в реката. Изчаках да си възвърна поне малко силите и скочих обратно. Подводните течения тук не бяха така стремителни, така че можех да плувам доста дълго в различни посоки, но абсолютната тъмнина и невъзможността да изплувам където пожелаеш, ме караха да се връщам на мястото, където се бях свестил. Нямах представа колко дни са изминали — това за сетен път доказва колко зависимо е чувството ни за време от цикъла ден — нощ, но постепенно силите ми бяха достигнали възможния си връх — все пак не се хранех — и скоро щяха да започнат да угасват. Заложих всичко на един последен опит... Скочих в реката, загребах към дълбокото и не след дълго подминах точката, от която все още бих могъл да се върна. Животът ми в тъмнината бе изострил останалите ми сетива до неподозирана степен и можех да долавям и най-слабите промени в течението, така че се оставих на него — и без това безсмислената съпротива не можеше да ми донесе нищо. Седмиците минаваха една след друга, запасът ми от въздух се изчерпваше и бях на прага да се предам, мислейки си колко приятно ще бъде да махна с ръка на всичко... но в следващия миг видях светлина във водата и извиках на помощ последния си запас сили, които бях съхранил за този миг. Загубих съзнание в момента, в който главата ми се подаде над повърхността. Течението ме понесе към брега. Там и дойдох в съзнание, заплел се в камъша като Моисей. Беше към полунощ и се намирах на един речен завой... Докато идвах на себе си, постепенно осъзнах един необикновен факт: всяка моя грижа, всяко бремене, което бях свикнал да нося до този момент, бяха изчезнали. Помнех с удивителна яснота обстоятелствата, при които бях паднал и... толкова. Това повече не ме вълнуваше. В освободеното място се бе настанила една лекота, някакво чувство на свобода, изтръгване от оковите на гравитацията. Семейството ми... брат ми... личните ми терзания...

Чувам мислите ти, Дойл: „Това е заради липсата на кислород — повредил се е мозъкът му“. Вярвай в каквото си щещ, но онова, което ми се случи в онази пещера, може да се сравни само с второ раждане. Беше шанс да започна нов живот. Бях се отървал от мъртвото тегло на Джек Спаркс по същия начин, по който змията хвърля кожата си. Наистина, щом всички смятат този човек за мъртъв — а и как да не го смятат след такова ужасно падане пред очите на толкова много свидетели? — е, защо да не им услужа?... Видях звезди над главата си в нощното небе и за пръв път се вгледах в тях, освободен от бремето на отчаянието, обладан от необикновено чувство на вътрешна обективност, на каквото никога не бях подозирал, че съм способен: камъни, вода, дървета, поляна, луна — виждах всяко нещо такова, каквото е, а не през сянката на вътрешните ми демони. Беше като пълно освобождаване от всякакъв земен ангажимент и от всеки дебнещ ме кошмар. В главата ми проговори глас, който не бях чувал досега: „Оттук — заповяда ми той, — следвай ме!“. Съвсем ясно и спокойно. Обеща ми душевен мир, какъвто не познавах. Послушах го... Вървах цяла нощ, следвайки реката. Не ме вълнуваше накъде вървя — пътят ми бе начертан, всяка крачка от него. Натъкнах се на изоставена колиба, мисля на овчар, пълна с припаси. Останах там, докато имаше храна. Възстанових силите си и един ден вътрешният ми глас ми нареди да се отправя двеста мили на юг, надолу през Долomitските Алпи към Падуа и накрая до Равена на Адриатическо море. Във въздуха се носеше полъхът на пролетта. Намерих работа на доковете като хамалин и наех стая в близост до канала. Вечерях на едно и също място — евтино ресторантче, едно и също нещо — черни маслини, черен хляб и червено вино... Големи количества червено вино... Бях прекарал целия си живот в преследване на брат ми и няхах представа, че по този семпъл начин живеят толкова много хора. Трудят се, хранят се, спят, любят се. Без да се главоболят за аспекти на живота, които са извън техен контрол: смисъл, цел — те не се замислят над тях и ги оставят в ръцете на работодателя, на църквата, на данъчния чиновник. Съществуват ден за ден, представляват част от пейзажа и никога не се откъсват далеч от земята, дала им живот. Очевидни неща, но за мен — истинско откровение. Колко лесно ми бе да живея като тях! Дните се превърнаха в месеци, пролетта премина в лято, после в есен. Работех до пълно изтощение всеки ден, преспах с

колкото жени можах и нищо не бе в състояние да ме разтревожи... Прекъсването на всички ограничения, които ме бяха свързвали, ми даде свободата да се превърна в когото си пожелае — всъщност какво друго сме ние, освен онова, което си въобразяваме, че сме? Една сутрин се събудих с мисълта, че трябва да продължа. Превърнах се в моряк от остров Ман — е, подправих необходимите ми документи — и се наех на търговски параход, отплаващ за Португалия. Вече не ме свърташе на едно място — от Лисабон се качих на борда на товарен кораб за Бразилия, където кръстосвах из крайбрежните води, работейки на различни малки корабчета. Накрая намерих света, в който да се загубя... Следващите четири години прекарах близо до устието на Амазонка в заобиколения от джунглата град Белен — международно пристанище, където десетки различни култури се сблъскват по хиляди интригуващи начини. Там цареше убийствена екваториална горещина и всеки крадеше от всекиго. Тежката атмосфера сякаш се бе просмукала в кръвта на всички, така че хората бяха безжалостни хищници, истински вампири. Кой би предположил, че в град, населен изключително от лъжци, може да се намери такава автентичност? Никой, ама абсолютно никой не даваше пет пари за истината. Веднага се почувствах у дома си... Реших да се представя за ирландец — рядка птица за онази пещ — и възприех името Дойл, за да си спомням за теб. Първата работа, която си намерих, беше на борда на малък параход, сновящ нагоре-надолу по реката и използван за връзка с каучуковите плантации в басейна на Амазонка, отвъд Манаос^[2] — дълбоко във вътрешността, до Рио Негро. Там за португалските си шефове работеше местно племе, наричащо се *ен-агвас* или „добрите хора“. Подходящо име за тях. Дотогава си мислех, че съм водил прост живот в Равена, но *ен-агвас* бяха олицетворение на простотата. Живееха в колиби с тръстикови покриви, издигнати на три метра над земята, като предпазна мярка срещу пороите. Въпреки дългогодишните си контакти с белите бяха запазили първичността и невинността си, не познаваха такова нещо като търговията и всичко необходимо си набавяха от джунглата... Прекарвах цялото си свободно време при *ен-агвас* и малко по-малко се сприятелих със старейшините. Те разполагаха с информация за местната фармакология, от която се нуждаех. Убедих се, че широчината на познанията им за свойствата на различни билки и за лечебната сила на различни отвари е смайваща.

Племенният шаман използваше в ритуална церемония тонизираща напитка, сварена от корените на едно растение — *айяхеуско*. След като спечелих доверието им, аз взех участие в един от тези ритуали. Напитката помага съзнанието да се отдели от тялото, което дава възможност на свещенослужителя да те слее със съзнанието на някое животно: боа, ягуар — всичко, към което изпитваш естествен афинитет. Така животното се превръща във водач на твоя дух. Аз станах орел, Дойл, летях над джунглата, усещах крилете си, оглеждах върховете на дърветата с невероятно остро зрение, чувствах в себе си глада на ловеца... живеех и се движех в тялото на птицата и всичко изживяно бе толкова истинско, колкото целият ми дотогавашен житейски опит.

Очите на Спаркс блестяха с фанатичен плам. Не че Дойл бе успял да го убеди да говори — този човек просто страстно жадуваше да сподели с някого изживяното. Колко ли години бяха изминали, откакто Джек за последен път бе споменавал за това пред другиго? От колко ли време не беше попадал в компанията на човек, комуто може да се довери? Дойл почувства остра болка, осъзнавайки дълбочината на тази изолация и самота, далечината, на която Джек се бе откъснал от обществото. Възможно ли бе някой да оживее в такова душевно отшелничество — Дойл знаеше, че за самия него това е немислимо — та дори и да е толкова непримирим като Джек?

— Изживяното потвърди откритието, което бях направил за себе си още от първите дни в тъмната пещера: онова, което ни одухотворява, се намира във всички аспекти на творението, прелива се от един в друг и натрупаните ни изживявания могат да се прехвърлят от един животински вид към друг. Схващаш ли възможностите? Ако всичко в човека и природата е сътворено от една и съща субстанция, както и да я наричаме — Свети Дух или искра на живота — ако всяка молекула получава информация от същия всеопределящ дух, това означава, че индивидите имат право да действат съобразно личните си вярвания, защото няма всеобщ морал нито свръхестествена власт, която да определя поведението ни, и още защото независимо от нашите действия ние няма да бъдем наказани от нещо извън границите на физическия свят. Подобно на Робинзон Крузо ние сме като корабкрушенци, изхвърлени на острова Земя... За всеки, който събере куража да освободи съзнанието си от конформисткия натиск на

обществото и да захвърли настрани всички тези глупави условни рефлексии, това, което остава, е чистата свобода. От този момент нататък ти имаш силата сам да решаваеш кое е добро и кое — лошо. Това е духовна чистота. По-висша морална сила, която е отговорна само пред себе си... Сега вече имах нужда от структура, върху която да упражня философията си.

— И как по-точно?

Джек кимна и продължи:

— Бях си създал репутацията на човек, който довежда нещата докрай. Получих предложение да работя за един човек, за когото бях чувал да говорят в Белен — местен бандит и бос на престъпния свят. Идеалната проверка на моята теория. Приех работата, която ми даваше достъп до тайното сърце на града. Само месец по-късно вече надзиравах контрабандните операции на този човек. Крадяха се стоки от всеки акостиран кораб, оръжие и амуниции от военните. Парите се сипеха върху мен, но аз живеях скромно в бунгало на брега. Можех да разполагам с всяко въобразимо земно удоволствие — алкохол, наркотици и какво ли още не. Престъплението събужда глад за тези греховни наслади в телата ни и потиска моралните задръжки. Угаждания. Експеси. Плът. Цикъл, който води до нови престъпления. Наблюдавах, без да вземам участие... При мен живееше необикновено красиво момиче, което един ден бях намерил на брега. Казваше се Рина и имаше смесена кръв — индианска и португалска. Майка ѝ беше проститутка, тя не познаваше баща си и не бе посещавала училище дори един ден в живота си. Никога не бях срещал такава като нея. Мила, обикновена, нелюбопитна. Имаше необикновената способност да ме кара да се смея. Беше ми интересна по един много особен начин: не можех да разбера как е възможно един човек да остава толкова невероятно и ужасяващо земен. Подобно на физическата ѝ красота, в невежеството ѝ имаше нещо толкова пълно и окончателно, че аз просто не можех да се откъсна от нея... Любехме се всяка нощ в продължение на шест месеца и аз започнах да се чувствам животински свързан с нея. Тогава осъзнах, че никога през живота си не съм бил по-близък с никой друг и определено не с жена. Една сутрин се събудих малко порано, останах загледан в нея и в един момент видях лицето ѝ в особена светлина. Това беше достатъчно да взема решение повече да не я виждам. Интимността между нас ми се стори клаустрофобична,

задушаваша и непоносима. Събрах малкото си багаж, тръгнах си и я оставих да спи в леглото ми. Същата нощ убих човек, опитал се да ме ограби в една тъмна уличка — просто му счупих врата и го оставих да лежи там, прекършен като плевел. По някакъв необясним начин двете събития — раздялата с Рина и убиването на онзи мъж — се свързаха в съзнанието ми: свобода на волята, нали се досещаш. Не бях убивал от години. Мисълта за убийство започна да заема все по-голяма част от мислите ми. Колко лесно бе да се направи, колко често го бях вършил в миналото, колко малко се бях притеснявал от това. Така малко по малко в главата ми се зароди идеята, че трябва да убия някой конкретен човек, съвсем преднамерено — някой, когото познавам — да го убия в качеството на експеримент. За да видя какво ще почувствам.

Дойл бавно и предпазливо пое дъх, надявайки се Джек да не забележи промяна в реакциите му. Само веднъж досега бе чувствал присъствието на някой толкова трескав и чужд човек, само веднъж. Джек постепенно бе навлязъл в територия, напълно погубила разсъдъка на брат му. Дали генетичната им обремененост не ги обричаше на един и същи край? Нима това зло се бе таяло в душата на Джек още от самото начало?

— Реших да убия мъжа, наел ме за свой помощник — Диего Монтес. Казвах му *Арахна* — „Паяка“. Монтес вече бе свикнал да се осланя на моята хитрост. Живееше като тъпо животно, съвсем малко различавайки се от кръвосмучеща твар, беше напълно корумпиран, плячкосваше от живота всичко, до което се докоснеше, продаваше женска плът, крадейки индиански момиченца от селата из вътрешността, предлагаше телата им, докато погрознееха, и тогава ги изхвърляше на улицата като непотребен боклук. Лицето му, хъркането на полипите в носа му, докато дишаше през уста, наркотиците и алкохолът, които поглъщаше без мярка, лакомията, с която ядеше — всичко това ме отвращаваше. Започнах да гледам на изпълнението на смъртната присъда, която бях произнесъл над него, като на върховен израз на свободата на моята воля... Една нощ се промъкнах в къщата му и прерязах гърлото му с бръснач както спеше. Нищо и никакво усилие — само прекъснах гласните му струни, за да не вика. Когато се събуди, притиснах го в леглото и загледах как животът напуска тялото му.

Джек изглеждаше като човек, разказващ история от книга, която е чел някога. Дойл не можеше да помръдне.

— Чувствах се напълно спокоен. Бях безжалостен като орел, понесъл плъх в ноктите си. Не усетих никакъв свещен дух или душа да излита от тялото и нямах чувството, че от небето ни наблюдават ангели. Не изпитвах и никакви угризения. Обхванало ме бе единствено пълното безразличие на джунглата. Но получих потвърждението, което търсех. Експериментът ми бе успял... С едно усложнение: имаше свидетел — жена, станала да се измие в съседната стая. Чух я да върви, точно когато се готвех да си тръгна. Беше Рина.

Дойл не успя да скрие изненадата си.

— Да, точно така — онова красиво и нелепо момиче, с което бях живял. Беше ужасена от престъплението, което ме бе видяла да извършвам. Вече беше станала проститутка — Монтеc я бе направил такава. Разплака се и ми разказа как е стигнала до това падение от отчаяние, след като съм я изоставил. Можех да убия и нея, без никакво усилие, тогава и на място, но ми се стори, че присъствието ѝ не е случайно... не беше възможно да е случайно, трябваше в него да има някакъв смисъл, който в крайна сметка щеше да се изясни. Но мисля, че решението ми бе повлияно в най-голяма степен от чувството на своеобразна нежност към нея. Оставих я да живее. Помогнах ѝ да избяга от къщата. Дори взехме решение да я взема със себе си, когато напусна страната — нещо, което смятах да сторя незабавно... Оказах се прав. Имаше смисъл в присъствието ѝ там. Два дни по-късно двайсет души, работещи за Диего Монтеc, ме заловиха, докато чаках да се кача на борда на кораб, отплаващ за Белиз. Рина трябваше да ме чака на кея, бях я оставил сама за около час, за да си купи шапка, а тя ме бе предала. Ясно бе, че изобщо не я интересувах. Но... нали разбираш? Това беше изява на свободата на волята от нейна страна! След като ще е принцип, той трябва да се отнася до всички, тук непоследователността е недопустима... Оковаха ме във вериги и ме хвърлиха в клетка — по-скоро яма, изкопана в глината на двора на затвора, която се затваряше отгоре със стоманени капаци. Но тъмнината, противно на надеждите им, изобщо не ме притесняваше. С тази разлика, че сега бях без вода и температурата през деня стигаше до петдесет градуса. Пазачите използваша дупката за клозет. Три дни изминаха, преди да ме повикат за разговор. Искаха признание — Рина

вече ме бе идентифицирала като убиец, но кой знае защо, те бяха решени да го чуят от устата ми... Когато решиха, че ямата достатъчно ме е размекнала, ме вкараха в стая, съвсем празна, с изключение на квадратен блок от бял мрамор в центъра. Беше изплескан с червени петна. В основата му имаше окови за ръцете и краката. Накараха ме да коленича пред блока и да сложа ръце върху повърхността му. Пазачите се редуваха да се качват върху блока и да се разхождат през ръцете ми. Скачаха върху тях. Някои танцуваха. Хвърляха тежки камъни. Чувах сухожилията ми да се късат с пукот, костите ми да пращят... можах да видя отблизо как буквално размазаха единия от пръстите ми на пихтия, така че сам не можех да го позная. Това продължи с часове. Наслаждавах се на работата си — бяха опитни и честни занаятчии. Осъзнах, че не възнамеряват да ме убият, докато не направя самопризнание — беше някакъв странен каприз от тяхна страна... Но аз не исках да им сътруднича... от една страна, болката някак оставаше в границите на поносимото, а от друга — малко по малко бях започнал да ценя своя свободен живот, не бях готов да се откажа толкова лесно от него, така че продължавах да твърдя, че съм невинен. Не знам дали си се замислял, но ръцете са много скъпи за тялото. Изтезанията, на които бях подложен, ме ядосаха извън всякаква мярка. Накрая се престорих, че припадам окончателно — дотогава все някак бяха ме връщали към живота — така че те свалиха оковите ми и ме изведоха от стаята... Първият убих с удар в основата на носа. Вторият се опита да извади револвера си, но аз го изхвърлих през прозореца и мигновено го последвах, преди другите да успеят да изстрелят дори един куршум. Тялото му смекчи приземяването ми. Зазвъняха аларми и няколко изстрела за малко не ме улучиха, но аз успях да изтичам до ъгъла на двора, където складираха провизиите. Изкачих се по няколко струпани варела и прескочих оградата... Затворът беше на полуостров, от трите страни заграден с океан. Успях да стигна до джунглата преди да преградят пътя към вътрешността. Не изгаряха от желание да ме преследват през нощта, така че колкото по-навътре навлизах, толкова по-голямо ставаше разстоянието помежду ни. Когато ниските храсти се състиха и станаха непроходими, аз поех към реката и заплувах с помощта на прилива навътре, срещу течението. С пукването на зората вече се намирах на много мили във вътрешността. Знаех, че никога няма да ме намерят. Едва сега болката започна да ме надвива, така че

започнах да събирам лековити растения — корени, кори... използвах основно зъбите си — от които се нуждаех, за да излекувам ръцете си и да притъпя болката. Знаех, че в този влажен въздух инфекцията настъпва страшно бързо. Не можех да поема риска да се върна в града, за да ида на лекар. От друга страна, моите приятели ен-агвас се намираха още по-нагоре срещу течението, но знаеха всичко необходимо, за да ме излекуват. Трябваша ми шест дни, но накрая стигнах до тях. Бях полумъртъв. Тресеше ме. Привиждаха ми се разни неща...

Джек постави ръцете си на масата, разпери останалите му пръсти и безстрастно се загледа в тях.

— Знахарят отрязва два от най-повредените ми пръсти. Спаси останалите, но аз не помня това. Събудих се след два дни. Ръцете ми бяха покрити с мехлем и превързани с компрес от листа. Не ми зададоха въпроси, а и аз нищо не им казах — за тях бруталността бе нещо съвсем обикновено в контактите им с външния свят. Изминаха два месеца, преди да мога отново да пътувам. Трима от тях ме откараха с кану надолу по течението. Бях предрешен като свещеник — това беше раждането на отец Дивайн. Планът предвиждаше да ме прекарат на север до Порто Сантана, откъдето щях да взема кораб за островите. Но първо имах работа в Белен... С помощта на приятели напълнихме дъното на един фургон с черен барут, откраднат от военен склад. После открих къде живее Рина. Работеше в публичен дом. Поради наркотиците външният ѝ вид вече не бе толкова привлекателен и нещастният ѝ живот бавно се носеше към тъжния и предвидим край. Изведох я оттам, завързах я за седалката на фургона и запуших устата ѝ с парцал. Не ѝ казах нито дума. Какво имаше да говорим? Нямаше място за думи. Погледнах я в очите, задържах погледа ѝ дълго и тя разбра... Когато падна нощта, подгонихме двете впрегнати мулета към затвора. Фургонът подскачаше зад тях. Пазачите видяха Рина и отключиха портала. Така и не забелязаха горящия фитил, умело скрит под пода на фургона, а сред хъркането ѝ никой не чу съскането му. Експлозията обаче се чу поне на петдесет мили.

Спаркс замълча. После тежко въздъхна. Под очите му имаше черни кръгове, сякаш беше гримиран. Долавяше ли се някакво съжаление в думите му? Не, Дойл не чуваше такова нещо — единственият шум в ушите му бяха ударите на подскачащото му сърце.

— На другата сутрин се качих на борда на кораба, както беше по план. Документите, които използвах, бяха на един човек умрял нагоре по реката — холандски бизнесмен на име Ян де Воорт. Историята ми беше, че се връщам у дома след нещастен случай, обезобразил ръцете ми. Поредният бял европейец, станал жертва на джунглата. Да продължавам ли нататък?

Дойл кимна. Не бе сигурен дали Спаркс ще пожелае да разочвърка тази рана още веднъж. „Само си дръж езика зад зъбите — предупреждаваше се той. — Помни, че оставиш ли пациента да бърбори, той често сам ще ти разкрие причината за своето заболяване.“ Той си доля в чашата, надявайки се Джек да не забележи колко силно треперят ръцете му.

— Не бързах особено и бавно се придвижвах на север от остров на остров: Кюрасао, Антигуа, Хиспаньола^[3]. Без определена крайна цел. Попивах с тялото си слънчевите лъчи. Възстановявах ръцете си, като ги заравях безброй пъти в горещ пясък. Изпих грамадно количество ром. Навсякъде, където спирах, завоювах и сърцето на някоя жена. Потеглях отново, щом ми доскучаеше, а това винаги ставаше скоро. Те така обожават да се грижат за мъж в такова състояние. Толкова са предсказуеми и толкова досадни. Не можех да понеса разочарованото им изражение, когато окончателно се убеждавах, че не ще притежават макар и малка част от мен... Един ден слязох в Ню Йорк. Онова, което в първоначалните ми намерения бе само кратка спирка, в крайна сметка се превърна в тригодишно странстване и смяна на една самоличност с друга. Какво щастие, че тук хората не са любопитни и не задават въпроси. Те винаги вярват на думите ти, особено ако можеш да ги подкрепиш с дела... Повече не извърших нито едно престъпление. Отново се превърнах в най-обикновен човек. Прекарах шест месеца в Алеганските планини, после бях коняр в една конюшня във Филадельфия. В продължение на цяла година карах дилижанс през долината Охайо — по същия маршрут, по който пътуваме сега. Бях докер на кораб по Мисисипи. Един ден не можах да стана от леглото. Погледнах се в огледалото и не се познах. Умората в душата ми неусетно бе плъзнала и по лицето, беше проникнала във всяка клетка от тялото ми — някаква болест, за която нямаше име. Ръцете ме боляха непрестанно, болката ставаше все по-силна, почти непоносима. Мъчително бавно се добрах обратно до Ню

Йорк. Благодарение на скромния ми начин на живот бях спестил доста пари... Със смъртта на брат ми моят живот бе загубил смисъла си. Не знаех защо трябва да живея, не ми идваше наум никаква достатъчно основателна причина да продължавам. Изобщо не ми минаваше през ума мисълта, че и той може да е оживял. Вече нямах и най-малка идея защо съм оставен да живея. Животът не ме интересуваше. Бях докоснал дъното на ямата, която сам си бях изкопал... Един ден излязох да се поразходя из квартала, където бяхме онзи ден — долната част на Ийст Сайд. Беше месец март. Въздухът бе чист и опияняващ. Видях един китаец на улицата. Висок и съсухрен. Той улови погледа ми, докато се насочвах към него. Може би разпозна нещо в мен — някакъв очевиден за него и невидим за останалите глад. Когато го наближих, той вдигна ръка с дланта към мен — пръстите му бяха странни, изкривени, раздути във върховете, като обърнати наопаки кегли... Между тях държеше малко пликче от станиол с размерите на сребърен долар. Не ме погледна и не пророни нито дума, когато спрях до него. Само свали ръка, обърна се и влезе през една врата. Последвах го, минахме по тясна уличка и слязохме по някакво стълбище. Евтин хартиен червен фенер се поклащаше от вятъра пред една врата. Влязохме вътре... по тухлените стени беше избила влага, на пода се търкаляха вмирисани дюшеци, а връз тях бавно като водорасли във вода се извиваха някакви тела. Китаецът разопакова пликчето и натъпка съдържанието му в дълга черна дървена лула. Попита ме за пари. Дадох му някаква сума. Изобщо не ме погледна в лицето. Показа ми един от дюшеците. Подаде ми лулата с изкривените си ръце...

— Опиум.

Джек кимна. Вече не гледаше Дойл в очите.

— Отказах се от спринцовката след падането — това беше част от прераждането ми, част от ада, който изживях в онази пещера, когато тялото ми забрави за онзи глад. Отказах се и устоях. Дори докато живеях в Белен, където с това се занимавах всички и възможностите изобилстваха. Не го направих дори веднъж.

Дойл не се обади, но си помисли: „След всичко, което ми каза, защо толкова държи да повярвам, че ми казва истината за това?“.

— Лулата изгони болката в ръцете ми. Запълни празнотата, която ме разяждаше отвътре. Даде ми топлина, някакво чувство, нещо...

— Не е необходимо да ми обясняваш.

— ... лулата се превърна в моя свят, а светът ми се затвори в онази стая. И така три години. Най-прекрасното чувство е когато почувстваш глада и единственото, което трябва да направиш, е да запалиш кибритената клечка. Лекотата, с която това е възможно. Фактът, че винаги ти е подръка. Ако преди бях познал тъмнината, сега бях пропаднал до центъра на Земята. Онзи китаец държеше в леглата нефритови статуетки на богове и демони. Хващаш една от тях в ръцете си след лулата и се втрещаваш в нея... усещаш как студеният ѝ блясък прониква дълбоко в теб, усещаш кристални вихрушки да разрешават най-големите мистерии. Понасяш се към места, до които не си се докосвал и в сънищата си. Времето престава да съществува, има го само настоящето, само този момент. Получих от онази лула повече любов, отколкото някое човешко същество някога ми е давало. Това бяха най-щастливите моменти в живота ми.

— Но това е фалшиво... щастие. Не е истинско — възрази Дойл, който за пръв път от началото на разговора не бе в състояние да потисне обхваналата го възбуда.

— Кой би могъл да каже това? Нали всичко на този свят е възприятия...

— Глупости!... Това е халюцинация, индуцирана от наркотика, и следователно изобщо не е естествено състояние. Не се опитвай да ме убедиш, че чак толкова си се отдалечил от здравия разум.

— Бог да те благослови, Дойл — ти си толкова последователен. Човек винаги може да разчита да го ободриш с фраза от рода на „човек е роден добър“ и така нататък...

Сега вече Дойл не можеше повече да се сдържа.

— А ти защо ми говориш по този начин? Какво зло съм ти причинил аз някога? Всичко това си го сторил сам на себе си.

Спаркс се извърна едва забележимо. Гримаса ли беше това или доволна усмивка?

— Е, значи най-сетне добави и опиум към трудовата си характеристика! Браво, Джек, опасявах се, че ще си спестиш това. И какво е следващото в твоя списък? Изнасилване? Педофилия? Или тези двете си ги отметнал с онова бразилско момиченце? Безжалостното убийство вече е факт... ще бъде жалко, ако пропилиеш малко от запасите си свободна воля. След като си превърнал това в свой *modus*

operands^[4], следва ли да се лишаваш от нещо? По начина, по който играеш играта, всичко е оправдано.

— Не мога да схвана какво точно те засяга толкова дълбоко: моите престъпления или тяхната така наречена неморалност?

— Да можеше нещата така ясно да се разделят... Ще ти кажа: става дума за безгрижното презрение, с което така леко отхвърляш усилията на онези, които наричаш „обикновени хорица“, да живеят живот, който поне привидно е почтен; това, че „откриваш“ как живеят хората, сякаш наблюдаваш мравки в мравуняк. А кой ти дава правото да произнасяш подобни присъди? Къде е онази добродетел, която те възнася при боговете? Мислиш си, че преживените страдания те изваждат от числото на онези, които могат да бъдат съдени? Ще ти кажа само, че всички страдаме, но никой не е освободен от задължението да се подчинява на закона. Да не би да смяташ, че стоиш над последиците за онова, което си сторил?

— Далеч съм от тази мисъл.

— Ще ти кажа в лицето, Джек Спаркс, че ми изглеждаш ненормален и че си заплах за всеки, с когото се срещнеш, без да изключвам себе си. Истината е, че си поел по пътя, по който брат ти престана да бъде човешко същество по толкова катастрофален начин. Да не би това да е била амбицията ти през цялото време?

— Не... — Джек не можеше да го погледне.

— Сега ще вляза в спор с теб. През последните десет години аз построих живот за себе си. Постигнах го с целеустременост и тежък труд и, да, представи си само: с подчинение на стандартите на социалния ред. Без този обвързващ договор всеки ще може да си доставя удоволствия, съобразявайки се със собствената си гъвкава система от морални принципи, което е равносилно на разцвет на отявлена диващина и на установяване на цивилизация, не по-развита от тази на чакалите. Едно време мислех, че си добър човек... не, вярвах, че си велик човек. За нищо друго не мечтаех така силно, както да приличам на теб. Смаян съм. Смаян и горчиво разочарован. Ако ти си доказателството какво би се получило, когато живееш наопаки на другите... е, благодаря на Бога, че има такова нещо като човешко общество и още веднъж му благодаря, че е създал човешките закони. Загърбиш ли ги, това вече е неппростимо!

Джек бавно се завъртя на седалката и вдигна поглед към Дойл. Бледото му лице беше мъртвешки бяло, белегът през челюстта му аленееше и пулсираше от напрежение и отчаяние. Устата му беше полуотворена, очите му бяха дълбоко хлътнали в очните кухини.

— Никога не съм твърдял, че няма последици — прошепна той дрезгаво. — Всъщност аз описвах само последиците.

— В такъв случай нека изясним нещо. За какво ми разказа всичко това: търсиш съчувствие или се надяваш на одобрение?

— Не...

— Защото, ако разчиташ на опрощение, ще ти кажа, че нито разполагам с властта, нито съм склонен да ти го дам.

— Не, не... Мислех... надявах се на нещо... — Гърдите на Джек тежко се повдигаха от напирещите в него емоции, лицето му бе изкривено от болка. — На нещо близко до разбиране. От теб — единствен измежду всички. Мислех, че... ще можеш да ме разбереш. — Джек дълбоко пое въздух и изхлипа: — Не знам... кой съм... Не знам как... как да продължа да живея...

Дойл смаяно наблюдаваше пълното разпадане на човека пред себе си: ръцете му спазматично стискаха и пускаха тъканта на седалките; от почервенелите му очи се стичаха сълзи; той за миг се изправи втвърден като прът, после се сгъна, сякаш гръбнакът му се бе разтопил.

— Срам ме е... много ме е срам... от нещата, които съм сторил... от онова, в което се превърнах. Като *него*. Прав си: *като него*. — Дойл с изумление разбра, че Джек се мрази с омраза много по-силна от тази, която някой би могъл да изпитва към него. — Трябваше да умра, преди всичко това да се случи, трябваше да събера смелостта да сложа край, но... не можах... не можах...

Думите му си пробиваха път през риданията:

— Трябваше да разрежа вените си... да ухапя дулото на револвера... но ме беше страх да свърша така. Не можех... страх ме беше да умра... да пропадна в празнота... по-голяма и от тази, в която живеех. Този страх... само заради него съм жив... По-лош съм и от страхливец... от животно... Боже... Боже, помогни ми, моля те, Боже...

Джек се преви и се разплака с такава сила, че сърцето на Дойл щеше да се пръсне. Хълцаше и стенеше и постепенно гневът на Дойл

изчезна, той почувства безкрайно съжаление към този човек и си спомни всичко добро, което бе видял в него. Посегна да го докосне, макар Джек да изглеждаше безутешен.

— Джек, недей... Не, Джек...

Когато Дойл най-сетне намери ръката му и я стисна, Джек се напрегна, явно неспособен да понесе още утеха, защото срамът му беше по-голям и от болката. Риданията му заглъхнаха, сякаш понесени от отлив. Той изтръгна ръката си, изправи се, обърна се към стената и скри лице в шепите си. Гърбът му продължаваше да се тресе, докато той търсеше сили да се овладее.

— Прости ми — прошепна той. — Моля те, прости ми!

— Всичко е наред.

Джек поклати глава, после ненадейно отвори вратата и изхвъркна от стаята, без да показва лицето си, без дори да поглежда назад. Дойл незабавно излезе след него в коридора, но Спаркс вече го нямаше и там.

---

[1] Древната религия на Япония, в която имало много богове, олицетворяващи различни части на природата и в която специално място заемали мъртвите. — Б.пр. ↑

[2] Днес Мануш — град на мястото, където Рио Негро се влива в Амазонка. — Б.пр. ↑

[3] Днес Хаити. — Б.пр. ↑

[4] Начин на действие (лат.). — Б.пр. ↑

10.

Равинът, изглежда, се бе почувствал зле някъде между Финикс и Уикънбърг, защото около половин час след като старецът бе излязъл уж за да се поразтъпче, във вагона бе дошъл един от носачите и тихо бе помолил Айлин да го последва. Тя се бе върнала след няколко минути и бе поискала бутилка алкохол — Бендиго отказа да ѝ даде своята — после пак бе излязла, без да забравя и несесера си — господи, беше ли възможно някога жена да забрави това?

Когато слязоха от влака на гарата в Уикънбърг, Айлин настоя лично да се погрижи за равни Стърн и предупреди останалите в трупата да не се приближават, понеже не било изключено болестта, свалила стария равин, да се окаже силно заразна — няколко думи, достатъчни за всеки артист, за да се измете на здравословно разстояние.

Бендиго видя Айлин и някакъв висок слаб мъж в лошо ушит официален черен костюм да помагат на равни Стърн да слезе по стълбите от товарния вагон, където явно бе „почивал“ след онова, което му се бе случило.

Стърн вървеше бавно, с вдървени крака, прегънат на две, почти увиснал в ръцете им, все още с шапка на главата и полузагърнат в одеяло въпреки жестоката обедна горещина; дългата му бяла брада стърчеше над одеялото. Айлин и високият доброволец — доктор, оказал се на влака, според думите на Айлин, макар че ако бе доктор, то къде беше чантата му? — съпроводи равина до сградата на гарата и го сложиха да легне на кушетката в малката стаичка на касата. Нещо в доктора и в костюма, в който бе облечен, се стори познато на Бендиго, но мислите му се насочиха към административните му грижи преди подсъзнанието да му подсказва какво точно.

Започнаха да разтоварват реквизит и костюми от влака на покритите фургони, които Раймър нае от местната транспортна фирма за последната отсечка от пътуването им — шейсетина мили труднопроходим път. Беше предвидено да нощуват в малка междинна станция с милото име „Каньон на черепа“. Айлин с лекота спечели

спора с Бендиго дали рави Стърн да продължи с тях: да, Джейкъб се чувствал достатъчно добре, за да пътува, и, не, ако Бендиго откажел да го вземе, тогава и тя щяла да остане в Уикънбърг. Щом нещата опираха до това дали тя ще вземе, или не участие в представленията в Новото село или Щастливата махала, или както и да наричаха онова място, Бендиго бе съгласен с всичко. Дубльорката ѝ беше тъпа леля, която в никакъв случай не можеше да издържи и половината пиеса, без да изпадне в нервна криза, и понеже турнето им приближаваше края си, Бендиго дори не искаше да мисли за парите, които би трябвало да плати, за да намери заместничка на своята примадона.

Ах, тези актриси! От всичко могат да направят мелодрама! Едно фатално привличане, нанесло удара си с неумолимостта на жълта треска, пустинна катастрофа или както и да се наричаше мистериозната болест, поразила равина. Никога вече, закле се Раймър, никога от сега нататък той нямаше да се остави на милостта на женските измислици. И още по-малко бе склонен да се изложи на подобна опасност, след като се върнеше в Ню Йорк и покореше Бродуей... Опа-а, каква идея!

Защо да не намери някое сладко момченце, което да изиграе Офелия... ами, да! Та нали са го правили още по времето на Шекспир: всички главни женски роли са били играни от момчета! Точно така — възкресяване на една славна традиция! Да не би да е невъзможно мъж да изиграе Гертруда, че и всички останали женски роли? Защо не се отърве веднъж и завинаги от всички тези само създаващи проблеми женоря? Първо, спасяване от неприятностите, и, второ, критиците ще му изръкопляскат, станали на крака, за реверанса към класиката!

Гениална идея, Бендиго! Видя ли? Даже неприятностите те вдъхновяват!

Но Айлин постави още едно непоносимо изискване: рави Стърн трябвало да бъде превозен в частен фургон! И съвсем логично обясни, че се налагало да бъде под карантина. Засега никой от останалите артисти не бил показал опасни симптоми, слава богу, но готов ли бил Бендиго да поеме риска цялата трупа да се зарази? Хубаво, съгласи се Бендиго, скръцвайки със зъби, и без това скоро ще се отърва от теб, досадна курво!

В резултат, когато състоящият се пет фургона керван, теглен от мулета, напусна чертите на Уикънбърг, „лазаретът“ пътуваше в

ариергард, на безопасно разстояние от останалите. В него бяха равинът и Айлин, въодушевена от новата си роля на Флоранс Найтингейл^[1]. В мига, в който напуснаха града, високият слаб доктор — който по някакво съвпадение също трябваше да пътува за Новия град и който всъщност караше техния фургон — надникна зад завесата към медсестрата и нейния пациент.

— Извинявам се, че толкова силно се друсаме — каза той, — но надявам се не отдавате това на способностите ми на кочияш, колкото и малки да са те. Мисля, че тук, в Аризона, се отнасят с неоправдано пренебрежение към асфалта.

— Справяш се отлично, Джейкъб — успокой го Айлин.

— Какво ще кажеш за костюма ми? Как така никой от колегите ти не го позна?

— Комплектувах го с части от три различни театрални костюма, които няма да използваме в предстоящата продукция, а и мисля, че ако някой се бе усъмнил в нещо, досега щеше да го е споделил с някого.

— Надявам се никой да не се разболее — продължи Джейкъб. — Защото ако се наложи действително да играя ролята на лекар, доста хора ще се удивят на ограничените ми познания в областта на медицината.

— В случай че някой изобщо се поинтересува, ще им кажа, че съм се объркала и че ти всъщност си конски доктор.

— Добре, конете поне не могат да влязат в спор с мен. Но боже опази, ако и някой от тях се разболее. Сигурен съм, че ще се объркам откъм кой край да го погледна най-напред.

Тя отиде в задния край на фургона, свали шапката на Джейкъб от главата на ранения и избърса челото му с влажна кърпа. Каназучи я погледна със странните си матови очи и каза:

— Благодаря.

— Надявам се брадата да не ви задушава — извини се тя. — Страхувам се, че използвах малко повече лепило, за да я закрепя, но не можехме да рискуваме да се размекне от слънцето и да падне в неудобен момент, нали разбирате?

Каназучи поклати глава. Ръката му напипа Косата под дългото черно палто, в което беше облечен. Той затвори очи и остави друсането на фургона да го отнесе към медитация. Сега имаше нужда само от сън — раната бе почистена и превързана, без видими симптоми на

инфекция. Сухият пустинен въздух му беше приятен. За останалото той се доверяваше на мъдростта на организма си.

Айлин видя, че японецът се унася. Все още се опитваше да осмисли онова, което той и Джейкъб ѝ бяха разказали: откраднатите книги, повтарящите се сънища за някаква кула в пустинята, обезпокоително подобна, ако можеше да се вярва на слуховете, на тази, която уж била издигната в града, към който пътуваха. Когато японецът заспа, тя седна до Джейкъб на капрата.

Той дръпна окуражително юздите и извика:

— Вие сте най-чудесните мулета, които съм виждал, и се справяте отлично с работата си. Не мога да ви опиша колко доволен съм от вас.

— Как се справяш? — попита го тя.

— Великолепно! Да караш фургон е нищо работа: дръпваш лявата юзда, те завиват наляво, дръпваш дясната — надясно — обясни Джейкъб и се облегна на нея. — Ти си първият човек, пред когото го признавам, но аз винаги тайно съм си мечтал да бъда каубой.

— Ще опазя тайната ти — успокои го тя.

Джейкъб прекара ръка по гладко обръснатото си лице, изглеждащо поне петнайсет години по-младо след махането на старозаветните бакенбарди, които Айлин грижливо бе залепила на Каназучи.

— Не съм бил без брада от младини. Пуснах си я на шестнайсет години — нали разбираш, това беше задължителна част от религиозната ми подготовка. Забранено ни е да опираме бръснач до кожата си — смята се, че това силно напомня за езическите ритуали, свързани с проливане на кръв.

— Да благодарим на небесата, че не се поряза.

— По-скоро да им благодарим, че не се наложи да се бръсна в този друсач фургон, защото не искам да си мисля как щях да изглеждам тогава.

— Изглеждаш много симпатичен, Джейкъб. Толкова си красив, че не изключвам след теб през пустинята да се втурне цяла глутница жени.

— Наистина ли? — Той се позамисли над думите ѝ. — Би било интересно изживяване. Кажете ми, как е нашият пациент?

— Почива си.

— Добре. Какво чудесно усещане — да чувстваш въздуха върху кожата си! Всъщност, по-скоро се чувствам гол като новородено бебе. Честно казано, ако се погледна в огледалото, едва ли ще позная лицето си.

Твоето е, помисли си тя. Само твоето, скъпи приятелю.

Мулетата позабавиха ход, явно очаквайки някакви напътствия от юздите.

— Хайде, дей! Мисля, че така се казва, нали? Дей, милички. Дей, кранти. Дей!

Специалният бърз влак, на който пътуваха Кожения Франк и дружината доброволци, стигна в Уикънбърг едва след залез-слънце. Различни формалности от процедурен характер, свързани главно с това кой да бъде машинист на влака, ги забавиха във Финикс с цели четири скъпоценни часа. Благодарение на съблазнителната награда от пет хиляди долара, докато пътуваха из Аризона, групата на преследвачите нарасна на близо четиридесет души и към нея продължаваха да се присламчват възмутени защитници на реда. Не стига това, ами и няколко журналисти се лепнаха за тях като кучешки косми към парцал за забърсване на пода. В резултат простата задача да се разпита персоналът на гара Уикънбърг се превърна в нещо като вавилонското стълпотворение: всички доброволци и журналисти се заеха със собствени разследвания и това продължи, докато Франк не извади полуавтоматичната си карабина „Хенри“ и не стреля във въздуха, за да ги усмири.

Оказа се, че никой от работещите на гарата не бе забелязвал китаец да слиза от влака, пристигнал с „Предпоследната театрална трупа“, но той все още стоеше на мястото си и макар някой да се бе опитал да заличи следите, Франк намери доста кръв на пода на товарния вагон. Това доказателство беше достатъчно, за да продължат преследването нататък, и предостатъчно, за да възпламени ентузиазма на глутницата аматьори, които изгаряха от нетърпение да се понесат на коне към Каньона на черепа, където трупата трябваше да отседне за нощувка.

Вслушвайки се в съвета на Франк, преследвачите се въздържаха да телеграфират до пощата в Каньона на черепа, за да не събудят

вредни идеи в нечия глава. Оказа се лесно да убеди спътниците си в необходимостта да действат по-предпазливо: ако Главореза — един ежедневник във Финикс бе лепнал това хвърлящо се на око прозвище на китаеца убиец — бе толкова наблизил, потерята несъмнено би желала цялата слава за залавянето му да бъде нейна и само нейна. Така че след като позираха за няколко възвеличаващи ги снимки, накичени с оръжие и патрондаши, сякаш бяха армията на Панчо Виля, доброволците от хайката се оттеглиха в единствената кръчма на Уикънбърг с намерения за сериозно запиване.

Скоро дискусията в „Маккини“ стигна до общото заключение, че само актьорите са дали убежище на беглеца убиец. Ясно като две и две четири. Можеш ли да имаш доверие на артист? Отговорът е „не“ и всеки го знае, а ако не го знае, то поне го чувства — особено след като Джон Уилкс Бут застреля президента Линкълн, факт, който почти всички от тези доморасли защитници на правдата бяха чували още като деца. Артистите са си лъжци по професия, а пътуващите артисти са най-лошите — бандити, които не знаят друго, освен да крадат и курваруват. Видиш ли ги, заключвай дъщерята и сребърните прибори за хранене. Трябва да има закон срещу тях... и така нататък.

На много места *имало* такъв закон, хвърли светлина по въпроса в този момент шерифът Томи Бътърфийлд, намесвайки се по обичайния за него педантичен и акуратен начин: при пристигането си актьорите трябвало да уведомяват местната полиция за плановете си. Не, не в Аризона, но тази практика съществувала на много други места.

И за какво плащаме на онези, които сме избрали, ако не за това да ни защитават от тези върлуващи банди на актьори — главорези, възропта с тъничкия си гласец друг защитник на гражданските свободи, поставяйки началото на разгорещен спор, в който се противопоставяха граждани на депутати. Потеклата още във влака тъничка струйка уиски сега шурна като река Колорадо, удавяйки всяка надежда хайката да поднови преследването същата нощ.

Кожения Франк, който си бе забранил да изпада в настроения за запои, а и характерът му бе такъв, че не обичаше да спори, осъзна, че ще минат часове преди бурята, надигнала се в кръчмата, да премине, така че в самия ѝ разгар тихичко се измъкна през вратата.

Самата идея да препуска нощем с тези некадърници не му допаднаше — те сигурно щяха да минат като на парад няколко пъти из

града. Нито пък гледаше с нетърпение на възможността да язди до тях през деня, когато слънцето превръщаше тези места в преддверие на ада. А и единственото, в което тези шкембелии бяха показали безспорен талант, бе способността да измъкват пари от джобовете на обикновените хорица. За тях преследването на престъпници из дивата пустош не беше дори хоби.

Франк запали цигара, огледа се и с изненада осъзна, че е сам за пръв път, откакто бяха отключили вратата на килията му. Улиците пустееха — без съмнение всяка жива душа се бе натикала в кръчмата, за да си начеше езика. Хайката бе натоварила конете си на влака още във Финикс и сега неговият отпочинал дорест жребец чакаше оседлан в конюшната само на петдесетина метра. През тялото му премина дива тръпка: дали това не бе най-удобният момент да запраши към Мексико?

И тогава в главата му прозвуча трезвият глас на Моли: „Овладей се, Франки, защото оттук до границата може да се случат стотици издънки, и разбери, че цял живот си страдал заради това си твърдоглаво късогледство. Ако тези смотаняци те подгонят с всичките си оръжия, ще те надупчат като хармоника. Защо не си зададеш, миличък, въпроса: коя карта е най-умно да изиграя сега?“.

Франк знаеше, че единственият сигурен начин да остане извън затвора е да представи мъртъв китаец, и че ако онзи китаец, който сега се спотайва в Каньона на черепа, е ранен и опасен, шансовете му да го залови са сто процента по-големи, ако се опита да стори това сам, отколкото като част от този пътуващ цирк. Имаше нужда от един-единствен точен изстрел. Дори да се окажеше, че е улучил друг китаец, въпросите щяха да бъдат по-малко, ако се върнеше с труп, а не със заподозрян. Кой ли щеше да разбере?

Решеше ли да прави нещо, Франк нямаше спиране. Можеше да се добере до онова място на кон дори да спеше. Небето беше чисто, по-късно щеше да изгрее и луна, напълно възможно бе да стигне там преди артистите да отпътуват на сутринта от Каньона на черепа.

Преди да тръгне, той забодя на вратата на конюшната една бележка:

Тръгвам напред, за да разузная. Среща при Каньона на черепа утре сутрин. Ще телеграфирам, ако настъпят промени в плана.

Искрено ваш,

Кожения Франк

Чикаго, Илинойс

Щом слязоха от влака на „Юнион Стейшън“, майор Пепърман настоя лично да разведе Дойл и Инес из Чикаго. Оказа се, че той бил роден и израсъл в града, така че сега се надуваше от гордостта на син, завърнал се в родното си място. Майорът се бе зарекъл пред себе си, че или ще изтръгне дума на одобрение от тези... тези непонятно свенливи „пакетчета чай“, както наричаше англичаните дълбоко в себе си, или ще признае, че е загубил хватката си на импресарио — при това един от най-преуспяващите в Америка.

Ударението в обясненията му обаче — за кой ли път, при това? — падаше на размерите. Ето онова там е Универсалният магазин на Маршал Фийлд: *тринайсет акра застроена площ!* От другата страна е Рилайнс Билдинг: *петнайсет извисяващи се в небето етажа от блестящо стъкло!* А това пък е фабриката за дъвка „Ригли“: *най-популярната дъвка в света (Я опитайте една опаковка „Плодова“, това беше хитът на изложението!)*. Когато се добраха до хотела („Палмър Хаус“: *най-големият хотел между Ню Йорк и Сан Франциско!*), въпреки добрите му намерения ентусиазмът на майора напълно беше притъпил способността на братята да възприемат каквото и да е.

Спазвайки договореността от влака, Спаркс, Стърн и Престо наеха стаи в един по-малък хотел зад ъгъла и повериха жеронския „Зохар“ на хотелския сейф. През няколкото секунди, когато останаха сами на гарата, преди да се разделят, нито Дойл, нито Спаркс отвориха дума за случилото се снощи. Дойл се разкъсваше между притеснението от това, че бе изслушал ужасните признания на Джек и че бе реагирал неадекватно хладно. Какво можеше да направи, за да

разчупи патовата ситуация? Спаркс явно все още изпитваше срам, защото още не го бе погледнал в очите.

През деня, докато братя Дойл се занимаваха със задълженията си по време на обиколката, останалите трима посетиха храма на рави Айзък Ейбрахам Брахман и докладваха на братята за наученото същата вечер пред камината в апартамента на Артър в „Палмър Хаус“. Разказваха основно Лайънъл и Престо, а Джек седеше настрани мълчалив и необщителен.

Рави Брахман повече не се бе чувал с Джейкъб Стърн. Нито можеше да им помогне с никакви наблюдения върху поведението на Джейкъб, които биха подсказали накъде може да е тръгнал. Самият той изглеждал достатъчно бодър, макар и малко завеян, както би могло да се очаква от човек, чиито мисли по-лесно се концентрират върху абстрактното, отколкото върху физическата реалност. Той обаче не скрил тревогата си от кражбата на тикунейския „Зохар“, макар че и за нея Брахман също не могъл да съобщи нищо окуражително. Следствието се водело от полицията, за която най-доброто, което можело да се каже, било, че декларирала решимостта си да изпълни своите задължения по отношение загубата на една толкова рядка вещ... е, виж, ако ставало дума за расов кон или за античен стенен часовник с кукувица, това можело да ги накара да се размърдат, но те явно още не можели да проумеят каква е стойността на не много известен религиозен манускрипт, при това нехристиянски.

Фактите били оскъдни. Тикунейският „Зохар“ просто изчезнал: предната нощ го имало, Брахман го изучавал и после го заключил в един шкаф в библиотеката на храма, а на сутринта вече го нямало. Никакви следи, никакви опити за взлом — ключалката била отворена съвсем чисто. Работа на истински професионалист. Петимата решиха засега да не обременяват рави Брахман — крехък човечец на седемдесет и пет години — с информация за Ханзейската лига, както и да не му казват за другите изчезнали свещени книги. Равинът доста се зарадвал като чул, че жеронският „Зохар“ е в техни ръце.

Следващо разочарование: равинът изобщо не могъл да си спомни каквото и да било висок разчорлен евангелистки проповедник, взел участие в Парламента на религиите. Там имало над четиристотин свещенослужители, надошли от целия свят, освен това вече била изминала цяла година, така че за човек на неговата възраст и с неговата

все по-често отказваща памет било невъзможно да се очаква да отдели едно лице от тълпата. Бил готов да се порови из записките си, за да види дали няма да намери нещо полезно, но това щяло да му отнеме един ден.

Разговорът се развивал, без да стане дума за нещо по-особено до момента, когато Престо попитал дали при Брахман не са идвали някакви необикновени посетители в дните преди кражбата. Не, не в дните преди кражбата, казал им той, но нещо странно наистина се било случило: днес сутринта дошъл да го види колекционер на редки религиозни ръкописи — немски бизнесмен, мил човек, рус, висок, добре изглеждащ — пожелал да изкаже съчувствието си по повод открадването на тикунейския „Зохар“. След като разменили няколко общи приказки, мъжът споменал, че неотдавна закупил в Ню Йорк рядка религиозна книга и се поинтересувал дали ако я донесе, равинът ще бъде така добър да провери нейната автентичност.

Макар мъжът да изглеждал олицетворение на ненатрапчивото приятелство, някакъв инстинкт посъветвал рави Брахман да внимава какво говори. Как бил научил този тип за кражбата на тикунейския „Зохар“? Само няколко души извън храма знаели за нея, а пресата така и не надушила нищо.

Не, казал Брахман, съжалявам, но зрението ми непоправимо отслабна. Смятам, че ще ми бъде невъзможно да окажа помощ по въпрос, свързан с оценката на толкова рядка вещ. После споменал, че има приятел, който би свършил тази работа, но той пък бил заминал за някъде. Побъбрили още малко на съвсем невинни теми, а накрая, преди да си тръгне, мъжът му оставил визитната си картичка и го помолил да бъде така добър и да му се обади, когато приятелят му се прибере.

И Престо извади като фокусник копие от същата картичка, която им бе показал още в Ню Йорк: Фредерик Шуорцкърк — все същият живущ в Чикаго колекционер, който бе пресичал пътя на Престо и преди.

Значи уловката със „Зохар“ бе сработила, заключи Дойл. Човекът е намерил книгата, но явно има известни съмнения. Ако адресът на картичката е истински, офисът му би следвало да се намира на един хвърлей от „Палмър Хаус“. Те взеха решение това да бъде и следващата им спирка, без да подозират важността на една от

последниците от това решение — никой не ѝ обърна внимание в този момент: прекият път за офиса минаваше покрай Водната кула на Чикаго авеню.

През целия ден Гласовете в главата на Данте Скръгс го уверяваха, че тази нощ късметът му ще проработи. Кучката индианка бе прекарала цялата седмица в стоене пред проклетата Водна кула — буквално от изгрев до залез. Едва когато почнеш да се смрачава, тя си тръгваше за пансиона. Не се бе и опитала да си търси някаква работа, не се бе отбила макар и на шега в някой магазин — абсолютно неестествено поведение за една жена. Стигнаше ли пред Кулата, тя се заковаваше на едно място и започваше да разглежда минаващите хора. Единственото, което си позволяваше, бе веднъж на час да се разходи от единия край на сградата до другия, но оставаше сред тълпата и не му даваше макар и минимален шанс да направи своя ход. Имаше моменти, в които Данте се питаше дали по някакъв начин не е разбрала, че я следи: индианците имаха буквално животински нюх за тези неща.

Чувството на безсилие, което изпитваше, започваше да напират в него като пара в котела на локомотив: беше ли възможно точно той да се натъкне на някаква побъркана? Въпросът далеч не бе риторичен: ако кучката бе луда, това убиваше интереса в него — тя не би била първа категория. Дали не трябваше да премисли и да се откаже? Но тази сутрин Гласовете звучаха толкова уверено... Не, той определено имаше чувството, че ще стане нещо изключително: никога преди Гласовете не го бяха насочвали с такава сила.

И ето: нощта бе паднала и фенерджиите бяха запалили уличните лампи, а тя все още стоеше пред Водната кула. Данте просто не знаеше, че и индианците чуват свои гласове — гласовете на своите предци — и точно те тази вечер я бяха посъветвали да изчака и след като се стъмни. Когато улиците започнаха да опустяват, тя се премести под газовата лампа непосредствено пред входа на Кулата. Стана седем и трийсет, после осем. Наближаваше часът на Зелената река. Данте я наблюдаваше от другата страна на улицата, без тя да може да го види, а възбудата и очакването в него наближаваха кулминацията. Беше бръкнал дълбоко в джобовете на панталоните си: едната му ръка стискаше малкия Данте, а другата — ножа.

Както винаги досега, насочил цялото си внимание към бъдещата жертва, Данте не забелязваше, че на свой ред е следен, този път от висок рус мъж в скъп костюм, седнал във фойтон в горния край на улицата. Той не откъсваше поглед от Данте Скръгс.

Над града заехтя камбанен звън, обявяващ, че е станало девет часът. Когато заглъхна и последният удар, жената явно реши, че е изчерпала лимита си от време. Раменете ѝ увиснаха разочаровано и тя бавно се обърна, за да си върви. Данте се надигна: може би това е моментът? Трябваше му само още един мъничък знак...

Задаващият се по улицата мъж изпусна вестника си. Да, това беше — Гласовете бяха дали заповедта си.

Данте отвъртя капачката на малката бутилка хлороформ в джоба си, изтръска от течността в носната си кърпичка, зави обратно капачката, мушна ръката с кърпичката във външния джоб на палтото си и излезе от скривалището си, за да пресече улицата. Ако тя тръгнеше по познатия му път за пансиона, първият ѝ завой наляво щеше да я изведе в малка странична улица със складове, където лампите бяха малко и нарядко, а една от тях даже не работеше вече трети ден след като Данте предвидливо бе прекъснал захранващата я с газ тръба. Няколко крачки след неработещата лампа се намираще пресечката с тъмна уличка. Това бе мястото, което бе избрал за нападението.

Да, тя наистина зави. Той ускори ход на двайсетина метра зад нея. Меките подметки на обувките му не издаваха никакъв звук. Вървеше със скорост, която трябваше да го изравни с нея в момента, в който тя навлезеше в тъмната зона, защото не искаше да я предупреждава с някакво затичване в последния момент. Тя вървеше навела глава, без да обръща внимание какво става край нея. Идеално. През крайниците на Данте сякаш течеше ток, юмруците му бяха свити в джобовете, той усещаше как тялото му се сгрява за предстоящото. Още десет метра. Живееше именно за тези моменти — понякога те се оказваха по-приятни от онова, което следваше. Възможно ли бе някой мъж да се е чувствал някога по-жив от него?

Кучката скуо не се обърна и така и не го видя, когато той я настигна. В секундата, в която тя се озова в тъмното, той извади кърпичката от джоба си, пресегна се, сложи дясната си ръка пред устата ѝ, а с лявата я сграбчи за косата на тила и силно я натисна

напред, така че последвалото ѝ ахване да напълни дробовите ѝ с парите на хлороформа.

Последва незабавна и бърза реакция: лакътят ѝ се заби в ребрата му, после тя го ритна в пищяла. Беше свикнал да се гърчат в началото, но, господи, тази тук бе бореше като дива котка. В следващия миг той усети безброй нокти да се забиват в лицето му — единият на косъм от окоето — и веднага след това последва удар в топките му, който той избегна като по чудо. Данте бе свикнал да не обръща внимание на болката, но знаеше и друго — кучките никога не се биеха така: някои така се парализираха, когато се стовареше върху им, че направо се разтапяха в ръцете му. Именно първият пристъп на страх в жертвите беше любимото му изживяване — вдъхваше го от кожата им, пиеше го направо от очите им. Но тази тук не изглеждаше изплашена. Ако погледът ѝ изобщо изразяваше някаква емоция, това бе омраза. Тази кучка щеше да развали всичко.

Без сам да знае как, той успя хем да притисне кърпичката към устата и носа ѝ, хем междуременно да я държи на една ръка разстояние. Очакваше всеки момент упойващият препарат да започне да действа. Тя не се предаваше: опитваше се да го ухапе, да го ритне и по някакъв начин да се добере до него... и не показваше никакви признаци на отслабване. Е, едва ли щеше да може още дълго да задържа дишането си. Неясно защо обаче се опитваше да посегне към коляното си.

В следващата секунда го удари с все сила през ръцете — остриите ѝ като ножове нокти загребаха плътта му. Данте прехапа език, за да не извие от болка. Миг по-късно тя се опита да отметне ръцете му от главата си... Господи, никога не бе допускарал, че една жена може да бъде толкова силна — почти равна на него, ако не и по-силна. Той усети, че ръцете му наистина губят контакт с главата и... какво, по дяволите, ставаше с този хлороформ? Не, не смееше да посегне за ножа си — тя беше прекалено опасна. В здравето му око проникна някаква гореща течност, замъглявайки зрението му. Проклетие... това беше *неговата* кръв — изглежда, беше успяла да му издере лицето. Гадната, противна кучка... щеше да му плати скъпо.

Ето, най-сетне... Ръцете ѝ започнаха да го намират по-трудно. Клепачите ѝ започнаха да примигват начесто и в следващия миг тя забели очи. И дори в този момент, действайки вече само инстинктивно,

тя продължаваше да се съпротивлява, да ритва, да драска. Силите обаче я напуснаха и след малко тялото ѝ се отпусна. Той я прихвана през кръста, но продължаваше да държи кърпичката върху лицето ѝ като предпазна мярка. После леко я отпусна на земята. Едва сега юмруците ѝ се разтвориха и той разбра, че е безопасно да махне кърпичката. Лежеше просната в краката му... най-сетне беше негова — неподвижна и готова. Той коленичи до индианката и я опипа, за да види как е. Натисна корема ѝ — беше твърд. Сложи палец върху зърната на гърдите ѝ. Прекара връхчетата на пръстите си по гърдите, по твърдите ѝ устни, между краката. Беше малко постна за неговия вкус, но щеше да свърши работа...

Боже! Та тя имаше нож, пристегнат от вътрешната страна на бедрото — значи това се бе опитвала да докопа и сигурно знаеше как да го използва.

Добре! Това преливаше чашата... Край на ухажването. Данте я зашлеви през лицето и едва се сдържа да не я ритне в главата, така както си лежеше. Раните му може и да не бяха страшни, но Гласовете крещяха възмутено: „Ти ли ще ни вадиш нож, кучко!“.

Данте избърса кръвта от челото си, усети миризмата на хлороформ, идваща откъм кърпичката, и с досада я захвърли настрана. Сега тази в краката му щеше да разбере какво значи да *ни* се опъва. Той надигна безжизненото тяло и го задърпа за раменете в тъмната уличка и към вратата на изоставения склад. Беше оглеждал този квартал много пъти и добре знаеше, че никой няма желание да припарва насам през нощта. Пълно усамотение и абсолютна тъмнина — така обичаше да работи той и беше избрал склада за място, където да отнесе тази женичка при Зелената река. Бе оставил предварително чантата си там и тя го чакаше, пълна със свещи и инструменти. Вече обмисляше наказания, по-изтънчени от обикновените, защото тя си бе позволила да прегреша по най-глупав начин. Започваше да си мисли дали този път да не наруши обичайната процедура... да, след като я завържеше и ѝ запушеше устата, можеше да я изчака да се свести, преди да се хване на работа. Така тя щеше да може да наблюдава. Може би си струваше дори да намери отнякъде огледало.

Тялото ѝ беше леко, сякаш от перушина... Откъде се бе взела в това тяло такава сила? Но това нямаше значение: сега тя бе само месо и нищо повече. Той беше художник, работещ с месо, и сега му

предстоеше да сътвори новото си платно. След борбата вече започваше да усеща нова вълна на възбуда при мисълта за предстоящото удоволствие.

„Време е за игра — излезте всички и се забавлявайте.“ Бяха пак Гласовете, вече щастливи, гальовни, доволни от онова, което бе направил.

— Ей! Ти, там!

Данте вдигна глава. Майната му! Към него тичаха някакви хора — и бяха само на петдесетина метра. Бяха мъже — поне трима, а може би и повече — и дългите им сенки подскачаха по стените на съседните сгради. Той придърпа месото в сянката на тъмната уличка и трескаво заобмисля възможностите.

— Спри!

Не трябваше да чака гласовете, за да вземе това решение — той бързо пусна тялото и побягна. Които и да бяха тези мъже, те не го бяха видели ясно. Колкото и досадно да беше да захвърля безпомощната жертва, особено след тази изморителна подготовка, щяха да дойдат други дни, щеше да си намери по-свежо месо, много по-добро от това. В уличката зад гърба му отекнаха бързи крачки. По шума прецени, че го преследва поне един, а най-вероятно двама души, но той познаваше този квартал като петте си пръста — всяка сграда, всеки вход, прозорец и завой — всичко това беше само част от старателната подготовка: не, вече беше изключено да го хванат.

Той зави още два пъти, мина през една празна къща, скочи през прозореца в тъмния заден двор, скри се в сенките на входната алея и замръзна, притиснал се към тухлената стена. Беше нащрек, в ръката си стискаше нож с широко блестящо острие. Ако някой посмееше да го последва тук, щеше да се усмихва с шията си. Той наистина чу крачки на тичащи хора, които първо подминаха входа на алеята, викайки си нещо един на друг, после пак се върнаха и след това гласовете им затихнаха в другата посока. Изчака десет минути повече, отколкото бе необходимо, след това прибра ножа си. Пътят към дома беше чист. Беше им се изплъзнал.

Но... какво бе това? Нямахше как да го сбърка: до ухото му щракна запънатото петле на револвер „Колт“ и в следващия миг той усети хладната стомана да докосва слепоочието му.

— Не мърдай, Скръгс — прошепна спокоен глас в ухото му. — Не искам да те застрелям след всичките усилия, които положихме, за да се срещнем. Приеми ме за свой приятел. Разбра ли ме?

В гласа се долавяше акцент. Какъв беше?... Немски?

— Аха.

— Добре. Сега можеш да завъртиш глава.

Гласът определено принадлежеше на германец. Навремето Данте беше командвал имигранти от какви ли не страни. Този тип звучеше точно като германците. Данте се обърна и погледна мъжа със здравото си око: изглеждаше млад, на неговата възраст, висок, с гъста руса коса. Светлосини очи. Много широк в раменете. Елегантен — с прекрасен костюм. Нима този човек бе тичал след него? Не, едва ли беше така — той дори не бе запъхтян.

— Какво искаш? И кой си ти? — реши се да запита Данте.

Без да отмества револвера, мъжът прекара дулото през челото му и го спря върху изваденото му ляво око. На устните му играеше лека усмивка.

— Можеш да ми казваш Фредерик.

— Какво искаш, Фредерик?

— Ами искам да ти помогна, Скръгс.

— Да ми помогнеш ли? И как по-точно?

— Нека ти кажа най-напред, че съм почитател на работата, която вършиш. Така че искам да ти помогна да я вършиш.

— Какво знаеш за това?

— От известно време те държим под око, Скръгс. И ни беше много интересно да наблюдаваме как се издигаш в... кариерата.

— Така ли?

— О, да. Онова, което правиш, много ни интересува. И трябва да ти кажа, че това, което видяхме, ни хареса. Много ни хареса.

— Ако наистина ми помогнеш, както казваш... ти какво ще получиш от това?

— Уместен въпрос, Скръгс, много правилен въпрос с много прост отговор: ще ти помогна, защото... искам и ти да ми помогнеш.

— Какво мога да направя за теб?

— Много неща, за които не би могъл да се сетиш предварително. Но... защо не дойдеш сега с мен, за да... да обсъдим всичко това?

Тъмна, оскърбителна и ужасяваща насмешка проблесна в светлите очи на Фредерик. В този миг се обадиха и Гласовете: „Той ни харесва“. Данте се изненада — беше крайно необичайно за Тях да се доверят някому толкова бързо. Но този аргумент не му се строи уместен.

Още повече, че и той го харесваше.

Дойл извика пръв, когато видя някакъв мъж да влачи тяло към една тъмна уличка, и също така пръв стигна дотам. Лайънъл Стърн запали няколко клечки кибрит, докато Дойл трескаво работеше, за да свести облечената в семпла басмена рокля жена. Инес и Джек се хвърлиха да преследват похитителя. Престо извади рапира от бастуна си и започна да претърсва тъмнината. Не след дълго намери окървавената и напоена в хлороформ носна кърпичка, захвърлена наблизко, и те разбраха, че жертвата е изпаднала в несвяст от упойващите пари. А след като се натъкна и на брезентовата чанта в съседния склад, натъпкана с въже, сатъри, ножове и хирургически инструменти, тримата със закъснял ужас разбраха какъв отвратителен край бе очаквал жената.

Когато Инес и Джек се върнаха — с празни ръце, защото нападателят бе успял да им се измъкне — жената вече дишаше по-дълбоко, пулсът ѝ се бе стабилизирал, макар тя все още да беше в безсъзнание и следователно до известна степен в опасност. Дойл усети намерението на Джек да му напомни, че тази история не би трябвало да пречи на другата им работа, затова преди той да отвори уста, настоя веднага да отнесат жената на безопасно място. Противно на очакванията му, Джек не възрази и Дойл разбра, че след като той бе изслушал изповедта му, Спаркс нямаше желание открито да му се противопоставя. Образно казано, Дойл държеше коз срещу Джек, но трябваше да внимава как ще го използва.

Престо спря един минаващ файтон и няколко минути по-късно стигнаха до задния вход на „Палмър Хаус“. Четиримата заобиколиха Дойл и под тяхното прикритие той отнесе жената до празния служебен асансьор. Точно когато излязоха от него и тръгнаха през салона към апартамента на Дойл, иззад ъгъла се появи майор Пепърман.

Обичайната му нетърпеливост се смени с изражение на искрено смайване.

— Реших да ти се обадя, за да пийнем по едно преди лягане... — започна той, но заекна и продължи съвсем неуверено: — Доведох двама журналисти... чакат ни долу в бара.

— Съжалявам, приятелю — усмихна му се Дойл и бързо мина покрай него с отпуснатото тяло на жената в ръцете си. — Друг път.

Инес отключи вратата, Дойл внесе жената вътре и останалите го последваха. Всички добре съзнаваха, че групата им изглежда крайно подозрително: един от тях прекалено мургав, макар и облечен като денди, друг намръщен и със страховит белег, достоен за пират. Докато тези мисли се носеха из главата на посърналия майор Пепърман, той ясно си представи скандалното заглавие в някой вестник на следващата сутрин: „Създателят на Холмс спипан с жена!“, предвестник на неизбежното унищожаване на личната му кариера.

Едва сега Пепърман осъзна, че Дойл още със самото си пристигане в Америка се е забъркал в някаква съмнителна история и доказателствата за това са били пред очите му през цялото време: необяснимата му уклончивост, непроницаемата му резервираност, непонятната му склонност към усамотяване. И все пак какво се готвеха да правят Дойл и тези мъже в неговата стая с жената? Майорът определено не беше гений, но знаеше колко прави две и две: този човек, този писател бе таен перверт!

Докато чакаше асансьора, майор Пепърман наведе рошавата си глава и няколко пъти отчаяно я удари в стената. Беше вложил в това турне значителни суми от личните си средства и докато не реализираше поне някакви постъпления, щеше да прави всичко по силите си, за да опази инвестицията си. Следователно никой не биваше да научи за отблъскващите навици на Дойл, каквито и да бяха те. Колко безопасна му бе изглеждала тази операция в началото: да покажеш на хората знаменит автор и то *англичанин* — олицетворение на респектабилността! Защо не се бе захванал с цирка?

Дойл положи жената на един от диваните и това даде възможност на останалите за пръв път да я разгледат: беше към трийсетгодишна, с тъмна кожа и коса, здрави кости, силни черти, определено некрасива по всички стандарти, но впечатляваща и симпатична посвоему, с изразително лице на честен човек.

— Американска индианка — каза Джек, след което той и Престо се загледаха в нея, като че ли отнякъде им беше позната.

— Познавате ли я? — попита Дойл, забелязвайки озадачеността им.

Джек неуверено поклати глава.

— Просто няма как — отговори му Престо. — Освен ако е била в Лондон, което не ми изглежда вероятно. Но въпреки това тя наистина ми изглежда позната.

Дойл разчупи ампула с амонячна сол и я поднесе под носа ѝ — тя дръпна главата си настрана и клепачите ѝ трепнаха. Миг по-късно отвори очи и изплашено изгледа петте мъжки лица, надвесени над нея. Дойл я успокои и ѝ представи останалите, обяснявайки ѝ как са я намерили на улицата, къде се намира сега и как ще се чувства след вдишването на хлороформа. Тя внимателно го изслуша, възвръщайки си малко по малко хладнокръвието. Опитваше се да възстанови празнотите в спомените си, но пред погледа ѝ непрестанно изплуваше образът на нападателя, чието единствено синьо око я гледаше втренчено, безучастно и безжизнено, като че ли беше от мрамор.

Не каза много неща, пи вода и сама се изненада, че не изпитва желание да избяга; но не долавяше с нещо да я застрашават. По-скоро обратното: вече бе забелязала Престо и Джек и бе отвърнала на любопитните им погледи със също такъв.

— Как се казвате? — поинтересува се Дойл.

Тя се вгледа в лицето му и след кратка пауза отговори:

— Мери Уилямс. Госпожица.

— Познаваме ли се отпреди, мис Уилямс? — попита я веднага Престо.

Изглежда, тъмнокожият чувстваше същото, което я тормозеше, а изглежда, това се отнасяше и до човека с белия белег. Погледът му се опитваше да проникне в душата ѝ.

— Не.

— Но не ви ли се струва, че се познаваме? — настоя Престо.

Те тримата бяха свързани по някакъв начин. Но знаеха ли те, че това е чрез съня?

— Да — късо отговори тя.

— И каква според вас е причината?

Тя знаеше отговора, но още не беше сигурна следва ли да им го каже.

— Откъде сте, мис Уилямс? — намеси се Дойл.

Тя им каза.

— В такъв случай вие сте индианка.

— Да, от племето дакота.

— Така ли? — изненада се Инес с просветнало лице. — Колко вълнуващо!

Но Дойл му направи знак и Инес се отдръпна.

— Виждали ли сте преди мъжа, който ви нападна? — попита Дойл, влизайки в познатата му роля.

— Следи ме, откакто съм в Чикаго.

— Знаете ли името му? — проговори за пръв път Джек.

— Не, нищо не знам за него.

— Мисля, че трябва да отидете в полицията — заключи Дойл.

— Той не ми стори нищо.

— И все пак те биха могли да ви помогнат...

— Мога и сама да се защитавам. — После, усетила неизречения въпрос, допълни: — Тази нощ направих грешка, защото мислите ми бяха заети с друго. Той ме нападна в единствения момент, когато можеше да успее.

— И също така единственият, от който е имал нужда — напомни й Джек.

— Ако се появи отново, ще го убия. — Тонът ѝ ги убеди, че наистина е способна да го направи.

— И все пак голям късмет е, че сте още жива, мис Уилямс — каза Престо.

Той ѝ показа съдържанието на чантата, която бе намерил в склада. Тя разгледа безстрастно инструментите за обезобразяване. Това, което виждаше, не я изненада — нищо в едноокия синеок бандит не би могло да я изненада — но се съгласи, че наистина бе имала късмет.

— Изхождайки от по-особените обстоятелства, мога ли да ви попитам какво правехте сама в нощта? — продължи с въпросите си Дойл.

— Чаках... някои хора. Те не дойдоха. Разочарованието притъпи бдителността ми. И тогава се появи той.

— Кого чакахте?

Тя премести погледа си от Джек на Престо и обратно.

— Мисля, че чаках тези двама господи.

Въпросните двама господи приеха думите ѝ спокойно, но Дойл, Стърн и Инес се смаяха.

— Казахте, че „мислите“? — бързо я попита Дойл. — На какво основание?

— Остави я да се доизкаже — прекъсна го Джек.

Тази, която върви сама се замисли. После реши: да, беше безопасно да им каже.

— Виждала съм те насън — погледна тя към Джек.

— Лека нощ — прошепна Инес.

— Знаете, че казвам истината. И двамата знаете това. — Тя премести поглед върху Престо. — Знаете за съня.

Джек и Престо внимателно се спогледаха.

— Разкажи ни — предложи ѝ Престо, за да я изпита.

— Черна кула в пустинята. Тунели под земята, олтар в храма на повърхността. Шестима души се събират. Аз съм там. И вие сте там.

— Да — потвърди Джек.

— От земята се надига черен дявол — мъж. Прилича малко на теб — каза тя на Джек, кимвайки за по-убедително.

— Ясно. Аз съм на скок — въздъхна Дойл и се отправи към барчето.

— И аз — присъедини се към него Лайънъл Стърн.

— За мен двоен — поръча Инес, докато Дойл наливаше.

— И вие сте сънували този сън — продължи индианката. — Видели сте кулата.

Престо и Джек потвърдиха.

— Всичко започна преди три месеца — каза тя. — Рядко в началото, но сега сънувам почти всяка нощ.

Джек кимна. Дойл го наблюдаваше от другия край на стаята. Очите на Спаркс пак пламтяха с тревожен огън, но това поне бе признак на живот.

— Два или три пъти седмично — каза Престо. — Събуждам се облян в студена пот.

— Знаеш ли какво означава този сън? — попита я Джек.

— Не — отговори му тя неуверено. Не искаше да ги плаши със своите интерпретации.

Въоръжен с чаша, Дойл се върна при тях, извади от джоба си рисунката на Джейкб, разгъна я и я поднесе пред очите ѝ.

— Кулата от съня ви... прилича ли на тази тук?

— Да, същата е.

Дойл прехвърли погледа си върху Лайънъл Стърн, който допи на една глътка чашата си и си наля още една с треперещи ръце.

— Прилича много на една кула, която има в този град — допълни неочаквано за всички тя.

— Кулата е тук? В Чикаго? — усъмни се Дойл.

— Не, онази от съня ми е като тази тук, но е по-голяма и е от черен камък.

— За каква друга кула говорите тогава? — попита я Дойл.

— Наричат я Водната кула. Чаках ви пред нея. Така ми нареди сънят.

— Сънят ти е наредил да ни чакаш? — недоверчиво възкликна Престо.

Тя кимна спокойно.

— Можеш ли да ни отведеш там? — нетърпеливо се поинтересува Джек.

— Да, тя е съвсем наблизко до мястото, където ме намерихте и където щяхте да ме намерите, ако ви бях почакала малко по-дълго.

— Да вървим — каза Джек и се отправи към вратата.

— Мис Уилямс, изживяхте голямо премеждие... като лекар ви съветвам да си починете преди... — опита се да я предупреди Дойл.

— Не — заяви тя безпрекословно и стана.

На път към пиацата за файтони странната шесторка мина покрай бара във фойето на „Палмър Хаус“. Майор Пепърман седеше на маса до вратата, разказвайки на двама журналисти от Милуоки не особено интересуващи ги истории като доказателство що за човек е доктор Артър Конан Дойл.

— Я чакай, ама това там не е ли той? — възкликна единият от репортерите, зървайки за миг излизация Дойл.

— Не, не е възможно — бързо се намеси Пепърман. — Дойл спи от няколко часа.

— Стори ми се, че е той — оправда се репортерът.

Когато двата файтона спряха пред Водната кула, Дойл помоли кочияшите да ги изчакат, а те слязоха да поразгледат. Благодарение на ефектното осветление от хитро разположените газови лампи, Водната кула изглеждаше като замък от приказка, издигащ се в тъмнината. И Джек, и Престо се съгласиха, че приликата с кулата от общия им сън е поразителна, а Дойл пак извади рисунката на Джейкъб Стърн и пак намериха много общи неща.

— Да, това най-сетне обяснява тази скица — обърна се Дойл към Лайънъл Стърн: — Баща ти трябва да е видял тази кула, докато е бил тук заради Парламента на религиите.

Но Джек, Престо и Мери Уилямс чувстваха, че нещо не е наред. Водната кула беше и едновременно с това не беше същата — тя изглеждаше по-скоро като умален макет на кулата от съня, която бе по-висока, по-тъмна, по-заплашителна и по-злокобна. Освен това невъзможно бе да сбъркат центъра на Чикаго с пустиня. Откритието на Мери отговаряше на по-малко въпроси, отколкото поставяше, допълнително объркваше мистерията и ги обезсърчаваше.

Но какво е обяснението на общите им сънища, чудеше се Дойл. Веднъж му се бе наложило да разследва едно странно съвпадение, състоящо се в това, че трима медиуми, пръснати на различни краища по земята, бяха получили по време на своя транс — не сънища! — информация, свързана с най-обикновено писмено съобщение с общо взето сходно съдържание.

Наученото досега им даваше основание да приемат, че е доста вероятно Джейкъб Стърн също да е от тези, сънували странния сън. Но какво отличаваше тези четирима души от останалите? Мери Уилямс изглеждаше подходящ кандидат за медиум. Джек досега не бе показвал такива способности, но това, че брат му бе притежавал окултна сила, в съчетание с пристрастеността на Джек към наркотиците, не изключваше събуждането в него на нещо, за което досега не бе подозирал. Но Престо!... Престо изобщо не пасваше на представата за медиум: беше адвокат и, за бога, възможно ли бе да има друг по-земен от него на този свят?

Имаше нещо общо: всеки от мъжете се бе оказал по някакъв начин свързан със свещена книга, изключително ценна за неговата религия или култура. Мери Уилямс представляваше изключение в това отношение, нали произхождаше от народ без писменост.

Нито едно от тези съображения не можеше да отговори на възловите въпроси: Какъв бе смисълът и целта на този сън? Какво общо имаше той с изчезналите книги?

„Може и да не съм един от избраните — каза си Дойл, — но едно нещо мога да опитам да направя: трябва да намеря отговорите на тези въпроси, за да могат те да изпълнят задачата, за която този сън ги събира...“

Дойл се обърна и погледна Спаркс, който стоеше малко настрани от групата и беше вдигнал глава към кулата.

„И ако не намеря начин да върна Джек към онова, което беше — осъзна той в този момент, — останалите нямат никакъв шанс да се справят.“

На няколко преки западно от Водната кула, точно докато Дойл и останалите изучаваха загадъчната ѝ фасада, Фредерик Шуорцкърк въведе Данте Скръгс в офиса си на петия етаж. Табелката на вратата икономично съобщаваше само името му с една дума след него: „колекционер“. Сградата бе нова, от тези, предназначени само за административни цели. Фредерик бе единственият наемател на етажа, а в този късен час нямаше и следа от живот по другите офиси.

В полутъмния апартамент цареше трескава активност: половин дузина мъже опаковаха книги и документи и ги изнасяха във фойето. Всички бяха облечени в черно и носеха ръкавици. Стаята, през която се влизаше, беше разчистена от друга мебелировка, с изключение на масивно дъбово бюро в самия ѝ център, върху което се виждаше телеграфен апарат, от който излизаше хартиена лента с току-що прието съобщение, състоящо се от точки и тирета.

— Неотдавна се върнах от презокеанско пътуване — обясни Фредерик. — И както виждате, мистър Скръгс, в момента съм в процес на преместване.

Данте кимна, усмихна се, но не каза нищо. Още докато пътуваха, той бе почувствал, че колкото по-малко въпроси задава на Фредерик, толкова по-добре — този човек излъчваше около себе си атмосфера на увереност и властност, в която Данте се чувстваше тъп като пън, но от друга страна усещаше, че за него се грижат с любов като... като за любимо куче например. Освен това Гласовете му казваха да не се

безпокои, уверяваха го, че може да се отпусне и че този човек ще осигури безопасността му. В компанията на Фредерик Данте се чувстваше уютно като змия в пътна чанта.

Фредерик не го представи на другите и за момент дори го остави сам, за да излае на остър немски някакви указания, явно свързани с работата във вътрешните офиси. Един от мъжете, които изнасяха кашоните навън, мина близко покрай Данте с навити ръкави и той видя от вътрешната страна на лакътя му странна татуировка: прекъснат кръг с три назъбени линии, пресичащи окръжността.

В следващия миг Данте с готовност отскочи настрани, за да даде път на други двама мъже, които тикаха натоварена с кутии количка. Това го доведе по-близо до бюрото и хартиената лента и той просто не успя да се противопостави на импулса да надникне и погледне отблизо точките и чертичките, които за него бяха разбираеми, тъй като през две от годините на служба в армията бе работил като телеграфист. Но едва успя да разчете фразата „Донеси книгата незабавно“, когато подът изскърца и Фредерик се върна. Данте мигновено се изправи и с интерес се вторачи в обувките си, опитвайки се да демонстрира невинност. Фредерик мина зад него и седна зад бюрото.

— Лошо момче — каза той и игриво го заплаши с пръст.

Данте се захили притеснено, неспособен да се преструва повече.

— Ти си едно лошо момче, нали, Скръгс?

— Да, сър.

— Лошите момчета понякога ги наказват — съобщи Фредерик, взе хартиената лента и бързо я прегледа, прекарвайки я между пръстите си.

Данте се обърка, почувства се глупаво, но това не го притесни — той не чувстваше страх. Когато свърши с разчитането на лентата, Фредерик поднесе към нея запалена клечка кибрит и я пусна да догори на пода. После включи апарата и бързо изучука някакво съобщение. Внимателно заслушан, Данте долови думите „един прекрасен ден“, преди Фредерик да започне да говори през тракането на ключа, с което наруши концентрацията му.

— Добре беше в армията, нали, Скръгс?

— О, да. Там беше най-добре.

— Харесваше ти да имаш авторитет, а? — подпита той с все същата подкупваща усмивка.

Но как бе възможно този човек едновременно да говори и да праща съобщение по морза?

— Аха.

— И власт.

— Да.

— Да си част от нещо много по-голямо от теб самия — това винаги внася смисъл в живота.

— Да, харесваше ми.

— Честният войник. Всеки миг от живота ти е посветен на това да поставиш твоето малко парченце от голямата мозайка — много по-голяма, отколкото способността ти да я разбереш, рамо до рамо с други като теб, устремени в марш напред, решени да служат на общия идеал.

— А? — Скръгс започваше да губи нишката на разговора.

Фредерик се засмя като грижовен баща.

— Ти би искал да си пак войник в някоя армия, нали, Скръгс?

— Ами... — Данте съвсем не беше сигурен, че иска.

— Не такава на разположение на незаинтересовано и неинтелигентно правителство, нито под командването на дебели некомпетентни офицери, а още по-малко в компанията на страхливци, стряскани от собствените си сенки. Напълно различна армия, Скръгс — армия, към която би искал да се числиш, армия, в която ще те възнаграждават за уникалните ти способности, вместо да те наказват заради тях, най-сетне армия, която ще ти разреши... не, не — ще те окуражи да продължиш онова, което най-много ти допада. Е, искаш ли това, Скръгс?

Данте присви очи, усещайки сладостната тръпка, пронизала слабините му в мига, в който бе схванал смисъла на думите, изречени от този мъж.

— Да! Да, сър, много бих искал това.

— Ние вербуваме хората си по целия свят — обясни Фредерик. — Не са много тези, които отговарят на високите ни изисквания. Но след няколко месеца наблюдение отблизо мога да ти кажа с известна сигурност, че ти... си на нужното ниво.

— А как ме намерихте?

— Имаме очи и уши навсякъде. Ако е писано да стане, онзи, който ни трябва, обикновено привлича вниманието ни. Подлагаме го

на наблюдение, изучаваме го — така, както стана при теб. Ако го намерим за достоен, преминаваме към фазата, в която се намираш сега ти.

Данте преглътна. Чувстваше се незначителен, изпълнен с удивление, сякаш ангел от небесата се бе протегнал и го бе докоснал.

Фредерик свърши със съобщението, което имаше да предава. Наведе се, откъсна от стената проводниците на телеграфа и подаде морзовия ключ на Данте.

— Направи ми услугата да го прибереш в кутията, Данте.

— Дадено, Фредерик.

Данте се огледа, но в стаята нямаше никакви кутии.

— Тъ...

— Там. — Фредерик посочи към вратата и разчисти купчина документи от плота на бюрото, без да вдига поглед към него.

Данте кимна и понесе ключа към вратата, но бе сграбчен от дузина силни ръце, вдигнат от пода и сложен с разтворени крака върху писалището. През щората на прозореца едва се процеждаше мъждива светлина, която му пречеше да види добре лицата им... не, те носеха маски. Черни маски с тесни процепи единствено за очите. Ръка в ръкавица запуши безцеремонно устата му. Той усети как сърцето му заби като лудо, замята се с все сили, но бе така здраво притиснат върху писалището, че не можеше да помръдне.

Съзнанието му нарисува картината на безпомощни крави в кланицата, положили глави на дръвника, очакващи чука да се забие в черепа им. Каква беше тази миризма? Във въздуха се разнасяше нещо остро и характерно, като миризма на мангал.

Над него се материализира лицето на Фредерик, но усмивката беше изчезнала: сега то бе напрегнато и решително. Той се пресегна и дръпна ножа на Данте от ножницата. Другите мъже запретнаха ръкави и смъкнаха панталоните му до глезените. Той тънко изпищя и усети, че се напикава от страх.

Фредерик погледна ножа и прочете марката на производителя:

— „Зелена река“, Уайоминг. Много мило. Ножовете „Зелена река“ са най-добрите в света. Ако бяха цигулки, щяха да са „Страдивариус“.

Какво, по дяволите, говореше той? Какво искаше? Какво се готвеха да му сторят? Очите на Данте диво зашариха из стаята. Къде

бяха Гласовете? Никой ли нямаше да му помогне?

Фредерик разряза копчетата на вълненото му бельо, разтвори го и леко прекара острието на ножа по срамните му части.

— Замислял ли си се поне за миг какво ли изживяват жените, които убиваш, Скръгс? Какво чувстват, докато вършиш работата си? Непреодолим ужас? Страх от смъртта?... Опитвал ли си се да си представиш разкъсващата ги болка в момента, когато правиш първите срязвания? Видях парчетата, които си занесъл в квартирата си — много грижливо се отнасяш с частите, които са ти най-скъпи, нали така? Точно това особено ме интересува: защо не споделиш с мен като с колега колекционер, как правиш избора си? Какво те кара да задържиш едно парче и да изхвърлиш друго? Само това как изглежда, или още как го чувстваш в ръката си? Конкретната функция на частта? А може би сам не знаеш и дори не си се замислял... да, струва ми се, че е точно така! Всичко е в магията, в притегателната сила. Плътта е пред теб, тя ти говори по начин, който само ти можеш да разбереш, и ти просто трябва да я притежаваш. Подозирам, че винаги е било така: чуеш ли този глас, ти трябва да го изслушаш и да се подчиниш.

Данте изскимтя и после измуча.

— Отпусни се — нали това казваш винаги в началото на твоите момичета?

Той леко го бодна с ножа. Данте усети как кръвта се стича в локвичка между краката му. Фредерик се наведе до ухото му и почти шепнешком заговори:

— За всяко удоволствие има цена, за всеки грях — възнаграждение. Ритуалите на посвещаването са древни и в тях има мистерия — те са непознаваеми като лицето на Бога. Но въпреки това ние послушно им се подчиняваме, защото само те са вратата, през която се влиза в нашето братство. Ти ще бъдеш кръстен и прероден наново в собствената си кръв и страх. Не съществува друг начин, по който можеш да ни станеш полезен, и само така ще ни станеш по-полезен, отколкото някога си бил в състояние да си представиш. Помни, че смъртта може да те стигне навсякъде и неподчинението се наказва. Няма дори да усетиш как ще те постигне възмездието. Дори собствените ти мисли повече не са твои. И мозъкът, и душата ти принадлежат на една по-висша сила. Ти винаги си желал да служиш, ето сега ти се удава възможност да го сториш. Повярвай, че съдбата те

е довела на това място в този момент, само защото си го искал, и запомни, че от сега нататък трябва да се подчиняваш безпрекословно.

Фредерик заби ножа в дървото между краката на Данте, порязвайки го за втори път. Потече втора струя кръв.

— Бъди един от нас и живей вечно!

В същия миг ужасна болка го проряза в лявата ръка. Данте извъртя очи нагам, полужаслен от сълзите, и видя, че над мястото, където бяха опрели дамгата — точно под бицепса — се вдигаше дим. Когато дръпнаха желязото, под него се показа белег, представляващ горящ кръг, пресечен от три назъбени линии.

---

[1] Английска медсестра (1820 — 1910), превърнала се в национална героиня по време на Кримската война, когато организираше войнишка болница при Скутари; издигнала престижа на жените, упражняващи тази професия. — Б.пр. ↑

11.

Скупчени колиби и бараки край входа на изоставената сребърна мина — това беше селището, известно под името Каньона на черепа, Аризона. Населението му бе стигало до цели 350 души, но след това сребърната жила се изтощила и железопътната компания взела правилното решение да не строи спирка тук. Понастоящем постоянните жители наброяваха цифром и словом точно 2 (двама): братята Барболио — смахнати търсачи, шейсет и пет годишни близнаци от Филадельфия, които все още слизаха в шахтата всеки ден, прекарвайки времето си в събиране на праха от стените ѝ. Останалите десетима бяха тук само за кратко — работници, пътуващи между това място и града. Те бяха от града и обслужваха станцията за дилижанси, както и превърналия се в убежище на бълхите хотел „Каньон на черепа“, който бе единственото място, където случайно минаващите оттук пътници можеха да отседнат.

Със снощното пристигане на „Предпоследната театрална трупа“ броят на пребиваващите тук бе отскочил на 31, но понеже хотелът бе в състояние да приеме само 15, обслужващият персонал на станцията, както и по-младите измежду останалите, прекараха нощта във фургоните си. Всъщност точното число бе 32, ако в него се включеше и Франк Маккуети, пристигнал призори, но останал в една скална ниша, гледаща надолу към каньона и хотела. Франк се беше добрал точно преди разсъмване и се намираше достатъчно близо, за да разглежда лицата на хората по улицата през телескопическия прицел на пушката си за бизони, която държеше със свален предпазител в очакване да се появи китаецът.

Зад хотела имаше пет фургона, единият за багажа. Конете чакаха вързани наблизо. Още с пукването на зората се появиха хора, най-вече кухненски работници, едни от които изхвърлиха помията, а други внесоха насечени дърва, така че след малко печката в кухнята бумтеше, а коминът ѝ изхвърляше дим. Кожения Франк придърпа одеялото поплътено около раменете си и се опита да спре тракането на зъбите си. Единственото, което искаше в този момент, бе да седи пред онзи огън

долу с чаша гореща напитка в ръце. Беше и гладен — факт, който осъзна с особена острота, когато сутрешният ветреца довя към него едва доловимия аромат на бекон.

Беше яздил през нощта в хапещия студ на пустинята. Вече не можеше да се отръсква от него, както на младини — този студ имаше способността да се загнездва в костите на човек и оставаше там завинаги. Снощи, на половината път от Уикънбърг, Франк бе осъзнал, че е прекалено стар за тези упражнения и съвсем сериозно се бе замислил дали все пак да не дръпне юздите и да не запраши към Сонора. Усети да го наляга пристъп на отчаяние: отдавна беше загубил броя на чудесните утрини, прекарани нахалост по точно същия начин: някъде из планините, в очакване някой нищо неподозиращ глупак да излезе от къщата, от пещерата или от вигвама, така че Франк да може да забие куршума си в него — житейски опит, върху който се бе замислил едва по време на петте години зад решетките. Не, този живот повече не беше за него, защото вече знаеше със сигурност, че единственото нещо, от което има нужда в този ранен час на деня, е подебел дюшек и две топли цици, така че той се опитваше да остане буден, напомняйки си, че и двете неща може би се намират на само един изстрел разстояние.

Първите актьори се излюпиха от фургоните едва когато се разнесе звънът за закуска. По-младите се протягаха, разкършваха плещи и вървяха наперено, подсъзнателно държейки се така, както се държат хора, свикнали да бъдат наблюдавани. Дори тук, в самия център на нищото, даже докато се криеха, за да се облекчат из храстите, без да съзнават, че някой си Франк ги наблюдава, те пак се държаха като че ли се намират пред публика.

И нито следа от китаеца.

Измина половин час, закуската свърши, конярите излязоха с конете, впрегнаха ги във фургоните, а след това от хотела дойдоха и останалите артисти. Франк внимателно разглеждаше всяко новопоявило се лице през обектива. Вече знаеше състава на трупата: четири жени и дванайсетима мъже — всички бели — се качиха на три от фургоните; един висок, дебел, дългокос позьор, държащ се като че ли ръководи нещата, седна на капрата на четвъртия фургон, който според Франк превозваше реквизита им. Керванът изглеждаше готов

да потегли, но чакаше. Петият фургон, най-малкият от всички, все още бе празен.

Тогава от хотела излязоха и последните трима души. Франк се наведе напред, сложи пръст върху спусъка и залепи око на обектива: тъмнокоса жена — боже, истинска красавица с огнен поглед — и висок кльощав мъж в черен официален костюм, а между тях прегърбена фигура с дълга бяла брада във възможно най-особеното облекло: кръгла кожена шапка, черен костюм и тежко черно палто. Двамата съпроводиха странния тип до последния фургон и му помогнаха да се качи отзад.

Нещо не беше наред и Франк се взря за подробности. Брадата и шапката му пречеха да види лицето на стареца... но какво бе това? Точно когато той се качи отзад на фургона, палтото му за миг се отметна и на бялата му риза се видя тъмно петно. Кръв?

Дали да не рискува? Пръстът му леко започна да натиска спусъка.

„Помисли добре, Франк — чу той гласа на Моли. — Все още си осъден и ако застреляш не когото трябва пред погледите на двайсет свидетели, това с нищо няма да подобри съдбата ти.“ Той отпусна пръстта си.

Разнесоха се гласове. Франк завъртя телескопичния прицел в другата посока. Дългокосото парвеню бе скочило от товарния фургон и сега жестикулираше към тъмнокосата жена и крещеше нещо. Тя обаче му отговори право в лицето. От това разстояние Франк не можеше да чуе думите, но тонът се долавяше, и ако се съдеше по него, господин Дългокоско си получаваше заслуженото. Накрая очевидно му дойде много, защото подви опашка, гневно се върна при своя фургон, а жената се качи отзад — там, където бяха качили стареца. Тя явно не си поплюваше.

Фургоните се насочиха към изхода на каньона и нагоре по пътя, водещ на запад. Франк бе говорил със собственика на конюшната в Уикънбърг, от когото бяха наели фургоните, и той му бе казал, че артистите пътуват за някакво религиозно поселище в пустинята — място, наречено Новия град — на двайсет и пет мили от Каньона на черепа в посока север-северозапад. Ставало дума за съвсем ново градче, което дори не бе успяло да се появи на картите, но се разраствало бързо. Населението му не било мормонско, а по-скоро

християнско, но човекът така и не можа да му каже нищо по-определено, освен че били добри клиенти и си плащали сметките навреме. Изглеждали безобидни, макар и малко странни... били се захванали да строят някакъв каменен замък, закътан в хълмовете.

Дори ако следваха указанията му и не объркаха пътя — едно голямо ако — доброволците от хайката едва ли щяха да пристигнат при Каньона на черепа по-рано от късния следобед. Франк не можеше да чака толкова дълго. Имаше вероятност китаецът да не е с тези хора, но някакъв инстинкт караше Франк да иска да разгледа по-отблизо стареца в последния фургон. Той не можеше да забрави, че тези хора все пак бяха артисти, а артистите могат да направят много неща с грима.

Имаше и още една причина да тръгне след тях, макар да не искаше да я признае пред себе си: искаше му се да хвърли поглед отблизо и на още едно лице в същия фургон. Тъмнокосото момиче бе накарало сърцето му да се разтупти като сигнален барабан на индианци. На всичко отгоре тя приличаше на Моли, сякаш ѝ бе сестра.

Франк разкърши рамене, защото бе успял да се схване, слезе по склона при хотела и зададе няколко въпроса. Оказа се, че никой така и не бе успял ясно да разгледа стареца. Приличал на евреин, подхвърли един от виделите го, досущ като онези европейци, които бил виждал по източния бряг. Но какво правеше сред театрална труппа в центъра на пустинята — това никой не знаеше. Единственото сигурно нещо бе, че имал треска и заради нея им казали да се държат по-настрани от него. Влязъл в стаята си и така и не си подал носа навън.

Чернокосата жена ли? Да, тя наистина хващала окоето. Грижела се за онзи — тя и другият, костеливият мъж. Някой спомена, че чул името ѝ — Айлин.

Дали има телеграф в онова място, закъдето артистите са се запътили? Да, имало. Франк остави в хотела запечатан плик с инструкции за хайката, когато се добере дотук. Нарездаше им да го чакат в Каньона на черепа, докато не им изпрати телеграфически нови инструкции.

Последната му молба беше, ако някой от потерята се поинтересува за къде е тръгнал, да казват, че Кожения Франк е поел на североизток, към Прескот.

Франк нахрани коня си, направи си угощение с изстиналата закуска и се отправи по черния път, водещ за Новия град.

В единайсет същата вечер Дойл, Джек и компания пристигнаха на адреса, където се намираше офисът на Фредерик Шуорцкърк, и завариха вратата разтворена, а двете стаи — съвсем празни. Цели четири детектива — Джек, Дойл, Престо с адвокатското си око към дребните подробности, и накрая по свой собствен начин Тази, която върви сама — огледаха всеки квадратен сантиметър, докато Инес и Лайънъл Стърн стояха навън във фоайето.

Повече от ясно бе, че стаите са опразнени същата вечер, и то скоро. В кошчето за боклук имаше хартиена пепел, в чекмеджето се търкаляше самотна ролка хартия за телеграф, най-сетне, върху бюрото имаше пращен правоъгълник, който заедно със стърчащите краища на откъснати от стената жици очевидно подсказваше, че тук е бил използван частен телеграф — напълно незаконен, по мнение на Джек.

Равномерният слой прах по полиците във вътрешната стая говореше, че складираните там книги не са били пипани до момента на пренасянето. Престо изказа мисълта, че са били подредени само за камуфлаж.

Върху по-малкото писалище във вътрешната стая Мери Уилямс долови миризмата на човешка урина. Тя дори намери и едва различими следи от прясна човешка кръв по плота и макар прозорците да бяха оставени отворени, във въздуха все още се носеше не особено приятната миризма на изгоряла плът. Нещо злоещо и отблъскващо се бе случило в тази стая преди не повече от един час.

Малко по малко за всички стана ясно, че офисът не е бил нищо повече от фасада за прикриване на дейността на хората, отговорни за кражбата на светите книги. Дойл пръв изказа тази мисъл. А това означаваше, че „Фредерик Шуорцкърк“ и оцелелият член на групата, атакувала ги на борда на „Елба“, са едно и също лице. Но никой нямаше никаква представа каква може да е връзката с общия сън, ако се изключеше преводът на името му — „Черна църква“. Освен това, въпреки старателното претърсване, не бяха намерени никакви следи, които можеха да подскажат в каква посока е избягал този човек.

— Мисля, че е редно да си зададем един въпрос — каза Дойл, когато всички излязоха навън. — Най-малкото, което може да се каже за тези хора, е, че те крайно внимателно обмислят всичко. Така че, след като са заминали за някъде, дали са оставили нещо недовършено?

Никой не го каза, но всички си го помислиха: те самите бяха недовършената работа и може би дори в този миг ги наблюдаваха. Бетонните каньони край тях не можеха да им предложат безопасност. Те отстъпиха назад в сянката и вдигнаха яки, за да се защитят от острия вятър, духащ откъм езерото.

— Рави Брахман — обезпокоен проговори Джек.

— Да, те ще искат да му покажат фалшивата книга — довърши мисълта му Престо.

— Дойл! Ти, мистър Стърн и мис Уилямс се връщате в хотела веднага, за да се погрижите за книгата — нареди Джек, напомняйки за миг, че не е забравил старата си способност да командва. — Престо, Инес и аз ще посетим Брахман в синагогата. — Джек скочи в първия минал файтон. Престо и Инес го последваха. — Вземете книгата при вас и не отваряйте вратата никому, преди да сме се върнали!

„Когато настане време за действие, Джек се връща към онова, което беше — помисли си Дойл. — През останалото време е като восъчна статуя.“ Той погледна Мери Уилямс, която в този момент се качваше при него във втория файтон, и в главата му започна да се оформя идея.

Една-единствена лампа светеше в прозореца на етаж над украсения с колони вход на синагогата „Бнай Аврам“.

— Там живее Брахман — каза Джек. — Съседният прозорец е на библиотеката, от която са откраднали тикунейския „Зохар“.

— Постройката изглежда много солидна — обади се Инес, разглеждайки фасадата.

— Крадците са използвали задния вход — намеси се и Престо.

— Оттам ще опитат и сега — каза Джек.

Тримата мъже стояха скрити в сянката от другата страна на улицата. Бяха се отбили за малко през техния хотел и Джек бе изтичал за куфарчето, което Едисон му бе дал след посещението на неговите лаборатории.

— Някой вътре се движи — каза Инес и посочи осветения прозорец.

Върху прозореца бе паднала нечия сянка и макар да бе трудно да се различи, тя съвсем не изглеждаше като силуета на немощен седемдесет и пет годишен еврейски равин. Фигурата принадлежеше на висок и широкоплещест човек.

Който държеше разтворена книга.

Джек отключи куфарчето, обърна се така, че двамата му спътници да не виждат какво има вътре, и извади нещо издължено, което приличаше на очила с мощен бинокъл вместо стъкла. Рамката беше кръгла и позволяваше очилата да се носят на главата като шлем. Джек нагласи конструкцията върху главата си и заприлича на огромна буболечка.

Без да дава никакви обяснения, Джек се обърна към храма. Инес и Престо обезпокоено се спогледаха зад гърба му.

— Тъ... виждаш ли нещо? — плахо попита Инес.

— Да — късо отговори Джек, бавно въртейки глава.

— Нещо по-конкретно? — осмели се Престо.

Джек спря.

— Бързо! — Той свали очилата, прибра ги обратно в куфарчето и го заключи пред погледа на смаяния Инес. — След мен!

Прекосиха улицата тичешком и завиха зад синагогата към задния вход, където Джек извади от джоба на жилетката си комплект инструменти в квадратна кутия и я подаде на Престо. После пак отвори куфарчето. Този път извади от него някакъв квадратен апарат с формата на кутия за обувки, с гладка сребриста извита фуния в единия край, в центъра на която имаше стъклена крушка. Около фунията имаше монтирани на панти капаци, благодарение на които отворът пред крушката можеше да става по-голям или по-малък. Джек подаде куфарчето на Инес, а кутията на Престо и му нареди:

— Насочи отвора към ключалката и дръж така, без да мърдаш.

Престо се подчини. Джек стесни отвора, после щракна малък ключ отстрани. Разнесе се едва доловимо бръмчене и от отвора се изтръгна слаб, тъничък лъч бяла електрическа светлина, който освети площта около ключалката.

— Мили боже — прошепна Инес. — Това пък какво е?

— На какво ти прилича? — на свой ред попита Джек, коленичи с шперца и се захвана с ключалката.

— С батерии ли работи? — поинтересува се Престо.

— Фенерче — със закъснение отговори Инес.

— Позна... И Едисон така го е нарекъл — каза Джек. Ключалката се предаде с меко щракване. Джек натисна дръжката и побутна вратата напред в тъмното. Пантите ѝ леко изскърцаха. — Изгаси светлината.

Престо изключи апарата. Джек извади шлема си, отново го наложи и се взря напред в коридора.

— Не мислиш ли, че щеше да бъде по-просто, ако бяхме позвънили? — прошепна Инес.

Джек сложи пръст на устните си, показвайки им, че трябва да мълчат, и тримата бавно запристъпваха напред. Вървяха в колона, като Престо и Инес държаха ръка върху рамото на предния. Джек ги преведе през първата стая — може би кухня — след което спря в прохода под някаква арка. Инес и Престо се надяваха, че зрението им ще се адаптира, но тъмнината оставаше все така непроницаема, в допълнение към мъртвата тишина, която ги заобикаляше.

Джек взе кутията от Престо и за миг включи и изключи светлината. В краткия проблясък видяха салон и стълбище, извеждащо към втория етаж. Отляво имаше двойна портална врата, на пода до нея менора^[1] — явно това бе входът за синагогата. Пред тях се простираше фойе, извеждащо до предната част на храма. Джек тръгна, насочвайки малката им процесия към основата на стълбището. Там спряха.

Някой горе продължаваше да се движи. Меки, тежки, отмерени крачки. Търкане на чехли в килима. Този някой държеше да не бъде чул.

Джек ги докосна с ръка, за да им покаже, че иска да останат където са. После изчезна нагоре по стълбището без ни най-малък звук.

Времето сякаш спря. Инес и Престо не смееха да помръднат и разбираха за присъствието на другия само по дишането му. В желанието си да се ориентира Инес протегна ръка и я сложи върху стената на стълбището. Там напипа кръгъл ключ.

Горе се разнесе шум от нови крачки, които се забързаха, след това някой се стовари на пода и започна борба.

Инес завъртя ключа и в помещението светна.

Две фигури, изцяло облечени в черно, се носеха надолу към тях, но светлината ги изненада и те спряха за миг.

Престо извади тънката си рапира от бастуна и се хвърли нагоре с намерение да ги атакува. Първият мъж обаче се преметна през перилата с котешка пъргавина, приземи се на крака и се втурна без забавяне към изхода. Носеше черна торба. Инес го подгони. Вторият извади от ръкава си нож. С изненадваща ловкост Престо прикова дланта му за стената. Мъжът изпусна ножа. Престо, сякаш без да бърза, стовари с все сила юмрук в челюстта му. Главата на мъжа се удари в стената и той се свлече надолу.

Инес излетя на пълна скорост навън мигове след мъжа с черната торба, но въпреки това той беше изчезнал. Сдържайки героичните импулси, напирасци в него, младежът се върна в храма и затвори вратата.

Когато стигна на горната площадка, Престо намери там трети мъж в черни дрехи, проснат безжизнен на пода, с глава, извита под невъзможен ъгъл; вратът му бе счупен. Без да прибира рапирата и готов всеки миг да я пусне в действие, Престо се прокрадна към полуотворената врата. Лампата, която бяха видели отдолу, все още светеше.

Инес сви юмруци и предпазливо прекрачи през неподвижно лежащия на стълбището човек, но когато го подмина с две стъпала, той скочи на крака и полетя надолу. Инес прескочи през перилата — е, не можеха да искат от него вечно да се сдържа! — хвърли се върху гърба на бягащия и го заби с цялата си тежест в стената. Нисък и страшно здрав, мъжът в черно успя да се задържи на крака и ядосано се завъртя, като бик, опитващ се да свали от гърба си неразумен ездач. Инес го хвана в задушавача хватка през врата — беше дебел като пожарен маркуч — и извика за помощ.

— Дръж се! — обади се Престо отгоре и се спусна по стълбището.

Мъжът в черно заблъска с гръб Инес в стената и го повлече към портала на храма. Блъснаха го и се изтърколиха на централната пътека. Масивното тяло на мъжа беше отгоре; той заби лакът в ребрата на Инес и му изкара въздуха. Младежът се задави и отвори уста, за да си поеме дъх... Когато Престо най-сетне дойде, черният боец бе избягал. Чува звън на строшено стъкло.

— Натам — изхърка Инес и вдигна ръка.

Престо включи фенерчето и продължи преследването. Влезе в някакво складово помещение, предпазливо се прокрадна покрай сводестата ниша, в която се съхраняваше Тората, и насочи лъча към някакво издуто перде. Заби рапирата си в него, после го дръпна настрани и разбра, че е открил прозореца, през който бе избягал мъжът в черно.

Когато Престо се върна, Инес бе намерил сили да седне.

— Много си добър с това — каза той и кимна към рапирата, която Престо прибираще в ножницата на бастуна.

— Бях шампион по фехтовка на Оксфорд три години поред — отговори Престо. — Но досега не бях промушвал никого. Съзнателно, имам предвид.

Бързо се качиха по стълбището в осветената стая.

Тялото на рави Брахман кротко почиваше в стола пред писалището, наклонено напред, сякаш старецът бе решил да отпусне глава за миг, докато бе работил. Горящата лампа осветяваше отворените му очи и бялата му кожа.

Джек стоеше пред него и напрегнато оглеждаше бюрото.

— Избягаха, нали?

— Не без няколко цицини — отговори Инес и опипа своите.

— Предполагам, другият е твоя работа. — Престо кимна към залата. — Онзи отвън.

Джек също кимна.

— Убил си един от тях? — възкликна Инес. — Чудесно!

— Не исках да го убивам — студено поясни Джек. — Мъртъв той с нищо не може да ни е полезен.

Едва сега Инес забеляза отпуснатото тяло на рави Брахман.

— Боже мой, и той ли е мъртъв?

— Дарбата за дедуктивно мислене, изглежда, има дълбоки корени във вашето семейство.

— Нима са го убили? — попита Инес, твърде смаян, за да се обиди на сарказма на забележката.

— Смъртоносна инжекция — отговори Джек и посочи един мъничък червен белег на ръката на равина. — Същият метод, който използваша, за да убият Рупърт Селиг на борда на „Елба“.

— Бедният старец. — Престо бе искрено опечален. — Дванайсет внуци... така поне ми се похвали.

— Артър беше на мнение, че Селиг е бил изплашен до смърт — възрази Инес.

— Артър бърка — нетърпеливо го сръза Джек. — Инжекцията създава впечатление за сърдечна криза, а те са искали да повярват, че е именно това. Искам да разгледате онзи отвън. И едновременно с това внимавайте другите да не се върнат с помощ. Аз имам работа тук.

— Бих искал да отдадем за минутка последна почит на починалия, ако не възразяваш — по-грубо от обикновено отговори Престо. — Той беше добър човек и мисля, че е заслужил поне малко уважение.

Джек гневно го изгледа. Инес не можа да прецени дали в погледа му има изненада, или обида.

— Знам, че не ти е минавала тази мисъл, Джек, но ако не се бяхме забавили да вземем проклетото ти куфарче, Брахман може би още щеше да е жив.

Джек заби поглед в пода и почервеня до уши. Инес се смая от силата на гнева на Престо. Макар да бе съгласен с него, да чуе тези думи в присъствието на труп го караше да се чувства като че ли са го извадили гол на дъската, за да решава уравнение.

Престо нежно затвори очите на рави Брахман, затвори и своите за момент, прекръсти се и излезе от стаята. Инес понечи да го последва.

— Остани с мен — помоли го Джек.

— Наистина ли?

— Имам нужда от теб.

Инес бавно кимна, хвана ръце зад гърба си, както често бе виждал да прави Артър — това създаваше впечатление у околните за дълбоко замисляне — и без да бърза, застана до Джек.

— Носеше ли нещо някой от мъжете, които преследвахте? — попита Джек.

— Единият бягаше с черна торба — отговори Инес и едва тогава схвана. — Да не би да мислиш, че?...

— Фалшивият „Зохар“ — кимна Джек. — Показали са му го и са се опитали да го накарат да им каже мнението си. Това означава, че имат съмнения в автентичността на книгата.

— Равинът едва ли ги е разсеял, как мислиш? Сигурно е отказал да им каже каквото и да било. Защо иначе ще го убиват?

— Защото са ни чули да идваме отдолу. Но и аз не мисля, че им е казал нещо. — Джек се приближи до тялото. Очите му бяха широко отворени като на котка и блестяха. — Брахман е работил на писалището си, когато ги е чул да влизат... ето тук има пресни отпечатъци от мастило — в основата на дланта му, а и мастилницата е останала отворена. Какво ти говори това?

Инес се замисли.

— Ами, че... че е работил, както каза ти.

— Не — отговори Джек и нетърпеливо затвори очи. — Какво ти говори за състоянието на писалището му?

Инес огледа сцената на убийството, неспокоен като студент на първия си изпит.

— Наоколо няма нищо, върху което е писано. Да не е скрито някъде?

— На място, което даже и професионални крадци не биха открили лесно. Къде може да е това място? — продължи да пита Джек.

Инес бавно разгледа стаята изпод смръщените си вежди, няколко пъти замислено кимна и накрая призна:

— Изобщо нямам представа.

— Да предположим, че равинът е имал в най-добрия случай десет секунди от момента, в който е чул престъпниците да идват, до момента, в който те са влезли в тази стая.

— Значи става дума за място, което е трябва да му е било подръка... някъде в писалището?

— Вече го претърсих. Старателно.

— Под дъска на дюшемето? Под килима?

— Не е толкова очевидно — каза Джек. Стоеше, скръстил ръце на гърдите си, и го наблюдаваше.

„Това е изпит — осъзна Инес. — Хм, Артър ми казваше, че този човек е особен.“ Той огледа бюрото, надникна в различните му кухни, сякаш искаше да ги хване неподготвени. Подробно разгледа мастилницата. Повдигна попивателната, видя на нея някакъв срез отстрани и многозначително проточи:

— Аха-а!

— Там няма нищо, празна е — спря го Джек.

Инес отстъпи крачка назад, за да обхване стаята от по-далечна перспектива, сложи ръце на хълбоците си и с десния си лакът неволно събори лампата. Тя падна, разби се на парчета и няколко малки пламъчета плъзнаха по пода. Той ги стъпка с крак и едва не подпали ботуша си. Стаята потъна в мрак.

— Дявол да ме вземе — каза Инес. Не се чувстваше много уютно в тъмнината толкова близо до още невкочанен труп. — Съжалявам.

Джек включи фенерчето на Едисон и освети парчетата по пода.

— Ето на... — каза той.

— Вече се извиних.

— Не, ти ги намери.

Инес погледна към пода и видя листчета хартия сред парчетата от лампата.

— Е, логично е, нали? — въздъхна той, доволен да приеме заслугата. — Искам да кажа, че мястото е трябвало да му бъде подръка. Не е имал никакво време.

Джек вдигна листчетата и ги разгледа под лъча. Едното беше напечатан списък на участниците в Парламента на религиите. Другото беше написано на ръка.

— Наред ли е всичко? — попита Престо от прага. Тъкмо беше дошъл.

— Напълно — отговори му Инес, опитвайки се без успех да надзърне през рамото на Джек.

— А защо стоите на тъмно? — поинтересува се Престо.

— Претърсвах лампата. И без да искам, я съборих.

— Човекът в залата отвън има същия белег над сгъвката на левия си лакът: кръг, пресечен от три линии. А какво е това там? — И Престо пристъпи крачка напред.

— Отговорът, който търсим — каза Джек. — За съжаление получен с цената на един живот.

— Искам мнението ви за моя приятел Джек — тихо каза Дойл.

Тази, която върви сама го изгледа продължително. След това кимна.

— Той е много болен.

— Разкажете ми по-подробно — помоли Дойл.

Тя подбра внимателно думите си, преди да продължи. Усещаше загрижеността на този човек към неговия приятел и не искаше да го разстройва ненужно.

— Виждам болестта в него: тя е като тежест или... като сянка ето тук. — Тя посочи лявата си страна. — В него това е много силно.

Седяха пред камината в апартамента на Дойл в „Палмър Хаус“: Тази, която върви сама — на пода, кръстосала крака, а Дойл в широко кресло, с чаша бренди в ръката. Изтощеният Лайънъл Стърн спеше на дивана, а кутията със „Зохар“-а беше на масата между тях.

— Говорите като лекар, мис Уилямс — отбеляза Дойл.

— Научи ме дядо ми — той имаше голяма сила да лекува. Но нашата сила е съвсем различна от вашата.

— В какъв смисъл?

— Ние вярваме, че болестите идват отвън и влизат в тялото. Те могат да се крият в него дълго и бавно растат, преди да се проявят.

— Не разбирам. Аз също съм лекар — обясни Дойл, искрено заинтригуван. Знаеше, че доверие се получава срещу доверие. — Поточно казано, учил съм за лекар. И вярвам, че някои хора притежават вроден талант като лечители. Бих искал да мога да кажа, че съм един от тях. Много сили хвърлих в изучаване на медицината, но тя така и не ми стана лека за овладяване.

— Затова станяхте писател на книги.

— Е, все някой трябва да прави и това, нали? — отговори ѝ той с извинителна усмивка.

— Съжалявам, но не съм чела нито една от книгите ви.

— Няма нищо, за мен думите ви по-скоро са облекчение. Така... значи вашият народ ви счита за лечителка, мис Уилямс?

Тази, която върви сама отново изчака. Без сама да знае защо, тя вярваше на този човек — факт още по-необикновен, защото той беше бял. Изглеждаше също толкова неосведомен, колкото другите белокожи за начина, по който тя работи, но поне ѝ изказа открито уважението си — нещо, на което тя не беше свикнала. Имаше сила, но не я размахваше във въздуха като повечето бели. Тя се запита дали има други като него в родината му — досега не беше срещала англичанин.

— Да — отговори накрая тя.

— И вие виждате, че приятелят ми е болен?

— Нещо повече: животът му е в опасност.

Дойл се поизправи в креслото си. Възприемаше думите ѝ напълно сериозно.

— Значи става дума за физическа болест.

— Болестта сега е в душата му, но един ден ще влезе в тялото му... Скоро.

— Може ли да бъде излекуван преди това да се случи?

— Трябва да го познавам по-добре, за да мога да кажа със сигурност.

— Мислите ли, че бихте могли да му помогнете?

— Не бих искала да казвам това сега.

— Как бихте лекували това заболяване?

— Болестта трябва да се извади от него.

— И как ще го направите?

— Според нашата медицина, ако сте доктор, вие премахвате болестите като ги поканвате да излязат от тялото на пациента и да влязат във вашето.

— Звучи ми като опасна процедура.

— Така е.

Дойл я изгледа на светлината на огъня от камината: тя седеше искрена и тържествена, загледана в пламъците. Излъчваше скромност, съчетана с увереност в силата си. Той си спомни неотдашната тирада на Рузвелт срещу американските индианци и потръпна при мисълта за собствените си клишета, с които бе мислил за тях досега. Ако Мери беше някакъв пример, тези хора бяха съвсем различни от белокожите — продукт на различна култура и на различна раса — но това не беше причина да се страхува от нея или да я презира. И въпреки собственото си традиционно обучение той беше в състояние да повярва, че тя притежава силата да лекува.

— И какво правите с болестта, след като я извлечете от пациента?

— Изпращам я някъде — във въздуха, водата или в земята. Понякога в огъня. Зависи каква е самата болест. Това е, което се учим да правим.

Дойл си спомни разказа на Джек за племето ен-агвас в Бразилия.

— Използвате различни треви и корени, за да си помогнете, нали? Лечебни смеси.

— Да — призна тя, изненадана, че той знае това. — Понякога.

— Какво предизвиква болестта, за която говорим? Казахте, че идва отвън.

— Когато светът е болен, той създава болести. Те напускат света и попадат в хората.

— И как се разболява светът?

— Хората го разболяват — простичко отговори тя. — Когато болестта влезе в телата им, тя само се връща там, откъдето е излязла.

— Значи според вашите вярвания светът е бил здрав преди да се появи човекът?

— Да, тогава е бил в равновесие — каза тя и наум добави: „Преди да дойдат белите“.

Той я погледна открито, без да крие мислите си.

— Значи ако някой се разболе, според вас това е отражение на другото, което вече е в него?

— В повечето случаи истината е такава.

— Мис Уилямс, налага се да ви попитам направо: има ли някакъв шанс да помогнете на моя приятел?

— Трудно ми е да ви кажа. Не знам дали вашият приятел го иска.

— Какво означава това?

— Понякога болният се привързва към болестта си и след време започва да вярва, че тя е по-истинска от самия него.

— Това ли се е случило с приятеля ми?

— Мисля, че да.

— Значи той не може да бъде излекуван? От никого?

— Не, ако връзката е прекалено силна. Не, ако той реши, че не го иска. Той обича смъртта прекалено силно.

„Тя го чете като разтворена книга — в това няма никакво съмнение“ — разбра Дойл. Той доизпи последните капки от блендита си. Джек спокойно можеше да бъде диагностициран като луд по всички медицински стандарти. Оставаше да се види дали съществува някакво лекарство, което би могло да го излекува.

Остро почукване на вратата изненада и двамата. Дойл предпазливо я откряна.

— Виж, Дойл, налага се да поговорим — каза в лицето му майор Пепърман.

Ако се съдеше по смъртоносните пари в дъха му, той беше пил дълго и много.

— Съжалявам, проблемът ще трябва да изчака до сутринта, майоре.

Преди обаче Дойл да успее да реагира, Пепърман заби гигантския си крак в пролуката на вратата и с леко натисване я отвори докрай. Влезе в стаята и видя надигащата се индианка и гледащия го откъм дивана Лайънъл Стърн.

— Знаех си! — извика Пепърман и посочи с пръст жената. — Вие замисляте нещо нечисто, мистър Дойл. Държа на правото си да бъда информиран...

— Майоре, моля ви най-...

— Господин Дойл, струва ми се, че не оценявате риска, който съм поел с докарването ви в тази страна. Инвестирах в това начинание над пет хиляди лично мои долари и ако вие се окажете неспособен да изпълните задълженията си по споразумението ни, ще ме оставите да се люшкам на ръба на финансовата пропаст!

— Майоре, възнамерявам да изпълня всяка точка от моите задължения...

— Много добре знам какво възнамерявате всъщност!

— Така ли мислите?

— Носите се насам-натам с разни съмнителни субекти по цяла нощ, вкарвате изпаднали в несвяст жени в стаите си... Боже мой, та аз с мъка удържах детектива на хотела да не разбие вратата ви!

Пепърман крачеше без посока и диво жестикулираше. Дойл размени извинителен поглед с Лайънъл Стърн, който застана с отбранителна цел пред кутията с книгата. Тази, която върви сама премести поглед върху ръжена пред камината.

— Имам нужда от известни уверения, сър! Необходима ми е някаква гаранция или в противен случай ще се видя принуден да предам въпроса на вниманието на адвокатата си! Не знам дали ви е известно, но в Америка за тези неща имаме закони! Аз имам съпруга и пет червенокоси дечица!

Вратата зад тях се отвори. Джек, Инес и Престо забързано влязоха в стаята.

— Рави Брахман е убит — каза Джек, преди да забележи гиганта, крачещ в този момент в ъгъла на стаята.

Пепърман възприе обезпокоителната информация, спря като вкаменен и се заплака:

— Убийство! Това е краят! — простена той.

— О, боже мой! — прошепна Стърн и се отпусна на дивана.

— Даже и в цирка няма да ме приемат! — възкликна отчаяно майорът.

Престо отиде да успокои Стърн, Инес се насочи към Пепърман, готов да го усмири, ако се наложи, а Джек дръпна Дойл настрана и попита шепнешком:

— Какво прави този човек тук?

— Не съм съвсем сигурен — призна Дойл.

— Хайде, майоре, по-спокойно — уговаряше го Инес. — Не е чак толкова зле, нали?

— Ще правя реклама само на тежкоатлети и брадати жени в пътуващи циркове — измънка неясно Пепърман, пусна няколко мехура през риданията си, падна на колене и заудря с пестници по пода.

— Не можеш ли да ни отървеш от него? — попита Джек.

— Той е много разстроен — оправда се Дойл.

— Виждам това достатъчно ясно — каза Джек.

Тази, която върви сама отиде до съкрушения гигант и го хвана за ръката. Той вдигна поглед към нея като шестгодишно момченце, разплакано за умрялото си кученце. Тя започна да го утешава с тих, успокоителен шепот, погали го по врата няколко пъти и хълцанията на Пепърман постепенно затихнаха. После той бавно се отпусна, а тя сложи ръка на челото му и прошепна няколко думи в ухото му. Пепърман затвори очи, килна се настрани и заспа още преди главата му да е докоснала пода. Протяжно хъркане се разнесе от гърлото му. Гигантът беше заспал мъртвешки сън.

— Виждал съм да правят това със змии — удивен призна Престо, — но никога досега с човек.

— Сега той ще спи дълго — увери ги Тази, която върви сама.

— И какво ще правим с него? — попита Инес.

— Да го издърпаме отвън във фойето — предложи Джек.

— Бедният човечец не е направил нищо лошо — каза Дойл. — Да го занесем в леглото.

Бяха необходими усилията и на шестимата, за да повдигнат и пренесат Пепърман в спалнята. Дойл хвърли върху му едно одеяло, затвори вратата и се върна в хола. Джек и Престо бързо им разказаха за

събитията в синагогата, за хората в черно, за опита им да се уверят в автентичността на книгата, за убийството на рави Брахман.

„Това никога не би се случило със стария Джек — мислеше си Дойл, докато слушаше разказа им. — Той щеше да предугади намеренията на противника и по някакъв начин щеше да ги предотврати.“

— Те са същите като групата от „Елба“, включително до татуировката в лакътя на лявата ръка — потвърди Джек.

— Но това не е татуировка, а по-скоро нещо като дамга при добитъка, като жигосване.

— Миризмата на изгоряло месо в онази стая... — напомни им Тази, която върви сама.

— Може да е било нещо като ритуално посвещаване — предположи Престо.

— Защо не резюмираме каквото знаем? — предложи Дойл, опитвайки се да внесе някакъв ред.

Джек извади двата листа хартия.

— Преди да умре, рави Брахман е успял да скрие информацията, която му поискахме, в настолната си лампа, а Инес съумя да я намери.

— Е, нищо особено — скромно се обади Инес.

— Тази програма изброява имената на всички духовници, взели участие в Парламента на религиите. Брахман е заградил едно име — това на впечатляващия американски евангелист, преподобния А. Глориъс Дей.

— А. Глориъс Дей ли? — поиска да се увери Дойл. В гърлото му беше заседнала буца. — „А“ като Аликзандър?

— Проповедникът, когото видяхме при Едисон — напомни Джек.

— И кой е този човек? — попита Тази, която върви сама.

— Брат ми — с горчивина отговори Джек.

Дойл и Тази, която върви сама се спогледаха: това е източникът на болестта. Тя, изглежда, разбра.

— В такъв случай знаем, че Аликзандър е бил тук в Чикаго и ни е известно името, което е използвал — заключи Дойл. — В състояние ли сме да направим връзката с откраднатите книги?

— На втория лист рави Брахман ни е оставил бележка, както изглежда, написана мигове преди да умре — каза Джек и подаде

листчето на Доул.

Доул прочете съдържанието на глас:

— „Господине. Можех да си спомня, че се срещнах с преподобния Дей само веднъж по време на конгреса. През онази седмица в рамките на Парламента се проведеха много научни семинари; аз представих доклад на един от тях върху значението на светите текстове за установяването на религиите по света. Преподобният Дей дойде да ме види след това и ми зададе много въпроси за тези книги...“ Тук текстът прекъсва.

— Има голямо мастилено петно, той е задържал писалката върху листа — отбеляза Джек.

— Защото е чул някой да се движи пред стаята му — уточни Престо.

— Значи интересът на Аликсандър към книгите е започнал тук, в Парламента на религиите, където се е представял за проповедник — каза Доул.

— Първата кражба датира шест месеца по-късно — кимна Джек.

— Упанишадите, взети от храм в Индия — припомни им Престо.

— Месец по-късно идва редът на Вулгатата в Оксфорд — каза Джек.

— А само преди седмици изчезва Тикунейт — тук, в Чикаго — завърши Стърн.

— Убеден съм, че дирята съвпада с тази на немския колекционер — продължи Джек.

— За когото можем да кажем с голяма степен на увереност, че работи за брат ти. През първите месеци след Парламента той се е свързал с Ханзейската лига и е поръчал кражбите — допълни Доул.

— Именно — съгласи се Джек.

— А как е научил за Лигата? — попита Стърн.

— През годините, прекарани в Англия, Аликсандър беше научил подробности и установил връзка с престъпните организации из целия свят — обясни Доул. — Изводът, че Лигата е била една от тях, се налага от само себе си.

— Но защо? — отново зададе най-важния въпрос Инес. — Защо брат ти иска тези книги?

Възцари се мълчание.

— Това е много хубав въпрос, Инес — похвали го Доул.

— Благодаря ти, Артър.

— Но засега не можем да отговорим — въздъхна Джек, който както обикновено бе седнал настрани от останалите.

— Знаем поне, че никого не се е опитвал да изнудва — каза Престо.

— Може би са му били необходими, защото е търсил... мистична информация — опита се да бъде полезен Стърн.

— Скрити тайни — каза Дойл. — Подобни на онези, който уж се съдържат в Кабала.

— Като указанията как да се направи голем — спомни си Инес.

— Възможно е — съгласи се Дойл.

— Изобщо не си позволявайте такива предположения — остро ги предупреди Джек.

Отново настана мълчание.

— Знаем ли къде се намира сега брат ти? — обърна се Тази, която върви сама към Джек.

— Знаем, че в офиса имаше прекъсната линия на телеграф — отговори вместо него Престо. — Имаме основания да допуснем, че това е бил тайният им начин за връзка.

— Има ли как да разберем къде отива тази линия? — попита Дойл.

— Вече не — отговори Джек.

— Сигурно са използвали някакъв вид код — продължи Дойл. — Каквато и връзка да са поддържали, линията сега е унищожена.

— Кулата — обади се ненадейно Тази, която върви сама в момент на прозрение. — Той е там.

Всички я погледнаха.

— Мъжът от съня... онзи, който така прилича на теб — напомни Тази, която върви сама на Джек. — Брат ти... бил е в Чикаго, видял е Водната кула, точно както я е видял баща ти, преди да направи онази скица — обясни тя на Стърн.

— Мили боже — ахна Стърн. — Може би двамата са се срещнали тук — баща ми и Аликсандър... възможно е, нали? Защо не?

— Напълно е възможно. Продължавайте — подкани я Дойл.

— Ами ако брат ти строи онази, другата кула? — продължи Тази, която върви сама. — Следвайки донякъде оригинала от Чикаго.

— Шуорцкърк... Черната църква — замислено каза Престо. — Всичко си идва по местата.

— Някъде на запад — не спираше да прави предположения Тази, която върви сама. — В пустинята, която знаем от съня.

— Може би натам е тръгнал и баща ми — прекъсна я Стърн ентусиазирано.

— Искаш да кажеш, че онази черна кула, която сте видели в съня си, съществува реално, а не е само някакъв символ? — изненада се на свой ред Дойл.

— Да — отговори Тази, която върви сама.

— Че защо пък не? — въодушеви се и Престо. Изказаната идея явно му допадала.

— Не знам... предполагам, че е възможно — призна Дойл.

— И ако е така, дали ще е трудно да намерим постройка с такива размери и толкова уникална форма? — попита Престо.

— Изобщо няма да е трудно — успокои го Дойл. — Ще разпратим телеграфически запитвания до всички каменоломни и тухларни в западната част на Америка.

— Ще му трябва голям брой опитни работници — уточни Престо.

— И цял куп пари — допълни Стърн.

— Складове, проектантите... — не се уморяваше да изброява Престо.

— Да не забравим вестниците — намеси се Дойл. — Не е възможно в някой от тях да не се споменава за толкова грандиозен проект. Инес, направи, ако обичаш, списък, с който да отидем в телеграфната станция и да започнем разпрашането на запитвания.

Инес придърпа един лист с емблемата на хотела и започна да пише.

Дойл погледна Джек, който седеше сам и единствен от всички не бе взел участие в дискусиата.

— Може ли някой от вас да си спомни повече подробности от съня, които биха могли да ни насочат къде се намира кулата? — попита той.

Джек с нищо не показва, че е чул въпроса му.

— Мери, при теб сънят като че ли е бил най-ясен — подкани я Престо.

Тази, която върви сама кимна, затвори очи и насочи съзнанието си към света на сънищата.

— Шестима души се събират в стая под земята — започна бавно тя.

— Храмът... да, мисля, че сега и аз си спомням нещо такова — извика Престо.

— Всеки път Черния гарван се издига от земята в небето, излизайки от огъня.

— Като птицата Феникс — намеси се и Дойл.

— Феникс?

Погледът ѝ срещна очите на Дойл; мисълта сякаш ги бе осенила едновременно.

— Финикс, Аризона — каза Дойл. — Ще изпратим първите телеграми там... Боже мой — сетих се нещо.

Той бързо прерови бележника си, за да намери скицата на надрасканото върху стената в каютата на Рупърт Селиг — белега върху ръцете на крадците.

— През цялото време предполагаме, че това е знакът на Лигата на крадците.

— Е, и какво от това? — попита Престо.

— Може би не сме гледали от правилен ъгъл — предположи Дойл. — Може би съвсем не е това.

— Че какво друго може да бъде? — обади се Инес.

Дойл обърна рисунката странично и им посочи с пръст.

— А сега на какво ви прилича? Особено тези пунктирани линии?

— Всъщност точки и линии — каза Престо.

— Морзов код? — ахна Инес.

— Точно така — прошепна Дойл, остави листа на масата, разглади го с ръка и взе молива на Инес. — Може ли някой да го разчете?

Без никой да го забележи, Джек бе станал и се бе изправил зад гърба на Дойл. Сега гледаше листа.

— Буквата О и няколко числа — обади се той. — Тринайсет и единайсет на средния ред; тринайсет и осемнайсет отдолу.

— Тогава не може да бъде дата — заключи Дойл.

— Може да са географски координати: дължина и ширина — предположи Инес.

Джек поклати глава:

— Не, това би било в центъра на Атлантическия океан.

— А може да е указател към цитат от Библията — помогна им Стърн. — Глава и стих.

— Инес, в чекмеджето на шкафчето до леглото ми има хотелска Библия — каза Дойл и Инес се хвърли към вратата. — Само гледай да не събудиш майора.

— Как ще разберем от коя книга на Библията може да е? — попита Престо, когато Инес се върна.

— Ами някоя, която започва с буквата „О“ — не съвсем уверено предположи Дойл.

— Само две започват с „О“: Книга на пророк Осия и Откровението — каза Инес.

— Откровението... — замислено промълви Тази, която върви сама.

— Последната книга — поясни ненужно Стърн. — Видения на Йоан Богослов според християните.

— Откровение — натърти Джек. — За Апокалипсиса.

— Ето тук — прошепна Дойл, намирайки страницата. — Откровение на Йоана Богослова, 13:11... „И тогава видях друг Звяр да излиза от земята; той имаше два рога като на агне и говореше като змей.“ И още, 13:18... „Тук е мъдростта. Който има ум, нека пресметне числото на Звяра, понеже е число на човек, и числото му е шестстотин шейсет и шест.“

---

[1] Свещник с девет или седем рамена. — Б.пр. ↑

12.

Първият контролен пункт беше на пет мили от центъра на града. Когато фургоните на „Предпоследната трупа“ се добраха до него, вече беше късен следобед, от всички страни ги обкръжаваше пустиня, а слънцето ги блъскаше с лъчите си като ковач с чук. Айлин беше благодарна за няколкото допълнителни манерки пода, които Джейкъб бе напълнил, преди да напуснат Каньона на черепа. Каназучи изпи две от тях, все така мълчалив, с пестеливи движения. Раната му оставаше чиста, без зачервявания; странният човек, изглежда, използваше цялата си съхранена енергия, за да се излекува с помощта на съзнанието си и какъвто и да бе този метод, дявол да го вземе, той работеше: мъртвешката му бледност бе изчезнала, дишането му бе равно и дълбоко.

Всъщност в момента голямата грижа на Айлин бе по-скоро Джейкъб, който не бе слязъл от капрата цял ден, оставайки изложен на умопомрачителната горещина. Айлин го бе сменила само за малко, защото знаят скоро я бе накарал да се скрие под прикритието на брезентовото покривало. Затова знаеше, че бедният човек е изтощен дори и само от лашкането и подхвърлянето по неравния път. Лицето му бе аленочервено, ризата му бе плувнала в пот, но той не се оплака дори с една дума и остана все така жизнен и радостен както обикновено, пречейки ѝ да се поддаде на засилващото се тревожно чувство.

Проклет да е Бендиго, че ги накара да пътуват през пустинята в най-големия пек, още повече че първото им представление бе обявено чак за утре вечер. Не трябваше да тръгват преди залез-слънце — пътят бе добре обозначен, а и всички фургони имаха фенери. О, да, боже опази да закъснееха за безплатния обед — мисълта, че може да го пропусне, сигурно бе непоносима за Бендиго.

Керванът се спусна по криволичещия път в полите на планината Джунипър и навлезе в пясъците на източната част на пустинята Мохави. Подминаха някаква странна конструкция от спирално извити варовикови колони и щом завиха покрай тях, се озоваха пред портал,

скован от груби греди — първият белег, оставен от човешка ръка, който виждаха от няколко часа насам. Отстрани имаше малка колиба. Изглеждаше празна.

В същия миг се разнесе остро изсвирване.

Незнайно откъде изникна отряд от десетина въоръжени хора — Айлин сепнато осъзна, че половината от тях са жени. Само за няколко секунди керванът се оказа заобиколен от всички страни. Към тях гледаха дулата на вдигнати и готови за стрелба пушки, със запънати ударници. Непознатите носеха леки памучни панталони, бяха обути в тежки подковани ботуши и всички бяха облечени в еднакви бели куртки без яка. И всеки беше препасан с патрондаш.

Имаше нещо странно в лицата им: те се усмихваха.

Една висока жена — тя единствена беше без пушка, но носеше два револвера, затъкнати в кобури, и провесена през врата свирка — пристъпи напред се обърна към Раймър, който водеше първия фургон.

— Добре дошъл в Новия град, приятелю — каза тя радостно с висок, звънлив глас. — Каква работа те води при нас днес?

— Ние сме „Предпоследната театрална трупа“ — отвърна Бендиго и свали с галантен замах тиролската си шапчица. — Скитащи артисти. Дошли сме да ви забавляваме, да ви развеселим и — скромно се надявам да е така — да ви доставим удоволствие.

Жената се усмихна още по-широко и каза:

— Един момент, моля.

После отвори папка, подвързана в кожа, направи справка в някакъв списък и явно откри това, което ѝ трябваше.

— Как е името ви, почитаеми господине?

— Аз съм Бендиго Раймър, режисьор на тази щастлива трупа, и съм напълно на вашите услуги, госпожо.

— Колко души наброява трупата ви?

— Седемнайсет... ъъ, деветнайсет.

— Благодаря ви, господине. Очакват ви — каза тя и затвори папката. — Ще надникнем във фургоните ви, а после можете да продължите.

— Но, моля ви, разбира се — отговори Раймър. — Ние нищо не крием.

Жената даде сигнал, отрядът бързо се завтече към фургоните и започна да замята нагоре платницата. Няколко души обаче — онези,

които бяха изникнали върху колоните — останаха по местата си и продължаваха да държат кервана под прицел.

— Добър ден — каза Джейкъб на младия чернокож воин, който хвана юздите на неговите мулета.

— Прекрасен ден — отговори младежът възпитано и се усмихна широко.

— При вас в пустинята е невероятно горещо — продължи Джейкъб и избърса потта от веждите си.

— Да, горещо е — съгласи се войникът все така усмихнато, но без да отклонява погледа си от него.

Някой заметна платнището отзад. Каназучи бе успял да седне и бе скрил мечовете си под полите на палтото. Изненадана, Айлин се обърна и видя лицето на дребна млада жена, не повече от двайсетгодишна, събрала косата си в опашка, с лице посипано с лунички. Въпреки невинния си външен вид момичето действаше с увереността на опитен и добре обучен войник. Очите ѝ огледаха празния фургон — интересно какво ли търсеше — и за миг се спряха върху Каназучи. Той любезно кимна и се усмихна, без да показва никакво безпокойство. Девойката се усмихна в отговор, показва му процепа между предните си зъби и не прояви никакво по-нататъшно любопитство.

— Здравсти — обади се Айлин.

— Пожелавам ви един прекрасен ден — отговори момичето и спусна платнището.

Охраната отстъпи назад и направи знак на жената при портала. Бариерата бавно се вдигна нагоре. Пътят пред тях беше свободен.

— Заповядайте, продължете, мистър Раймър — обърна се тя към Бендиго. — Не правете опит да се отклонявате от пътя. Когато стигнете до Новия град, ще бъдете посрещнати от други, които ще ви инструктират допълнително.

— Благодаря ви, мадам, много сме ви задължени — отговори Раймър.

Въпреки че беше облян в пот, Бендиго се поздрави за хладнокръвието, с което бе изиграл ролята си — странно, но едва сега осъзна, че срещата с въоръжени представители на властта пред входа на театъра оказва парализиращо влияние върху него — защото жената не бе имала повод да се усъмни в каквото и да е. Какъв актьор беше

наистина! Той подръпна юздите на мулетата и те послушно минаха през портала. Другите фургони го последваха.

— Желая ви прекрасен ден — бяха последните думи на жената при бариерата. Тя продължаваше да се усмихва и махаше на всеки преминаващ фургон.

— Благодаря ви — отговори на поздрава ѝ Джейкъб. — И на вас!

Айлин надникна през спуснатото платнище и видя спускането на бариерата. Часовите върху колоните ги наблюдаваха да се отдалечават, все така с пушки в ръцете, останалите се прибраха в скривалищата си.

— Това пък какво беше? — запита Айлин.

— Подушвам нежната ръка на религиозния фанатизъм — отговори ѝ Джейкъб от капрата.

Каназучи се бе преместил до нея, за да надзърне и той през пролуката в платнището, и Айлин почувства в него дълбока промяна: изглеждаше зареден с жизнена енергия след срещата при бариерата — беше някак концентриран, сетивата му бяха нащрек, в движенията му се бе появила котешка лекота и точност. Макар да нямаше причини да се страхува от него, тя почувства, че този човек може да внушава страх. Беше повече животно, отколкото човек.

— Странни хора, какво ще кажеш? — обърна се тя към него.

— Сериозни хора — отговори ѝ Каназучи.

— Сериозно щастливи.

— Не-е — поклати глава той. — Не са щастливи.

След контролния пункт пътят стана забележимо по-добър: пясъчната повърхност беше застлана с трамбован фин чакъл и фургоните престанаха да подскочат. Някъде в далечината зад тях периодично се разнасяха глухи ритмични удари. Айлин заслони очи и се вгледа в посоката, от която сухият вятър донасяше тътена, но не видя нищо до самата линия на размития от маранята хоризонт.

— Какво ли е това?

— Слагат ограда — изненадващо ѝ отговори Каназучи. — От бодлива тел.

— Кой?

— Хората в бяло.

— И ти виждаш това отгук?

Той не отговори. Вместо това захвърли шапката на Джейкъб, съблече дългото си палто и започна да сваля прошарената си брада.

Вече бяха близо.

Значи можеше да се върне към истинската си самоличност.

Към девет часа същата сутрин чикагският офис на компанията „Уестърн Юнион“ бе злят от отговори на телеграмите, които бяха разпратили миналата нощ. Поставянето на името Артър Конан Дойл като подател на всяко запитване бе оказало магически ефект, значително бе ускорило реакцията и бе допринесло за включването на множество подробности, особено в отговорите, изпратени от редактори на вестници, повечето от които признаваха, че не могат да дадат исканата информация, но не бяха успели да се сдържат да не зададат някой и друг въпрос по отношение на несигурната съдба на... нали се сещате кой.

Както и бяха очаквали, най-обещаващи резултати се получиха в дългия отговор от „Аризонски републиканец“ — първият вестник във Финикс, територия Аризона.

Редакторът им пишеше, че вниманието на местната общественост започвало все по-силно да се приковава към неотдавна основаното религиозно поселище на стотина мили в северозападна посока. То се било нарекло Новия град и било построено върху терен, частна собственост. Основателите му били закупили над петдесет квадратни мили неразработена земя. Очевидно било, че имали предостатъчно пари. Предположенията за възможния източник на богатството на Новия град се въртели около възможността собствениците на земята да са надушили съществуването на приказно богата сребърна жила.

Телеграмата продължаваше с признанието, че всички, и то многократни опити да се напише очерк за това място, се натъкнали на вежлив, но твърд отказ. По някаква причина — неизвестно каква — онези хора искали да бъдат оставени на мира и не желаели да им бъде досаждено. Не можело да се каже, че подобно отношение било непознато в онзи край на Америка — много били хората, отишли там именно с надеждата да не привличат чуждо внимание.

Един от изпратените там репортери толкова бе харесал Новия град, че бе решил да остане там. Беше им изпратил телеграфически оставката си, споменавайки, че мястото било „нещо като утопия“, и

повече никой не бе чул нищо за него — факт, посрещнат без изненада от колегите му в редакцията, понеже човекът бил ерген от Индиана и така и не успял да се впише във вестникарската им среда.

Дойл знаеше, че утопичните социални експерименти съвсем не са необичайни при оформянето на американския характер. Над стотина такива се бяха пръкнали след края на Гражданската война, а най-известен от тях бе Онеидската комуна на перфекционистите в щата Ню Йорк, известна с чудесните сребърни прибори за хранене, които произвеждаше, но още повече със смелото отхвърляне на брачната моногамия. На другия край на сексуалния спектър се намираха Юродствуващите на Майка Ан Лий от Хилядагодишната църква — заклети радетели на безбрачието, основали представителства в повече от трийсет града от Масачузетс до Охайо. Те, изглежда, не се вълнуваха как ще обезсмъртят делото си, без да се ползват от облагите на биологичната форма на възпроизводство, защото Майка Лий бе обявила края на цивилизацията в рамките на техния живот. Въздържанието им гарантираше, че ще бъдат единствените пропуснати през вратите на Рая. Никой така и не се бе сетил да се поинтересува какво е накарало например перфекционистите да се захванат с производството на толкова здрави изделия, предназначени да издържат цели поколения, след като и според тях нямаше да остане никой, който да им се възхищава.

„Аризонското отношение към Новия град може да се охарактеризира с думите: Всеки да си живее живота“, им пишеше редакторът. През последните няколко години във все същата североизточна част на територията се бяха появили няколко мормонски селища и следвайки собственото си мото, те си живееха, без да привличат интереса на другите. Боже господи, та целият щат Юта се бе оформил покрай мормоните, дължеше съществуването си на тях, а още по-точно на богатството, което те бяха натрупали като скотовъди и от разработването на полезни изкопаеми. На аризонските политици и през ум не им минаваше да обърнат гръб на подобен потенциален източник на доходи в името на глупави религиозни предразсъдъци.

И така: икономическа стабилност и социално самоуправление — какво му пречеше на някой, ако хората в Новия град са решили да живеят съгласно собствените си вярвания, каквито и да са те? (Не че

някой имаше макар и най-смътна представа какви точно са те.) И ако населението от околните райони намажеше по някакъв начин благодарение на тяхното съществуване, така, както бе случаят с немормонската част от населението на Юта, толкова по-добре. Мнението на редактора на „Аризонски републиканец“ бе, че подобно отношение по въпроса е в пълно съответствие с американската гаранция на религиозните свободи.

Инес изтича до близката книжарница, върна се с подробна карта на територия Аризона и следвайки описанието на редактора, определи местоположението на Новия град в самия център на източната част на пустинята Мохави.

Дотук добре. Оставаше проблемът как да действат нататък и той бе решен благодарение на една последна фраза от редактора на „Републиканец“. Носели се слухове, че жителите на Новия град били решили да построят молитвен дом, достоен да съперничи с неотдавна завършения от мормоните в Солт Лейк Сити. Никой от репортерите на вестника още не бе виждал строежа, но се знаело, че напредвал бързо и бил изграждан с черни камъни от някаква каменоломна в Северно Мексико.

Черната църква.

Дойл си тръгна от телеграфната станция, върна се в „Палмър Хаус“, подписа гаранция на името на майор Роландо Пепърман на стойност 2500 долара, удостоверявайки, че ще продължи участието си в останалата част от турнето след двуседмично прекъсване. На майора обясни, че това се налага с оглед решаването на неочаквано появили се проблеми от личен характер. Прикован на легло, потиснат и мрачен, Пепърман прие предложението на Дойл без въпроси и с чувство на примирение. Той не очакваше повече да го види. „Връщам се в цирка, стига да ме приемат обратно“, бе решил вече за себе си майорът.

Поради това, че случаят нямаше никаква връзка със запитването относно Новия град, редакторът на „Републиканец“ така и не бе споменал в телеграмата си за историята, която правеше заглавията на челните страници на вестниците — за лудия китаец беглец, отсякъл толкова много глави и следователно заслужил прякора си Главореза — името бе измислено лично от него в един от най-светлите му часове на редакторско прозрение.

Ако беше го сторил, Дойл, Джек, Инес, Престо, Стърн и Тази, която върви сама щяха да изтичат до чикагската гара и да си купят билети за Финикс много по-бързо.

Защото миналата нощ Тази, която върви сама бе успяла да различи едно от лицата на другите трима, които стояха заедно с тях в подземие.

Беше азиатец, хванал в ръцете си пламтящ меч.

Когато Данте Скръгс най-после успя да събере разпилените си мисли, той осъзна, че пътува във влак. Намираше се в самостоятелно купе, зад прозорците струеше дневна светлина и се носеха житни нивя. До него седяха трима мъже в костюми, чиито лица му бяха смътно познати от снощната вечер в офиса на Фредерик.

Хората, които му бяха причинили болка.

Те внимателно наблюдаваха идващия на себе си Данте, но в погледите им отсъстваше не само приятелство, а всякаква емоция. Макар да се различаваха външно, те си приличаха по поведение и жестикулация — всеки излъчваше вътрешно напрежение като натегнатата тетива на лък и заплашваше да избухне в непредвидима форма на насилие при най-малката провокация. Данте си мислеше, че разбира тази готовност.

— Колко е часът? — попита той.

Тримата го изгледаха, после единият посочи джоба на собствената му жилетка.

Едва сега Данте се досети да обърне малко повече внимание и на себе си и осъзна, че и той е облечен по същия начин, като пътуващ бизнесмен. Така че бръкна в джоба на жилетката си, извади оттам часовник и отвори капачката му.

Два и петнайсет.

Прибра часовника. Лявата ръка го болеше с тъпа болка, но понеже помнеше, че го бяха дамгосали там снощи, реши засега да не докосва тази част от тялото си и да не привлича вниманието им към себе си. Знае ли човек какво още би могло да им хрумне да му сторят?

И все пак, защо не си спомняше нищо след първия миг на разкъсващата болка? Последният запечатан в паметта му образ бе как го държат прикован върху писалището, а над него виси лицето на

Фредерик и бавно и хипнотично му говори нещо. Явно тогава бе загубил съзнание, но бяха изминали повече от дванайсет часа. Дали не му бяха дали някакво лекарство, което изтрива всичко от съзнанието?

Искаше му се да зададе хиляди въпроси, но страхът го принуждаваше да си държи устата затворена. Изведнъж усети нещо, от което сам се изненада: дълбоко чувство на родство с тези мъже. Данте знаеше, че и те носят същия белег на сгъвката на лактите си, така че явно и те бяха минали през изпитанието, на което го бяха подложили снощи... през страданието и кошмара, свързани с това ритуално посвещаване. Общото изживяване ги свързваше по-силно от приятелство... всъщност той нямаше и никога не бе имал нужда от приятели.

Братство? Това беше нещо друго.

Какво му бе казал Фредерик?

Армия. Това бяха те. Те бяха войници. Ето че той отново беше войник.

Бойци? Идеята му допаднаше.

Какво не му бе харесало навремето в редовната армия? Приказките, дребните оплаквания, мързелът на средния доброволец, тъпотата му и липсата на дисциплина. Изобщо всичко способно да отклони вниманието му от онова, което за Данте бе основната им задача: да убиват.

Но с тези хора едва ли щеше да има подобен проблем. Данте усети, че се отпуска. Може би Фредерик беше прав. Може би той наистина бе подходяща кандидатура.

Вратата на купето се отвори, двамата седящи най-близо до нея станаха и излязоха навън, а вътре влезе Фредерик и седна на мястото срещу Данте. При гледката на неговото симпатично, усмихнато лице Данте отново се стегна, сърцето му лудо заби в гърдите, а дланите му се изпотиха.

— Е, как се чувстваш? — поинтересува се Фредерик.

— Окей — отговори Данте. — Наистина съм добре.

— Нещо да те притеснява?

Данте поклати глава отрицателно.

— Някакви... съмнения?

— Не, сър.

Фредерик впи погледа си в него и Данте смутено погледна настрана. Фредерик сложи ръка върху коляното му и интимно го погали. Данте поруменя, вдигна поглед и неволно се захили.

— Ще се справиш отлично — успокои го Фредерик. — С твоята подготовка обучението няма да те затрудни ни най-малко.

— Обучение?

— Е, няма да трае дълго. Ти вече си командвал хора. Преди. Може да се окаже, че си годен да бъдеш офицер.

— Както прецените.

Фредерик се наведе напред и го погледна внимателно:

— Гладен ли си, Скръгс?

— Да, сър — отговори Данте, след като се поколеба дали долавя във въпроса някакъв подтекст. — Наистина съм гладен.

Фредерик направи знак и мъжът, останал в купето, свали една кошница от етажерката за багаж, сложи я на седалката до Данте и я отвори. Устата на Скръгс се напълни със слюнка при вида на подредените сандвичи, плодове и напитки.

— Ние обръщаме сериозно внимание на това, което ядем — обади се Фредерик. — Добра храна. Калорична и питателна. Спиртните напитки са забранени.

— И без това не пия — отговори Данте.

— Чудесно. Състоянието на една армия зависи от това колко пълен е стомахът на войниците, нали така, Скръгс? Е, хапвай!

Данте не си спомняше някога да се е чувствал така зверски гладен — изяде три сандвича, изпи две бутилки безалкохолно питие, без да пророни дума, и избърса устата си с ръкава на новото си сако, без да почувства никакво притеснение. Беше като прегладняло куче. Фредерик седеше облегнат на седалката, скръстил ръце в скута си, и наблюдаваше как Данте яде с лукава усмивка.

Когато Данте свърши и обяви това с доволно оригване, по сигнал на Фредерик третият мъж върна кошницата на мястото ѝ и също излезе от купето. Фредерик деликатно подаде на Данте салфетка. Данте недоумяващо я изгледа, после схвана какво представлява и избърса лигите по устата и брадата си.

— Вероятно си любопитен на каква група си станал член, Скръгс? — попита Фредерик със същата лукава усмивка.

— Доколкото схващам — отговори Данте, спирайки за момент, за да потисне напъна за ново оригване, — работата ми е да правя каквото ми се заповяда и да не задавам въпроси.

— Добре. Например не се налага да знаеш как се нарича нашата организация, защото това е въпрос, на който никога няма да ти се наложи да отговаряш.

Данте кимна.

— Никога няма да ти бъде казано нищо, ако не сметем, че се налага да го знаеш. Известно ли ти е накъде пътуваме в този момент?

— На запад — сви рамене Данте, ориентирайки се по посоката на слънцето зад прозореца.

— Наблюдателен си, но аз се интересувах дали се питаш за къде сме тръгнали.

— Не, сър.

— Ние силно вярваме в достойнствата на дисциплината, Скръгс. Дисциплина на поведението, самодисциплина. За нашата работа е крайно важно хората да не ни забелязват. Представи си например, че задачата, която си изпратен да изпълниш, предполага да влезеш в изискан ресторант, но трябва да се слееш с тълпата.

— Окей.

Фредерик се наведе към него и прошепна:

— А мислиш ли, че това ще се окаже възможно, Скръгс, ако се държиш като прасе, въргалящо се в собствените си изпражнения?

Данте усети как кръвта се оттича от лицето му. Фредерик продължаваше да се усмихва само на няколко сантиметра от него.

— Не, сър.

— Именно поради тази причина ние се научаваме да владеем съзнанието си и пак поради същата причина вярваме във възпитателната сила на жестоките наказания при простъпка. Това е гаранцията, че урокът се научава.

Пот се стичаше по врата на Данте. Фредерик пак се наведе към него и ласкаво го потупа по коляното.

— Не се тревожи, Скръгс. Аз не те бях запознал с нашите високи изисквания, а и ти беше толкова гладен... Но след този разговор наистина не очаквам да видя още веднъж отвратителната гледка, на която преди малко ме направи свидетел. Или бъркам?

— Не, сър.

Фредерик окуражаващо стисна Данте за бедрото и пак се облегна.

— Ние знаем, че всеки от нашите хора има уникални качества и подготовка, за да върши работата си, и ако той ни носи радост, ще бъде възнаграден по също толкова уникален начин. Ти си развил свои собствени интереси в живота, Скръгс, доста по-различни от нашите, но ако изпълняваш възлаганите ти задачи на очакваното от нас високо ниво, ние би следвало на свой ред да дадем възможност да удовлетвориш нуждите си по свой начин.

— Ясно. — „Какво ли означава всичко това?“

— Не се заблуждавай — подобна щедрост има съвсем егоистично обяснение: ние сме се убедили, че като дадем някому онова, което той иска, след като си е свършил добре работата, само го мотивираме да работи още по-упорито в бъдеще. Следваш ли мисълта ми?

— Не съм сигурен.

— Е, тогава ще е по-добре да ти дам пример. Да си представим, че сме ти поставили трудна за изпълнение задача и ти си се справил блестящо. Какво можеш да очакваш от нас в отговор?

Данте поклати недоумяващо глава.

Фредерик щракна с пръсти, един от хората му отвори вратата и влезе с пухкава привлекателна жена — блондинка с ягодов мъх по бузите, изящно облечена. Носеше малка пътна чанта.

— Да? — обърна се Фредерик към жената.

— Извинете ме, господине. Не бих искала да се натрапвам — отговори жената, видимо притеснена.

— Какво бихме могли да направим за вас, госпожице? — вежливо се поинтересува Фредерик.

— Намерих тази чанта под седалката ми в съседния вагон — каза тя с характерния за жител на Средния Запад провлечен изговор. — А този младеж отвън... доколкото разбрах, ваш приятел — той седеше срещу мен — ми каза, че според него тя принадлежи на един от двама ви. И ме помоли да ви я донеса.

— Колко мило от ваша страна — възхити се Фредерик. — Предложи ли ви нашият приятел някакво възнаграждение за това, че ни я връщате?

— Всъщност да — отговори жената и порозовя.

— Какво по-точно?

— Каза ми, че ще ми дадете десет долара, ако го направя.

— Е, не ви е излъгал — увери я Фредерик и извади портфейла си. — Извинете ме за лошите маниери, аз просто забравих да ви предложа да седнете за малко при нас, госпожице. Мисля, тук е малко по-удобно, а и ние наистина сме ви безкрайно благодарни.

— О, няма нищо — каза тя. Все още стоеше права с чантата в ръка.

Мъжът зад нея затвори вратата и я остави заедно с Данте и Фредерик.

— Мистър Джонсън — обърна се Фредерик към Данте, — защо не поемете чантата от младата дама?

Данте объркано го погледна.

— О, ваша ли е? — досети се жената и му я подаде.

— Благодаря ви — каза Данте, взе я, сложи я в скута си и здраво я стисна.

Фредерик потупа мястото до себе си и когато младата жена седна, извади една десетдоларова банкнота от портфейла си и поясни:

— Както са ви обещали.

— Много ви благодаря — каза жената и взе парите със сведен поглед, явно притеснена.

— Не, аз ви благодаря, миличка — настоя Фредерик. — Мистър Джонсън, може би ще проверите дали всичко в чантата ви е на мястото си?

Данте кимна, нагласи чантата на коленете си и внимателно разкопча двата пристягащи я ремъка.

— Надявам се няма да възразите, ако си позволя да ви запитам, дали пътувате сама, госпожице? — попита я Фредерик. — И как всъщност се казвате?

— Роуина. Роуина Дженкис. Не, не възразявам. И, да — пътувам сама — отговори тя.

— Разбирам — усмихна се Фредерик. — Вие сте много симпатично момиче, ако ми позволите тази забележка.

— Не, не виждам нищо лошо в нея.

— Случайно да си проститутка, Роуина?

Девојката беше поразена от неочакваността на въпроса, после сви ръце в юмруци и неспокойно погледна към вратата. Фредерик

проследи реакцията ѝ внимателно.

— Моля те, не се обиждай на въпроса ми — каза той все така любезно. — И не мисли, че ще си мисля нещо лошо за теб, ако си. Ние тук сме с широки разбирания. А и думите ми изразяваха само едно мое наблюдение. Единственото, което стои зад тях, е желанието ми да удовлетвори любопитството си.

Тя бързо премести погледа си от единия към другия и обратно.

— Всъщност... бях за известно време — отговори накрая тя, опипвайки гладката материя на седалката.

Данте отвори чантата и видя какво има вътре: грижливо подредени върху подложки от черно кадифе редици блестящи хирургически инструменти: скалпели, разширители, триони.

— Всичко наред ли е, мистър Джонсън? — обърна се към него Фредерик.

— О, да.

— Нищо не липсва?

— Не — отговори Данте. — Всичко е чудесно.

— Добре.

Данте бавно закопча ремъците и отново погледна момичето.

Тя му се усмихна в отговор. Онзи с акцента изглеждаше прекалено изтънчен и потискащ за нейния вкус, но този с младежкото лице ѝ допаднаше. Тя си представи колко добре ще се позабавляват двамата... наистина приличаше на момченце. Лицето му изглеждаше приятелски мило — истината бе, че тя страдаше от тежко късогледство, но мразеше да носи очила — макар в лявото му око да имаше нещо странно. Какво бе то?

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене, Роуина? — обади се Фредерик и този път сам свали кошницата за пикник. — Може би ще искате да хапнете нещо? Тук разполагаме с великолепни сандвичи.

— О, това е чудесно, благодаря — възкликна Роуина и се отпусна на меката седалка в първокласното купе.

Роуина изобщо не отиваше с желание в Канзас Сити. Тя знаеше, че домът, за който щеше да работи там, изобщо не е от категорията на този в Чикаго, който бе напуснала, и се отвращаваше от мисълта, че ще трябва да опознава цяла група момичета.

Но ако съдеше по дебелината на портфейла на изискания джентълмен, това пътуване можеше да се развие особено приятно.

Някъде към средата на следобед Франк бе успял да ликвидира преднината на актьорите. Много години бе обикалял из тези райони, но никога не бе стигал толкова навътре — дори апачите не бяха видели смисъл в това да навлизат чак дотук в пустинята. Още в мига, в който навлезе в пясъците, топлината стана жестока, но той знаеше как да язди при тези условия. Беше го правил стотици пъти досега на други места, така че спираше да пие вода и да напои коня си, защото винаги се грижеше за своите коне. Много пъти му се бе случвало да се убеждава на свой гръб, че те са по-достойни за добрина и са по-готови да се отплатят за нея, отколкото много хора, които бе познавал.

Пътят бе лек. Не можеше да го загуби, а и следите бяха пресни. Той спря на билото на последното възвишение — там, откъдето пътят окончателно се спускаше в равнината. Видя, че на около четвърт миля по-надолу пътят се разклонява, и това бе единствената отбивка от Каньона на черепа дотук. Тя водеше на югозапад.

Ето — по-надолу по главния път имаше облак прах. Франк извади бинокъла си.

За пръв път, откакто бе тръгнал, видя актьорите толкова близо: пет фургона, току-що прекосили каменист участък от пътя; последният фургон се носеше с развяващо се платнище, но във вътрешността му не се виждаше никакъв... Стоп! Какво бе това?

Той отмести бинокъла от театралната трупа и го фокусира по-добре: изглеждаше като бариера през пътя и беше отсам фургоните, на не повече от миля от тях. Малка барака, от която тръгваха жици на телеграф и изчезваха в далечината, следвайки извивките на пътя. Някакви движещи се фигурки... но трептящият нажежен въздух му пречеше да различи по-ясно каквито и да било подробности.

И тогава забеляза друг пращен облак, приближаващ по второстепенния път. Той насочи бинокъла си към него. Покрити фургонали — малко по-дълъг керван, към десетина — понесли се към разклонението под неговата позиция. Кочияши, облечени в бели ризи, до които седеше втори облечен в бяло човек с пушка в ръка.

Какво ли имаше във фургоните?

Сандъци, дълги сандъци, натрупани един връз друг.

Формата им му беше добре позната.

Но нещо не му беше ясно: това все пак бяха цивилни кочияши. Нали не бъркаше? За да е сигурен, трябваше да ги разгледа по-отблизо.

Не че му влизаше в работата, но ако нещо можеше да усложни залавянето на китаеца, той беше длъжен да се поинтересува.

Франк прецени, че фургоните ще стигнат отбивката след десетина минути, смущка коня си и стигна в галоп до основата на възвишението, после отби от пътя и се отправи през пясъците до началото на каменистия участък. Наоколо се издигаха странни образувания — цяла гора от извити розови и бели колони, преплетени като вкаменени дървета. Завърза коня си зад една скала, взе пушката си и се отправи в търсене на някое по-издигнато място.

Фургоните още бяха на няколко минути път от него и се приближаваха вече успоредно на главния път отляво. И докато се катереше, той усети пред себе си нещо, после чу някакви ритмични удари, последвани от гласове.

Пеене?

Франк излази на върха на някаква канара и надникна през ръба ѝ.

Десетина облечени в бели ризи хора, досущ като онези, които караха фургоните, седяха в кръг, пляскаха с ръце и пееха „Лелей душата ми върху гърдата на Авраама“.

Млади лица. Усмехнати. Двама чернокожи, един мексиканец и поне един индиец. И още толкова жени. Патрондаши на кръста и револвери в кобури на хълбоците. Пушки, подредени върху скалите: карабини с пълнител — съвсем сериозно оръжие.

Що за излет на неделното училище можеше да е това?

Франк се дръпна назад, защото чу стъпки зад гърба си. Бавно се обърна и видя русо момче в бяла риза, сигурно съвсем неотдавна разделило се с късите панталонки. Патрулираше с пушка в ръка по тесния проход между скалите долу.

Малко камъче се отрони от канарата и падна до краката на момчето. То спря и коленичи.

Франк замръзна: само да вдигнеш поглед, момчето щеше да си удари главата в подметките му. И секунда по-късно щеше да получи отпечатък от тях в лицето си.

Момчето не помръдваше.

Франк затаи дъх. Какво, по дяволите, правеше това момче? Ако той беше на неговата възраст, щеше да се скрие да изпуши някоя

цигара или да убеждава някое момиче колко хубаво ще е да си свали фустата. Момчето се прекръсти — значи се бе молило! — изправи се, усмихна се и продължи нататък, за щастие встрани от мястото, където Франк бе вързал коня си.

Франк бавно изпусна въздуха, който несъзнателно бе задържал в гърдите си. Откъм разчистеното място продължаваше да се разнася пеене и ритмично пляскане — песента беше все същата, те явно бяха способни да я пеят до припадък. Никой не беше усетил присъствието му. Той се плъзна надолу по скалата и безшумно се отпрати да вземе коня си.

Странна работа.

Някакъв инстинкт за пореден път надигна глас в него: ако ще ходиш в Мексико, Франки, сега е моментът.

Фургоните бяха завили по главния път и се бяха изравнили с неговата позиция. Франк се премести в края на скалите, на по-малко от петдесет метра, подпря лакти върху един камък и насочи бинокъла си към кервана.

След това го фокусира върху дългите сандъци в задната част на фургоните.

Внимателно огледа всяка минаваща покрай него кола. Да, всички носеха един и същи надпис, така както и бе предположил: „U. S. Army“.

Сандъците бяха пълни догоре с карабини „Уинчестър“. Стандартно армейско въоръжение.

Стотици карабини.

— Слава на Бога! Алилуя! Прекрасен ден, нали?

— Благодаря ти, братко Корнилиъс, денят наистина е прекрасен — отвърна на поздрава преподобният, излезе от дома си за пръв път този ден — вече беше следобед — и стъпи на покрития с дъски тротоар на главната улица. Примижа срещу ярката слънчева светлина, пое горещия сух въздух в дробовете си и за кой ли път се запита откъде ще намери енергията, за да изпълни днешните си задължения.

„Ако знаеха какво искам от тях — мислеше си преподобният Дей, хвърляйки изморен поглед към тълпата. — Колко ли биха останали? И колко ще се обърнат и побегнат?“

— Кажи ми, братко Корнилиъс, беше ли добър денят?

— Прекрасен ден, преподобни. Слава на Всевишния — отговори Корнилиъс Монкрийф, който, без да се оплаква, бе чакал появата на преподобния, както правеше всеки ден.

— Доволен съм да го чуя. Защо не ме придружиш, братко?

Двамата мълчаливо тръгнаха в крачка: грамадният тромав мъж в сиво връшно палто — новоназначеният директор на вътрешната сигурност на Новия град — който ситнеше, за да крачи редом със сгънатия на две, гърбав проповедник, чиито сребърни шпори подрънкваха в ритъма на куцукането му. Гражданите по улицата се усмихваха и се кланяха дълбоко на преподобния Дей, уверявайки го в своите почитания, а преподобният мило помахваше с ръка на всеки енорияш от паството си и винаги бе готов да даде благословията си.

„Тресе ги див страх от мен... значи всичко е наред.“

— Любовта на народа ни е удивителна, истински божи дар — обади се преподобният, когато отбиха от главната улица към храма.

— Наистина, преподобни.

— Споменах ли пред теб, братко Корнилиъс, колко доволни сме всички от труда, който полагаш в името на нашата църква?

— Вие сте прекалено добър, преподобни! — отговори Корнилиъс, чувствайки познатата топлина да разпъва отвътре гърдите му, както без изключение ставаше винаги, когато преподобният му казваше мили думи. И пак както обикновено му се прииска да се засмее радостно или да заплаче, без да може да реши кое от двете повече.

— Братко, ти се отплати за вярата ми в теб хилядократно, ти внасяш в сърцата на нашите войници християни боен дух, ти ги въодушевяваш да грабнат оръжието с радост и страст, да тръгнат като един, за да опазят нашето паство и да унищожат нашите врагове.

По бузите на Корнилиъс се стичаха сълзи, той беше спрял, прекалено развълнуван, за да може да погледне преподобния или да реагира на думите му по някакъв начин, така че само се поклони и сведе глава. Преподобният Дей го гледаше как плаче и състрадателно го потупа по масивните плещи. „Колкото пъти изпея тази дивотия, толкова пъти я поглъщат като изгладнели хрътки.“

— Хайде, хайде, братко — обади се преподобният Дей и го погали под брадичката. — Твоите сълзи са като райски дъжд, те

даряват живот на тази изсъхнала прашна земя и там, където е било пустиня, разцъфват цветя.

Корнилиъс го погледна и на устните му се появи неуверена срамежлива усмивка.

„Време е за участието“ — реши преподобният Дей.

Той прехвана погледа на Корнилиъс, включи Силата, заби в него няколко добре премерени удара и проследи как тя прониква до дъното на душата му и започва да работи, променяйки мислите му по начин, удобен за преподобния.

Тъмна тръпка премина по неговите нервни окончания — той обичаше да дава участие, наслаждаваше се на това усещане да прониква дълбоко в тях, опиваше се от интимността на този контакт, милваше голотата, която те така охотно му показваха. Тези моменти на душевно изнасилване, извършвано през собствените им очи, бяха всичко, заради което живееше.

Щом видя погледа на Корнилиъс да се замъглява, преподобният отдръпна пипалата на Силата, сгъна ги като походно легло и щракна с пръсти в лицето на мъжа пред себе си. Корнилиъс примигна и връзката между двамата се прекъсна. Очите на Монкрийф се въртяха разцентровано.

След дълги години на проби и грешки преподобният се бе научил да регулира въздействието на Силата, да прониква в душите на хората с хирургическа прецизност, да я дозира точно, така че те ставаха послушни като парцалени кукли с дни наред и пияната усмивка изглеждаше като залепена на черепите им. Малка доза означаваше постепенно връщане към нормалното им състояние, по-голяма — и те така се размекваха, че започваха да им текат лигите. Жертвите на грешната дозировка свършваха дните си в плитки гробове извън стените на Града.

Но конкретно в случая с Корнилиъс мярката бе много деликатна: волята на този мъж бе много силна, така че той се нуждаеше от по-силна доза, за да бъде държан в подчинение; но пък преподобният не искаше да прегаря нервната му система. Този човек му бе необходим. За съвсем кратко време Корнилиъс бе успял да превърне група недисциплинирани зелени новаци в армия — никой в града не можеше да се сравнява с качествата му на лидер и уменията му на тактик, макар да беше държан в постоянно състояние на лигава признателност.

„Но колко усилия бяха необходими за всичко това... Господи, уморен съм.“

Корнилиъс отвори очи. Хубаво, човекът се бе върнал обратно в тялото си. А сега малко причастие, за да бъде изведен от мъглата.

— Наведи се и чуй думите на мъдростта — прошепна преподобният.

Корнилиъс с готовност се наведе.

— Отвори сърцето си за моите знания; днес те научих да познаеш думите на истината. Чуй ме, синко, и бъди мъдър, защото благодарение на мъдростта един дом може да бъде построен и само благодарение на разбирането той ще просъществува.

Фокусира погледа си, Корнилиъс бавно кимна: предаността му бе абсолютна, макар да не разбираше абсолютно нищо от това, което чуваше.

„Така, тъпако — прецени преподобният, който внимателно наблюдаваше реакциите му, — разбра за какво става дума, нали?“

— Е — тръгна напред преподобният Дей, отново делово настроен, — какви добри новини ни носиш днес, братко?

Корнилиъс залитна за миг, възстанови равновесието си и бавно тръгна след него като послушно псе.

— Актьорската трупа мина през източната порта точно по разписание — каза той и размаха в потвърждение на думите си телеграмата.

— Кога?

— Преди около час; всеки момент ги очакваме да пристигнат в града.

— Не е ли това чудесно? — възкликна искрено въодушевен Дей. — Значи можем да очакваме малко културни развлечения. Знаеш ли колко отдавна не съм бил на театър?

Корнилиъс се намръщи.

— Не.

„Безнадежден случай. Добре, няма значение.“

— Приветствай ги с добре дошли от мое име и ги покани на вечеря при мен като почетни гости.

— Разбира се, преподобни — отговори Корнилиъс и извади друга телеграма. — Има още добри новини: нашите нови пушки също току-що са преминали през портата.

— Чудесно, братко.

— Ако не възразявате, смятам да наредя да ги разтоварят в склада, за да мога да инспектирам пратката лично.

— Да, моля те, направи това. Кажи ми сега, братко, добре ли върви обучението на нашата милиция?

— Преподобни, начинът, по който нашите братя и сестри се трудят, е трогателен — отговори Корнилиъс и очите му отново се замъглиха.

— Прекрасно. Има ли добри стрелци сред тях?

— С всеки ден стават все по-добри. А когато им раздадем и новото оръжие, ще бъдат съвсем добри.

— Добре, добре, отлично...

Корнилиъс отново се осмели да се обади. Задъхваше се от възторг.

— Преподобни, аз никога не съм се гордял повече, отколкото с тази прекрасна група млади хора...

— Това е чудесно — отговори Дей и го прекъсна с рязък жест. Беше се изморил да слуша непрестанния брътвеж на този мъж, още по-изморителен заради несъответствието между плачлив глас и грамадно тяло.

Бяха стигнали до основата на кулата. Всички работници, изпречили се на пътя им, се разбягваха, още щом ги видеха. Дей застана под сянката ѝ, търсейки спасение от палещото слънце. Той свали шапка, за да изтрие потта от веждите си, и в този момент усети мощен електрически импулс по цялата дължина на вдървения си гръбнак. Позна сигнала веднага — светът около него се стягаше в железен обръч върху челото му.

Този път усещането бе много силно.

Дей почувства, че от носа му шурва кръв. Обърна се настрани и сложи върху лицето си носната кърпичка. „Трябва да бързам, не остава много време.“

— Извини ме, братко, но трябва да се заема с медитацията си — каза преподобният Дей и махна с шапка, отправяйки Корнилиъс. — Върви си. Хайде, тръгвай.

Корнилиъс раболепно се пребори със сълзите си, кимна и трوماво се затича обратно към града, поглеждайки от време на време дали постъпва правилно. Преподобният Дей изчака първото му

обръщане, махна му окуражително с ръка и закуцука покрай постройката.

Пред него всички се разбягваха панически. Той извади с треперещи пръсти връзката ключове от джоба си и отключи масивния катинар. Дръпна двата капака и отвори. После пое дъх, приготвяйки се за спускането.

Бавно слезе по стълбището под земята и вкара друг ключ във врата от черен оникс. Ключалката меко щракна, изпълвайки го със задоволство. Леко бутна вратата: огромната плоча — истинско чудо на техниката — плавно се завъртя около оста си и се разтвори, погалвайки лицето му с лек повей. Преподобният Дей влезе в хладното като гробница помещение, после затвори и заключи вратата зад себе си.

Бързо прекоси осмоъгълното фоайе и продължи навътре, през осветяваната от настенни свещници плетеница каменни тунели, издълбани в твърдата скала. Докосваше с едната си ръка стените, полирани до идеална гладкост, и тежко стъпваше с ботушите си по мраморния под. Следваше маршрут, известен само нему, водещ навътре, в самото сърце на църквата. Светлината край него ставаше все по-слаба, а тропотът на ботушите му все по-плътен.

След малко стигна до втора врата, използва черен каменен ключ и влезе в личния си параклис. Освен Дей само няколко зидари и кулита, специалисти по експлозивите, бяха виждали това негово лично убежище — те вече бяха погребани под черната шестоъгълна мозайка в белия мраморен под.

Стените тук не бяха така гладки, както в коридорите отвън, и от тях лъхаше студен, влажен въздух. Той бе поискал така — държеше да усеща, че е близко до сърцето на земята. Преподобният Дей изкуцука по периферията на хексаграмата, хвърли поглед към изящната резба на тавана и се спря, за да огледа едно от шестте малки ковчезета, поставени на пиедестали по върховете на звездата.

Отвори ковчезето и докосна с пръсти пергамента на древната книга вътре. Беше копие на Корана във формат фолио. Капка кръв се стече по устните му и падна върху една от страниците. В мига, в който кръвта му докосна хартията, Силата се заблъска в него като пара в котел, заплашвайки да го разкъса. Той рязко отдръпна ръката си от хартията, преди да се е случило непоправимото.

Да, стаята вършеше работата си перфектно, точно както предсказваше Видението — тя увеличаваше Силата му както лупата прави със слънчев лъч.

После спря пред последното ковчеже — то бе единственото празно.

„Още една книга и ще приключа със Светото дело. Фредерик пътува насам с нея — ще я имам след няколко дни.“

Разноцветни светлини проблеснаха пред очите му — ивици в червено, зелено и виолетово — знак за начало на Видението.

Шумът в главата му стана оглушителен, от носа му пак рукна кръв и преподобният с лек стон залитна към центъра на шестоъгълната звезда. Ръцете му висяха безпомощно, той чувстваше гъделичкане по нервите на крайниците си, ужас и удивление изпълваха съзнанието му с приближаването на Видението. Погледът му се отклони към ъгъла на стаята, където имаше отвор... имаше дупка — това беше изоставената минна шахта, която бе намерил тук, точно както бе предсказало Видението: черна, празна, бездънна. Повей от дълбините ѝ разроши косата му. Празнотата ѝ обещаваше да погълне хилядите му най-черни сънища.

В този миг Видението го сграбчи в клещите си и преподобният забели очи. Мускулите му се парализираха и той падна на пода, краката му трескаво подритваха, юмруците му бяха стиснати до счупване, ръцете му се тресяха спазматично, главата му се въртеше от една страна на друга и се удряше в пода, по устните му изби пяна, животински звуци заклокочиха в гърлото му.

Но съзнанието му оставаше чисто. В самия му център избухна експлозия.

Отдолу бликна Светлина и го обхвана от всички страни.

И през гънките на светлата прегръдка, в която бе впримчен, макар и гърчещ се в свещен екстаз, той дочу откъм шахтата тътена на вледеняващия шепот на Звяра.

ЧЕТВЪРТА КНИГА
НОВИЯ ГРАД

13.

29 септември 1894

Слънцето залязва, а влакът ни пресича Мисисипи близо до Сейнт Луис. Тръгнахме от Чикаго на обед и ако вземем връзката без закъснение, пътуването ни до Флагстаф, Аризона, ще отнеме двайсет и четири часа. Там на гарата ще ни чака чартърен влак, който ще ни отведе до Прескот, а оттам до Новия град — ако се вярва на картата — има само шейсет мили. Колко ще ни отнеме пътуването дотам, зависи от фактори, за които нямаме представа: терен, време, качество на пътищата. Достатъчно е да спомена, че намерението ни е да се придвижим колкото можем по-бързо, пък после ще видим какво ще правим. Не бих казал, че се очертава онази екскурзия из Запада, която ми препоръчваше Теди Рузвелт.

Престо щедро се съгласи да ни финансира от явно бездънните си резерви и нае за нас три спални купета. Трябва да се опитаме да си починем в тази отсечка от пътешествието — колкото и трудно да изглежда това, не е изключено да се окаже последната ни възможност да го сторим.

Останалите са във вагон-ресторанта. Джек е сам в съседното купе. След последната му изповед пред мен във влака той все повече се затваря в себе си, мълчи и изпада в периодични кризи на меланхолия. Бих искал да мога да кажа, че така се подготвя за онова, което усеща, че ни предстои, но съм по-склонен да приема, че сме свидетели на бавната, задушаваша смърт на една личност. Даже новината, че брат му е жив, не му възвърна познатата целеустременост — сега в очите на Джек гори черна и самотна светлина. След всичко, което този човек е

трябвало да преживее, аз просто не съм сигурен колко още може да издържи една душа.

Трима от нас — Джек, Престо и индианката Мери Уилямс, към които следва да прибавим отсъстващия Джейкб Стърн — са се нагърбили с отговорност благодарение на общия им сън, върху който не могат да упражнят никакъв контрол. За нещастие ние с Инес не можем да го споделим с тях. Но всеки от нас има своята роля и ако моята е да бъда детективът, който ще открие истинската им цел, аз съм повече от удовлетворен. Подозирам обаче, че ще бъде много по-ценно, ако намеря начин да върна Джек към онова, което беше, преди да се стигне до финалната схватка. Без Джек във върховата му форма онова, което очаква останалите, може да свърши само катастрофално. Остава ни малко време и аз разполагам с една-единствена карта, която бих могъл да се опитам да изиграя.

Тази нощ.

Фургоните завиха покрай последния скалист хълм, насочиха се към селището и пред очите им се показа Черната кула. По скелето, опасващо централната постройка, издигаща се на над шейсет метра над пустинята, се виждаха дребните фигурки на хора, полазили я като мравки. Строежът още беше далеч от завършване — дори от това разстояние се забелязваше, че голяма част от фасадата не е нищо повече от черупка.

Но гледката на подобна гигантска постройка, изникнала в сърцето на пустинята, просто им спря дъха.

— Това ли си видял в съня си? — попита Айлин и седна отпред при Джейкб.

— Почти същото — отговори й Джейкб, чиято уста изведнъж бе пресъхнала. Сърцето му се блъскаше в ребрата. Гледката сякаш го бе парализирала.

— И ти ли? — обърна се Айлин назад.

Каназучи надникна изпод брезентовото покривало и само кимна.

— Окей — бавно каза Айлин и се опита да съсредоточи вниманието си на по-практични неща. — Какво ще правим сега?

— Нямам ни най-малка представа — призна си Джейкъб.

— Но... Но ти твърдеше, че ще знаеш какво трябва да направиш в мига, в който я видиш.

— Дай ми минутка, мила, моля ти се! Повярвай ми, че е достатъчно тревожно макар и само да се озова близко до това. Даже ако не мисля за възможните... — Той млъкна.

Тя забеляза, че юздите се тресат в ръцете му.

„Боже мой, каква грешка направих — осъзна едва сега Айлин. — През цялото време си мислех, че този нещастен човек има някакъв план и че ако сънят им се окаже истина, той ще може да ни поведе, а той е изплашен и някак крехък, и сигурно има точно толкова представа какво ще прави по-нататък, колкото имам и аз.“

— Разбира се, Джейкъб — отговори му тя, скривайки собствената си тревога. — Не мога да не призная, че впечатлява. Ще трябва да помислим, нали така?

Той неспокойно прекара ръка по брадата си, без да може да отклони поглед от кулата. Тя му подаде манерка с вода и взе юздите от него, докато той отпиваше дълга глътка.

— Толкова съм жаден — прошепна той и отпи отново.

Откъм вътрешността на фургона се разнесе скърцане на дърво. Айлин се обърна: Каназучи бе изкъртил една от дъските на пода с голи ръце и слагаше в дупката меча си.

— Какво правиш? — попита го тя.

Но той не й отговори. Забеляза, че отново бе облякъл черните си, подобни на пижама дрехи на кули; дрехите на Джейкъб лежаха грижливо нагънати на купчинка. Каназучи нагласи обратно дъската, скри в колана си по-малкия меч, който бе с размерите на дълъг нож, дойде при тях отпред и тихо каза:

— Джейкъб.

Джейкъб рязко се извърна и го погледна. От веждите му капеше пот, в очите му се виждаше страх, дишането му бе често и пресекнато. Двамата вплетоха погледи. Каназучи протегна ръка и с връхчетата на пръстите си леко докосна Джейкъб по челото. Очите на Джейкъб се затвориха, лицето на Каназучи прие изражение, каквото тя никога не

бе виждала за краткото време, откакто го познаваше: не така настървено и живо както преди, а смекчено по начин, който подсказваше, че характерът на този човек е способен на дълбока нежност и истинско състрадание.

„Колко изненадващо — помисли си Айлин. — Но от друга страна, този човек твърди, че е монах, нали?“

Дишането на Джейкъб се забави и успокои; бръчките по челото му се разгладиха. След минута контакт Каназучи дръпна ръката си и Джейкъб отвори очи.

Те отново бяха ясни. Страхът в тях беше изчезнал.

— Помни — изрече Каназучи.

Джейкъб кимна. Каназучи понечи да се отдръпне, но събрала смелост, Айлин се пресегна и го хвана за ръката.

— Какво му направи?

Той я погледна изпитателно за миг. Тя не почувства никаква опасност, но видя в погледа му дълбочина, от която разбра колко малко бе разкрил той от себе си пред тях.

— Понякога трябва сами да си припомним кои сме всъщност — каза Каназучи.

После леко и с уважение сведе глава. Айлин го пусна. Неочаквано, сякаш бе сянка, Каназучи безшумно се измъкна през задната част на фургона. Айлин го проследи с поглед да притичва през пустинята и да изчезва зад купчина камъни. Вгледа се внимателно, но от него вече нямаше и следа.

— Какво ти направи? — попита тя Джейкъб.

— Ако не бях професионалист, а аз съм, щях да кажа, че... сложи ръка на челото ми — отговори ѝ той и изпълзя във вътрешността на фургона.

— Що за глупости ми разказваш?

— По-спокойно и недей да смяташ, че щом носи меч, значи е лош.

— Той само сече главите на хората, така ли?

— Скъпа ми госпожице, трябва ли да прилагаме критериите на нашата култура по отношение на човек, толкова различен от нас?

— Боже опази. А за да му покажа с колко широки разбирания съм, защо не взема да си направя хоби изсушаването на човешки глави?

— Е, аз съм сигурен, че той ще може да ти осигури постоянна доставка на суровина — засмя се Джейкъб. — Извини ме, Айлин, мисля, че преди да пристигнем, трябва да се облека в моите си дрехи. Нека не забравяме, че ти возиш болен равин в тази таратайка. — Той придърпа платнището и разочаровано събра сивите косми по пода на фургона. — Брадата, уви, можем да отпишем.

— Ако някой попита, кажи му, че това е страничен ефект от заболяването ти.

Тя плесна с юздите, подканяйки мулетата да настигнат другите фургони. След малко чу Джейкъб безгрижно да си подсвирква отзад.

Каква забележителна промяна настъпи в Джейкъб, след като Каназучи се погрижи за него! Това я удивляваше. Но те и двамата бяха свещеници, а също имаха онзи общ сън, следователно не бе изключено между тях да има повече общо, отколкото можеше да си представи.

— Май имаме компания — обади се Джейкъб, загледан през задния капак към облака прах, носещ се към тях — беше друг керван от фургони.

След малко, напълно убедителен в стария си облик, макар и без брада, Джейкъб седна пак при Айлин, взе юздите и се наслади на първия си поглед върху Новия град. Самият град се простираше на около половин миля пред тях: две редици дъсчени къщи очертаваха главната улица, която свършваше пред строителната площадка на кулата. Само няколко бяха сградите в самия център на града, които имаха и втори етаж, а от тези паянтови постройки започваше лишена от всякакъв ред плетеница от бараки и колиби, която се простираше докъдето им стига погледът. Единствената по-голяма сграда бе някакъв склад, който издигаше куполообразния си покрив на юг над заобикалящите го къщурки.

— Боже господи — прошепна Джейкъб, — тези хора май настина са много заети.

Право пред тях се виждаше караулка. От двете ѝ страни започваше висока ограда от бодлива тел, която заобикаляше поселището, като оставяше ивица пустиня от стотина метра до очертанятията на града. Въръжжена охрана, облечена във все същите бели дрехи, излезе от помещението на караулката, още докато фургоните приближаваха.

— Джейкъб, не бих искала да досаждам... — Тя прехапа долната си устна.

— Да, скъпа.

— Помисли ли по най-първия ми въпрос?

— Да, разбира се; предлагам много да се усмихваме и да правим точно каквото очакват от нас, като трупаме междуременно впечатление за града и неговите управници. Предвидено е да изнасяте представления тук цяла седмица, нали така беше? Значи разполагаме с известно време, а като гости може да се окаже, че задачата ни ще бъде по-лесна, отколкото бихме могли да очакваме. Особено за жена с такова непринудено очарование като тебе.

— Благодаря. — Това поне не звучеше отчайващо.

— След това, крайно внимателно, ще се опитаме да разберем къде съхраняват книгите.

— И тогава?...

Джейкъб се обърна към нея и се усмихна.

— Мила, наистина те моля за малко снизходителност. Разбери, че ми се налага да импровизирам.

— Извинявай — машинално отговори тя, драсна клечка и запали цигара. — Това е професионална деформация: трябва да знам всичките си реплики, за да изляза спокойна на сцената.

— Напълно обяснимо.

— Ами той? — И тя кимна към камънаците, където се бе скрил Каназучи. — Какво ще кажеш за него?

— Предполагам, че нашият тайнствен приятел ще се придържа към същата стратегия. Знаем, че остави оръжието си във фургона, следователно в определен момент ще се върне да си го вземе.

— Надявам се не предлагаш да седим цялата нощ във фургона и да го чакаме да се появи?

— Ако прецени, че по някаква причина сме му необходими, той ми изглежда напълно способен да ни намери, където и да сме.

Айлин пое дълбоко дима от цигарата и бавно го изпусна. Караулката беше на не повече от петдесетина метра и охраната се разгръщаше, за да посрещне първия фургон — този на Бендиго.

— Може да намерим и смъртта си тук — замислено каза тя.

— И на мен ми мина тази мисъл.

— Изглежда малко нелепо при тези обстоятелства. Сякаш играем някаква роля.

— Човек може да умре нощем в леглото си, може да бъде прегазен от кон, а може и да свърши — боже опази! — ударен от светкавица, паднала от ясно небе — спокойно каза той. — Това не означава, че трябва да се откажем да живеем.

Тя го погледна, угаси цигарата си, прегърна го и сложи глава на рамото му. Той нежно погали косата ѝ. Беше ѝ приятно да го държи в прегръдките си и ѝ се искаше да се разплаче, но се пребори със сълзите, защото не желаше да се показва слаба.

— Моля те, не прави нещо, за да умреш ей така! — каза тя. — Едва се познаваме, но вече си ми много скъп, старче.

— Ще се опитам да те послушам — каза той с усмивка. — Но само защото настояваш.

Фургоните пред тях спряха. Раймър се изправи на капрата, размаха шапка, размени няколко думи с часовите, после бариерата се вдигна и той махна с ръка на останалите да го следват.

— Забрави ли, че трябва да си болен? — напомни му тя.

Джейкъб ѝ върна юздите и зае мястото си отзад. Айлин отговори на ентузиазиранияте поздрав на усмихнатите пазачи. Минаваха пред плакат, на който пишеше: **ДОБРЕ ДОШЛИ В НОВИЯ ГРАД.**

— Здравейте, здравейте — извика им тя, после добави на себе си: „Радвам се да ви видя, нещастници... хилете се, хилете се, порове такива!“.

Трупата прекоси граничната полоса и излезе на главната улица. Фасадите на сградите бяха свежо боядисани и буквално блестяха от чистота; ярки цветя в сандъчета ги приветстваха от всеки прозорец, кретонени пердета украсяваха къщите и смекчаваха вида им. Прости, но добре изработени табели обявяваха предназначението на всяка сграда: галантерия, зъболекар, ковач, хотел, кинкалория. Усмихнати граждани стояха пред всяка сграда по излъсканите до блясък дъсчени тротоари и щастливо махаха на минаващите покрай тях фургони. Ризите им бяха ослепително бели — всички те изглеждаха здрави и чисти.

Пред тях, малко вляво, под купола на грамадна постройка се бе събрала тълпа. Намираха се пред сградата на операта, на която бе окачен плакат: **ДОБРЕ ДОШЛИ, ПРЕДПОСЛЕДНИ АРТИСТИ.** С

наближаването на фургоните се подхвана радостен вик, после керванът спря пред входа на театъра и оваците продължиха. От всички страни се стичаха хора — все широко усмихнати и все така облечени в бели дрехи.

Бендиго Раймър се изправи на капрата, размаха шапка в приветствен жест и дълбоко се поклони във всички посоки.

„Тъпият пияница е убеден, че те са тук, за да приветстват него — помисли си Айлин. — Все едно, че е умрял и се е възнесъл на небето.“

— Благодаря ви! Много ви благодаря! — уверяваше ги Бендиго просълзен с присъщата си лекота, оставайки нечут във всеобщата врява. — Не знам дали бих могъл да ви опиша колко много означава за нас, че сте тук... толкова чудесно, благородно посрещане!

— Не вярвам, че някога ще срещна друг човек, така изгладнял за обич — проговори Джейкъб с удивление.

— Гледай на това като на божия благословия.

Останалите артисти надничаха боязливо изпод платнищата и изглеждаха напълно объркани: единствената им заслуга до момента бе, че са влезли в града; какво ли щеше да стори тази тълпа след истинско представление?

Възгласите секнаха в мига, в който се появи огромен мъж в сиво връхно палто — единственият засега, който не носеше бяла туника. Той излезе с широка крачка от тълпата и се приближи до фургона на Бендиго, придружен от раздърпана жена с отворен бележник.

— Добре дошли в Новия град, приятели — изгърмя гласът си огромния мъж.

— Благодарим ви, аз... — опита се да започне Бендиго.

— Не е ли денят прекрасен?

— Да... да, сър, денят е такъв, какъвто досега не съм...

— Ти ли си Бендиго Раймър, приятелю? — осведоми се грамадата.

— Лично аз, сър, и съм на вашите услуги...

— Ще бъдеш ли така добър да слезеш и да накараш хората си да излязат от фургоните и да се строят тук заради мен?

— Веднага, сър! — Бендиго се обърна към останалите фургоци и плесна с ръце: — Хайде, всички! Отпред, в средата, бързо!

Артисти и сценични работници се събраха до Бендиго; притихнала, но продължаваща да се усмихва, тълпата се натискаше

около тях. Айлин помогна на Джейкъб да слезе от задната страна на фургона и за да създаде впечатлението, че той все още не се чувства добре, му помогна да стигне на почивки до другите.

— Разрешете ми да ви представя готовата да работи за вас и да ви носи удоволствие „Предпоследна театрална труппа на Бендиго Раймър“ — извика Бендиго и направи поклон с чупка в кръста, замахвайки с глупавата си зелена шапчица.

Едрият мъж внимателно преброи присъстващите. Никой в тълпата не помръдваше и не прошепваше. Той погледна в бележника на жената, отново преброи хората на Бендиго и се намръщи.

— Трябваше да бъдете деветнайсет — обърна се той към Бендиго.

— Извинете?

— Тук има само осемнайсет души. На влизане сте декларирали деветнайсет. Имате ли някакво обяснение, мистър Раймър?

Раймър преглътна с труд, огледа се, погледна за миг Айлин в очите и регистрира присъствието на голобрадия Джейкъб. Айлин просто виждаше как мъничкият му мозък работи трескаво като хамстер на въртележка. Той направи крачка към гиганта, скръсти ръце на гърдите си и крайно необедително се опита да представи нещата като малко недоразумение между приятели.

— Да-а, разбира се, всичко е съвсем просто, мистър... — Бендиго изчака да разбере какво е името на човека, с когото разговаряше, но едрият мъж само го гледаше и се усмихваше. — Хм... уважаеми господине. Ето онзи мъж там — каза Раймър, обърна се и посочи Джейкъб, — се присъедини към нас във Финикс, защото се разболя и нямаше кой да се погрижи за него, а аз сигурно съм забравил да го включа в списъка.

— Тогава би трябвало да има един в повече, а не в по-малко — обърна му внимание гигантът. — Нали така?

Усмивката на Бендиго замръзна. Той безпомощно замълча, явно изчерпан на свежи идеи. Айлин бързо излезе напред и се приближи до тях.

— Мисля, че аз ще мога да обясни — започна тя съвсем спокойно. — Когато тръгнахме от Уикънбърг, с нас имаше още един джентълмен — лекар, който пътува с нас известно време, тъй като желаше да се увери, че нашият приятел ще се оправи.

— Е, и къде е той? — попита високият мъж.

— Вчера си замина обратно: беше тръгнал с коня си, който ни следваше завързан за нашия фургон — ние бяхме последни, нали разбирате, доста изоставахме от основната група — опасявам се, че карането на мулета бе съвсем ново изживяване за мен — така че мистър Раймър явно е пропуснал да забележи връщането на доктора.

— Да, да, видяхте ли — намеси се Бендиго с чело, плувнало в пот. — Ето липсващия човек.

Големият мъж усмихнато премести няколко пъти погледа си между двамата, но не реагира по никакъв начин. Айлин забеляза револверите, пристегнати на колана му, и дръжката на рязаната ловджийска пушка, подаваща се от дълбокия му вътрешен джоб.

— Значи този човек — уточни той, посочвайки към Джейкъб, — не е от вашите?

— Не, не, изобщо не е — побърза да се обади Раймър.

— Той е наш приятел — заяви Айлин.

— Как се казва?

— Джейкъб Стърн — отговори Айлин.

Гигантът направи знак на жената, която записа името в бележника си. После обърна нова страница.

— Сега искам имената и на останалите ви хора — информира го грамадата.

— Разбира се, аз...

— А какво е вашето име? — не се сдържа Айлин.

— А вашето?

— Попитах ви първа — настоя тя.

Бендиго се обърна към нея и се опита да я смрази с поглед. Айлин по-скоро очакваше, че ще я ритне в пищяла.

— Брат Корнилиъс, мадам — предаде се грамадният мъж със заплашителна усмивка.

— Айлин Темпъл — каза тя и протегна ръка. Големият мъж свали поглед към ръката ѝ, разгледа я изненадано, явно изваден от равновесие, после леко я стисна. — Градът ви е чудесен, братко Корнилиъс.

— Знаем — отговори Корнилиъс.

— Ще бъдеш ли така добра да престанеш? — изсъска ѝ Бендиго под изкуствената си усмивка.

— Ще отседнете в хотела, малко по-надолу по улицата — обясни Корнилиъс. — Ще ви съпроводим дотам, след като преди това оставим багажа ви в театъра.

— Чудесно, това напълно ни устройва. Уверен съм, че условията в него са великолепни — не сдържа възторга си Бендиго.

— Вие ще кажете — охлади ентузиазма му Корнилиъс. — Защото вие ще сте първите му посетители.

Той направи рязък жест и жената зад него подаде на Бендиго двайсетина листчета.

— Тук са изложени правилата в Новия град — каза Корнилиъс. — Раздайте ги на всекиго. Кажете на хората си да се подчиняват. Ние държим на нашите правила.

— Но, разбира се, братко Корнилиъс — успокои го Бендиго.

— Преподобният Дей ви кани на вечеря — съобщи им Корнилиъс и хвърли поглед на Джейкъб. — Всички без изключение. — Той остро погледна Айлин и тя извърна поглед.

— Но това е просто възхитително — зарадва се Бендиго. — Моля ви, съобщете на преподобния, че за нас е чест да приемем поканата му. В колко часа ще...

— Осем.

— И къде ще...

— Ще ви вземем — прекъсна го за втори път Корнилиъс. — Желая ви прекрасен ден.

Той се върна при тълпата, проби си път през нея и се скри от погледите им. Замаян от облекчение, че най-сетне се е отървал от потискащото му присъствие, Раймър раздаде листчетата на хората си. Щастливи доброволци дойдоха да помогнат на работниците в разтоварването на багажа.

Айлин осъзна, че за пръв път вижда толкова много хора, от толкова различни раси, да живеят в толкова пълна хармония.

Не, тук определено нещо не беше наред.

Каназучи стана свидетел на случилото се от едно скалисто възвишение, намиращо се отвъд оградата в източната част на града. С невъоръжено око той не можеше да прочете по устните на хората какво

се бе казало, но израженията им бяха достатъчни, а жестикулациите им бяха като печатно писмо. Той разбра следното:

Белите ризи се движат като едно тяло или по-точно като пчели в кошер.

Никой от белите ризи не разбра, че снощи в последния фургон е имало още един човек, макар глупавият актьор с яркозелената шапка да бе сторил всичко възможно, за да го издаде, преди намесата на Айлин.

Големият мъж, който задаваше въпросите, бе опасен. Благодарение на него Джейкъб скоро щеше да има неприятности. Недопустимо бе такова нещо да се случи на стареца. Щеше да дойде момент, когато Джейкъб щеше да бъде нужен — и само времето щеше да покаже за какво точно.

Каназучи осъзна, че не може да направи нищо до падането на нощта, което означаваше още поне четири или пет часа. От двете страни на оградата под него патрулираха часови — трябваше да ги понаблюдава известно време, за да схване схемата, по която правят обиколката.

Видя, че артистите разтовариха реквизита си, после проследи къде откарват фургоните — в една конюшня в южната част на града. Косата засега беше в безопасност и вече знаеше къде да я намери.

Обърна се и огледа кулата от съня си. Около основата ѝ бяха плъзнали множество работници.

Паднеше ли нощта, той щеше да започне точно оттам.

Инес нахлу в купето с телеграма в ръка.

— Подсигурих коне, карти, оръжие и припаси — всичко ще ни чака на гарата в Прескот. — И той подаде списъка на Дойл. — Позволих си да съставя това — ако установиш, че нещо липсва, все още има време да го поръчаме предварително.

Военната му подготовка излизаше на пръв план, констатира Дойл със задоволство, докато преглеждаше списъка.

— Повече от изчерпателен — призна той и му го върна.

— Карабини с пълнител — предполагам, знаете да стреляте? — Инес хвърли изпитателен поглед на Престо и Мери Уилямс.

Те кимнаха. Престо възобнови разказа си относно поведението на Джек по време на смъртта на рави Брахман.

— Сигурен ли си, че на този човек може да се има доверие? — запита Престо. — Той демонстрира безпокоително безразличие към стойността на човешкия живот.

Дойл погледна навън през прозореца към осветените от луната равнини, после каза:

— Имате ли нещо против да ни оставите насаме с мис Уилямс?

Инес и Престо излязоха в коридора. Дойл се обърна към Мери.

— Ти си свързана с Джек. Чрез съня.

Тя кимна. Погледът ѝ, спокоен и силен, не го изпускаше.

— Направи за него всичко, което ти е по силите. Моята диагноза... не предлага решение. Имаш ли някаква представа каква може да е причината за заболяването му?

— Някои хора стават жертва... на външна сила.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се поколеба, преди да отговори:

— Злото.

— Нима вярваш, че злото съществува? Само за себе си?

— Така ни учат.

Дойл пое дълбоко дъх, съзнавайки, че навлиза в чужди води.

— В такъв случай, ако ще се опитваш да го излекуваш — каза той на индианката, — моментът за това е настъпил.

Тя сериозно го погледна, кимна веднъж и се отправи към вратата.

— Има ли с какво да ти помогна? — попита Дойл.

— Не — отговори тя и бързо излезе от купето.

Кожения Франк изчака небето на запад да притъмнее и едва тогава напусна скривалището си сред скалите. Песнопенията бяха спрели още преди залез-слънце. После, когато почна да захлажда, хората с белите ризи накладоха голям лагерен огън и насядаха покрай него. Преди да изгрее луната, Кожения Франк поведе коня си за юздата по пътя, настрани от осветената отвътре караулка, и покрай оградата.

Оградата беше направена солидно: стълбове, разположени през двајсет крачки, забити дълбоко в пясъка и укрепени с хоросан, на които бяха окачени десет двойни реда бодлива тел. Удар в тях и човек

или животно можеше да стане на парцали. Да, тези приятели знаеха как да издигнат ограда, която да защити вярата им — нямаше никакво съмнение, че сред многото, които знаят Евангелието наизуст, има и момчета, израсли във ферма. Но дали наистина вътре отглеждаха говеда? Местността не предлагаше богати пасбища, а от друга страна, три реда бодлива тел бяха достатъчни да свършат същата работа — всъщност той никога досега не бе виждал двуметрова ограда, за да се опази стадо. Не-е... тази ограда имаше друго предназначение: тя трябваше да служи като защита срещу външен противник.

През половин миля имаше и наблюдателни кули: издигнати на седем-осем метра платформи с будка отгоре, до които се стигаше по стълби. Часови бяха все същите белоблузи юнаци, въоръжени с карабини „Уинчестър“. Налагаше се Франк да се изтегля навътре в пустинята, за да не го забележат.

След няколко мили, когато за пореден път се върна при оградата, след като бе заобиколил отдалече поредната наблюдателница, Франк видя цяло море от потрепкващи светлинки, пръснати в нощта на пет-шест мили през пясъка — това явно бе градът, разположен в центъра на странното укрепление. Ако китаецът се бе крил в един от фургоните на артистите, сега той бе там някъде, сред тези светлинки.

Франк се поизправи в седлото, потръпна от проникващия под дрехата му студ и се замисли над ситуацията. Оградата продължаваше наляво и се губеше в мрака на нощта. Нищо досега не му бе дало основания да предполага, че тя не прави пълна обиколка около укреплението. Най-вероятно по-нататък имаше още един-два пропускателни пункта, което на практика означаваше, че е изправен пред избор: или да опита да мине в галоп покрай часовете през някоя от портите, или да си пробие път през оградата, където пожелае. Как щеше да избяга навън влачейки трупа на китаеца, беше съвсем отделен въпрос.

От друга страна, Мексико бе на два дни лесен преход в южна посока и от тук до там нямаше нито огради, нито въоръжени пазачи. Можеше да си обръсне мустаците. Можеше да изруси косата си с лимонов сок, както бе чул да разказват в затвора.

Но вътре беше и тъмнокосото момиче. Мисълта за нея извика в съзнанието му образа на тялото на Моли Феншоу, проснато със счупен

врат два етажа под него на онази проклета улица в Тумбстоун. Той стоеше и гледаше надолу към него с празна бутилка уиски в ръка.

Франк разтърси глава и усети, че кожата върху скулите му болезнено се е изопнала.

Не стига че бе лежал в килията с тези спомени, ами и тук навън съществуваха хиляди неща, напомнящи му за всяка негова издънка. „Май си съхранил повече отвращение към самия себе си, Франки, отколкото някога си предполагал.“

Неговият глас ли бе това, или на Моли? Все по-често я чуваше да говори право вътре в главата му. Полезни думи, мили и закачливи — точно както би искал да я запомни. Но какво означаваше всичко това: размекваше ли се той, или просто полудяваше? И беше ли тя мъртва, или яздеше с пушка в ръка из главата му?

Майната му! Какво значение има?

Зрението му долови някакво движение вътре в заградения периметър... какво бе това? Намираше се далече. Той извади бинокъла и започна да търси примигналата за миг светлинка.

Факли. Широка колона белоблузи хвърляше слабо сияние под лъчите на едва изгрялата луна. Носеха пушки и бяха строени като за парад, поне стотина на брой, съпроводжани отстрани от грамаден мъж, облечен в дълго палто, който ги наблюдаваше като сержант строевак.

Каквото и да значеха всички тези неща, те бяха по-отвратителни от гледката на някакъв китаец, хукнал с месарски нож в ръка.

Тъмнокосото момиче беше там вътре.

Франк посегна да извади секачките от чантата на седлото си, но замръзна, защото отново чу гласа на Моли: „Ако искаш да мислиш, че го правиш заради момичето, окей, Франк, в това няма нищо лошо. Но нека си изясним нещо. Първо имаш да уредиш някои сметки със самия себе си. Да, можеш да тръгнеш напред и да станеш мъченик, мой Кожени Маккуети, но никой не настоява да го правиш безогледно. Срежи тази ограда и след десет минути ще видиш дулата на стотина пушки, насочени в лицето ти. Нека бъдем честни, Франк, силата ти никога не е била в това да уговориш някой да те пусне“.

Никога не бе успял да излъже Моли — тя си го познаваше като петте пръста.

Франк обърна коня си и тръгна покрай оградата в търсене на следващата порта.

Докато Кожения Франк чакаше навън изгрева, Каназучи внимателно разплете телта на едно място на вътрешната ограда. Дългият му нож с лекота щеше да я среже, но той не искаше да оставя следи, а тъй като разполагаше само с пет минути между две последователни минавания на часовете, не можеше да си позволи лукса на колебанието. Луната щеше да изгрее съвсем скоро и щеше да ликвидира единственото му преимущество.

Той раздалечи двата реда тел като тетива на огромен лък и без проблем мина през тесния отвор. Раната в лявата част на гърдите му го заболя остро, когато заповяда на мускулите си около нея да се свият, за да изпълни сложното движение, без да докосва с риза тези шипове. Не смееше да рискува, защото ако той бе слагал тази ограда, шиповете щяха да бъдат намазани с отрова.

Предпазливо отпусна телта обратно, заличи отпечатъците от обувките си в пясъка и се затича към най-близкото прикритие — навес на стотина метра през напълно открита местност. Дори в негова посока да гледаше патрул, на часовете щеше да им се стори, че са видели само някаква сянка.

Той се сви край навеса и отвори сетивата си за живота на града. Две преки нагоре и надолу по главната улица имаше схлупени едностайни бараки, построени буквално една връз друга, простиращи се във всички посоки. Пукане на цепеници в печките... дим в задръстените комини... готвене на храна... пилета в кокошарниците... помръдване на коне в близката конюшня... миризма на урина от съседния клозет... нечии стъпки в непосредствена близост... фигура в бяла риза, понесла кобилица с ведра за вода. Каназучи се отдръпна понавътре в тъмнината и изчака стъпките да затихнат.

Кулата се издигаше на половин миля отгук и чернотата ѝ изрязваше още по-черна дупка в нощното небе. Строителните работи не спираха — виждаха се ярки светлини, чуваше се чукане и стържене на полиран камък. Вече можеше да намери пътя дотам, без да се доближава до главната улица.

Той пое приведен по тъмните улички, скривайки се из сенките винаги когато някой го приближеше. От време на време зърваше по някоя облечена в бяла блуза фигура през отворените прозорци. Без да

помръдват, хората съзерцаваха огъня в огнищата, седяха мълчаливо край масите или лежаха с отворени очи в леглата. Веднъж спря за малко между две къщи и чу ридания — през отворената врата видя плачеща жена. Беше се свила на кълбо на пода, а на масата седеше мъж и невъзмутимо, без да ѝ обръща никакво внимание, ядеше нещо от купичка.

Нито веднъж не чу лай на куче — тези хора, изглежда, не обичаха домашните питомци. Странно за комуна с толкова голямо население. Не чу и смях — най-естественния звук в нощта на кой да е град. Не видя нито весели семейства, нито любещи се хора, нито пиещи гости. Нямаше такива неща. И още нещо липсваше: не видя деца. Много семейни двойки, но никакви деца.

Зави край една къща и се изправи очи в очи с най-младия човек от всички тук — към петнайсетгодишно момче, облечено в бяла блуза и понесло за изхвърляне кофа с помия. Двамата замръзнаха. Момчето го изгледа без особен интерес, някак тъповато и безжизнено, после се обърна и трмаво побягна.

Каназучи взе един камък от земята, безшумно се придвижи до следващата къща и зачака. След няколко секунди от посоката, в която бе избягало момчето, се появиха двама мъже, понесли сопи и високо вдигнати фенери. Явно търсеха чужденеца. Каназучи хвърли камъка надалеч, той изчатка в ламаринен покрив и мъжете тръгнаха натам.

Скоро Каназучи стигна до края на града. Пред него се простираше четвърт миля плавно издигащ се открит склон, на върха на който се намираще строителната площадка. Църквата беше построена във формата на легнала главна буква „Е“ и двете ѝ крила излизаха далеч по-напред от централната секция, над която се издигаше черната кула от съня му.

Спираловидни минарета украсяваха шпиловете на постройката, стените ѝ бяха покрити с най-различни неправилни форми и фигури, които не можеше да различи оттук. Каменоделци продължаваха да дялат по тях, накацали по скелето, което все още обгръщаше крилата.

Централната кула, чиято височина бе колкото дължината на сградата, изглеждаше най-близко до завършване. Продълговати процепи украсяваха издутата ѝ горна част, покрита с черен покрив, където може би имаше камбана.

Грамадни черни двери зееха широко разтворени в основата на кулата, но спуснатите пред тях ленени чаршафи пречеха на Каназучи да надникне във вътрешността ѝ. В опасващия площадката черен път се виждаха дълбоки следи от коли, които явно водеха до складовете за храна и каменни блокове, до дъскорезницата, до навесите за инструменти и пещите на тухларните. Цялата площадка буквално гъмжеше от работници. Не видя хора, които да ръководят отделните групи — всеки мъж и жена знаеше задачата си и настървено я изпълняваше.

На още четвърт миля зад строежа се издигаше грамаден скален монолит, два пъти по-висок от кулата. Гледана откъм пътя, картината бе изумителна, защото монолитът служеше за фон на кулата и подчертаваше строгата ѝ красота. От страната на монолита се намираще задният вход на сградата и там хората бяха много по-малко.

Той изчака луната да се скрие зад облак, изостави прикритието на бараките, излезе на открито и се понесе встрани от кулата и града, защото искаше да заобиколи отдалече и да стигне до полите на скалния монолит. Оттук се виждаше задната страна на църквата и в сравнение с това, което ставаше от другата страна, тук бе почти безлюдно. Този вход не бе така пищно украсен — проектантът на църквата явно залагаше на това тя да бъде съзерцавана само отпред.

Каназучи се загледа за известно време в работата на белоблузите строители, които периодично изтикваха ръчни колички, пълни с боклук, и ги изпразваха на едно открито място, отстоящо на стотина крачки в посока на монолита. Той изпълзя до края на строителната площадка и се скри зад планината от отпадъци.

Когато се приближи следващият работник, Каназучи го изчака да вдигне дръжките на количката си, за да я изпразни, после счупи врата му с един-единствен удар и изтегли тялото зад купа. Там съблече дрехите на мъжа и ги облече върху своите — бялата туника, панталоните и обувките. Ушита от груба памучна материя, пригодената за обличане през главата дреха имаше отворена яка и висеше до средата на бедрата му, давайки му прекрасна възможност да скрие под нея дългия си нож — *вакизаши* — като го пъкне отзад в колана си. После японецът издърпа боклуците от количката с две ръце и затрупа тялото.

След малко дойде друг работник — блед слаб младеж, който разтовари количката си, без да му обърне никакво внимание. Каназучи сграбчи дръжките на своята количка и тръгна след младежа към отворените врати на задния вход. Едва сега, с приближаването си, той осъзна истинския мащаб на черната катедрала — тя определено бе най-голямата сграда, която бе виждал. Когато стигна в основата ѝ, Каназучи вдигна глава и даже не видя върха на централната кула.

Слязоха надолу по дървена рампа, положена върху стълбище, осветено от факли в ниши по стените. Работници нареждаха плочи върху част от необятния под. Други чукаха с длета по арки, сводове и портали, трети запълваха с хоросан фугите между каменните блокове. Каназучи изтика количката си до центъра на църквата, все още неспособен да проникне с взора си през тъмнината, в която се губеха издигащите се нагоре стени. Но чувстваше студения страх, който появяваше между тези стени.

Спомни си чертежите на европейски катедрали, които му бе показал един монах в манастира, и си помисли, че и те би трябвало да създават същото чувство като тук: студени и заплашителни, създадени да плашат богомолците. В неговата родина храмовете бяха приветливи сгради, свързани със земята, върху която са построени, създадени да носят душевна хармония и вътрешен мир. И за пореден път се запита що за Бог е този, на когото се покланят в западните страни и който така силно държи да се страхуват от него.

В своето видение Каназучи бе видял крипта, издълбана под централната зала на кулата от китайските работници. Това помещение може би се намирало под мястото, където стоеше точно в този момент, и боклуците, които изхвърляха, можеше да идват от разчистването на тази зала. Ако тя съществуваше, трябваше му време, за да намери входа за нея.

Цяла редица зейнали правоъгълни отвори в стените от двете му страни очакваха прозорци, но стъкло беше поставено само на един кръгъл прозорец точно над задния вход. Цветно. Ярък лунен лъч проникваше през него и хвърляше призрачен отпечатък върху черния под.

Идеален кръг червена светлина, пронизан от три назъбени светкавици.

Той забеляза, че подът е леко вдлъбнат, с център близо до мястото, където се намираше червеният кръг. Коленичи, за да разгледа по-отблизо, и забеляза, че в камъните има тесни улеи, които стигат до мрежа от решетки в долната част на този миниатюрен басейн. Отдолу полъхваше леден въздух.

В мига, в който Каназучи понечи да разгледа по-подробно решетките, камбаните над главата му забиха и в църквата се разнесе оглушителен звън. Още при първите няколко удара всички спряха работата си, оставиха инструментите си на пода и се отпавиха към предната част на катедралата. Каназучи ги последва, смесвайки се с останалите, които се насочваха към главния вход. Скри се в центъра на голямата група, наброяваща поне стотина души, която мълчаливо сбиваше редици точно пред вратата, и пусна мрежата на сетивата си над тях. С изненада установи, че наоколо има само едно работещо съзнание. Никакви мисли, никакъв душевен шум, никакви вътрешни гласове. Един мозък насочваше всички тези тела.

От двете им страни се появиха бригадирите, въоръжени с пушки. Поглеждайки напред, Каназучи видя друга подобна на тяхната група, която се приближаваше от запад — следващата смяна. Отбеляза, че лицата са предимно кафяви, черни и жълти — белите бяха малцинство. Същото се отнасяше и до неговата група.

Двете смени минаха една покрай друга, разменяйки си изпразнени от съдържание усмивки. Новата група влезе в църквата и без никакво бавене подхвана прекъснатата за кратко работа. Смяната на Каназучи извървя около половин миля на запад, разби се без указания на по-малки групи и хората започнаха да влизат в три сгради — това явно беше общежитието за работници. Той послушно последва тези пред себе си в едно от общежитията под зоркия поглед на въоръжените пазачи. Никой не му обърна никакво внимание.

В стаята имаше редици двуетажни легла, предоставящи място за спане на четиридесет души — както мъже, така и жени. Изтощените работници падаха в първото попаднало им легло и заспиваха моментално.

Каназучи се качи в легло на втория етаж. Всички помещения на сградата се наблюдаваха от пазачите. Нямаше никакъв избор — с тази незаздравяла рана на гърба тялото му имаше нужда от почивка. Трябваше малко да поспи.

Преподобният А. Глориъс Дей се появи за вечеря с един час закъснение. Актьорите по стар обичай отдавна бяха успели вече да опустошат всичко съедобно на една ръка разстояние. Бяха прекарвали остатъка от следобед в хотела — в раздадените им отпечатани правила се казваше, че никой гост не може да се разхожда из града без придружител, какъвто не бе предложен никому — за да бъдат привикани точно в осем часа и отведени направо в резиденцията на преподобния.

„Дом на надеждата“ се четеше на надпис върху табела, сложена пред голяма кирпичена хазиенда — определено най-красивата в града. Трапезарията — също както и останалите жилищни помещения, на които успяха да хвърлят око, докато ги въвеждаха — беше обзаведена в необичайно пъстра смесица от декоративни стилове: богато тапицирани викториански столове, персийски килими, светли норвежки бюфети, отрупани с чаши, персийски килими, ориенталски скулптури — сякаш някой бе претършувал домакинствата на една дузина милионерски къщи и бе взел от тях каквото му бе попаднало.

Екип от мълчаливи, но видимо радостни белоблузи сервитьори поднесе вечеря от вкусни блюда, в които се долавяше нещо мексиканско. Когато приключиха, Бендиго не се сдържа и предложи тост с прекрасното червено вино, което пиеха — макар според раздадените им листчета алкохолът да бе забранен в Новия град, в „Дома на надеждата“ явно се прилагаха други правила. Последните пет минути от речта си Раймър посвети на поздрави към себе си за далновидността си да доведе трупата в този очевидно просветен форпост на цивилизацията.

— Браво, мистър Раймър, вашето благодушие отстъпва само на необикновената ви словоохотливост.

Всички се обърнаха. Преподобният Дей стоеше на прага и, изглежда, бе чакал там по време на цялата самовъзхвала на Бендиго, но никой нито го бе забелязал, нито чул да влиза. Бендиго направи дълбок поклон към преподобния, почти сигурен, че думите, които бе чул, следва да се схващат като комплимент.

— Добре, а сега наистина очаквам да ми обясните — продължи преподобният, — как измислихте това очарователно име за трупата.

— Работата е, че по мое мнение — отговори Бендиго, изпъвайки се, за да изглежда по-внушителен, — ние се гордеем с това, че предлагаме на нашата театрална публика предпоследното възможно театрално изживяване.

— Така ли било? — възкликна преподобният, отпускаяки се в запазения за него стол. Айлин седеше отдясно на него, Бендиго отляво, а до Бендиго бе Джейкъб Стърн. — Случайно да ви е известно, че думата „предпоследен“ означава „предхождащ последния“?

Самодоволната усмивка на лицето на Раймър застина като цвете, хвърлено във водите на ледена река. Мозъкът му просто спря да работи.

„Това май ще е по-лесно — помисли си Дей, — отколкото да вземеш сладкиша на дете.“

Айлин оцени остроумната контра реплика, но когато мъжът седна до нея и тя за пръв път го погледна отблизо, дъхът ѝ спря.

Първата ѝ мисъл беше: този човек умира.

Преподобният се движеше като насекомо — вдървено и някак механично, сякаш вместо гръбнак имаше стоманен прът. Тъмният костюм висеше върху тялото му като отпуснато в безветрие платно. На лявото му рано имаше остра гърбица, а левият му крак изглеждаше изсъхнал. Ръцете му бяха дълги и тънки, но висяха като недобре пришити за тялото и бяха покрити с груби черни косми — ръце на маймуна. Лицето му бе костеливо — над дълбоко разположените, излъчващи вътрешна светлина зелени очи имаше високо чело, скулите му бяха хлътнали над издадената напред челюст. Сиви и черни снопчета коса падаха чак до раменете му. Върху слепоочията му се виждаше тънка мрежа изпъкнали кръвоносни съдове, които леко пулсираха. Сивосинкави белези покриваха мраморнобялата му кожа. Този човек изглеждаше като разчленен и след това неумело сглобен отново.

„Познавам това лице — мина през главата ѝ. — Виждала съм го преди. Не знам къде и кога, но бог ми е свидетел, че такъв като него не може да се забрави.“ За миг се поколеба дали да не го попита, но някакъв инстинкт я предупреди да не разговаря с него.

Преподобният не направи и опит да се запознае с присъстващите: той знаеше имената, които го интересуваха, всички вече бяха съобразили кой е той и най-сетне, актьорите бяха загубили

ума и дума в мига, в който се бе появил. Гласът му звучеше с подчертан южняшки акцент... но дали не се долавяше и английска изтънченост?

„Очите му са мъртви“ — отбеляза Джейкъб и веднага свали поглед обратно върху ябълковия си пай. Сърцето му се разтуптя. И преди беше срещал хора, които излъчваха волята си по едва ли не осезаем за околиците начин. Този човек правеше това през очите си със същата лекота, с която атлет би помръднал някой свой мускул. „Не трябва да поглеждаш в тези очи“ — искаше да предупреди той Айлин.

— Как сте тази вечер, мистър Джейкъб Стърн? — осведоми се преподобният. — Казаха ми, че по време на пътуването сте се почувствали неразположен.

— Много по-добре, благодаря ви — отговори Джейкъб, надявайки се Айлин да погледне към него, но тя се бе втренчила в преподобния Дей.

— Вие очевидно не сте член на трупата... мога ли да ви попитам какво ви доведе насам?

— Може да се каже, че съм нещо като турист — скромно отговори Джейкъб. — Най-обикновен човек, наслаждаващ се на оттеглянето си от активна работа, решил най-сетне да види това чудо Запада...

— Каква е тази комуна? — попита Айлин, неспособна повече да съдържа любопитството си. — Предполагам, вие ръководите нещата тук, затова се интересувам какво всъщност става? Каква е целта?

Преподобният Дей за пръв път се обърна към нея и тя почувства силата на погледа му да се стоварва върху нея като физически удар. Външно изражението му оставаше спокойно, даже приятелско, но от онова, което излъчваха очите му, й приля — стомахът й буквално се преобърна. Лицето й пребледня и тя извърна поглед.

— Целта е служба на Бога, госпожице Темпъл — отговори й преподобният простиичко, — а едновременно с това и на неговия Син, Спасителя Исус Христос. Цел, която би следвало да е обща за всички ни. Извинявам се... не ви ли раздадоха копие от правилата тук? Там се съдържа цялата информация, която човек трябва да знае за нас. Даваме по един екземпляр на всички наши гости.

„Той иска да го погледна отново — разбра Айлин, — желае това, следователно не бива да го правя. Усещам съзнанието му като паяк,

драскащ по черепа ми в търсене на отвор, през който да проникне.“

— Извинете ме, ако съм сбъркал — проговори уловилият тревогата й Джейкъб, решил да отклони вниманието на този човек от нея. — Но на мен ми се стори, че в раздадените ни листчета се изброяват повече неща, които не бива да правим.

Дей бавно се обърна към Джейкъб, погледът му се втвърди, макар в него все още да отсъстваше гняв.

— Може би ще си спомните, господине, че дори Бог ни остави своите заповеди, които по същество са забрани.

„Не му харесва, когато някой му противоречи — забеляза Джейкъб. — Определено не е свикнал да му се възразява, а и с тези негови очи кой ли би посмял да го стори? Добре, давай, направи каквото можеш с един старец, чудовище, но не смей да докосваш дори един косъм от главата на тази жена, защото ще те накарам да съжалиш, че си се родил!“

— Но те са само десет — напомни му Джейкъб, — а вашите са петдесет.

— Стриктното изпълнение на волята Божия е трудна работа за всеки от нас — каза Дей. — Ние нямаме претенции, че сме идеални, мистър Стърн, ние само искаме да бъдем такива.

— Е, тогава целият свят би ви аплодирал за тези намерения. Защо се криете по този начин?

— Светът... е едно лошо място, в което не се съмнявам, че сам сте се убедили по време на пътуванията си. Нашата надежда е да построим по-добър свят за нас самите в очертанятия на този град. Затова и съм нарекъл къщата, в която живея, „Дом на надеждата“. Ние очакваме от гостите си да проявят уважение към нашите усилия и нашите ценности, дори да не са съгласни с тях.

— Уважение — това е напълно естествено — съгласи се Джейкъб.

„Не го провокирай, Джейкъб, отстъпи.“

Преподобният остана загледан в Джейкъб и в погледа му се появи разбиране, а след това и пламъчето на по-голям интерес.

— Да не би сам да сте човек на Бога, мистър Стърн?

Джейкъб вдигна глава и срещна погледа на Айлин: сега тя искаше да му каже да внимава.

— Може и така да се каже — призна Джейкъб. — Аз съм равин.

— Но, разбира се, сега всичко ми се изяснява — каза преподобният Дей. — Тук сред нас имаме доста от племето Израилево, заедно с целия асортимент на останалите провалили се вероизповедания — излишно е да ви обяснявам, че техните представители отдавна са покръстени в истинската вяра.

— Е, спечелваш някои, губиш други — подметна Джейкъб и сви рамене.

Преподобният търпеливо се усмихна:

— Не бих искал да досаждаме на моите гости с академичността на един теологичен дебат, но може би утре ще седнем заедно с вас, рави Джейкъб Стърн, за да обсъдим в по-голяма дълбочина нашите... различия.

— Разбира се, преподобни. Но трябва да ви предупредя, че приемането на юдаизма е много сериозна стъпка в живота на един човек.

— Е, когато човек се е посветил на Светото дело — поусмихна се Дей, — това е риск, който трябва да поемаме с готовност.

Преподобният Дей се обърна към Бендиго Раймър, който до този момент бе седял абсолютно неподвижен и едва сега се размърда и запримигва начесто, като че ли току-що бе излязъл от дълбок хипнотичен транс.

— Надявам се, харесахте скромния ни театър, мистър Раймър? — попита Дей и стана.

— Да, прекрасен е, сър — откликна Раймър, дълбоко трогнат от загрижеността на този човек. — Чудесно място, за което искам още веднъж да ви благодаря.

— Отлично. Не мога да ви опиша с какво нетърпение очакваме вашето представление утре вечер — каза Дей.

Той се поклони вдървено и бързо излезе от стаята. Джейкъб сложи ръка на челото си, опитвайки да успокои пулсиращата болка, която непонятно как се бе появила в главата му. Айлин се премести до него загрижена.

Останалите от трупата, които имаха чувството, че ги бяха накарали да задържат дъха си в продължение на цял час, въздъхнаха с облекчение.

Тази, която върви сама тихо почука на вратата на купето. Нямаше отговор. Тя понечи да почука повторно, но в този миг Джек Спаркс рязко отвори вратата с револвер в ръка, бесен от това, че го безпокоят. Тя запази хладнокръвие и го изчака да проговори пръв.

— Какво искаш? — почти викна той.

— Мога ли да вляза?

— Защо?

Тя го погледна и внимателно се опита да пробие стената от гняв, с която се бе заобиколил. Джек сведе поглед и напъха револвера си в колана. Задържа вратата отворена, а когато тя влезе, затвори и заключи.

Тя седна и вложи цялото си умение да не показва безпокойството си. След няколко пълни с напрежение секунди Джек седна срещу нея.

— Искам да ти разкажа за моя сън — започна тя.

След нови няколко секунди той каза:

— Добре, слушам.

Наблюдаваше я нетърпеливо смръщен, със студен поглед. Тя пое дълбоко дъх. Знаеше, че началото е най-важно.

— В моя сън земята е моята майка, а небето — мой баща. Те са разделени, но живеят един до друг, докосват се по линията на хоризонта и са във вечно равновесие. И тъй като между тях съществува хармония, на света се раждат животни — всяко в образа на някой бог, живеещ на небето или на земята. Хората са били последните, които са се появили — трябвало е да чакат най-дълго да бъдат създадени.

— Защо?

— Защото носят най-голяма отговорност...

— Какво означава това?

— Те са единствените, на които е дадена и светлина, и тъмнина. Животните се подчиняват на своите богове, без да питат, затова познават само доброто, но хората трябва да изслушват и двете страни. Само те могат да решават.

— Какво да решават?

— Коя страна е по-силна в тях.

Тя го погледна за миг, но видя в очите му да блясва гняв, така че отново отмести погледа си.

— Той ли те изпрати тук? — попита Джек и кимна към стената, която ги разделяше от купето на Дойл.

— Аз само ти разказвам съня си — отговори тя просто и зачака.

— Добре — изтръгна се от него накрая.

— В съня ми хората са загубили равновесието, забравили са, че са деца едновременно на небето и земята. Съзнанието им укрепва, но сърцата им остават затворени — те са загубили уважение към животните и техните богове. Сега хората вярват, че са намерили собствен път към земята и че са тук сами, отделени от останалата част на Творението. Те са умни, но решавайки да следват този път, се отклоняват от истината... Това създава празнота в тях. В тази празнота нахлуват мисли от мозъка, мисли, които говорят без гласа на сърцето. Мисли за власт и за контрол над другите. Така започва да се отваря раната.

— Раната?

— Раната в земята. Онази, която видяхме в съня си.

— В пустинята.

Тя кимна.

— Това, от което хората имат нужда, е лечение, с чиято помощ да свържат отново сърце и душа, защото умът им казва, че те имат нужда от повече власт, а от това раната се отваря все по-дълбоко... Само ти разказвам съня си.

Погледът на Джек се бе смекчил и в очите му се виждаше интерес, борещ се с болката.

— В общия ни сън ние виждаме кула в пустинята — каза тя, добила увереност, че вече може да включи и него. — Моят народ използва магическото колело, за да отворят хората сърцата си и да чуят гласовете на нашите богове. И макар да се обръщаме към небето, за да ги чуем, ние знаем, че те живеят в нас, и именно в нас трябва да се вслушаме.

— А кулата?

— Тази кула е като нашето магическо колело, с тази разлика, че тя се обръща към тъмнината. Под земята се е отворила дълбока рана и Черния гарван зове тъмнината да излезе през раната и да установи властта си над земята.

— И по този начин тъмнината ще спечели — каза Джек.

— По този начин времето ще спре. По този начин хората ще бъдат унищожени, защото точно те са отворили раната и са позволили на Черния гарван да покани тъмнината в нашия свят.

— Кой е този човек?

— Във всеки от нас това е фалшивият глас на ума. В съня той е онзи, който повежда хората по грешния път и извиква тъмнината от дълбините на земята.

— А в реалния свят — заключи Джек — това е моят брат.

— Мисля, че да — съгласи се тя след кратко колебание.

— Кои са Шестимата?

— Онези, призвани да го спрат.

— Призвани от кого?

— Това не знаем.

— Но аз и ти сме измежду тях.

— Ние сънувахме съня. Да, мисля, че е така.

Джек остана седнал, без да продума, но чертите на лицето му се гърчеха — той се бореше с обзелите го емоции. Тя го наблюдаваше състрадателно, но не правеше нищо, защото той бе този, който трябваше да се обърне към нея.

— Как? Как можем да го спрем? — попита Джек и сега на лицето му имаше изражение на неподправен страх, а гласът му излизаше на пресекулки. — Опитах преди и се провалих. Провалих се и пред себе си. Допуснах тъмнината да се настани в мен. — Той шепнеше. — Страх ме е. Страх ме е, че не съм достатъчно силен.

Тази, която върви сама отново пое дълбоко дъх и за пръв път откакто бе влязла, го погледна право в очите. Моментът беше дошъл.

— Трябва да се излекуваш — каза му тя. — Преди да опиташ отново.

Той я изгледа втренчено, но последната защитна бариера на гнева му се бе стопила. Сега седеше пред нея уязвим и истински, а от очите му капеха сълзи.

— Не знам как да започна — прошепна той.

— Но ще опиташ да го спреш, така или иначе, нали?

— Да.

— Тогава отново ще се провалиш. Това ли желаш?

— Не.

— В такъв случай нямаш избор.

Той поклати глава, съгласен с нея. По бузите му се стичаха сълзи, които той не се опитваше да спре.

Тя взе ръцете му в своите и ги стисна силно. Той я погледна.

— Аз ще ти помогна — обеща Тази, която върви сама.

Първият писък, разнесъл се зад стената, изтръгна Дойл от неспокойния му сън. Той се хвърли към вратата, следван по петите от Инес. Озовали се отвън в коридора, двамата мъже се спряха и напрегнато се вслушаха в онова, което ставаше в купето на Джек. Женски глас ритмично пееше и в допълнение на това отвътре идваше тежката миризма на горяща билка. Гласът на индианката стихна, те чуха леко стенание, но миг по-късно косата им настръхна от нов писък.

— Боже мой, Който си в небесата... — прошепна Дойл.

— Звучи, като че ли го пекат на шиш — обади се Инес.

Дойл бутна вратата и влезе, но гледката, пред която се изправиха, ги накара да замръзнат на местата си.

В малкото помещение беше адски горещо. Джек лежеше на тясната пътека между седалките, а Тази, която върви сама бе коленичила до него. Съблечен гол до кръста, Джек изглеждаше сякаш беше загубил разсъдъка си. Гърдите му бяха покрити с диагонални ивици червена и бяла боя. Мери Уилямс бе само по набедрена престилка, бе пристегната с някаква лента през гърдите, а лицето ѝ бе нашарено със същите цветове. От две кадилници се издигаше дим на тлеещ пелин, от което задушливата атмосфера бе съвсем непоносима. Дълга дървена лула лежеше на една от седалките, а на пода до главата на Джек бе положена върбова клонка с орлово перо на върха.

И двамата бяха плувнали в пот. Джек се гърчеше от агонизираща болка, а тя въртеше ръце, сякаш бързо месеше тесто над гръдния му кош. Намираще се в някакъв транс, защото не забеляза нахлуването им. Чертите ѝ бяха напрегнати и някак изваяни, а от устата ѝ не спираше да се носи все същото неразбираемо заклинание.

От устните на Джек се откъсна нов разкъсващ душата вик и тялото му направи мост на пода, обтегнато като тетива на лък. Досещайки се с известно закъснение, че писъците му могат да разбудят всички във вагона, Дойл понечи да затвори вратата, но не направи нищо, защото в същия миг индианката отдели ръцете си от гърдите на Джек... и в тях имаше нещо!

Беше тресяща се розово-червена прозрачна маса с размера на издължен грейпфрут, в чийто център се виждаше горещо черно ядро,

обвито с разтеглени нишки от отвратителна сива материя, която, подобно на ребра, придаваше на нещото стабилност и структура.

Някакъв зародиш или ларва, нещо по-близко до насекомите, отколкото до човек. Дойл се обърна към Инес, чието лице беше бяло като платно. Удивлението на Инес непонятно защо му вдъхна известен кураж.

Ръцете на жената не спираха да се въртят и вибрираха с такава непостижимо висока честота, че беше невъзможно да се разбере дали гадното нещо в шепите ѝ се тресе от нейните движения, или от своята собствена енергия. Двамата мъже не бяха сигурни дали да вярват на очите си и не бяха уверени дали тя изобщо държи нещо в ръцете си.

Джек се отпусна и тялото му се удари с глух звук в пода.

Дойл сграбчи Инес, издърпа го обратно в коридора и бързо затвори вратата. Двамата се спогледаха смаяни. Инес трескаво примигваше, устните му се мърдаха беззвучно.

Дойл му направи знак да мълчи и поклати глава. Инес послушно се отправи към тяхното купе и без много да мисли, извади бутилка уиски от пътната си чанта. Седнали един срещу друг в леглата си, двамата братя си наляха внушителни дози и зачакаха уискито да изтрие от съзнанието им ужасния спомен.

Никой не продума и дума по повод видяното.

През останалата част от нощта иззад разделящата ги от купето на Джек стена повече не се чу нито звук.

Каньонът на черепа, Аризона

Хайката вече бе прекарала една бурна нощ в хотела „Каньонът на черепа“ и когато алкохолната река потече за втора вечер подред, изглеждаше невъзможно градчето да издържи повече.

Групата бе подхванала разгорещен спор коя заплаха за обществото да подгони най-напред: китаеца или онзи хитър, измамен, продажен кучи син, предател и затворник Франк Маккуети. Въпреки различията в мненията си всички бяха единодушни, че когото и да хванат, ще му метнат бързо-бързо конопената вратовръзка и ще го полюлеят на най-близкото дърво.

Шериф Томи Бътърфийлд се чувстваше най-измамен от всички: заради освобождаването на Франк той бе влязъл в пререкание с

губернатора, за бога! Беше се доверил на този човек, беше заложил политическата си кариера, а ето как му се отплащаше Кожения Франк. Мръсникът можеше вече да е преполовил пътя до Гуадалахара! Томи бе успял да убеди хайката да отидат до Каньона на черепа, следвайки инструкциите, които Франк им бе оставил, но когато най-сетне бяха стигнали и него го нямаше, отделните викове за възмездие скоро се превърнаха в хор.

С напредването на следващия ден приказките ставаха все по-пиперливи, а разпитите на персонала в хотела все по-безцеремонни, докато накрая един от прислугата призна, че Франк не е тръгнал към Прескот, както им бяха казали първоначално — под страх от смъртно наказание, не пропусна да уточни изплашеният човечец — защото го видели да потегля на запад към религиозното селище. Там, за където се бяха запътили артистите и Главореза. Когато истината лъсна наяве, стаята потъна в гръмогласен рев.

Тръгваме тази нощ, бе преобладаващото мнение, нахлуваме със стрелба, изкопаваме ги от дупките им и господ да му е на помощ на онзи, който се осмели да се изпречи на пътя ни. Оставаше само да се види как ще намерят мястото.

Тогаваше се обади джентълменът, който досега кротко бе седял в ъгъла си, заобиколен от четиримата си спътници.

Те знаели пътя, успокои ги джентълменът. Всъщност точно натам пътували и щели да бъдат повече от щастливи да ги заведат.

Веднага ли?

Да, планирали да потеглят тази вечер, обясни им мъжът. И знаели едно много удобно място за почивка, където биха могли да пренощуват, ако решат да поспрат.

— А ти каква работа имаш в онова място? — попита някой.

— Ние сме продавачи на библии — отговори мъжът и наистина един от спътниците му отвори пътна чанта, пълна със свещени книги.

Водачите на хайката подхванаха яростен и гръмогласен спор, но в крайна сметка надделя становището, че тези момчета изглеждат съвсем наред, добре са облечени и вчесани, явно са богобоязливи и най-важното — знаят пътя. Стигнаха до този извод, всички без изключение се съгласиха: потегляме с тях веднага.

Когато трийсет и осемте аматьори се събраха отвън, петимата продавачи на библии вече ги чакаха, оседлали конете си. Никой от

доброволците не чу как водачът им — онзи, който бе проговорил пръв, симпатичният мъж с лек немски акцент — каза тихо на един от спътниците си:

— Чакайте моя сигнал.

14.

Франк изчака пет минути след изгрев-слънце и чак тогава се приближи до пропускателния пункт. Мъж и жена, облечени в еднакви бели блузи и въоръжени с карабини „Уинчестър“, излязоха от караулката, за да го посрещнат.

— Добре дошъл в Новия град — обади се жената.

— Радвам се, че дойдох — отговори Франк.

— Прекрасен ден, нали?

— Е, виждам съм и по-лоши — каза Франк.

— Какво ви води при нас? — И двамата се усмихваха.

— Ами... реших да се присъединя към вас — ухили им се в отговор Франк.

— Да се... присъедините ли? — заекна жената.

— Ами да.

Усмивките им помръкнаха, после двамата неспокойно се спогледаха.

— Да се присъедините значи? — поиска да се увери и мъжът.

— Да.

— Извинете ни за момент — помоли жената.

Двамата влязоха обратно в караулката и си зашепнаха нещо. Франк видя през прозореца как мъжът затрака на морзовия ключ на телеграфа, вдигна поглед и проследи окачената на стълбове жица, която отиваше към града в далечината. Извади бинокъла си и го насочи на изток, където през нощта бе станал свидетел на проведеното военно учение — там се виждаше нещо като полигон с множество стрелкови рубежи.

Апаратът отново затрака — явно отговорът пристигаше. Той прибра бинокъла. След малко часовете излязоха, отново цъфнали в широки усмивки.

— Можете да продължите с коня си нататък, господине — каза му жената. — Моля ви, придържайте се към пътя през цялото време. Когато стигнете Новия град, ще ви посрещнат с по-нататъшни инструкции.

— И дано денят ви бъде прекрасен — пожела му мъжът.

Франк докосна вежливо периферията на шапката си и смушка с пети коня си към града. Пътят беше обикновен, но добре поддържан, достатъчно широк, за да пропусне фургон, и опънал се прав като стрела през дюните. В далечината се издигаше дим от все още невидими комини. Докато изминаваше петте мили, дялящи го от следващия пропускателен пункт, на хоризонта се появи черно петно, постепенно се уголеми и след малко се превърна в силуета на огромна черна кула. Когато осъзна какво вижда, Франк спря и в главата му отново прозвуча гласът на Моли.

„Май се нахака в нечий кошмар, Франки, не зная чий, но не е твой, защото ме няма в него. И какво ще правиш сега?“

„Нали ме познаваш, Моли, ако ще е гарга, да е рошава.“

Пред него се простираше голям град, застроен с коптори. Странно, отдалеч бе останал с впечатлението, че Новия град е град на спретнати оградени къщурки, потънал в зеленината на дървета, под чиито примамливи сенки се гонят деца с личица, покрити с лунички. Това пред очите му повече приличаше на някое от познатите му мръсни предградия, заобикалящи мексиканските градове.

Той продължи напред. Усмехнати лица му махнаха през прозореца на следващата караулка да продължава. Красиво младо момиче на кон го пресрещна малко след караулката и го придружи до една конюшня в непосредствена близост до главната улица. Малко по-нататък, до една стена, бяха спрени фургоните на артистите.

Бе се озовал точно където искаше — поне в това можеше да е сигурен.

Скочи от коня си и в същия миг се появи група от пет усмихнати млади момчета, не по-възрастни от осемнайсет години, все облечени в бели блузи. Бяха белокожи и чернокожи и весело го приветстваха. Един коняр отведе коня му заедно с пристегнатата за седлото карабина „Хенри“. Някой натика листче в ръката му — „Правила за поведение на гостите в Новия град“, — друг го помоли да предаде останалото си оръжие.

— В Новия град оръжията са забранени — обясни трети от белоблузите, посочвайки му за потвърждение Правило 14 от листа, който се оказа дълъг като ферман.

Франк разбра, че е безполезно да спори, и предаде колта си.

— Но кобура с колана ще задържа, ако не възразявате — заяви той.

— Изобщо не възразяваме — озари го с усмивка посрещачът.

— Добре — примири се Франк и добави наум: „Защото може да ми потрябват куршумите за револвера, който съм скрил в ботуша си“.

— А сега, ако обичате, свалете шапката си и вдигнете ръце над главата си — помоли един от тях.

— Защо?

— За да можем да ви облечем в блузата — обясни друг.

Двама държаха една широко разтворена бяла блуза, готови да я метнат връз главата му. Франк обмисли предложението за момент, реши, че започва да му писва, и отбеляза:

— Не, благодаря.

Върна им обратно списъка с правилата и излезе от конюшнията. Групата посрещачи объркано се завъртя зад него като ято разтревожени гъски.

— Но всеки, който иска да се присъедини към нас, трябва да е облечен в блузата, сър...

— Така пише в правилата.

Франк тръгна по главната улица. И платното, и покритите с дъски тротоари бяха претъпкани със забързани усмихнати хора, облечени без изключение в прословутите бели блузи. Франк забеляза из тълпата доста китайски лица. Никое от тях не отговаряше на описанието на неговия китаец, но самият им брой даваше надежда, че Главореза едва ли е далеч.

Той спря, драсна клечка кибрит в една колона и запали тънка пура. Петимата му посрещачи объркано зашепнаха нещо зад гърба му, накрая един от тях — млад негър с очила — събра смелост и пристъпи напред.

— Съжалявам, сър, но в Новия град пушенето е забранено...

Франк се обърна и погледът му накара младежът да замълчи сконфузено.

— Колко да ви дам, деца, за да се разкарате? — попита Франк и извади от джоба си шепа сребърни монети. — По долар на калпак, става ли?

Изгледаха го смаяно.

— В Новия град нямаме пари, сър.

— Имаме всичко, от което се нуждаем.

— Всичките ни нужди са удовлетворени.

— Ясно, разбирам — въздъхна Франк и прибра монетите.

— Крайно важно е всички да спазваме правилата.

— Разбира се, момче, защото другото е анархия, а анархията е лошо нещо, нали така?

Те отново го изгледаха недоумяващо. Най-сетне сериозно изглеждащото чернокожо кръглолико момче, което май им беше водач, пое отговорността да води спора.

— Особено ако някой иска да се присъедини към нас. Казаха ни, че вие искате да станете един от нас.

— Казаха ви значи, така ли?

— Вие искате да се присъедините към нас, нали?

— Обмислям тази възможност — отговори Франк и погледна по улицата. На ъгъла на първата пряка отдясно се виждаше плакат, окачен на голяма сграда — ярки цветове, едри букви. Франк се отправи нататък.

— Защото ние имаме стриктни правила по отношение на хората, които искат да се присъединят към нас — продължи чернокожият младеж, без да се откъсва от него.

— Това никак не ме изненадва.

— Наистина трябва да ни последвате, сър...

— Как се казваш, момче?

— Кларънс, сър.

— Виж какво ще ти кажа, Кларънс. Защо не спреш да го увърташ и не ми кажеш направо, така че да мога да взема решение? Кой върти нещата тук?

— Извинете?

— Кой е главатарят?

— Нашият водач?

— Кой написа правилата?

— Наш водач е преподобният Дей.

— Преподобният А. Глориъс Дей — уточни с ентузиазъм друго момче.

— И какво стои зад буквата „А“? — поинтересува се Франк.

Погледите, обърнати към лицето му, бяха празни.

— Какво толкова му е специалното на този преподобен Дей?

— Преподобният Дей говори с Архангела — обясни Кларънс.
— Той ни донася Словото Божие.
— Чрез преподобния ние можем да Го видим...
— Ние общуваме с него, братко Тад — поправи го Кларънс.
При тези думи Франк спря като закован.
— Какво правите?
— Общуваме с Архангела.
Усмехнатите им лица светеха като електрически крушки.
— И кой е този Архангел? — полита Франк.
— Не знаем името му, сър.
— Той е само Архангел.
— Той седи от лявата страна на Бога — поясни Кларънс.
— Това ли ви казва преподобният Дей?
— О, да, той добре познава Архангела...
— Но и ние го познаваме чрез нашите сърца — каза Кларънс. —
Когато общуваме с него.
— И къде по-точно става това общуване?
Белоблузите се спогледаха, защото отговорът беше повече от очевиден.
— Навсякъде.
— Архангелът е навсякъде.
— Чуваме гласа му, където и да отидем.
— Ние никога не сме сами...
— Искате да кажете, че дори точно в този момент чувате глас, който ви казва какво да правите? — предпазливо попита Франк.
— Да, сър, чрез Архангела преподобният Дей е винаги с нас.
— Слава на Всевишния.
— Алилуя.
— Окей — бавно кимна Франк, загледан в потока бели блузи по улицата. Постепенно започваше да осъзнава, че е попаднал в лудница.
— И вие ще чувате Архангела, сър, веднага щом се присъедините към нас.
— След като се срещнете с преподобния Дей, ще разберете.
— Всички хора, които искат да се присъединят към нас, се срещат с преподобния Дей...
— С каква цел се строи онази кула? — прекъсна ги Франк.
— Това е Храмът на Архангела, сър.

— Значи е църква?

— Много повече от църква, сър.

— Когато Светото дело бъде завършено, тук ще се появи Архангелът — похвали се Кларънс.

— Преподобният казва, че работата е на приключване.

Последва хор от алилуя.

„Исусе Христе — стресна се Франк, — та те са по-луди от стадо пияни маймуни.“

— Нека те попитам нещо, Кларънс — каза Франк, сложи ръка на рамото на момчето и посочи плаката с обявата за представлението на „Предпоследната трупа“. — Тази пиеса ще се играе довечера, правилно ли съм разбрал?

— О, да, сър.

— И актьорите вече са пристигнали в града?

— Да, сър, те отседнаха в хотела — отговори чернокожият младеж.

— И къде по-точно се намира той?

— Надолу по улицата.

— Там отсядат всичките ни гости.

— Там ще отседнете и вие, сър.

— Е-е, защо не ми казахте още в началото?

Разговорът им беше прекъснат от някаква суматоха: петима ездачи прелетяха в галоп, разпръсвайки в паника хората, и спряха пред една сграда от другата страна на улицата — красива кирпичена постройка, приличаща на хасиенда. Табелата пред дома гласеше: „Дом на надеждата“.

Ездачите се развикаха, на стъпалата на дома излезе грамаден мъж в сиво палто и заслиза надолу, за да ги посрещне — беше същият, когото Франк бе видял да съпровожда войниците снощи.

Петимата мъже бяха добре облечени: тъмни връхни дрехи, посипани с прах от явно продължителна езда: единият беше ранен и другите му помогнаха да слезе от коня си. Бедрото му беше превързано, но бинтът се бе напоил с кръв. Очевидно огнестрелна рана. Водачът им бе висок рус мъжага, в чийто глас, докато бе викал към къщата, се долавяше чужд акцент.

Казваше нещо за някаква потеря.

Ах, майната му!

Едрият мъж излая заповеднически и група коняри отведе конете към конюшните. Появиха се още хора — те пък бяха изцяло облечени в черно — и се затичаха по стъпалата на „Дома на надеждата“, за да помогнат в пренасянето на ранения мъж. Друг от ездачите — нисък русоляв младеж — взе от седлото на коня си куфарче и едва тогава последва останалите в дома. Всичко приключи за по-малко от минута. Животът на улицата мигновено се успокои. Никой не спря, за да се позачуди над станалото, а още по-малко да размени някоя клюка със свой познат.

Франк се зачуди. Беше виждал много малки градове, но не и такъв. Навсякъде другаде подобна случка щеше да даде повод на жителите да бърборят с часове.

Той остана загледан към красивия дом, после се взря в големия мъж, който изкачваше последен стъпалата, и шапката му едва не падна от изненада.

Познаваше този човек отнякъде. Но откъде?

Боже мой, да... Корнилиъс Монкрийф.

Главният бияч на железниците. Преди десет години Монкрийф бе дошъл в Тумбстоун и бе пребил почти до смърт един дребничък счетоводител насред препълнената кръчма. Твърдеше, че дребосъкът бил избягал от канцеларията след злоупотреба с дващест хиляди долара. Дори да беше истина, Франк и другите заместник-шерифи не успяха да намерят никакви пари сред вещите на нещастника, който на всичко отгоре отказа да подаде жалба срещу Корнилиъс, така че нямаха основание да задържат бияча за физическо насилие. А и от поведението на Монкрийф на всички стана ясно, че зад него стоят босовете на „Съдърн Пасифик“, следователно той беше недосегаем.

Тогава Франк, подчинявайки се на нареждането на Уайът, бе придружил Монкрийф до чертите на града и го бе посъветвал повече кракът му да не стъпва там. Корнилиъс само се бе изсмял в лицето му — той беше луд и обичаше да измъчва другите. Именно затова го помнеше след толкова време.

Но какво, по дяволите, правеше този човек тук?

— Защо не ме заведете до хотела? — предложи Франк.

Каназучи се измъкна от работническото общежитие уж за да отиде до тоалетната. Пазачите бяха отслабили бдителността си, а освен това бяха заети да раздават оскъдните закуски, състоящи се от купичка каша и коричка хляб, в трапезарията, разположена между трите сгради на спалните помещения.

Докато минаваше между бараките, Каназучи извика на лицето си пасивната завейна усмивка, застинала на лицата на белоблузите, и никой не му обърна внимание. На дневната светлина вече виждаше, че никоя от сградите встрани от главната улица не е нито боядисана, нито поне белосана. Четири тънки паянтови стени и ръждясал ламаринен покрив. Мръсотия и отчаяние. Онази лъскава улица беше само опит да се хвърли прах в очите на посетителите на града.

В съня си той бе видял, че намира Коджики и другите свещени книги в подземна крипта под църквата, но засега не бе успял да намери начин да се справи с проблема, който поставяше храмът: как да претърси сградата, за да намери входа за криптата, когато там денонощно се работеше и винаги имаше дежурна смяна.

Погледът му бе привлечен от заобления покрив на висока постройка на юг и той тръгна натам. По пътя чу онова, което не бе чул снощи.

Детски гласове. Смях.

Насочи се към източника на звука и стигна до заграден двор, заобиколен от висока ограда от преплетена бодлива тел. Вътре имаше стотина деца, които играеха различни игри в праха, тичаха и си подхвърляха топки. Момченца и момиченца от всички раси. Нямаше по-големи от осем-девет години. В другия край на заградения двор се виждаха ниски сгради — явно това бяха жилищните помещения. По периметъра стояха възрастни, които не вземаха участие в игрите, не окуражаваха децата, дори не ги наглеждаха. Просто стояха и наблюдаваха.

Каназучи вече бе видял достатъчно, за да се досети, че жителите на този град живеят и се движат под най-жестокия мозъчен контрол, за който бе чувал. На няколко пъти бе опитал да проникне под повърхността на съзнанието на работниците, но досега не бе успял. Нямаше представа за начина, по който тези хора са се озовали в плен на груповата халюцинация, но знаеше, че мислите им са затворени зад

непроницаема стена. И все пак бе успял да усети, че силата, стояща зад този контрол, е започнала да отслабва.

По някаква причина тези деца бяха оставени свободни и дори бяха по детски щастливи. Живееха заедно, а не със семействата си.

Изглежда, само ги чакат да навършат подходяща възраст, осъзна изведнъж Каназучи. Така както фермерите отглеждат стада за месо.

Едно от децата — мъничко къдрокосо момиченце — подгони избягалата му светлочервена топка до самата ограда. Тя обаче се изтърколи под телта и спря в краката на Каназучи. Той взе малката топка и я подаде. Момиченцето го погледна закачливо. Тогава той направи ловък жест с ръката, в която държеше топката, и тя изчезна, после се пресегна през телта на оградата и извади топката иззад ухото на момиченцето. То радостно изпищя от изумление и смеейки се побягна към останалите деца.

Един от възрастните от другата страна на оградата забеляза какво се бе случило. Каназучи го погледна с изкуствената си усмивка, махна му с ръка и се отдалечи.

Пред него се показва двуетажен склад, построен встрани от общежитията, в центъра на разчистено пространство. Той изчака хората да се разотидат и едва тогава прекоси разстоянието до стените му. Централният вход беше с двукрила врата като на обор, леко откряната: вътре патрулираха двама прозяващи се белоблузи часови, въоръжени с карабини. Каназучи предпазливо заобиколи до задната страна, където също имаше врата, само че единична. Хвана дръжката, безшумно я натисна, докато поддаде, и незабелязано се промъкна вътре.

Там имаше натрупани един връз друг дървени сандъци, покрити с брезент и привързани към пода с въжета. Каназучи мина през редиците, които стигаха на височина до главата му. Държейки се встрани от главния вход, той срязва въжето на една от купчините и отвори най-горния сандък. Беше пълен с дузина карабини. По груби сметки това означаваше, че в помещението има над хиляда пушки.

Видя и някакви подредени закачулени съоръжения. Повдигна брезента. Отдолу имаше четири кръглоцевни пушки, монтирани на солидни триножници. Безчет по-малки кутии, надписани с думата „GATLING“ и пълни с навити ленти с амуниции, бяха натрупани наблизко. Никога не бе виждал такова нещо преди, но беше чувал за

съществуването на подобно оръжие: казваха му „картечница“. Освен това бе чувал, че един човек, въоръжен с картечница и намиращ се в открита местност, може да убие стотина души за по-малко от минута.

Наблизо се разнесе някакъв звук... хъркане? Той се придвижи към звука и откри, че идва от белоблуз пазач, легнал на пода през три редици от него и оставил карабината до себе си. Азиатско лице.

Китаец.

Каназучи издърпа карабината, после погъделичка с нея ноздрите на мъжа. Човекът се събуди неохотно и въпреки че дулото беше насочено в лицето му, изобщо не реагира.

— Защо спиш на пост? — запита го Каназучи на мандарин.

— Ще ме издадеш ли? — попита безизразно мъжът.

— Ами ако бях нарушител?

— Не говори на нашия език — каза китаецът на английски. — Това противоречи на правилата.

— Ще те издам, ако не отговориш на въпросите ми — премина на английски и Каназучи.

— Трябва да докладваш за мен. Аз наруших правилата. Трябва да бъда наказан — каза мъжът с известна тревога и това бе първата му емоционална реакция. — Длъжен си.

— Знаеш ли какво ще се случи с теб тогава?

— Ще бъда изпратен при преподобния.

— И какво ще ти направи преподобният?

— Ще ме накаже.

— Как?

— Трябва да им съобщиш какво съм направил. Такова е правилото. Ако не им кажеш, тогава ти сам ще нарушиш правилата...

Каназучи сграбчи мъжа за гърлото и гласът му заглъхна.

— Кога дойде тук? — попита шепнешком Каназучи.

Човекът се взираше в него, но не изглеждаше разтревожен, въпреки че не можеше да диша.

— От колко време си тук? — повтори въпроса си Каназучи в по-друга форма.

— Две години.

— Имало е още хора, които са работели с експлозивите — все китайци. Познаваше ли ги?

Мъжът кимна.

— Работили са за железниците. И ти ли работеше за железниците?

Мъжът отново кимна.

— Къде са те сега?

— Заминаха.

— Те са построили тук нещо — подземна стая под църквата. Знаеш ли къде е стаята?

Мъжът поклати глава. Виждаше се, че не лъже.

— За преподобния ли е построено това? — попита Каназучи.

Мъжът пак кимна.

— Всичко е за преподобния.

— Къде се намира преподобният сега?

Човекът поклати глава.

— Кажи ми къде е или ще те убия.

Мъжът обаче отново поклати глава. Погледът в очите му бе станал студен като на земноводно.

— Ти не си от нас... — започна той и се опита да извика, но Каназучи го стисна за гърлото, преди да е успял да издаде някакъв звук. Мъжът се свлече на пода като счупена кукла. Каназучи издърпа тялото му до стената, изпразни един от сандъците с карабини, натъпка трупа вътре и отново покри всичко с брезент.

Отпред всичко бе спокойно. Часовите не го бяха чули и не го бяха видели. Той се върна при задната врата и се измъкна от склада.

Сложил куфарчето си в скута, Данте седеше пред вратата на кабинета и чакаше, както му бе наредил Фредерик. Спътниците им бяха изчезнали някъде в къщата заедно с ранения си другар, ударен от заблуден куршум при доунищожаването на хайката. След това бяха яздили като луди цели два часа и накрая бяха стигнали до Новия град. Данте все още не можеше да се опомни от всичко, на което бе станал свидетел през последните няколко дни.

Той погледна през дантелените пердета към главната улица — нейната чиста и бяла простота му напомни за дома, който толкова много бе искал да има и който се бе надявал никога да не му се наложи да напуска. Почти се бе отказал от мечтата си за такова място и вече бе

започнал да мисли, че то изобщо не би могло да съществува. Но не се ли намираше в „Дома на надеждата“?

Усещаше миризмата на печен пай, разнасяща се отнякъде в къщата... не, бяха два пая: ябълков и черешов — любимите му. Запита се дали ще има и ванилов сладолед с пая — да, сигурно. После си представи как му предлагат някоя от необикновено красивите жени, които бе видял във на улицата. Никога преди Гласовете в главата му не бяха звучали толкова щастливо.

„Искаме да ядем всичко, всичко, всичко.“

Гневни гласове откъм кабинета го извадиха от замечтаното му състояние: мъжът, когото бе чул да наричат „преподобния“, крещеше нещо на Фредерик за някаква книга, която Фредерик бил донесъл.

— ... *безполезна!* Тя е напълно безполезна!

И книгата, която бяха донесли, излетя през вратата. При удара в отсрещната стена корицата ѝ се спуска.

— Как си могъл да бъдеш толкова сляп? Как сега ще завърши Светото дело, без да разполагам с истинската книга? Какво ще ме посъветваш да използвам вместо нея?

Данте не разбра какво отговори Фредерик, но тонът му бе много по-сдържан.

— Така ли? Оставил си следа значи? А кое ти дава основания да си сигурен, че те ще донесат книгата със себе си? — гневно се осведоми преподобният. — Аз дори не знам дали те изобщо ще решат да те преследват!

Фредерик имаше готов отговор и на това.

— Не! — изкрещя преподобният. — Няма да получиш нищо, докато книгата не се озове в ръцете ми.

Фредерик отново тихо каза нещо и гневът на преподобния утихна, и той също заговори спокойно като Фредерик. Данте изпита облекчение — не му харесваше някой да се държи така грубо с Фредерик, това създаваше в него усещането, че новият му свят е крехък като рожко яйце.

След малко вратата се отвори, показа се усмихнатият Фредерик и го повика с жест. Данте влезе.

Преподобният Дей стоеше пред писалището си и също се усмихваше. Явно бе, че целият му гняв се е изпарил. Той вдигна двете си ръце, за да приветства Данте.

Фредерик тръгна към него през стаята, хвана Данте за ръка, нависа му ръкав и показа татуировката на преподобния, който кимна одобрително.

— Защо не покажеш на преподобния новите си инструменти, Скръгс? — прошепна в ухото му Фредерик.

Данте отвори куфарчето си и веднага се притесни, защото осъзна, че поради липса на време не бе успял да почисти ножовете, след като бяха приключили с хайката преследвачи. Някъде по средата на работата бе разбрал, че не му харесва да работи с мъже, и си бе спомнил с топло чувство русото момиче от влака — беше си запазил две парчета от нея в куфара си и още не бе имал възможност да им се наслади — но се бе утешил с мисълта, че и това е по-добре, отколкото да се занимава с животни или насекоми. Мъжете бяха по-добре от нищо.

Без да разбира откъде идва това чувство, Данте усещаше, че всеки път, когато поглежда преподобния в очите, той узнава всичките му тайни. Това поне правеше ненужни притеснителните обяснения и му спестяваше срама. За него нямаше никакво съмнение, че стои пред големия началник, пред генерала, и той бе доволен, че този човек е по-благоприятно разположен, отколкото би могъл да мечтае. Пълно потвърждение на думите на Фредерик.

Дори Гласовете го харесваха повече, отколкото бяха харесали Фредерик.

— Знаеш ли, струва ми се, че най-сетне попаднахме на първия — каза преподобният на Фредерик, без да откъсва погледа си от Данте.

— Какво означава това, сър? — не разбра Фредерик.

— Този няма нужда да бъде кръщаван — отговори преподобният Дей, протегна ръка и леко погали Данте по бузата.

— Нали се бяхме разбрали, че няма да „причестяват“ никой от моите хора? — обади се Фредерик с напрегнат глас. — Това бе договорката ни още от началото.

— Не се самонавивай, Фредерик — тихо каза преподобният. Продължаваше да гали с поглед Данте. — Когато Божията ръка е докоснала някого по този начин, другото е напълно ненужно.

Влакът им спря във Флагстаф, Аризона десет минути преди разписанието. Дойл, Инес, Престо и Лайънъл слязоха на перона и се озоваха пред двама служители на линията „Санта Фе“, излезли да ги посрещнат и придружат през три коловоза до очакващия ги нает експрес, който представляваше локомотив и единствен прикачен за него вагон. Краен пункт на пътуването им бе Прескот.

Тази, която върви сама държеше под ръка Джек и двамата следваха останалите. Бяха слезли последни от влака. От момента, когато Дойл и Инес бяха нахлули в купето предишната нощ, тя не бе излизала оттам. Никой още не бе говорил с никого от двамата и сега, докато отиваха към другия влак, никой не вдигна поглед да ги погледне в очите.

Обедното слънце къпеше всичко наоколо в убийствена жегга. Джек изглеждаше блед и изтощен и едва пристъпваше, явно насочил цялата останала му енергия навътре в себе си. Индианката изглеждаше също толкова измъчена, но се държеше така, сякаш си бе поставила за задача да качи Джек на другия влак.

„Ако наистина е постъпила, както ми описа — помисли си Дойл, докато я наблюдаваше, — би трябвало да е приела болестта в своето тяло.“ И ако това бе истина, той дори не искаше да си представя с какво ѝ се налага да се бори в този момент. Едва сега забеляза, че тя още носи върбовата пръчка със забученото върху нея орлово перо.

„Ами ако се е провалила? Ако сега и двамата са извън строя? Какво ще правя? Никой не може да очаква от мен аз да свърша неговата работа!“

— Е, това едва ли е най-подходящият момент за флирт, какво ще кажеш? — пошушна в ухото му Престо.

— Боже господи, човече, какво те накара да изтърсиш това?

— Та тя беше в купето му през цялата нощ. В един момент дори ми се стори, че чувам... *страстен* вик.

— Вик може и да си чул. Но страстта няма нищо общо с него — отговори му Дойл.

Любов може би... но не и страст. А трудно описуемият начин, по който тя бе използвала силата си, в никакъв случай не бе от онези неща, които би искал да споделя с други хора.

В този момент се появи Инес и донесе на Дойл нова телеграма, в която се потвърждаваше, че всички поръчани от тях припаси ще ги

чакат в Прескот. След като провери как товарят багажа им, Инес се качи последен точно навреме, за да види Джек и Тази, която върви сама да се скриват зад вратата на едно от купетата.

— Нали днес още не е изваждала изпод ребрата му нов ягодов кейк? — тихо попита той.

— Да се надяваме, че онзи е бил достатъчен — прошепна в отговор Дойл и вдигна пръст пред устните си както снощи.

Пет минути по-късно влакът им вече се носеше на юг.

След два часа щяха да бъдат в Прескот.

— Нещо не ми харесва, че трябва да отидеш там сам — каза Айлин.

— Склонен съм да се съглася, мила, но нали чу сама — поканата не беше отправена по начин, който бих могъл да отклоня — въздъхна Джейкъб.

— Ти не си добре, трябва да почиваш.

— Хайде сега, започваш да приказваш досуц като покойната ми жена: Джейкъб, идвай в леглото — ще си развалиш зрението като четеш на тази светлина.

— Убедена съм, че и в нейните думи не си се вслушвал.

Джек спря пред вратата във фоайето и я хвана за ръката.

— Винаги съм я слушал. И до момента я надживявам с шест години.

— Не отивай — каза тя тихо.

— Нали затова дойдох. Допускаш ли, че съм способен след всички тези премеждия просто така да се върна от вратата?

— Тогава нека и аз дойда с теб.

— Но, скъпа Айлин, ти не си поканена.

— Сигурна съм, че преподобният няма да има нищо против.

— Не. Знам това от съня.

Тя го погледна в очите и видя в тях тиха радост и решимост, без следа от страх. От окоото ѝ се отрони сълза.

— Моля те... Не умирай — прошепна тя.

Той се усмихна, нежно целуна ръката ѝ, обърна се и излезе на улицата през летящите крила на вратата.

„Като истински каубой“ — мина през ума му. Той изправи рамене и закричи към „Дома на надеждата“.

Айлин избърса сълзите си — не искаше събиращите се във фоайето актьори да я видят в това състояние. Трябваше вече да тръгват за театъра, защото репетицията бе насрочена за след няколко минути.

Точно в този момент един мъж стана от мястото си в другия край на фоайето и се отправи към нея, сваляйки шапката си. Беше с жълтеникаво кожено сако и ботуши, панталоните му бяха на тиранти — изглеждаше досущ като актьор в мелодрама за Дивия запад. Слава богу, поне не носеше бяла блуза. Но зад него пристъпваха пет разтревожени момчета в бели блузи.

— Мадам, може ли да поговорим?

Беше висок. Симпатичен... не, тази дума не беше способна да изрази нищо. И, боже господи, гласът му беше като ниска нота, взета на чело. Тя веднага коригира първоначалната си оценка — изглежда, беше живяла твърде дълго след артисти. Начинът, по който вървеше, начинът, по който се държеше... този мъж просто беше истински каубой.

Тя започна да вади цигара — това бе любимият ѝ начин да протака — но още преди да я бе извадила, той бе запалил клечка в нокътя си.

— За какво?

— Бихте ли излезли навън за минутка? — попита той и изразително сви рамене в посока на петте белоблузи момчета.

— С удоволствие.

Той ѝ отвори вратата, а после се обърна, препречи пътя на момчетата, които се опитаха да ги последват, и каза:

— Вие, деца, ще останете тук.

— Но ние трябва да те изпратим до стаята ти...

— На. — Той им подхвърли една монета. — Вървете и си купете захарни петлета.

— Но, сър...

— Кларънс, ако продължите да се влачите след мен, лично ще ви сритам в задниците.

Франк безкомпромисно затвори вратата в лицата им, наложи си шапката и тръгна в крачка с Айлин по тротоара.

— Казвате се Айлин, така ли, мадам?

— Да.

— Аз съм Франк.

— Франк, имам чувството, че не се интересувах от автографата ми.

— Не, мадам. Мога ли да ви попитам колко планирате да останете в това място?

— Имаме представления през цялата седмица. Защо?

— Ще го кажа без заобикалки: намираме се върху буре барут, което всеки момент ще експлодира.

Забелязаха, че привличат погледите на белоблузите, с които се разминаваха по улицата — в крайна сметка бяха двама високи, привлекателни и отличаващи се от околните чужденци.

— Продължавайте да им се усмихвате — прошепна Франк.

— Питам се на какво чак толкова се радват — каза тя, усмихна се приятно и кимна без посока. — Държат ни под ключ от момента, в който дойдохме тук. Всъщност, по отношение на артисти, идеята може и да не е чак толкова лоша. А ти откога си тук?

— От около час.

— Имаш ли някаква представа какво, по дяволите, става тук?

— Като за начало: тези хора крадат карабини от армията на Съединените щати.

— Карабини ли? Тези тук?

— Всеки един от тях е с единия крак в гроба.

Яка жена на средна възраст се приближи, препречи им пътя и им подаде листа с правилата.

— Извинете ме, приятели — каза тя с крива гримаса, — но правилата не допускат гостите да се разхождат из Новия град без придружител.

— Благодаря ви, мадам, преподобният ни каза, че за нас може — отговори ѝ Франк и най-нахално ѝ се усмихна.

— Току-що говорихме с него — намеси се Айлин и се ухили като идиот. — Той ви изпраща любовта си.

Заобиколиха вцепенената жена и продължиха по пътя си.

— И пушенето е забранено — извика тя след тях, но вече не толкова уверено.

Айлин ѝ махна небрежно и щракна с пръст цигарата зад гърба си.

— Та исках да ви предложа следното — продължи Франк. — Ако имате желание да се махнете оттук, преди чичо Сам да е дошъл за пушките си и преди наоколо да се разхвърчали лайна — извинете ме за израза — за мен ще е повече от удоволствие да ви измъкна.

Тя спря и го погледна по-внимателно. Да — истинска американска искреност.

— Много мило от твоя страна, Франк.

— За мен е удоволствие.

— Но опасявам се, че не мога да тръгна в момента. Не без Джейкъб.

— Аха, старецът.

— Е, не е чак толкова стар. Нима ти изглежда толкова стар?

— Надявам се, че не сте женени?

— Не.

— Добре — каза той с първата искрена усмивка, която бе видяла, откакто бяха излезли от хотела. — Ами... тогава ще вземем и Джейкъб.

— Мисля, че няма да е толкова лесно.

Той я погледна.

— И аз мисля така.

Тя се огледа, направи му таен жест и двамата завиха зад ъгъла в една пряка.

— Ти започваш пръв — каза тя.

Франк килна шапката си назад и пъхна палци под колана си.

— Ще трябва да ви запитам за китаеца.

Тя присви очи и отново го изгледа изучаващо: толкова хубав мъж можеше и да си позволи някои малки недостатъци в характера.

— Сънувал ли си нещо необичайно напоследък, Франк?

Франк се замисли.

— Не, мадам.

— Добре, тогава ще започна, като ти разкажа една необикновена история.

— Влезте, влезте, рави Джейкъб Стърн — каза преподабният и с жест го прикани към застлания с кадифе диван в ъгъла на кабинета си. — Много се радвам, че можахте да дойдете при мен днес.

— Намерих дупка в натоварената си програма — отговори Джейкъб.

Преподабният не стана от креслото си зад писалището, нито подаде ръка. Джейкъб избра място на дивана малко встрани от големия глобус, поставен на дъбова масичка. Ако се изключеше византийската икона в позлатена рамка, окачена на стената зад преподабния, и крал Джеймсовата^[1] Библия, лежаща отворена на наклонена поставка за четене, нищо друго не подсказваше, че това е кабинет на духовник. Мебелировката беше богата, даже пищна — доста наподобяваща тази в кабинета на Джон Д. Рокфелер, който Джейкъб бе виждал на картина. Въздухът беше тежък и прохладен. През дървените щори на прозореца в сумрачната стая се просмукваха тънки снопове ярка светлина и единствено това напомняше, че се намират в центъра на пустиня. Микроскопични пращинки се издигаха от персийския килим и бавно се въртяха в лъчите. Зрението на Джейкъб още не се бе приспособило към полумрака и той не можеше да види ясно преподабния, разположил се зад писалището си.

— Много уютна стая — отбеляза Джейкъб.

— Харесва ли ви? Нарочно ги накарах да построят този дом с дебели кирпичени стени, така характерни за местната архитектура — това задържа топлината навън до късен следобед. Между другото, всички мебели са дарение от по-богатите измежду моите последователи. Аз не съм склонен да приема, че духовните лица следва да получават редовна заплата. Интересно какво мислите вие по този въпрос, рави. Според мен това нарушава свещеното доверие между Бог и неговите... представители.

— Е, като теория не е зле, но човек трябва да яде.

— Десятъкът — ето това е отговорът и разбира се, както често се случва с добрите решения, такава е била практиката в продължение на стотици години. Всички членове на обществото трябва да направят пожертвования — може би е по-добре да се изразим „да принесат“ — заделяйки част от спечеленото от тях, за да подпомогнат пастира на духовното стадо, независимо дали той е проповедник, пастор или равин.

— Да, десет процента са били считани за нещо нормално — съгласи се Джейкъб.

— Аз направих малко нововъведение — отговори преподобният и се наклони напред, подавайки глава сред слънчевите лъчи. — Прибирам сто процента.

Джейкъб за пръв път видя очите му и му се стори, че посягат към него като мазни пипала. Наложил си да отмести своя поглед. Сърцето му прескочи.

— Имах късмета да покръстя много милионери и да ги привлека в лоното на нашата църква още в началото на църковната си кариера. Не бих могъл да кажа, че десетъкът беше изцяло тяхна идея, но веднъж влязла в главите им, тази мисъл бе посрещната много радушно. Така постепенно открих, че в западните щати е съсредоточена голяма част от богатството: превози, пари в наличност, сребро, петрол. Тук милионерите съвсем не са онези редки за Изтока птици — ако се изразя по-грубо, ще трябва да кажа, че тук те са под път и над път. И независимо от всякакви приказки за камили и иглени уши аз установих, че богатият също така отчаяно се нуждае от спасение на душата си, както всеки изоставен грешник.

— И те — тези бивши милионери — все още са с вас?

— О, да. Тук, в Новия град — каза Дей, въздържайки се да спомене какво щастие му доставя да гледа как тези бивши магнати и разглезените им жени чистят клозетите. — Попитайте ги и безкрайно ще се изненадам, ако до един не ви отговорят, че смятат живота си днес за сто процента по-богат.

— Сто процента?

— Чисто материалният живот доставя прекомерно много безсмислена духовна мъка. Безпокойства и тревоги как да задържиш онова, което си успял да натрупаш. Нескончаемо напрежение в опити да увеличаваш и увеличаваш стойността му далеч извън всякакви разумни граници на личните ти нужди. Каква огромна радост е да се отървеш от тези страдания и да се отдадеш на живот, посветен на простите духовни ценности!

— Да, всичките тези пари сигурно наистина са били ужасно бреме — съгласи се Джейкъб, оглеждайки повторно стаята. — Кажете ми, каква е тайната на вашия успех?

— Хм, честно казано, аз се смятам за благословен, наистина. — Преподобният Дей стана и накуцвайки заобиколи писалището си, за да се приближи до Джейкъб. — Изглежда, огромното богатство просто не

може да натежи прекомерно на душата ми. Почива си на плещите ми и си подсвирква ефирно като колибри. — Той махна с ръка през един от слънчевите лъчи и пращинките се завъртяха във вихрушка.

— Но каква е тайната ви?

— Не искам нищо за себе си. Аз съм слуга, а не господар. Живея, за да изпълня дълга си пред Бога, и земните блага, които минават през ръцете ми, не могат да ги опетнят. Попитайте ме какво означават всички тези пари за мен и аз съвсем искрено ще ви отговоря, Джейкъб Стърн, че не бих могъл да различа сребърен долар от бирена капачка. Парите са само инструмент, даден ми, за да завърша Светото дело.

— Светото дело?...

— Ами... Новия град, нашата катедрала — всички неща, които виждате край себе си.

— А каква е целта?

— Да приближа хората до Бога. Или може би трябва да се изразя по-иначе: да приближа Него до човека... — Преподобният спря и странно се усмихна: — Знам, че сте пълен с въпроси, нали така? Защо не се опитаме да си говорим... по-направо?

— За какво?

— Аз те познавам, Джейкъб Стърн — каза Дей и седна срещу него. — Признавам, че в началото не се сетих веднага, защото ти, старче, си обръснал брадата си. Ти участва в Парламента на религиите миналата година в Чикаго, нали?

Джейкъб усети треперенето в гърдите му да се засилва като приближаващите стъпки на титан. После кимна.

— Ти не си никакъв пенсионер пътешественик. Ти си експерт по Кабала, доколкото си спомням, при това един от най-изтъкнатите. Кабала е една от свещените книги, които се опитвам да дешифрирам още откакто започнах сериозно да се занимавам с колекционерство. Така че аз съвсем естествено съм крайно любопитен да разбера, рави Стърн, какво точно правиш тук?

Джейкъб почувства незрима енергийна вълна да се плъзва покрай главата и гърдите му като гъвкаво насекомо в търсене на някаква слабост. Събра всичката си сила и се опита да издигне около себе си мисловна бариера, за да се предпази от опита за проникване. И в този момент почувства живота си крехък и незащитим като пращинките, реещи се във въздуха.

— Мисля, че аз ви попитах пръв — намери сили да каже той.

— Да, така беше — призна преподобният. — Е, какво, разполагаме с време — не те очакват никъде. — Той се засмя и в гласа му за пръв път прозвуча жестока нотка.

— Слушам ви — напомни му Стърн.

Преподобният Дей се наведе напред и заговори с театрален шепот, като възрастен, разказващ на дете приказка за заспиване:

— Един ден човек се събужда и открива, че вътре в него гори светлина. Че е отворен бездънен кладенец на Силата. Наречи го озарение или както искаш, истината е, че той просто е докоснат от пръста Божи.

— Подобни случаи са известни — съгласи се Джейкъб.

— С течение на времето той се научава да използва Силата... не, не е вярно: той се научава как да освобождава Силата, за да върши тя святото си дело чрез него — това е по-скромният начин да се опише ситуацията. От този момент нататък Светлината ръководи всяка негова мисъл и действие, тя го научава, че трябва да събере край себе си хора и да ги спаси от покварения свят на човеците. Да ги отведе в пустинята. Да построи там Райската градина. Силата го дарява с Видение, за да му покаже точно как да го направят и къде да отидат — сън, в който се разказва за черна кула — Неговата църква! — издигаща се от пясъка.

— Сънували сте това? — изненадано вдигна поглед Джейкъб. После събра цялата си воля, за да сведе поглед отново към праха в лъчите.

— Вече девет години — каза преподобният. — От деня, в който се свестих в локва кал на брега на една река. Представяш ли си — от всички места на този свят, случи се в Швейцария. Без никакъв спомен кой съм и без представа какъв е бил животът ми преди това. Всичко, което притежавах, беше този сън. Това Видение. Но платих страшна цена за просветлението: тялото ми изсъхна — беше много по-зле, отколкото това, което виждаш пред очите си сега. Трябваше ми година, за да се излекувам, и още две, преди да мога отново да ходя. Дали си струваше ли? Без никакво колебание трябва да ти кажа „да“!... „Иди в Америка — заповяда ми Видението — и посей семето си в пясъка.“ Кой бях аз да споря с този властен глас? Нищо — прашинка. И така, без да имам право на това, аз станах духовник — каза Дей и стисна

реверите си. — Всъщност в буквалния смисъл на думата взех расото от един баптистки проповедник, когото убих в Чарлстън, Южна Каролина. Бяхме двойници, без никаква разлика — много важно съображение, защото не съм лесен за обличане, поради многото ми... особености. В крайна сметка се оказа, че дрехите правят човека. Е, какво ще кажеш, рави? Не съм ли олицетворение на съвременния евангелист? — Той изтананика някакъв мотив от Гилбърт и Съливан^[2] и се засмя.

— Значи Видението ви доведе дотук? — попита Джейкъб. Полагаше неимоверни усилия да се съсредоточи и да не позволи на този човек да се отклони от нишката на разговора.

— С помощта на милионерите, които спечелих на моя страна от Чарлстън дотук — между впрочем, Ню Орлиънс се оказа особено богат; стреснати от разпуснатия си живот и огромните си средства тези хора бяха готови буквално да ме умоляват за опрощение. С техните щедри дарения не след дълго Новия град донесе живот в тази безплодна равнина. Предполагам представяш си какъв огромен брой подробности се съдържат в задачата да се даде живот на този плод на въображението: архитектура, социална структура, доставка на стоки, местно правителство. Години минаха като един миг, без да остане време за теологическия аспект... И дойде денят, в който вдигнах поглед и видях града ни да живее самостоятелно и прекрасно — бяхме вече към хиляда души, но броят ни се увеличаваше непрестанно по време на обиколките ми из западните щати, когато изнасях проповедите си от фургона. Тогава изведнъж осъзнах, че съвсем съм пропуснал да помисля за укрепването на духовните основи на нашата колония. Духът ни имаше желание, но плътта... беше невежа... И тръгнах на поклонение. Заминах миналата година за Чикаго, за да се смеся с духовното братство. Какво необятно знание, какво вдъхновение за работа! Ще ти кажа истината, рави, Парламентът на религиите промени живота ми. Пред мен се откри нов път и той беше обезсърчаващ: трябваше да изуча и да извлека *prima materia* на всички религии по света, а после да обединя отделните им истини в името на Видението, което наистина притежавах, но не можех да изразя... Така започнах да събирам най-ценните свещени книги по света, за да мога да разбера тайните им. Една от първите идеи, които се оформиха в главата ми, беше, че няма случайни съвпадения. Трябва да ти кажа,

Джейкъб Стърн, че твоята поява в Новия град точно в този момент е изключително своевременна.

— Защо?

Ударите на сърцето му почти заглушаваха гласа на преподобния Дей, който придърпа стола си още по-наблизо. Във въздуха се разнесе отвратителната миризма на гнили цветя.

— Защото вярвам, че си изпратен тук, за да завършим Светото дело заедно. Това е причината. Това обяснява защо сънуваме един и същи сън за нашата църква.

— Защо сте толкова сигурен, че съм сънувал същия сън? — попита Джейкъб.

— Хайде да забравим за неискреността. Знам толкова много неща за теб и не се съмнявам, че си достатъчно мъдър, за да си отговориш сам на някои въпроси.

Преподобният небрежно махна с ръка и Джейкъб почувства от носа му да шурва топла струя. Обърса я — беше кръв. Вдигна замаяно поглед и с мъка избегна очите на преподобния. Но в краткия миг, през който зърна лицето му, видя, че по устните на мъжа пред него също се стича кръв.

Джейкъб отново кимна — да, въпросите, започващи със „защо“, бяха безпредметни в такъв момент. Главният въпрос беше „как“: как да го спре?

— Сам разбираш, че нагърбен с толкова много отговорност тук, аз просто не можах да погледна на когото и да е измежду тези хора като на „колега“ — продължи преподобният Дей, надигайки възбудено глас, без да забелязва собственото си кървене. — Знаех, че ти ще се появиш, нали това беше предсказано в съня.

— Какво очакваш да направя?

— Толкова отдавна не съм разговарял с човек, достатъчно квалифициран, за да оцени значението на откритията ми. Затруднявам се откъде да започна. Нека ти кажа какво научих в резултат на моите изследвания, а ти ще ми кажеш съгласен ли си с изводите ми.

— Добре.

Миризмата продължаваше да се носи във въздуха. За да преодолее повдигането, Джейкъб дишаше дълбоко през уста и упорито продължаваше да гледа в пода, въпреки това усещайки как погледът на преподобния постепенно разкъсва защитата му.

— В староеврейските свети писания не се споменава Бог; дадени са му множество други имена, но *Айн Соф* — източникът на цялото Творение — не се споменава направо, защото неговата идентичност лежи отвъд човешкото познание. Поправи ме, ако греша.

Джейкъб кимна. Болката в главата му бавно се засилваше. Той притисна с длани слепоочията си и за пореден път фокусира погледа си върху пращинките, въртящи се в резултат на жестикулациите на мъжа пред него.

— Отсъствието на Бог означава тъмнина. Тъмнината се счита за Зло. Преди на света да се появи светлина, преди да се появи доброто — защото Бог е добър — е имало само тъмнина. Знаем, че Бог е дал на човека свобода на волята, защото е искал да живеем свободни на тази земя. Но за да бъдем истински свободни, ние трябва да се опълчим срещу това, което по традиция се смята за воля на Бога, нали разбираш? Защото така ние ставаме по богоподобни. Това е било първоначалното му намерение при създаването ни. А за да може човек да живее по предназначения от Бог начин, Злото е трябвало да съществува в сърцето на човека от самото начало, защото без Зло, без възможността за избор между двата пътя, за каква свобода на волята можем да говорим?... Следователно... *Злото е било дар от Бога на човека.* Следваш ли мисълта ми дотук, рави?

Без сам да знае как, Джейкъб намери отнякъде сили да поклати глава. Към оглушителното блъскане в гърдите му се прибави стържене в ушите му, което заглушаваше всичко, с изключение на гласа на преподобния.

— Злото има цел, да — отговори Джейкъб, — и тя е в това човек да се бори с неговата извратеност. И така да възстанови духовната си цялост.

— Да, това безспорно е един от пътищата, които бихме могли да изберем, съгласен съм. Но съвсем ясно е, че има и друг път към божествеността и той е чрез търсене на силата, която наричаме Зло — продължи възбудено преподобният. — Признавам, че този път не е за всеки човек. Той е за малкото, паднали в тъмнината, покварени от нея и намерили силата да се изправят...

— Това не е път за човеците — възрази Джейкъб. Гласът му сякаш звучеше отдалече, съвсем тъничък.

— Да, точно това казвам и аз — широко се усмихна преподобният и кръвта започна да се стича между зъбите му. — Този не така добре утъпкан път е пътят на ревностното подражание на Бог, а не на сляпото подчинение пред Него. Това е път, по който ставаш богоподобен, като търсиш Силата и се издигаш над понятия като Добро и Зло. Това е път на приближаване до Бога, повече отколкото някой някога се е осмелявал, като се опълчваш и бориш срещу Неговата власт.

— Не можеш да победиш Бога — каза Джейкъб. Усещаше невероятна тежест да мачка крайниците му и да го натиска в основата на тила.

— О, така ли мислиш? Тогава нека те попитам следното: причината за появата на великите свещени книги е да бъде следван пътят на Доброто, пътят на Бога, пътят, който повечето човешки същества сляпо следват — това се смята за общоизвестно, нали така? Те са ни дадени като Слово Божие — своеобразни ръководства как да живеем, духовни справочници, уточняващи Божиите закони, стигнали до човека чрез посредничеството на пророците на световните религии.

— Да, да...

— В такъв случай можем да кажем, че Бог е в тези книги, не е ли така? Бог ни се явява чрез думите си и чрез законите си, които ни поставят ограничения и на практика определят какви да сме. Това е начинът, по който Бог оказва някакво въздействие върху физическия ни свят.

— Съгласен съм.

Преподобният Дей се наведе още повече и почти допря лицето си до лицето на Джейкъб.

— Рави... а може би съдбата на човека не е в това да се подчинява на волята на Бога, а да се освободи от Него? Защо трябва да продължаваме да приемаме безкритично, че планът, начертан от Бог в тези книги, е *правилен*?

— Това не ни е дадено да знаем...

— Но Той ни е дал свобода на волята! Може би Неговото истинско намерение е да освободим света от влиянието Му и така един ден сами да станем богове? Ами ако подобен акт на освобождаване се окаже истинското предназначение на Месията, за когото се говори в книгите?

— Не разбирам — каза Джейкъб. С последни сили се крепеше на границата на съзнанието. Зрителното му поле беше започнало да се стеснява от нахлуваща тъмнина, от очите му капеха сълзи.

— Това ще ти прозвучи като богохулство: представи си, че нашето божество по космическите стандарти е глупаво, недоразвито хлапе, преследвано от съмнения, объркано и несигурно какви точно са намеренията му — такова като всеки земен човек. Представи си подобно създание, което нито може, нито има желание повече да ни управлява, превърнало се в родител, изпуснал контрол над децата си, понеже ние надрастваме нуждата от неговата защита...

— Това не ни е дадено да знаем...

— Не, не съм съгласен. Погледни свидетелствата, Джейкъб. Погледни покварата в този свят: греха, насилието, корупцията, войнствеността. Би ли нарекъл ти „Създателя“ на този ад непогрешим? Нима Неговите методи са ни чак толкова непонятни? Не мисля, че е така.

— Това са дела на човека, а не на Бог... — слабо възрази Джейкъб. Сърцето му опасно трепереше.

Без повече да се вслушва в думите му, преподобният Дей се пресегна, хвана го за китките и заговори с глас, който се забиваше като кинжал:

— Аз вярвам, че истинското предназначение на човека е да изтрие всеки спомен от законите на Бог на земята, за да се освободим по този начин от ограниченията, които Той ни е наложил още преди хилядолетия. Иронията е, че така нареченият Бог сам знае, че се е провалил, макар че едва ли позволява на тази мисъл да влезе в главата Му. А аз постепенно осъзнах, че този върховен и последен акт на въставане, състоящ се в прогонването на Бог от нашия свят, е истинската причина, поради която Бог е създал човека — за да го победи и да го надмине — макар да не е готов да го признае.

— Как?

— Като бъде унищожено Божието присъствие на тази земя — изрече преподобният с оглушителен шепот.

— Но как ще...

— Планът за Неговото унищожаване е бил скрит в Неговите книги още от самото начало. Той Сам го е сложил там и аз дешифрирах информацията: построих подземна крипта под моята

църква, следвайки изричните Му указания, за да усиля по този начин действието на Силата.

— Какво действие?

— Толкова е просто, Джейкъб: *Той иска да изгорим книгите.*

Джейкъб гледаше в земята, поклащаше глава и се опитваше да се защити от лудостта.

— Да изгорим книгите! Да унищожим Неговите закони, да изличим присъствието Му на земята! Ето, това е Светото дело, за което Бог е създал човека! Този акт ще освободи Месията, който ще ни преведе през останалия път до окончателната свобода. Единственият, истинският Месия!

— Ти?

Преподобният Дей се изсмя, от ушите и ноздрите му потече кръв, в ъгълчетата на очите му се появиха червени жилки.

— О, небеса, не, аз съм само пратеник. Нашият Месия е ангел прекалено чист и несебичен, за да бъде сравняван с такива като Бог — това е Архангелът, когото Той е оковал във вериги, изхвърлил от Рая и заключил в подземие от страх, че поради честността си един ден той може да разкрие пред човека неговата истинска и по-възвишена съдба... Ние ще довършим делото на Архангела тук — това е целта на нашия град. Ще унищожим книгите и ще разчупим оковите, които държат нашия Месия в мрака. Това е смисълът на съня ни, това е обяснението зад общото ни Видение. Това е, заради което ние... ние...

Преподобният Дей рязко се изправи, крайниците му застрашително се разтресоха. Джейкъб чувстваше, че собственият му череп всеки миг ще се пръсне, от миризмата на гнило му се повдигаше.

Но той не откъсваше поглед от преподобния: очите му се забелиха, от гърлото му се изтръгна несвързан брътвеж, тялото му се вдърви и в следващия миг той тежко падна на пода. Във въздуха изригна облак от пращинки, ръцете и краката му се замятаха като риба на сухо, от всички отвори по лицето му потече кръв.

Налягането в главата на Джейкъб изчезна, сякаш някой бе отворил предпазен вентил. Зрението му се възстанови, пулсиращата болка изчезна и той се вгледа в тялото на проповедника на пода.

„Припадък — схвана Джейкъб. — Този човек е епилептик.“

Джейкъб хвана по-здраво ръба на дивана, защото осъзна какво трябва да направи. Но откъде щеше да намери силата? Та той едва не

го бе убил, дори без да го поглежда право в очите. Джейкъб нестабилно се изправи. Припадъкът не показваше признаци на отминаване, но нямаше никакъв начин да разбере колко време може да продължи.

Той претърси стаята с очи и се спря на едно кристално преспапие — сфера, обгърната в плетеница от стъклени нишки, лежаща на писалището. Повдигна я с две ръце, изпробвайки тежестта й... да, беше достатъчно тежка. Почти като гюле.

Върна се две крачки, изправи се над преподобния и го погледна. Пристъпът като че ли преминаваше. Джейкъб трескаво пое дъх и вдигна кристалната топка над главата си.

Изведнъж почувства пристъп на замайване — беше вложил прекалено много усилия. Пред очите му заплашително притъмня, той отпусна топката и падна болезнено на колене. По лицето му се стичаха пот и кръв. Остави топката на пода и избърса веждите си с ръкав.

„Дишай, старче! Дори да е последното нещо, което ще направиш, направи така, че животът ти да има някакъв смисъл, и изтрий тази гадна обида към Бога от лицето на земята!“

Потръпването на преподобния затихваше, макар езикът му още да се подаваше през пяната на устните. Той изпъшка слабо.

„Хайде, Джейкъб, спести мъченията на това нещастно животно.“

Джейкъб се приближи още веднъж до проповедника и пак вдигна топката. После изчака главата му да спре да се върти, за да може да стовари тежестта право върху челото му.

Преподобният отвори очи, мигновено дойде в съзнание и заби поглед в Джейкъб, сякаш през цялото време го бе наблюдавал от някакво съхранило разум ъгълче на съзнанието си.

Джейкъб извърна очи и с две ръце хласна топката в главата му.

Но вече беше късно: някаква сила леко го отмести встрани и топката безобидно тупна до черепа на преподобния.

Дей рязко вдигна ръка и стисна китката му като в менгеме, счупвайки костта. Показалецът на другата ръка укорително се размаха пред лицето му.

— Лошо, лошо — прошепна преподобният Дей, бледен и страшен като труп.

После направи рязък жест. Топката излетя от ръцете на Джейкъб, удари се в отсрещната стена и експлодира в облак от отломки.

Последва нов жест — Джейкъб залитна назад, падна върху писалището и остана там неподвижен и безпомощен.

— Индусите имат интересна теория — каза преподобният, докато се приближаваше към него. — Те вярват, че Бог им говори... през *очите*.

---

[1] Превод на Библията от 1611 година. — Б.пр. ↑

[2] Сър Уилям Гилбърт и сър Артър Съливан — написали заедно много оперети през втората половина на 19-ти век. — Б.пр. ↑

15.

Създадени с оглед на очакващото ги светло бъдеще, едновременните линии север-юг, минаващи по правило през разпределителната гара в Прескот, Аризона, все още свързваха невзрачни спирки, където, ако нямаше пътници, началникът само махваше с ръка на машиниста да не спира изобщо. Чартърният влак на Дойл бе единственият, който пристигна късно този следобед в Прескот.

Шест яки коня и две мулета за багажа ги чакаха на товарната гара заедно с всичко, поръчано от Инес: карти, пушки, амуниции, аптечка и едноседмичен запас от храна и вода. Старият златотърсач на гишето окомплектоваше експедиции вече петнайсет години и дори бе срещал един-двама англичани сред пътешествениците — името Артър Конан Дойл не му говореше нищо, той просто не четеше — но досега не бе виждал по-странна и по-решително настроена група от тяхната.

Друг мъж, по-млад, който дялкаше пръчка до цистерната за вода, изчака разговора да свърши, после стана и бавно тръгна към телеграфната станция.

Дойл се обърна и видя Мери и Джек да слизат отново последни от влака. Тя, изглежда, бе повъзстановила част от силите си — лицето ѝ бе придобило човешки цвят, а и се бе преоблякла в дрехи за езда. Джек обаче изглеждаше мъртвешки безизразен. Тя го сложи да седне на един камък до оградата, зави грижливо раменете му с одеяло, намести куфарчето на Едисон между краката му и се захвана да оседлава конете.

Видял в това удобна възможност да я разпита насаме, Дойл се приближи до нея и прошепна:

— Как е той?

— Още е рано да се каже — отговори му тя, без да го поглежда.

— Мислиш ли, че има полза?

— Лечението беше трудно.

— Това ми е съвсем ясно. Изглежда, ще има нужда от време, за да се възстанови, нали?

— Понякога няма такова нещо като възстановяване — каза тя и хвърли поглед към сгушилия се под одеялото Джек, който втренчено гледаше в земята.

— Кога ще знаем със сигурност?

— Това зависи само от него. — Личеше си, че иска да сложи край на разговора.

— Ефектът от твоето лекарство май не е много ясен, а? — подметна Дойл раздражено.

— Не повече отколкото на твоето.

Тя се обърна към него, той видя отчетливия отпечатък на усилието и напрежението по лицето ѝ и веднага почувства угризения.

— Надявам се, че не ви обезпокоихме снощи — извини се той.

— Кога?

— Чухме писък и влязохме в купето.

— Не си спомням — каза тя и го погледна право в очите.

Изглежда, му казваше истината.

— Мери... Можеш ли да ми кажеш по-конкретно... какво му беше? — попита той.

— Не знам как да ти го опиша по разбираем за теб начин.

— Разкажи ми така, както можеш.

Тя замълча, после каза откровено:

— Душата му се беше загубила.

— По-точно?

— Душата може да пътува надалеч, но винаги трябва да може да намери обратния път. Но входът за тялото му беше затворен.

— Затворен?

— Когато душата напусне, мястото ѝ може да бъде заето.

— От какво?

— От *уиндиго*.

— Какво?

— Демон.

В съзнанието му се мерна споменът за пихтиестата маса, трясеща се в ръцете ѝ. Той се чувства безпомощен, слаб и болен.

— Как?

— Има ли значение?

— Предполагам, че няма — каза Дойл. — Но никога не бях виждал такова нещо, каквото видях снощи в купето.

Тя отново го погледна.

— И аз.

— Мери, аз...

— Името ми е Тази, която върви сама.

Дойл кимна, оценявайки доверието, което му оказваше с разкриването на името си.

— Ако има нещо, което бих могъл да направя...

Тя поклати глава.

— Сега всичко зависи само от него.

И преди да успее да я попита още нещо, тя отведе двата коня при Джек. Дойл видя как грижливо му помага да стане и да се качи на седлото. Той не я поглеждаше, но се движеше и реагираше на докосванията ѝ послушно. Дори зад замъгления му поглед да се въртяха някакви мисли, те оставаха напълно скрити за околните. Дойл се върна при другите.

Единствен от всички, Лайънъл Стърн за пръв път трябваше да язди, затова решиха да му дадат един едър кротък кон и да го оставят в ариергарда. Сега той стоеше извън корала, държеше юздите на една ръка разстояние и бе вдигнал неспокоен поглед към животното.

— По принцип съм против идеята да се качвам на нещо по-голямо и по-глупаво от мен — сподели той с минаващия покрай него Дойл.

Инес се бе погрижил да уреди сметката, да проследи натоварването на мулетата и сега заедно с Престо разглеждаха картата, разстлана върху един камък.

— Старчето вътре ми каза, че сме щели да открием път тук някъде. Не бил означен на картата — обясни Инес и прекара линия в посока изток-запад.

— Какъв път?

— Ами побърканите сами го били построили, така че трябвало да ни отведе право в тяхното селище — допълни Престо.

— Колко далече се намира?

— Ако пътуваме без отклонения, може би ще пристигнем късно довечера.

— А какво е това място... Каньона на черепа? — поинтересува се Дойл.

— Станция за дилижанси. Ние ще пресечем направо през хълмовете и ще намерим пътя на десетина мили западно от нея — уточни Инес, който явно се чувстваше уютно в света на картите и тактическите варианти.

— Старецът каза, че през последните години оттук минавали много хора на път за Новия град — каза Престо.

— В по-голямата си част били явни фанатици — подметна Инес. — Но също така ни каза, че рано вчера от влака слезли петима мъже и наели няколко коня.

— Описанието им доста точно отговаря на Фредерик Шуорцкърк и компания — прошепна Престо и предпазливо погледна към Тази, която върви сама. — С тях бил и един синеок тип със стъклен поглед.

Дойл смръщи вежди — до момента не му бе хрумвало да търси връзка между нападението над Тази, която върви сама и Лигата на крадците.

— Това е доста обезпокоително — призна неохотно той.

— Да — съгласи се Престо и двамата с Инес се спогледаха. — И на нас така ни се стори.

Наблизо се разнесе удар. Чантите на Лайънъл бяха паднали на земята — той седеше заднишком на коня, вцепенен от страх, и стискаше седлото.

— Мисля, че имам нужда от помощ — призна той.

Франк гледаше „Дома на надеждата“ през прозореца от втория етаж на хотелската си стая. На перваза имаше пепел от пурата му, защото той наблюдаваше парадния вход на къщата вече от цял час, както бе обещал на Айлин, която бе отишла в театъра.

Джейкъб не се бе върнал от срещата си с преподобния Дей. Айлин отиде да го потърси там в шест часа, но я отпратиха обратно. Един тип в черна риза ѝ каза, че срещата още продължавала и че двамата не искали да бъдат обезпокоявани. Но инстинктите ѝ говореха съвсем друго, така че тя се бе върнала в хотела разтревожена. Франк се опита да я успокои, колкото можа, и ѝ даде думата си, че ще открие Джейкъб и че ще я намери в театъра след представлението.

Той самият имаше много неща, за които да се тревожи. Тя му бе казала, че китаецът пътувал в техния фургон през целия път от

Уикънбърг, включително онази сутрин при Каньона на черепа. Значи той бе държал убиеца на мушка и го бе изпуснал. Сега Главореза бродеше на воля из Новия град — името му било Каназучи и той бил някакъв монах, при това от Япония, а не от Китай — и ако можеше да се вярва на останалото, което Айлин му бе разказала, той и този Джейкъб били дошли тук заради някакъв техен общ кошмар, в който ставало дума за черната кула.

В старите дни история като тази щеше да бъде достатъчна, за да го накара отново да хване бутилката.

Поне част от дилемата му се беше изяснила до кристална яснота: ако разчиташе на нещо по-сериозно с Айлин — а след като бе говорил вече с нея, той разчиташе точно на това и то повече от всичко на света — забиването на куршум в онзи японец щеше да сведе шансовете му до кръгла нула. Никога досега Франк не се бе изправял пред неприятен избор.

Той погледна часовника си, който бе оставил отворен на перваза — беше вече седем и половина. Пиесата бе обявена за осем часа. Смяташе да се поразходи около „Дома на надеждата“, но за целта трябваше да изчака да се стъмни. А колко много му се искаше да види Айлин на сцената!

Постепенно в някакво ъгълче на мозъка му бе започнал да съзрява друг план — той имаше по-добри шансове за успешен завършек, но с цената на значително по-голям риск. За изпълнението му бе необходима карабината „Хенри“, макар това почти сигурно да означаваше смъртта му.

Франк сложи шапката си, излезе от стаята и надникна надолу от горната площадка на стълбището. Кларънс и смахнатата му компания го чакаха във фоайето. Той започна да опитва една след друга вратите на етаж и накрая намери една, която се отвори. Влезе в стаята, вдигна прозореца и се спусна по улука на безлюдната уличка. Пред театъра вече бе започнала да се събира голяма тълпа белоблузи.

Изглежда, му бе писано да отложи за неопределеното бъдеще виждането на Айлин в тази роля, а може би и в някои други. Но това беше най-добрата причина да държи да остане жив.

От края на града Каназучи наблюдаваше последните посетители да влизат в театъра. Запалените и поставени в ниши по фасадата факли вече започваха да се преборват с настъпващата нощ. Той изчака още пет минути, прекоси празната улица и се отправи към конюшната.

Беше научил, че преподобният Дей живее в кирпичената къща срещу театъра. Този човек без съмнение щеше да знае местоположението на подземната крипта с книгите — в това Каназучи бе повече от сигурен, защото вероятно той беше човекът, поръчал открадването на Коджики.

Вече часове наред Каназучи чакаше преподобният Дей да излезе от къщата, която белоблузите наричаха „Дом на надеждата“, но от него нямаше и помен. Сградата бе грижливо охранявана, а пазачите — до един облечени в черно — бяха по-опасни и по-добре въоръжени, отколкото белоблузите, които бе видял до момента. За да проникне вътре, трябваше да разполага с Косата.

Любопитно: малко след като бе заел наблюдателната си позиция, Каназучи бе станал свидетел на съвсем доловимо спадане в концентрацията на белоблузите — сякаш контролът, под който се бяха движили до момента, неочаквано бе изчезнал. Някои спираха както си вървяха, други падаха на колене, трети изглеждаха обхванати от непоносима болка. След няколко минути контролът се възвърна и белоблузите се захванаха с делата си, сякаш нищо не се бе случило.

Когато влезе в конюшната, наоколо нямаше никого — помещението изглеждаше празно. На светлината на единствения оставен фенер той отиде в задния двор, където се намираха фургоните на трупата, спря и се вслуша — отново нямаше никого. Каназучи бавно разтвори брезентовото платнище в задната част на фургона, в който бе пътувал, и се озова право срещу дулото на пушка.

— Айлин ми каза да не те убивам — изрече коленичилият вътре мъж.

Ударникът беше запънат, а пръстът му леко натискаше спусъка.

„Ако го атакувам, куршумът не може да не ме улучи“ — разсъди Каназучи.

— Не искам да го правя — продължи мъжът. — Но ако се наложи...

Каназучи го погледна в очите. Човекът изобщо не се шегуваше. И беше добър: нищо не бе издало присъствието му във фургона.

Знаеше как да се крие и нямаше никакво съмнение, че знае как да убива.

— Какво искаш? — попита Каназучи.

— Задържали са Джейкъб. Айлин ми каза, че той ще ти трябва за нещо и че ти ще искаш да го освободиш. Истина ли е това?

— Да.

— Тогава имам нужда от помощта ти.

Каназучи кимна. Мъжът освободи ударника, но не свали карабината.

— Къде е той? — поинтересува се Каназучи.

— В голямата кирпичена къща.

— Трябва да го измъкнем оттам.

— Надявах се да го кажеш. Може би търсиш това? — И той му подхвърли Косата.

Каназучи улови ножницата във въздуха и със светкавично движение измъкна меча. Пръстът на мъжа не помръдна.

— Аз съм Франк — каза той.

— Каназучи — отговори японецът и леко се поклони.

— Кана... — означава ли това нещо на английски?

— Означава „чук“.

— Е, добре, както кажеш... Чук — въздъхна Франк и чак сега свали карабината. — Да вървим да вдигнем малко гюрултия.

Каназучи се отмести встрани и Франк слезе от фургона. Двамата внимателно се огледаха, поставяйки на везните професионализма на другия и общата си кауза срещу инстинкта за самосъхранение. Известно време всеки очакваше другият да направи първия ход, после като двойка танцьори се обърнаха и в крачка тръгнаха към конюшнията.

— Взеха ми револвера, когато пристигнах, но са ми оставили карабината при седлото. А и не намериха другия револвер в ботуша ми — обясни Франк и докосна дръжката на резервния си колт в кобура.

— Грешка.

— Този град е по-болен от чанта, пълна с издавени котенца.

— Той е като часовник: бил е навит, сега пружината му се развива.

— Да, има някаква отпуснатост — кимна Франк. — И ти си я усетил, нали?

— Да.

— Изглежда, приближава краят на цялата дивотия — продължи да разсъждава на глас Франк.

— Отрежеш ли главата, тялото пада само.

— Аха, стигаме до нещо, в което си особено добър.

— Моля?

— Това беше шега, Чук.

Каназучи се замисли за миг, после кимна:

— Разбирам.

Малко преди да излязат на главната улица, двамата спряха. Откъм театъра се донесе едва доловим смях, прекъсван от отчетливи аплодисменти. После всичко потъна в призрачна тишина. Прозорците и на двата етажа в „Дома на надеждата“ светеха, по широката веранда пред входа патрулираха въоръжени пазачи.

Франк драсна клечка в стената на обора и запали пура.

— Май ни трябва преподобния А. Глориъс Дей — каза той.

— Къщата се охранява от дванайсет души, но отзад са само трима — каза Каназучи, който не бе спирал да ги наблюдава.

— Обикалят ли?

Каназучи кимна.

— Сменят се на всеки час.

Франк погледна часовника си.

— Имам една идея как можем да проникнем вътре.

И докато пресичаха улицата му разказа какво предлага да направят. Каназучи се съгласи. Завиха по една от страничните улички и се приближиха до задния вход на къщата.

На верандата седяха трима пазачи, въоръжени с карабини и револвери. Франк вървеше две крачки напред с вдигнати ръце, следван от Каназучи — револверът на Франк беше в колана му, а Косата бе скрита отзад под ризата му — който бе опрял карабината на Франк между плещите му.

Пазачите се изправиха. Бяха облечени в свободни черни дрехи, погледите им бяха чисти и ясни. Макар да не бяха същите, те напомниха на Франк за групата, която бе видял да пристига днес.

— Намерих го да се разхожда край конюшната — проговори Каназучи.

— Казах ти вече, жълто копеле — изпелтечи Франк и залитна. — Исках да се уверя, че се грижат за коня ми.

— По-тихо — предупреди ги началникът на охраната.

— От няколко седмици има колики, а на проклетите хлапета хич не им пука...

Каназучи го хлопна по тила с приклада на карабината, Франк се препъна и падна по лице на стълбите.

— Нали ти казаха да мълчиш — викна Каназучи.

Тримата пазачи с любопитство изгледаха Франк, но карабините им бяха свалени. Франк се хвана с две ръце през корема и се напъна като че ли бе готов да повърне.

— Ама този е от гостите — досети се един от пазачите.

— Да, пиеше — обясни Каназучи.

— Ще го оправим — каза шефът.

Двама от пазачите се наведоха, за да прихванат Франк под мишниците, и той измъкна дългия нож на Каназучи изпод ризата си. В мига, в който го изправиха, стовари рамо в гърдите на командира им, запрати го назад в една от колоните, после го сграбчи през лицето и заби ножа зад лявото му ухо. Мъжът издъхна, без да издаде звук.

Зад гърба му се разнесе звук като от стичащ се дъжд. Когато се обърна, клатещите се тела на другите двама пазачи рухнаха на верандата. Главите им се вече подскачаха надолу по стъпалата. Мечът на Каназучи беше на мястото си в ножницата.

Дявол да го вземе! Този човек си разбираше от работата.

Каназучи му хвърли карабината и Франк я хвана с една ръка. После размени дългия нож за револвера си. Каназучи прибра *вакизаши* в ножницата, а Франк — револвера в кобура. Изправиха се от двете страни на вратата и зачакаха.

— Не беше нужно да ме удрияш толкова силно — прошепна Франк.

— Така беше по-убедително.

— Радвам се, че не трябваше да се преструвам на умрял.

Никой не излезе — явно пазачите отпред не бяха дочули схватката. Франк опита вратата и тя се отвори.

В коридора светеха лампи, но цареше полумрак. Дебелите килими заглушаваха стъпките им. Цялата къща бе пищно обзаведена, по стените бяха окачени маслени картини, а над стълбището във входното антре висеше кристален полилей. Никъде не се виждаше

нито един плювалник — да, тук беше по-приятно, отколкото дори в публичен дом в Сейнт Луис.

Откъм гостната вляво се разнесе глас и те предпазливо се прокраднаха към частично отворената плъзгаща се врата. Видяха още четирима от облечените в черно елитни войници, пред които стоеше началникът им — висок рус мъж с чуждестранен акцент. Един от онези, които Франк бе видял да пристигат днес следобед.

— ... според телеграмата са слезли от влака в Прескот и са поели с коне насам. Ще ги причакате на източния път. Петима са, придружава ги жена. Носят една книга. Пропуснете ги да минат и ги прехванете след бариерата. Преподобният не иска да плаща, преди да сме му предали книгата. Действайте.

Четиримата се отправиха към плъзгащата се врата. Каназучи и Франк се изтеглиха назад в една от тъмните стаи, докато мъжете минаха през хола към предната част на къщата.

— Ти не, Скръгс.

Един от четиримата — младеж с бебешко лице, понесъл куфарче — послушно спря. Русият сложи ръка през раменете му, съпроводи го до вратата и каза:

— Ти ще останеш с мен.

Франк и Каназучи изчакаха да чуят затварянето на вратата и едва тогава пак се върнаха в хола. През пердетата на прозорците виждаха пазачите, охраняващи предната веранда. Сложил ръка върху дръжката на Косата, Каназучи кимна към стълбището. Франк показа, че е разбрал, и двамата тръгнаха нагоре. Стигнаха междинната площадка и замръзнаха на местата си, защото над тях се разнесе издайническо изскърцване на дюшемето. Появи се телохранител в черна риза и погледна през перилата към салона на долния етаж.

Каназучи замахна и дръжката на ножа му щръкна от гърлото на мъжа. Той бавно се свлече на пода и без да издаде звук, вкопчи пръсти в острието. Каназучи напълно безшумно изкачи останалите стъпала на три скока, сложи крак на шията на пазача и натисна. Чу се изпукване.

„Ама този наистина знае занаята“ — окончателно реши Франк.

Последва го на горния етаж. Влязоха в първата врата отдясно. Каназучи я затвори и заключи. Тук беше малко по-светло. И изглеждаше като че ли някой бе живял, за разлика от останалите стаи. Виждаха се лавици, отрупани с книги. Разхвърляна по писалището

недовършена работа. Голям глобус. Библия, оставена отворена на поставка за четене.

— Преподобният Дей — каза Каназучи.

Франк коленичи да разгледа отблизо петната по килима.

— Това е кръв — каза той. — Прясна... на не повече от два часа.

— Джейкъб — заключи Каназучи, загледан в пръснатите стъклени отломки в ъгъла.

— Изглежда, се е борил. Издърпали са го навън... оттук. — Франк с лекота следваше кървавата диря, която прекъсваше пред стената.

Двамата внимателно я огледаха.

Откъм задната част на къщата се разнесоха викове и бързо се пренесоха отпред. Беше сигнал за тревога — някой бе намерил трупове.

Франк и Каназучи спокойно се спогледаха. Чуха топуркането по стълбите нагоре, но никой от двамата не изглеждаше особено обезпокоен. Франк проследи една едва забележима цепнатина, вървяща успоредно на края на лист розов тапет. Каназучи пък откри петно на тапета, едва доловимо потъмняло от натрупването на кожна мазнина. Докосна го и натисна. Чу се щракване на ключалка, част от стената се отвори по дължината на цепнатината и пред очите им се разкри тъмен проход.

Някой натисна дръжката на вратата отвън и я заудря. Ключалката не се предаваше. Чу се дрънчене на ключове. В мига, в който вкараха ключа в ключалката, Франк се отпусна на едно коляно, направи ветрилообразно движение с карабината „Хенри“ и за по-малко от пет секунди изстреля петнайсет куршума през вратата, завършвайки канонадата с шест изстрела от револвера си. Каназучи изтича до вратата и я отвори.

Пет трупа, облечени в черно.

„Добър е“ — каза си Каназучи.

Отвън и под тях се разнесоха нови викове — очевидна реакция на изстрелите. Тревогата явно обхващаше цялата къща. Франк последва Каназучи в тайния проход. Размазаните кървави петна ги водеха през стълбище, последвано от къс коридор и еднопосочна врата в килерчето за провизии на кухнята. Спряха в тъмнината и Франк

невъзмутимо презареди. Навсякъде около тях се чуваха стъпки и викове.

— Преподобният не е тук — отбеляза Каназучи.

Франк завърши с щракване презареждането на колта си и се съгласи:

— Няма го, да го вземат дяволите.

— Изнесли са Джейкъб през онази врата. — Каназучи посочи вратата, където петната изчезваха. — Нямахте как да видя това от мястото, откъдето наблюдавах.

— Е — каза Франк, заслушан в шума, приближаващ по прохода, — не можем повече да оставаме тук.

Безшумно прекосиха кухнята, излязоха през някаква врата, минаха през малко складово помещение и се озоваха на тъмна алея откъм северната част на къщата. Това беше край на дирята от кървави петна и отпечатыци от стъпки. Тъмнината не им позволяваше да продължат проследяването. Макар уличката да бе безлюдна, те чуваха шума на тълпа, събираща се от всички страни към „Дома на надеждата“. Откъм камбанарията на черната църква се разнесе тревожен звън на камбана.

Каназучи тръгна напред през лабиринта от бараки и скоро се отдалечиха от врявата зад тях. Не се виждаха никакви хора — повечето жители на града бяха на представление в театъра. Двамата се вмъкнаха под някакъв паянтов сайвант.

— Добрата новина е, че не знаят как изглеждаме — прошепна Франк.

— Всички ще ни търсят — отговори Каназучи, чието изражение, изглежда, никога не се променяше. — А ние не знаем къде се намира Джейкъб.

— Е, това пък е лошата новина.

Яздеха бавно през неравния терен, за да може Лайънъл да ги следва, и намериха пътя за Новия град чак към седем вечерта. Сега напред излезе Инес, който разчиташе картата без проблеми. На едно-две по-трудни места му помогна Тази, която върви сама. Дойл непрекъснато поглеждаше към Джек, търсейки признаци на някакъв

живот, но не забеляза никакви. Джек не реагираше на въпросите му и гледаше втренчено към хоризонта. Лицето му бе съвсем безизразно.

Пред тях се простираше гола пустиня. Скоро изгря луната и това им позволи малко да ускорят ход в лек галоп, който накара Лайънъл да се вкопчи в седлото. След две мили конете рязко свърнаха встрани и Инес едва не се изтърси. Нещо отдясно ги бе изплашило. Дойл видя в лунната светлина над главите им да се размахват черни криле и попита:

— Бухали?

Тази, която върви сама поклати мълчаливо глава, слезе и се отпрати по тясна пътека към оголена скала, подаваща се над земята вдясно от тях. След малко им извика да отидат при нея. Всички слязоха от конете и ги поведоха по пътеката. Петдесет метра по-нататък конете отказаха да се подчиняват и изплашено размятаха глави на изхода пред разчистена площадка. Джек и Лайънъл останаха назад, но другите изминаха и останалата част от пътя с извадено оръжие.

Когато оставиха каменистия участък зад гърба си, в лицата ги лъхна гадна миризма. Десетки разбудени лешояди тревожно излетяха във въздуха.

Бяха престояли под жаркото слънце само един следобед, но и той се бе оказал предостатъчен, за да разкапе трийсет и осемте трупа. Едва ли можеха да бъдат разпознати. От друга страна, след такова клане това също не би било възможно. Повечето бяха застреляни, но поне дузина бяха загинали от рани от нож. Лешоядите също се бяха погрижили за отвратителната картина.

„Добре че стигнахме тук по тъмно“ — мина през главата на Дойл. Кръвта изглеждаше черна и някак абстрактна.

— Не докосвайте нищо — нареди Дойл.

Погледна вляво. Джек бе дошъл през скалите и сега стоеше настрани, загледан в обезобразените тела. Чертите на лицето му бяха изкривени и оживени от наченките на някаква мисъл. На Дойл му се стори, че забелязва първите признаци на гняв в този човек. В него ставаше нещо и то бе събудено за живот от миризмата на кръв.

Дойл направи крачка напред и вдигна една значка, паднала в пясъка.

— Заместник-шериф — прочете той надписа. — От Финикс.

— Всички имат такива — отбеляза Тази, която върви сама, навлизайки между труповете.

— Лайънъл, ти стой там — извика Дойл, забелязал младежа на пътеката между скалите, и се наведе да огледа едно от телата.

— Какво става? — попита Лайънъл.

— Просто остани там.

— Повечето са на средна възраст — признаците на заседнал живот са съвсем ясни — забеляза Дойл.

— Това говори ли ти нещо? — попита Престо.

— Не ми изглеждат като хора на закона — намеси се и Инес.

— И не са. Това са най-обикновени доброволци — обясни Дойл, разглеждайки подгизнало в кръв листче, което бе извадил от вътрешния джоб на палтото на една от жертвите. — Хайка, потеря... не знам как тук наричате подобни преследвачи. Тръгнаха са по следите на този човек.

Той подаде листчето. Престо запали клечка кибрит и видяха груба рисунка на азиатец с дяволско изражение, под която следваше кратко, но потресаващо изброяване на приписваните му престъпления.

— „Главореза — китайският палач — прочете на глас Инес. — Търсен за десет ужасни убийства, извършени на територия Аризона. Заподозрян в безчет други злодейски престъпления.“

— Този приятел не си е давал много почивка, а? — подметна Престо.

— „Най-опасният жив човек“ — продължи да чете Дойл с лека насмешка. — Е, сигурен съм, че са се опитали да не хиперболизират. Хм... и награда от пет хиляди долара. Това несъмнено обяснява доброволците.

— Мили боже, възможно ли е един човек да извърши всичко това? — недоумяваше Престо, оглеждайки грозната сцена около тях.

— Не сам. Тези хора са попаднали на кръстосан огън — възрази Дойл и посочи двете страни на поляната. — Оттук и оттам, иззад скалите. Били са най-малко четирима.

— Въръжени с многозарядни карабини — допълни Инес, вече зад най-близката скала. — Тук е пълно с гилзи.

— Освен това главите им са по местата си — досети се Престо. — Кое не съвпада с начина на действие на този... Главореза.

Някой издърпа листчето от ръката му. Беше Джек, който незабелязано се бе приближил и сега напрегнато разглеждаше листчето.

— Какво има, Джек? — тихо попита Дойл.

— Той знае — проговори Тази, която върви сама.

— Какво знае?

— Този човек е от съня — отговори тя и посочи листа. — Един от Шестимата.

Джек вдигна поглед към нея. В очите му имаше съгласие.

— В такъв случай можем да заключим, че тези мъже са го преследвали на път за Новия град и са се натъкнали на засада — каза Дойл.

Джек върна листа и тичешком се отправи към конете.

— Да вървим — въздъхна Дойл.

— Би трябвало да ги погребем както подобава — каза Престо, поглеждайки към накачалите наоколо лешояди.

— Пустинята ще се погрижи за това — отвърна Тази, която върви сама и тръгна към пътеката между скалите.

— Не изглежда много добре, какво ще кажеш? — обърна се Престо към Дойл.

— Да — отговори Дойл и потегли след жената.

— А ти не си ли виждал този мъж в съня си? — попита го Инес.

— Сега, като се замисля, ми изглежда познат — каза Престо със свойственото си безразличие и се вгледа по-внимателно в рисунката. — Макар че много не ми прилича.

— Надявам се този тип да може да върши с меча си поне половината от нещата, които ти можеш да правиш с рапирата — извика Инес и се затича след Дойл.

— И да се надяваме, че ще застане на наша страна — прошепна на себе си Престо. После се прекръсти, каза бърза молитва в памет на избитите и напусна последен сцената на клането.

Когато излязоха от скалите, Джек вече беше яхнал коня си и галопираше на запад, следван от Тази, която върви сама. След малко всички се носеха след тях. Тайната радост, която Дойл изпитваше от завръщането на Джек в света на живите, бе помрачена от черни мисли за онова, което без съмнение ги очакваше в Новия град.

„Каква странна публика“ — помисли си за белоблузите Айлин. Но можеше ли да очаква нещо по-различно, след като те бяха странни във всичко? Вниманието, с което попиваха евтината руританска мелодрама, граничеше с благоговение. Залата често гръмваше в оглушителни аплодисменти. Всичките им реакции — смях, въздишки, ахвания — ставаха хорово, сякаш един мозък се изразяваше с хиляди гласове.

Раймър бе необяснимо доволен от бездушната репетиция същия ден и така и не можа да спре да се възхищава на театралната зала на Новия град. Айлин не знаеше дали си внушава, или не, но той определено се държеше по-налудничаво от обикновено. Беше толкова възбуден, че човек просто очакваше да види шибания му Едуин Бут сред публиката.

Но с едно нещо трябваше да се съгласи: ако техниката зад кулисите изглеждаше функционална и добре замислена, макар и малко елементарна, залата бе направо изумителна. Обзаведена богато и с въображение, достойно за сцена в Ню Йорк или Лондон, тя бе направо като дошла от друг свят в сравнение с повече от скромните условия, в които се бяха представяли през последните шест месеца. Може би именно пищната гледка на плюш и кадифе бе събудила в Бендиго старата мечта за Бродуей, така че той се носеше през текста на репликите си с такова въодушевление, като че ли искаше да бъде чут чак в Ню Йорк.

Айлин бе приключила с излизанията си за първо действие — повечето от репликите ѝ потънаха в изстъпленията на Раймър, който не спря да крещи в лицето ѝ — но вместо да се прибере в гримьорната, тя намери място да седне отстрани зад завесата, откъдето можеше да разглежда публиката.

От главата ѝ не излизаше обезпокоителният факт, че Франк така и не бе дошъл с новини за Джейкъб. Все пак ѝ бе казал, че нещата може да се позабавят до финала на представлението. Ясно беше, че се опитва да я успокои. Тя чувстваше, че може да разчита на думата на Франк Маккуети. В присъствието на такъв — нямаше друга, подходяща дума, която да използва — такъв мъж, тя не би се доверила дори на себе си.

Когато Франк дойде заедно с Джейкъб след финала, тримата щяха да напуснат града и това щеше да бъде краят на сътрудничеството ѝ с Бендиго Раймър. Нека този смахнат скъперник ѝ удържи заплатата — тази вечер беше последното ѝ участие за „Предпоследната трупа“. Още едно излизане на сцената с Бендиго и край на затворническата ѝ присъда.

И после какво? Да замине на изток с Джейкъб, за да се увери, че той ще се върне у дома си, без нищо да му се случи. И какво друго? Да, обичаш го, мил ти е, но бъде реалистка, скъпа: дали наистина представата ти за живота от тук нататък е да си редом с равни Стърн, да заживееш в Ийст Сайд, да готвиш и переш в кухнята и да го съпроводиш в старините му, които... колко ли му оставаше на този човек? От друга страна, с Франк Маккуети...

Погледът ѝ бе привлечен от редица черноблузи — първите, облечени с нещо по-различно от бяло — седнали отдясно на сцената, в най-предната от ложите на мецанина. Бяха заобиколили един човек, настанил се сам на първия ред до самия парапет. Тя заслони очи с ръка и се взря през блясъка на монтираните в пода лампи.

Преподобният Дей.

Срещата явно бе приключила. Тя усети, че ѝ се завива свят. От друга страна, може би това беше добра новина. Франк и Джейкъб сигурно щяха да я чакат. Защо тогава сърцето ѝ трепереше?

Твърдите черти на преподобния, който се бе загледал в пиесата, изглеждаха озарени от вътрешно злорадство и излъчваха студен разум и жестокост, а главата му оставаше все така наклонена настрани, килнала се върху тънкия стрък на шията.

Джейкъб не беше в безопасност и тя го чувстваше.

Чу се някакво далечно пукване, сякаш някой бе възпламенил връзка фойерверки пред театъра. Последваха едва доловими викове и ниският звън на камбана. Актьорите изглеждаха глупаво: реалният свят се намесваше в крехката им измислена постановка и разголваше създадената илюзия като куха и най-малкото нелепа.

Охраната в ложата се изправи, преподобният се обърна и с рязък жест изпрати двама души навън. Вниманието му се отклони от действието на сцената, където Бендиго се перчеше, размахал меч в героичен напън. Никой от актьорите още не бе осъзнал...

Няколко черноблузи телохранители нахлуха в ложата, предвождани от грамадния мъж в сивото палто, когото Айлин неколkokратно бе виждала по улиците. Преподобният Дей се извърна към тях и надигна обезпокоен глас, надвиквайки артистите.

— Не! Не! — извика преподобният Дей.

Публиката започна да се озърта, настана суматоха. Хаосът в ложата заплашваше всеки миг да прелее навън.

— Не! Не! Не! Не!

Преподобният Дей крещеше срещу наобиколилите го пазачи, които заотстъпваха пред пристъпа на неконтролируемата му ярост. Актьорите се объркаха, забравиха за ролите си и се загледаха в засилващата се паника. Иззад завесата занадничаха сценични работници. Бендиго загуби концентрацията си, огледа се, видя източника на проблема и величествено се отправи към редицата лампи в предната част на сцената.

Преподобният Дей се обърна към залата, изкуцука до предната част на ложата и закрепця към публиката, привличайки всички погледи към себе си. Лицето му бе изкривено:

— Идва! Идва! Това е знакът! Започва се, деца мои! Моментът настъпи!

През тълпата белоблузи премина вълна на ужас. Разнесоха се писъци, стонове и хленч. Викаха както жени, така и мъже. С ужас, благочестивост и мъка.

— Дойде време за светото дело! Моментът на избавлението!

Белоблузите наскачаха залитайки от седалките си и започнаха да се тъпчат един друг, отчаяно устремени към някакво място, където трябваше да свършат неизвестна задача.

— Извинете!

— Всички по местата си! Всички и веднага! Всеки момент очакваме...

— Извинете!

Бендиго Раймър стоеше, настръхнал като петел в центъра на сцената и заплашително размахваше мечата си към ложата.

Настана мъртвешка тишина. Преподобният Дей гледаше артиста и не можеше да повярва на очите си.

— Ама наистина, сър! Ние се опитваме да дадем представление тук! И то добро, след като аз го казвам! Уверен съм, че за каквото и да

става дума, то е много важно! Но не чак толкова, че да не мога да помоля то да изчака, докато свършим!

Никой не смееше да поеме дъх. Бендиго стоеше, изпъчил гърди, и явно нямаше намерение да отстъпва.

Преподобният Дей се изсмя. Започна леко, дори тихо, но постепенно смехът му се засилваше, ставаше все по-невъздържан и накрая отекна от стените на залата. Публиката се смееше заедно с него. Смехът ставаше все по-гръмък и по-гръмък, вълните му заливаха сцената и самоувереността на Бендиго рухна. Той неуверено отстъпи две крачки и от гримираното му лице започнаха да капят едри капки пот. Мечът му се отпусна, той отчаяно се огледа за подкрепа, но другите актьори на сцената инстинктивно се отдръпнаха от него, усещайки безпогрешните признаци на задаваща се театрална катастрофа.

Смехът рязко секна. В настъпилата тишина преподобният Дей се наведе през парапета на ложата и се усмихна на Бендиго Раймър.

— С теб е свършено!

Той направи рязък жест с ръка и завесата се спусна, изолирайки Бендиго в предната част на сцената. Най-сетне усетил страх, Раймър отстъпи заднишком и затърси с ръце мястото, където двете крила се събираха.

Преподобният сви ръце в юмруци и ги завъртя във въздуха. Закопчалките на тирантите на Бендиго звучно щракнаха и панталоните му се свлякоха до глезените. Чул само звука, без да осъзнава какво се е случило, Бендиго автоматично направи още една крачка назад и се стовари на пода.

Зад завесата актьори и сценични работници панически се разпръскваха, напускайки театъра кой накъдето свари. Парализирана от страх, Айлин за миг остана сама, продължавайки да наблюдава от лявата страна на завесата.

Бендиго Раймър с мъка се изправи на колене. Погледът в очите му беше пълен с недоумение като на обидено дете — той представляваше олицетворение на абсолютното смайване. Залата отново се заля в пристъп на смях: остър, безтелесен, лишен от радост оглушителен смях, който нито затихваше, нито спираше.

Преподобният Дей се подпря на парапета на ложата и замахна като диригент на оркестър: копчетата на ризата на Бендиго се

откъснаха и се търколиха по сцената. Връзките на корсета му се впиха навътре и свиха корема му, така че фигурата му заприлича на пясъчен часовник. Тя чу как въздухът със свистене излетя от дробовете на Раймър. Перуката му се завъртя върху главата и къдрите на абсурдната му прическа в стил „смелия принц“ паднаха в очите му. Той залази слепешката по пода, после като че ли постепенно загуби ориентация. Накрая неочаквано се изправи, сякаш вдигнат от дузина невидими ръце.

Тя погледна покрай него и видя как преподобният Дей извива пръсти във въздуха, сякаш дърпа конците на марионетка. Бендиго затанцува с нелепо отпуснати ръце, спънат в падналите си панталони.

И в този миг Айлин си спомни откъде познава А. Глориъс Дей.

Името му беше Аликсандър Спаркс и тя го бе виждала да опитва същото невероятно кошмарно обладаване на душата на един човек преди десет години — човекът бе дребен, но симпатичен лондонски крадец на име Бари. Сцената се бе разиграла в трапезарията на имение на йоркширския бряг. С помощта на още шестима други побъркани аристократи Спаркс бе предприел заговор, насочен срещу кралското семейство, а тя съвсем случайно бе попаднала в периферията на необятната мрежа, но в крайна сметка се бе озовала в самия ѝ център, сражавайки се срещу Седмината на страната на брата на Спаркс — агент на служба на кралица Виктория — и един млад доктор, комуто бе съдено да стане известен писател. Айлин бе отпътувала за Америка веднага след изживяното и повече нито бе чула, нито видяла никого от двамата.

Но Аликсандър Спаркс изобщо не приличаше на този преподобен Дей и тя не можеше да намери никакво обяснение на това несъответствие, освен че с течение на времето демоничното му сърце постепенно бе изплувало на повърхността. Ако това бе същият човек, нямаше нужда от повече обяснения за желязната му хватка върху тези хорица — беше го виждала да прави подобни черни магии. Да, сега бе лесно да повярва на идеята, че изкривеното му тяло и натрапчивото видение, в плен на което той очевидно се намираше, отразяват истинската му природа.

Кой знае защо, той не я бе познал. Не знаеше причината, както не можеше да намери отговор на въпроса какво стои зад издигането на

този град в пустинята. Но се усещаше стисната от леденостудената ръка на непонятен ужас.

Все така маниакално усмихнат, Раймър свърши танца си и непохватно се поклони. На Айлин ѝ се стори, че чува как измъчените мускули на тялото му скърцат.

Но Дей направи няколко бързи движения с ръце и Бендиго скочи, извади сабята от колана си, вдигна я и започна да марширува напред-назад по сцената в имитация на маршова стъпка. Смехът откъм залата се засили, макар това допреди миг да ѝ бе изглеждало напълно невъзможно, и стана оглушителен. В един ужасен миг Бендиго прехвана погледа на скритата зад завесата Айлин и тя ясно видя агонията и ужаса в душата му... но през смахнатата му усмивка не пробиха никакви думи. Тялото му продължаваше да марширува до единия край на сцената, да прави кръгом и да изминава обратния път.

Тя вече съжаляваше за всяко зло, което му бе пожелавала, защото това унижение бе много повече, отколкото което и да е човешко същество би издържало. Със сълзи в очите Айлин съжаляваше, че няма револвер, за да освободи клетия нещастник от страданието му. Останалите патрони щеше да използва за преподобния Дей.

Бендиго спря и отдаде чест към ложата. Преподобният вдигна ръце над главата си и Бендиго леко се издигна във въздуха. Краката му комично се заклатиха, сякаш изкачваше невидими стъпала. Той се извиси над публиката и увисна на едно ниво с лицето на преподобния. Преподобният леко помръдна пръст и перуката на Бендиго отхвъркна назад. Смехът достигна истерично кресчендо и изведнъж настана мъртва тишина.

— Е, я да видим сега, мистър Раймър... Чувал съм, че лелеете тайното желание някой ден да изиграете Хамлет — изрече подигравателно преподобният Дей.

Тежко дишайки, Бендиго леко кимна. Стори ѝ се, че вижда проблясъка на възбуда в очите на глупака, дори някаква необяснима гордост.

— Ами... не се притеснявайте, доставете ни малко удоволствие с размишленията на меланхоличния датчанин... нагъл невъзпитан пияницо!

Публиката диво заръкопляска, затропа с крака, засвири, окуражавайки го да опита. Бендиго отдаде чест на преподобния Дей с

меча и включи в приветствието и публиката с жест на благодарност. После отстъпи въображаема крачка назад във въздуха и сведе глава — момент на съсредоточаване и подготовка за излизане на сцената. Публиката замълча.

Бендиго се обърна — вече беше влязъл в ролята — и заподскача като коркова тапа във вода. Все така стегнат от корсета. Гласът му излезе в странна пародия на иначе богатия му баритон и той извика:

— Да бъдеш или не, туй е въпросът.^[1]

Преподобният Дей се облегна на парапета, демонстрирайки скуката си, подпря брадичка и забарабани с пръстите на едната си ръка по бузата, докато другите лениво се помръдваха във въздуха.

В отговор на движенията му, на всеки ред от монолога, Бендиго вдигаше мечата си и жестоко удряше с него някаква част от тялото си, без да се пази: ръце, крака, гръб, гърди, шия, лице. И всеки удар отваряше дълбока рана.

— Дали е по-достойно... да понасяш... стрелите... на свирепата съдба... или обнажил меч... да се опълчиш... срещу море от мъки... и в таз битка да ги зачеркнеш всички.

Айлин знаеше, че оръжията са специално изтърпени за нуждите на сценичните дуели, но Раймър се удряше с нечовешка сила. Пръски кръв хвърчаха по белоблузата публика, която като че ли нямаше нищо против и седеше все така обърнала нагоре глави, без никой да се сети да заслони лице от кървавия дъжд.

— Смърт, заспиваш... и толкова... и в тоя сън изчезват душевният ти гнет... и всички болки, измъчващи плътта ни.

Опустошителен удар едва не отсече лявата китка на Бендиго, но костта все пак се счупи и увисна само на плътта. Капки пот се ронеха от насеченото му лице. Агонията проникваше във всяка изречена от него дума, а на Айлин се струваше, че долавя зад всяка фраза отчаян вик на неизмерно страдание.

— Такъв свършек — от Бога да го просиш! Смърт... заспиваш... заспиваш... и сънуваш може би? Ха, тук е спънката...!

Бендиго изпищя в мига, в който заби върха на мечата дълбоко в долната част на корема си под корсета, но продължи да натиска с двете си ръце, опитвайки да го пробие с тъпия връх.

Айлин се разплака и извърна поглед, заслепена от сълзи и гняв, и се опита да стане.

Преподабният Дей се изправи пред Бендиго и бавно заръкопляска, удряйки изсъхналите си ръце една в друга. Публиката улови ритъма и ръкопляскането се превърна в отекващ, равномерен тътен.

— ... защото туй...

Гласът на Бендиго вече му изневеряваше, лицето му се гърчеше сиво като пепел; в последните му думи се изляха всичките му емоции:

— ... какви ли сънища ще ни споходят... в тоз смъртен сън... когато се измъкнем...

Все така увиснал във въздуха, без да затваря очи, Бендиго умря. Публиката се изправи и аплодисментите изригнаха в невероятно кресчендо.

— Браво! *Браво!* — извика преподабният Дей.

Публиката многократно усили подигравателното одобрение.

Преподабният Дей изви ръка: тялото на Бендиго се завъртя и ниско се поклони във всички посоки в безчувствена благодарност към единствените овации с изправяне на крака, които бе получил в дългата си и посредствена кариера.

Айлин слепешката се отправи към задния изход. До вратата гореше фенер. Тя го откачи и го запрати към спуснатата завеса. Фенерът се счупи, газта се разля, запали се от неизгасналия фитил и пламна. В мига, в който пламъците докоснаха арката, тя се извърна и избяга навън.

Данте никога през живота си не бе ходил на театър. Двамата с Фредерик пристигнаха по-късно, когато представлението вече беше започнало, и седнаха зад преподабния Дей в ложа над сцената. Досещаше се, че актьорите долу разиграват някаква история, но не изпитваше достатъчно силен интерес, за да вниква в подробностите. Харесваха му ярките бои, с които бяха нарисувани планините, частите от някакъв замък, които ту биваха внасяни, ту изнасяни от сцената, лъскавите яркочервени и украсени с множество копчета униформи на войниците, които бяха доста забавни.

Но най-много му харесваше тъмнокосото момиче, чиито гърди напиреха да изскочат през ниското деколте на роклята. Той пхна ръка в куфарчето си и бавно прекара пръст по ръба на един от ножовете,

представяйки си колко хубаво ще бъде да го използва върху нея. Преподобният и Фредерик му бяха дали такава свобода, че всичко изглеждаше възможно. Когато долу свършеха, щеше да ги помоли да му дадат момичето, за да си поиграе малко с нея.

Но всичко отиде по дяволите, когато големият мъж на име Корнилиъс нахълта в ложата и каза, че били чути изстрели и че няколко души от охраната били убити, а когато преподобният скочи и се разкрещя, Данте усети над него да се спуска голям червен облак, като че ли в очите му бе избухнало буре барут.

Каквото и да бе казал преподобният на онези хора долу, те наистина се изплашиха, дори Фредерик леко пребледня, макар че ако питаша Данте, той би казал, че интересното тепърва предстои. След това дебелият артист полетя във въздуха пред тях и започна да се кълца и Данте разбра, че е бил напълно прав — това шоу беше страхотно.

А когато пламна пожарът, преподобният Дей отново изкрещя на хората си:

— Всички по местата си, вървете, вървете! Очаквайте сигнала!

Каквато и сила да бе държала тялото на артиста, тя изчезна и то полетя надолу, за да се забие върху седалките. Белоблузите се втурнаха с викове и писъци презглава към изходите, започнаха да газят телата на по-бавните и един-двама загинаха в стълпотворението. Данте се наведе през парапета, за да вижда по-добре, и се заля в радостен смях — колко по-забавно бе всичко това в сравнение с другото, което бяха правили тъпите актьори, каквото и да бе то.

Преподобният Дей се обърна към хората си в ложата.

— Изведи бригадата — нареди той на Корнилиъс. — Всички знаят задълженията си. Следвайте Плана.

— Слушам, сър — отговори Корнилиъс и изтича навън.

— С колко от хората ти мога да разполагам? — попита преподобният Фредерик.

— Близо шейсет — отговори Фредерик.

— Събери ги в църквата за Светото дело. После ела в параклиса и ми донеси онази книга в секундата, когато гостите ни пристигнат. Разполагаш с един час до началото.

— Ами пожарът? — попита Фредерик, кимвайки към пламтящата завеса.

— Нека гори. Нека всичко гори!

Фредерик направи знак на Данте да го последва и тръгна да излиза, но преподобният хвана Данте за ръката и каза:

— Не. Той ще остане с мен.

Данте видя мускулите по челюстта на Фредерик да играят — той явно беше бесен. После чукна пети, отсечено кимна и излезе от ложата. Преподобният Дей подаде ръка на Данте, който се захили и я прие, после двамата също излязоха и минаха през салона на мецанина. Димът около тях се сгъстяваше и температурата се покачваше, но те не ускориха ход.

— Как се чувстваш, Скръгс?

— Добре, сър. Наистина се чувствам много добре.

— Чудесно, момчето ми. Чудесно — одобри преподобният и го притисна до себе си, докато слизаха надолу по стълбището. — Нощта ще бъде прекрасна.

---

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

16.

Когато Франк спомена за откраднатите карабини, Каназучи му разказа за картечниците и на двамата им хрумна мисълта, че складът е удобна начална точка. Беше се появил вятър, който вдигаше прах във въздуха и го правеше някак по-гъст. Камбаните на църквата взе още биеха и докато двамата предпазливо се прокрадваха назад, на няколко пъти се разминаха с малки патрули на белоблузите, устремили се към центъра на града с факли и оръжия.

Някъде натам небето се озари от алено сияние и те разбраха, че е избухнал пожар.

— Май е театърът — каза Франк, наблюдавайки изсипващите се на улицата белоблузи. — Айлин е там.

— Ще избяга.

— И къде ще отиде? Огънят ще се прехвърли на бараките и скоро ще пламне целият град. — Джейкъб го нямаше, Айлин щеше да избяга неизвестно къде, целият му план рухваше. Франк вдигна поглед и забеляза, че Каназучи го наблюдава. — Какво има?

— Мога ли да ти дам съвет?

— Мисля, че вече се познаваме достатъчно добре.

— Събитията се развиват в поток. Боята на картината се размива във водата.

— Ясно де. — Какво, по дяволите, беше това — лекция как да се съзерцава природата?

— Повече вода означава по-голяма сила. По-трудно е да се устои на нея.

— Като в поток.

— Като в порой. Помита всичко по пътя си. А сега... чуй ме: ние сме в потока.

Франк забеляза, че пред „Дома на надеждата“ се събира голяма група въоръжени хора — беше същата милиция, която снощи бе видял да тича из тъмнината на нощта. Можаше дори да различи Корнилиъс Монкрийф, който обикаляше хората, размахваше карабината си и крещеше заповеди.

— Значи като си намокриш краката, най-добре е да скачаш вътре — това ли искаше да ми кажеш? — попита Франк.

— Когато нещата започнат, най-добре е да престанеш да се вълнуваш. Реката сама ще те понесе. Вярвай, че всичко ще завърши добре.

— Окей.

Над рамото на Каназучи Франк видя някакъв белоблуз да се прокрадва през уличката зад тях. Той небрежно се изправи, замахна с приклада на карабината си като с бейзболна бухалка и размаза мъжа върху стената. Той се свлече и повече не помръдна.

— Дявол да го вземе, май вече ми действа — прошепна на себе си Франк.

Вече беше безпредметно да чакат удобен момент, за да пресекат улицата: тя гъмжеше от хора. Всички отиваха към църквата в края на града, стотици запалени факли озаряваха тъмната ѝ фасада. Милиционерската бригада маршируваше по улицата към тях и от нея се откъсваха патрули, които претърсваха всяка пряка.

Двамата разбраха, че търсят тях.

Те свалиха оръжията си, изчакаха поредния наплив белоблузи по главната улица и спокойно минаха през тълпата. Никой не се хвърли към тях — милицията все още беше на повече от четвърт миля, а очите на останалите хора бяха приковани в църквата.

Щом стигнаха до отсрещната уличка, едновременно побягнаха. Каназучи извади меч си и излезе напред. На следващата пряка видяха патрулт да завива на ъгъла пред тях. Каназучи мина през четиримата, мечът му проблесна в нощта и преди някой да успее да изстреля дори изстрел, частите на телата им се посипаха по земята. Франк доуби четвъртия с един куршум. Огледа се и видя една отсечена ръка все още да стиска факлата.

Пред тях беше складът и там нещо ставаше: всичко бе осветено и много хора вършеха разни неща. Дълга опашка белоблузи се тълпеше пред главния вход, вътре бяха черноблузите и подаваха на всеки човек, който минеше покрай тях, карабина и кутия с патрони. Каназучи отведе Франк до задния вход и двамата предпазливо влязоха в склада.

Вътре беше претърпкано с белоблузи. Бяха се наредили във верига и предаваха по нея сандъци към входа, където ставаше раздаването. Скрити отзад, двамата видяха няколко екипа черноблузи да монтират

картечните на сандъци с колела — две от четирите оръжия вече пътуваха към предния вход.

— „Гатлинг“! — удиви се Франк. — По дяволите! Значи не си се шегувал.

— Лошо.

— „Лошо“ е прекалено слаба дума.

— Можеш ли да стреляш с някое от тези оръжия? — попита Каназучи.

— Да.

В момента, в който се обърнаха да си вървят, двама черноблужи влязоха през вратата с готови за стрелба револвери. Каназучи се хвърли на пода, претърколи се няколко пъти, изправи се в стойка на колене, дългият му нож изсвистя и се заби в китката на единия, приковавайки я за вратата. За съжаление пръстът му успя да натисне спусъка, преди револверът да падне на пода. Чу се изстрел и куршумът се заби в тавана. Каназучи уби мъжа с Косата, преди онзи да успее да извика.

Вторият се бе прицелил във Франк. Нямаше никакво време да се действа с карабината, така че той мигновено извади колта и стреля. Мъжът падна, но куршумът от единствения му изстрел одраска бузата на Франк, плъзна се по костта на скулата и дори отчупи малко парченце. Шурна кръв. Франк вдигна ръка и осъзна, че макар да го боли ужасно, раната не е сериозна.

При звука на изстрелите цялата работа в склада за миг спря и стотици очи потърсиха мястото, откъдето се бяха разнесли. Каназучи изтегли своя *вакизаши* от ръката на мъртвия войник и двамата изхвъркнаха от склада, прекосиха открития площад и хукнаха по една от множеството тъмни улички. Откъм главната се приближаваха хора с факли, които завиха надясно. Високи червени и оранжеви огнени езици облизваха нощното небе пред тях. Пожарът се разрастваше. От склада изтичаха хора и се пръснаха по уличките — претърсването ставаше вече сериозно.

Макар и препъвайки се в тъмнината, Франк някак успяваше да следва Каназучи, който явно можеше да вижда нощем като котка. Петдесет крачки по-нататък Каназучи го натика в някакъв курник и кокошките се разхвърчаха ужасени. Франк дишаше тежко. Каназучи затвори очи, пое няколко пъти въздух, съсредоточи се и се вслуша.

Край тях с викове мина една от групите. След малко мина и втора група, насочена в обратна посока.

Ревящите пламъци приближаваха все повече, в далечината се разнесоха писъци, последвани от грохота на рухваща сграда. Вятърът разнасяше пепел като черни снежинки. В курника проникна червено сияние. Франк едва различаваше твърдите черти на Каназучи, който бе загледан в онова, което ставаше навън. По стар навик Франк презареди колта. В следващия момент чу нов звук — изненадващ и съвсем не на място.

Пееха деца. Истински хор.

— Какво става, по дяволите!... — прошепна Франк.

Каназучи наостри уши.

— Ела.

Напуснаха скривалището си и последваха гласовете по улицата: пред тях, под надзора на няколко белоблузи, заградили ги от всички страни, се движеше група от поне стотина деца — същите, които Каназучи бе видял през деня. Пееха „Стария Макдоналд имаше ферма“. Няколко от най-малките плачеха, явно изплашени, но повечето подскачаха на един крак, хванали се за ръчички, и щастливо се смееха.

— Първите деца, които виждам тук — каза Франк.

Той погледна Каназучи и за пръв път видя в погледа му гняв.

— Какво правят? — попита го той.

— Отвеждат ги в църквата. Всички отиват в църквата.

В далечината видяха пламъците на пожара. Непосилната за всички скорост, която бе наложил Джек, бе разкъсала групата на близо четвърт миля, но когато видя пред себе си караулката и бариерата, той забави ход и изчака Тази, която върви сама да го настигне. Отдясно имаше някакви камънаци, бели под лунните лъчи.

— Трима — прошепна й Джек, когато тя се изравни с него.

— Надясно — каза тя.

Джек кимна.

Дойл и останалите все още бяха много назад. Джек и Тази, която върви сама заобиколиха бариерата отдалече, поеха напред, подминавайки скалите, после завиха обратно, спънаха конете недалече от прохода и тръгнаха по него пеша, с извадени ножове.

Скоро се натъкнаха на разчистено място в центъра на скалното образование, където намериха три коня и пепел от изгаснал огън. Разбраха се с жестове да се разделят и бавно се отправиха към двете пътеки, извеждащи в тил на караулката. Джек се покатери на една по-висока скала, за да разузнае, а Тази, която върви сама го изчака долу.

В стометровата отсечка от пътя покрай скалите се бяха скрили трима мъже в черно облекло. Държаха снайперски карабини. Единият наблюдаваше през бинокъл групата на Дойл, която в този момент мина покрай караулката. Джек посочи безмълвно на Тази, която върви сама човека отляво, тихо скочи от скалата и избра за жертва мъжа в средата.

Тази, която върви сама хвърли шепа ситни камъчета до своя човек. В мига, в който той се обърна, тя изтича пред него и с едно замахване на ножа разсече гърлото му. Мъжът силно я блъсна към скалите, вдигна ръка върху раната, която изхвърляше пулсираща струя кръв, а с другата извади револвера си. Преди да успее да стреля, тя се гмурна под ръката му, заби ножа си под ребрата му и с мощно движение го изтегли нагоре. Пусна дръжката на ножа, запуши устата на мъжа с едната си ръка, а с другата издърпа револвера от отслабващите му пръсти. Той бавно се отпусна на земята.

Човекът в средата чу слабия шум от схватката отляво, после нещо одраска скалите зад него. Всичко, което успя да види, бе смъртоносна сянка, спускаща се отгоре му.

Тази, която върви сама и Джек се спуснаха към третия. Единственото, което намериха, бяха множество угасени в пръстта угарки. Изтичаха в разчистеното място, но мъжът вече беше яхнал коня си и препускаше през тесния проход. Тази, която върви сама хвърли ножа си, но той изчатка в скалата, там където само допреди миг беше главата му.

Хукнаха след него, но нямаха никакъв шанс: когато стигнаха при конете си, черноблузият вече се носеше с все сили по пътя към Новия град. Джек извади карабината от калъфа на седлото си, избра удобна позиция, подпря цевта на една скала и се прицели в отдалечаващата се фигура.

Дойл и останалите разглеждаха морзовия апарат в караулката, когато чува два изстрела да изтрещават в нощта. Изтичаха на пътя и видяха Джек и Тази, която върви сама да препускат към тях.

— След нас — извика Джек. — Един от тях се измъкна.

И двамата бяха покрити в кръв.

Без да стигат до групата, Джек и Тази, която върви сама обърнаха конете и се понесоха в обратна посока.

— Джек се върна — отбеляза Дойл.

— Нямаше как да не забележа — обади се Инес.

— Лайънъл — каза Дойл, — май ще е най-добре да ни изчакаш тук...

— Сам? — недоверчиво попита Лайънъл и скочи в седлото като ветеран. — Ти да не си луд? Я да потегляме!

Последваха бясно препускащия пред тях Джек. Небето почервеняваше. Подскачането в седлата им пречеше да виждат добре и от това хоризонтът придобиваше сюрреалистично замъглени очертания. Накрая пред тях изплува Новия град. Цялата му южна половина гореше, а поривите на вятъра разпалваха огъня допълнително. Само сградите по северната част на главната улица бяха все още незасегнати.

Чуха биенето на камбаните и едва сега видяха намиращата се в далечния край на главната улица висока черна кула, подпряна в небето, осветена от огнения ад в дюзини оттенъци на червеното. Край основата ѝ, над неспокойна бяла маса се вълнуваше море от факли, и им трябваше известно време, за да осъзнаят, че това е човешка тълпа.

Пред тях се изпречи втора бариера, блокираща пътя, но този път от нея в двете посоки тръгваше ограда, заобикаляща селището. Джек и Тази, която върви сама плеснаха конете си и уверено преминаха над бариерата със скок. Двама черноблузи часови изскочиха от караулката и се прицелиха в гърбовете им. Престо и Инес бързо слязоха от конете и поразиха охраната на пропускателния пункт, преди да бе успяла да стреля.

— Готово! — извика Инес, изтича напред и вдигна бариерата, докато Престо го покриваше.

— Да оставим конете тук — предложи Дойл и също слезе.

— Но нали трябва да ги настигнем — възрази Лайънъл и посочи към града — Джек и Тази, която върви сама вече се бяха скрили от погледите им.

— Нали ще искаме и да се изтеглим оттук — напомни му Дойл и сложи край на дискусията. — Завържете ги добре.

Завързаха конете за бариерата и се въоръжиха.

— Лайънъл — отново предложи Дойл, — защо наистина не ни изчакаш тук...

— Не, дяволите да го вземат! — сопна се Лайънъл и зареди карабината си, както бе видял да го правят другите. — Спрете да се отнасяте с мен като че ли само ви връзвам ръцете. Там някъде е баща ми и аз имам по-сериозни основания от всички вас да бъда...

В същия миг изсвистя куршум и събори шапката му. Инес безцеремонно го блъсна на земята и четиримата потърсиха прикритие зад караулката, защото втори куршум се заби в бариерата.

— Извинявам се — обърна се Дойл към Лайънъл, който нервно прокарваше пръст през дупката в шапката си.

Някъде по средата на главната улица Джек и Тази, която върви сама се спряха пред голяма кирпичена къща. По-нататък огънят бушуваше с такава сила, че не можеха да рискуват да продължат да яздят. Откачиха оръжията си, обърнаха конете и ги плеснаха по задниците, отправяйки ги обратно към бариерата.

В далечния край на улицата, през плътна стена от пушек и прах, се виждаше колона хора в бели блузи, напредваща към черната църква. Многолюдна тълпа нахлуваше през отворената ѝ врата.

— Там. — Джек посочи църквата. — Там трябва да отидем, нали?

Тази, която върви сама кимна и тръгнаха напред.

Отстрани се появи патрул белоблузи. Джек спокойно извади револвера си и стреля четири пъти. Когато прекрачиха през телата, в тъмнината се помръдна нова фигура и залитайки се отправи към тях. Тази, която върви сама вдигна пушката си, но Джек блъсна ръката ѝ.

Беше жена. Облечена в рокля с ниско деколте, силно пристегнатата в кръста, с фалшива тиара, закрепена в гъстата ѝ черна коса. Лицето ѝ бе изцапано със сажди, полите на роклята бяха накъсани. Кършеше ръце от отчаяние.

— Моля ви, помогнете ми — викна тя.

Джек внимателно я погледна.

— О, боже мой!

Погледът на жената се впи в Джек и тя широко отвори очи.

— О, боже мой!

Тази, която върви сама разбра, че Джек познава жената отнякъде. Той бързо се приближи до нея и тя се отпусна в ръцете му — държеше

се за него, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Това си ти. Наистина си ти, нали? — Айлин отвори очи, видя надничачката през рамото на Джек изплескана с кръв индианка и ахна.

— Добре ли си? — попита Джек.

Тя кимна и сълзите ѝ потекоха върху рамото на Джек.

— Къде е Франк? — Съвсем ирационално Айлин смяташе, че всички се познават.

— Кой е Франк? — не разбра той.

— Тръгна да търси Джейкъб.

— Джейкъб тук ли е? — намеси се Тази, която върви сама.

— Нима познавате Джейкъб? — изненада се Айлин.

— Значи е тук — заключи Джек.

— Да, тук е с брат ти — продължи Айлин. — Той уби Бендиго.

— Джейкъб ли го уби? — поиска да уточни Джек.

— Не, брат ти.

— Значи и брат ми е тук?

— Да.

— А кой е Бендиго? — попита Тази, която върви сама.

— Коя е тя? — поинтересува се Айлин.

— Приятел. Къде е Джейкъб сега?

— Не знам. Ние дойдохме с японеца...

— Японеца ли? — пак попита Тази, която върви сама.

— За този японец ли става дума? — Джек извади листа с рисунката.

— Той е — потвърди Айлин.

— Къде е? — попита Джек.

— Кой е Франк? — попита Тази, която върви сама.

— Почакайте — обърна се Джек и към двете. — Малко по-бавно.

Да се изтеглим назад.

И ги дръпна в една от страничните улички. Айлин пое дълбоко въздух и се опита да обясни всичко.

При бариерата около четиримата мъже се изсипа дъжд от куршуми. Ответният им огън не можа да накара снайпериста да разкрие позицията си. Дойл огледа обстановката през бинокъла си и

видя огънят от изстрелите да проблясва на сто метра от една тъмна барака в североизточна посока.

— Не можем да останем тук — каза Дойл.

— Ще трябва да отида — въздъхна Престо.

Двамата се спогледаха.

— Нещо като лов на тигри — безгрижно допълни Престо. — Какво толкова.

— Ти си един от сънуващите — обясни Дойл. — Имаш роля, която ти предстои да изиграеш. Не можем да рискуваме да те загубим.

Престо неохотно се съгласи. Дойл погледна брат си.

— Ами значи съм аз — откликна Инес.

Дойл кимна. Инес се изтегли встрани покрай караулката, погледна наляво и видя галопиращите към тях коне на Джек и Тази, която върви сама.

— Ще ви бъда благодарен, ако отклоните вниманието му с огън — обади се той.

По сигнал на Дойл тримата изпразниха оръжията си в посока на снайпериста. Инес се стрелна иззад караулката точно пред препускащите коне. Те се изправиха на задните си крака, той успя да сграбчи юздите на единия и го използва като прикритие, за да стигне до следващата постройка. Там беше началото на цяла редица бараки, вървяща северно от главната улица. Когато снайперистът най-сетне го забеляза, конят отново бе побягнал, но Инес беше заел позиция и куршумите безобидно се забиха в дървото над главата му.

Докато снайперистът се занимаваше с Инес, правилно решил, че това е главната му грижа в момента, Дойл скочи, сграбчи юздите на конете, издърпа ги след себе си и ги завърза при другите, на безопасно място зад караулката. Престо забеляза привързаното към седлото на Джек куфарче на Едисон и го свали.

Инес тихо се стрелна зад бараките и се озова в тил на снайпериста. Подбра един камък, запъна револвера и се приближи до вратата.

Дойл, който гледаше натам, видя през стъклото някакво движение в бараката и приведен затича напред.

Инес хвърли камъка върху ламаринения покрив на навеса отдясно и изби с ритник вратата, готов да стреля, но вътре нямаше никого. В следващия миг чу отляво характерния звук от запъване на

ударник и се хвърли на земята. Първият куршум прониза мускулите на предмишницата му, вторият изхвърли фонтанче пръст непосредствено до главата му. Ответният му изстрел улучи прозореца и едва тогава той видя снайпериста, който беше излязъл извън постройката. Мъжът вдигна пушката си, за да го довърши, но в този миг отекнаха три изстрела и той се свлече.

Инес продължаваше да лежи със запънат револвер. Ръцете му се тресяха.

— Улучи ли го? Успя ли да го улучиш?

Мълчание. Пред прозореца мина Артър и Инес отпусна револвера.

— Улучих го — отговори Дойл и разгледа облечения в черно мъж.

— Той ли е? — попита Инес. Чувстваше се примаял, но не можеше да спре да говори. — Онзи, който се измъкна? Там, преди, нали се сецаш? Онзи, когото са видели?

— Можем да приемем, че е той. Добре се справи, братче.

— Да-да, добре — отговори Инес и неспокойно опипа ранената си ръка. — Нищо особено според мен.

Дойл събори с ритник една от стените на бараката, влезе при брат си, откъсна ивица от ризата си и пристегна раната, за да спре кръвотечението.

— Добре е, когато наоколо се навъртат доктори — отбеляза Инес, докато го наблюдаваше да прави импровизираната превръзка в полеви условия. — Е, сега вече съм готов за медал. Най-малкото за бойно отличие.

— Ако зависи от мен, направо получаваш кръст за храброст. И то лично от ръцете на кралицата.

— Изглежда, и по-малките братя стават за нещо, нали?

Дойл приключи с превръзката и го потупа по гърба. Страхуваше се, че каже ли още нещо и ще се разплаче. Затова безмълвно помогна на Инес да се изправи. В този момент при тях дотичаха и другите двама. Той забеляза, че Лайънъл носи кутията с „Книгата на Зохар“.

— Трябва да намерим Джек — най-сетне събра сили да проговори Дойл. — А после, мисля, трябва да открием начин да ви заведем при онази църква.

Върнаха се при конете и Дойл извади аптекката от чантата на седлото си. Въръжени до зъби, четиримата мъже тръгнаха, придържайки се към средата на улицата. Сградите отляво вече бяха рухнали, опустошени от огъня в южната част на града. Вятърът ги обсипваше с черна пепел, но вече бе започнал да се измества към север. Дойл прецени, че не след дълго и другата страна на града ще бъде обхваната от пожара.

Когато приближиха най-голямата сграда, останала незасегната — солидна кирпичена хасиенда — от една уличка се подаде Джек и им направи знак да отидат при него.

— Тук има някой, който иска да те види, Дойл — каза той.

И в този миг от сенките излезе Айлин и тихо каза:

— Здравей, Артър.

Дойл я изгледа, смаян до такава степен, че съзнанието му се парализира. В главата му се завъртяха хиляди откъслечни спомени, отприщени от гласа ѝ, събудиха се десетки противоречиви емоции.

— Здравей — отговори накрая той.

Тя изглеждаше малко притеснена, успокоена, свенлива, засрамена, изплашена, щастлива — с други думи, излъчваше все същата смесица от чувства в цялата гама на емоционалния спектър, с която винаги бе успявала да го облъчи по време на кратката им и абсолютно незабравима връзка.

— Познаваш ли я? — прошепна Инес, глупав както винаги.

Дойл само кимна и му махна да се отдръпне. Не бе в състояние да каже нищо.

— Предполагам си получил писмото ми? — каза тя, когато най-сетне останаха сами.

Писмото, в което се сбогуваше с него при напускането си на Англия преди десет години — писмото, разбило сърцето му.

— Да. — Повече от това не смееше да каже.

— Е, как живея? — попита тя, но преди той да отвори уста, бързо се поправи: — Глупав въпрос, много добре знам отговора: известен си, вероятно фантастично богат, женен...

— Да.

— ... и помня, някъде прочетох, че имаш прекрасна жена и три чудесни деца. Как живея аз ли? Ами... погледни ме.

— Ти си все така... красива.

Тя горчиво се усмихна и смъкна фалшивата картонена тиара от главата си.

— Ужасно мило е да ми го кажеш, Артър.

— Истина е.

— Ако бях останала с теб, сега щях да нося истинска. Страшна съм, когато трябва да позная победителя, какво ще кажеш?... Не, не, всичко е наред, животът ми беше чудесен. Просто моментът не е най-подходящ...

И тя избухна в ридания. Дойл сложи ръка през рамото ѝ, за да я успокои, и тя се притисна за миг до него, преди да се стегне.

— Дай ми само минутка, мили.

И се отдръпна, без да го поглежда в очите.

Жадуваше да ѝ каже хиляди неща. Всичко изживяно и несподелено с нея. Желаше я, чувстваше това съвсем ясно. А беше невъзможно — не тук и не сега. И, освен ако не искаше да унищожи живота, който с такъв труд бе успял да съгради... — никога.

Джек бе издърпал Престо и Тази, която върви сама в края на улицата и сега дойде при Дойл.

— Трябва да тръгваме.

Дойл изморено кимна. Джек погледна Инес и спря погледа си върху превързаната му рана.

— Наред ли е Инес?

— Ще оживее.

— А ти? — Джек лукаво погледна към Айлин.

— Тепърва ще видим — въздъхна Дойл.

— Артър, ти вече нямаш задължения. И без това направи много повече, отколкото някой би могъл да поиска от теб. От тук нататък можем да се оправяме сами.

— Но, Джек...

Спаркс вдигна ръка и го прекъсна.

— Надявам се, помниш, че ние сме единствените поканени на тази забава.

— Какво ще направиш като го намериш? Какво ще направиш с Аликсандър?

— Наистина не знам.

През обърканата плетеница на собствените си чувства Дойл изведнъж забеляза, че пред него стои старият Джек: в очите му отново

гореше светлина, жестовете му бяха пълни с живот, в ъгълчетата на устата му се криеше усмивка.

„Колко удивително е да го открия тук, в този момент. Точно когато мога отново да го изгубя.“

— Господи, това си ти! — удивено премигна Дойл.

— Естествено. И както винаги, „искрено ваш“, стари ми приятелю.

Той сложи ръка връз плещите на Дойл. Дойл покри ръката му със своята и здраво я стисна — останалото, а то бе много, мина между двамата без думи. Дойл кимна с благодарност и избърса самотната сълза, търколила се по бузата му. Джек се отдръпна, отдаде шеговито чест и заедно с Престо и Тази, която върви сама тръгна към черната църква.

Камбаните бяха спрели да бият — сега тишината се запълваше само от рева на пламъците и пращенето на огъня.

— Чакайте ме — викна Лайънъл и се затича след тях с „Книгата на Зохар“.

— Да дойдем с вас? — извика Дойл на Джек. — Да ви прикриваме...

— Както решиш, приятелю — махна му Джек. — Мога ли да те спра?

— Ами... — проговори Инес, който лека-полека се бе примъкнал към Айлин с намерението да я заговори, — откъде се познавате с брат ми?

Айлин седеше на стъпалата на „Дома на надеждата“, стиснала глава с ръце. Тя вдигна влажните си очи и огледа младия мъж от главата до краката.

— Ходехме заедно на църква.

— И седяхте на една пейка, нали? — подсмихна се Инес.

Тя също се усмихна. Момчето си го биваше.

— Младежо, програмата ми за танци е запълнена докрай — каза тя. — Но благодаря за интереса.

— Моля? — попита Инес озадачено. За пръв път му се налагаше да осъзнае, че може да има жени, които не са за него.

В този момент при тях се върна Дойл и им подаде две карабини.

— Можеш ли още да стреляш? — попита той Айлин.

— Нищо не съм забравила.

— Добре — каза Дойл и ѝ връчи пушката. — Тогава следвай ме.

Рухването на града сложи край и на организираното преследване на двамата неканени гости. Франк и Каназучи тичаха пред огнената стихия през южната част на града и следваха незабелязано групата деца. Не след дълго подминаха общежитията, в които Каназучи бе преспал миналата нощ, и се озоваха в зоната на пряка видимост на катедралата. Широката празна ивица, която я отделяше от града, играеше ролята на бариера пред пожара, така че нито църквата, нито някоя от околните постройките бе застрашена от непосредствена опасност.

Когато децата тръгнаха през откритото пространство към църквата, Франк и Каназучи осъзнаха, че не е възможно да нападнат и да убият придружителите им, без да застрашат живота на децата. Затова останаха назад под прикритието на складовете, докато децата се сляха с морето от белоблузи, люшкащо се пред катедралата. Всички заедно напиреха към входа. Когато по-голямата част от населението на града, включително въоръжената милиция, се озова вътре, вратите на катедралата се затвориха.

— Не бих казал, че е време за неделната проповед — отбеляза Франк.

В този миг камбаните над главите им спряха да бият. Ехото заглъхна и остана да се чува само носеният дотук от вятъра стон на пожара.

Каназучи направи знак и двамата с Франк се приближиха до един навес за инструменти в самия край на строителната площадка. В мига, в който потънаха в сянката му, множество въоръжени черноблузи изтичаха към църквата от различни посоки и заеха отбранителна позиция пред фасадата.

Франк наброи към петдесет души.

Мъжете в черно залостиха портала на катедралата с тежки дървени греди. Франк и Каназучи се спогледаха, задавайки си един и същи въпрос: „Защо залостват вратите *отвън*?“.

Появи се и Корнилиъс Монкрийф и мина по цялата дължина на фасадата. Отряд черноблузи изтеглиха картечниците „Гатлинг“ върху специалните им поставки и ги подредиха в защитна формация —

едната централно отпред, и по една до страничните входи. Последният взвод изтегляше четвъртата картечница за охрана на задния вход.

Корнилиъс погледна часовника си, даде нова заповед и разчетите от по трима души, които явно отлично знаеха какво да правят, заеха места по огневите гнезда.

— И всичко това заради нас? — удиви се Франк. — Знам, че сме добри, но чак...

— Не е заради нас — каза Каназучи.

— Може да са видели нещо. Може би армията идва насам, за да си прибере откраднатите оръжия.

И в този момент Франк усети как в главата на Каназучи се появява тревожна мисъл.

— Оттук — каза той късо.

Последваха групата с последната картечница, която заобикаляше, за да заеме позиция отзад, и залегнаха зад една от високите купчини камъни и боклуци малко над пътеката. Мъжете в черно разположиха страшното оръжие на пет-шест метра от задния вход. Франк премести поглед към каменния масив, издигащ се отзад.

— Че кой би могъл да ги атакува оттук? — озадачено попита той.

След няколко секунди половината от черноблузите, които бяха видели, дойдоха на бегом и се разположиха в две редици от двете страни на картечницата. Всички бяха въоръжени с многозарядни карабини „Уинчестър“ и препасани с патрондаши. Те коленичиха в позиция за стрелба, заредиха карабините. И тогава бойният разчет на картечницата я извъртя и насочи дулото ѝ право срещу задната врата.

— По дяволите, Чук, ще ми кажеш ли какво ще става тук?

— Ще ги избият.

— Кого?

— Хората в църквата.

Франк замълча, после каза:

— Това си е чиста проба лудост.

Каназучи го погледна и кимна.

— И предполагам, ти мислиш, че ние трябва да ги спрем?

— Да.

— Защото и аз така помислих. Ах, майната му!

Франк вдигна поглед на юг, там, където хоризонтът беше озарен в червено, и прошепна:

— Мексико.

— Какво каза?

— Чудех се в коя ли част на пороя се намираме в момента.

Каназучи едва забележимо се усмихна.

— В най-коварната.

— А може би ти имаш някаква идея как да свършим работата?

— *Хай.*

Франк запали пура.

— Ще ми разкажеш ли, или ще трябва да се досещам.

И Каназучи му разказа.

Преподобният Дей продължи да стиска все така здраво ръката на Данте по целия път до църквата. Някъде по средата Данте схвана, че преподобният се е вкопчил така, защото има нужда от помощ, за да върви. Димът и горещината ги задушаваша, дишането ставаше все по-трудно, но преподобният така и не обели дума през целия път. Лицето му изглеждаше сиво в червеното сияние, а дъхът му беше по-неприятен дори от вонята на бурканчетата в куфарите на Данте.

След като излязоха от театъра, те минаха през „Дома на надеждата“ и Данте стоя редом с преподобния, който прерови писалището си и напрегнато прочете някакви документи, като че ли се опитваше да запомни нещо. Пред кабинета му лежаха труповете на собствените му телохранители, но той дори не ги погледна. После слязоха през таен проход в стената и тръгнаха за църквата. С всяка следваща стъпка преподобният все по-забележимо отслабваше. Данте усети, че му става страшно — той дори не искаше да мисли, че е възможно на преподобния Дей да се случи нещо лошо.

Пред тях последните хора от тълпата белоблузи се натискаха да влязат в църквата. Данте видя, че сред хората има и малки деца. Преподобният погледна църквата, после часовника си — явно беше доволен от развоя на нещата — и дръпна Данте надясно, където след малко намериха две стоманени плочи, монтирани в земята. С треперещи пръсти преподобният извади връзка ключове, но я изпусна.

— Бъди... така... добър — със слаб и измъчен глас помоли той.

— Разбира се.

Данте вдигна връзката, преподобният избра нужния ключ и Данте отключи катинара. После повдигна тежките капаци и под тях се разкри стръмна стълба. Преподобният отново го хвана под ръка и Данте му помогна да слезе по стълбата. Преподобният му подаде кибрит и му посочи, че трябва да запали фенера, висящ на кука до черна каменна врата в основата на стълбата. Обстановката напомни на Данте банково хранилище. На светлината на фенера преподобният подбра друг ключ, сам отключи вратата, леко я бутна с едната си ръка и тя безшумно се завъртя навътре.

Лъхна ги струя хладен освежаващ въздух. Преподобният вдиша дълбоко и се подпря на рамката на вратата.

— Добре ли сте, сър? — умолително попита Данте.

Преподобният кимна, леко се засмя на загрижеността му, разроши косата му и с жест го покани да влезе. В стаята беше прохладно; беше издълбана в скалата и беше чиста като ручей пролетна вода. Долавяше се мирис на земя, който напомни на Данте за гробище под дъжда. Преподобният изморено се отпусна в единствения стол, извади с мъка часовника си и отново провери колко е часът.

— Ще чакаш тук, момчето ми — каза той, взе ръката на Данте и му нареди: — Остави онази врата отворена. Очаквам Фредерик с нещо, което ми трябва. Когато дойде, удари тази камбана — ето там на стената — и аз ще дойда да го взема. Не се качвай горе и не идвай след мен през тунела...

Преподобният показа тъмния проход, водещ от стаята, изкопан както всичко останало тук в черния мрамор.

— Ако се появи някой друг, освен Фредерик, трябва да го убиеш. Разбираш ли ме?

— Да, сър.

— Браво, ти си послушно момче. — И той потупа Данте по ръката. — Помогни ми да стана и започваме.

Данте помогна на преподобния да се изправи. Беше лек като кукла. Преподобният Дей откачи фенера, тръгна към дъното на залата, усмихна се и махна веднъж на Данте. Данте му махна в отговор и видя преподобният да изчезва накуцвайки зад завоя на тунела. Останал сам в тъмнината, Данте седна на стола, обърнат срещу вратата, сложи куфарчето си на коленете и отвори ключалките му. Напипа двата си

любими ножа, извади ги, затвори куфарчето и внимателно го остави до стола. Зрението му постепенно се приспособяваше към тъмнината и след малко той започна да различава рамката на вратата в едва доловимото червено сияние, идващо отгоре.

Направи му впечатление, че камбаните са спрели да бият.

Дълго преди светлината на фенера да стигне до него, Джейкъб забеляза приближаващите се през подземния лабиринт слаби отражения. Лежеше тук отдавна, в пълен мрак. Трябваша му няколко секунди да се ориентира в каква посока гледа: право нагоре или право надолу. От известно време долавяше слабото ехо от шума на тълпа — хиляди смесени гласове, идващи до него някъде отгоре.

Спомни си, че лежи на пода, и докосна с пръсти студения камък под себе си. Не можеше да направи нищо повече, защото ръцете и краката му бяха изтръпнали, стегнати с въже. Когато дойде на себе си и установи, че още диша, Джейкъб безкрайно се изненада — не можеше да разбере защо преподобният още не го е убил. А може би го бе сторил? Може би това, което сега изпитваше, бе доказателство, че има задгробен живот? Ако бе така, толкова ли не можеха да си позволят няколко лампи тук?

„Като се има предвид колко отвратително се чувствам — помисли си Джейкъб, когато най-сетне реши, че сигурно е жив, — спокойно би могло да се приеме, че съм умрял. Но ако това, което виждам да идва, е преподобният Дей, едва ли ми остава да се мъча дълго.“

Приближаващият влачеше краката си, шпорите му тихо подрънкваха.

Да, той беше.

Преподобният Дей влезе в криптата и на светлината на фенера Джейкъб за пръв път можа да огледа кръглата стая, в която го бяха хвърлили. Намираше се в самия леко вдлъбнат център на стаята, върху мозайка, покриваща каменния под. По периферията на кръга, в който лежеше, се виждаха шест сребърни пиедестала. Отстрани имаше нисък мангал. Студеният въздух, който бе усетил да полъхва, идваше от кръгла, зейнала в пода дупка в единия край на криптата. Широк улей пресичаше пода, тръгвайки от вдлъбнатината, в която лежеше той, и

стигаше до ръба на дупката. В тавана над главата му се виждаше кръгла решетка, като капак на шахта в рудник.

Точно оттам долитаха гласовете.

Преподабният изкуцука по периферията на стаята и запали с фенера си другите фенери по стените. После се приближи до Джейкъб, изправи се над него и го огледа. Джейкъб не помръдна и преподабният го срита.

— Буден съм — проговори Джейкъб.

— Така ли? Е, щях да се примиря, ако беше само жив; *буден* направо звучи чудесно. Опасявах се, че ще изпуснеш веселата част.

Джейкъб мълчеше.

— Знам колко необикновено начетен си с Тората, рави, но как си със Светото писание?

— Извинявай, но...

— И по специално с Откровението, да кажем?

Сърцето на Джейкъб прескочи. Той пое дъх, за да го върне в ритъм, обърна глава и за пръв път, откакто преподабният Дей бе влязъл, успя да зърне лицето му.

„Господи! Та той изглежда по-зле, отколкото аз се чувствам. Като ексхумиран труп.“

Лицето бе покрито със засъхнала кръв и бе по-бледо от слонова кост. Плетеницата от кръвоносни съдове по челото и слепоочията му пулсираше, сякаш събудена за нов живот, съвсем отделен от останалата част на организма. Очите му бяха червени като прясно отрязано месо.

— Нека освежа паметта ти — продължи преподабният. — „Кръвта на невинните ще завали в раната, отворена в земята^[1], и ще се възкачи звярът, ангел на бездната, чието име на еврейски е Авадон. И той ще встъпи в бой с тях, ще ги победи и ще ги убие^[2].“ Това звучи ли ти познато, рави?

Джейкъб поклати глава.

— О-о, ще ти зазвучи — увери го преподабният Дей и изви глава нагоре към решетката в тавана. — Когато забият камбаните и започне Светото дело.

Данте видя някаква сянка да се прокрадва покрай стената пред вратата, изправи се, хвана здраво ножовете и се приготви да нанесе удар. Вратата се доотвори и влезе Фредерик. Данте за миг се отпусна, но пак се стегна, щом видя мрачното лице на началника си.

— Там ли е? — попита Фредерик и посочи към лабиринта.

Данте само кимна.

— Тогава никога няма да го намерим. — Фредерик изглеждаше гневен и определено по-възбуден, отколкото Данте го бе виждал.

— Носиш ли книгата? — попита Данте.

— Не. Ето каква е ситуацията, Скръгс. Повече време няма, а преподобният банкрутира, без да ми се е издължил — огромна сума, между впрочем, за която просто няма пари. — Фредерик изкриви лице в яростна гримаса. — А да си жертвам живота без компенсация просто не влиза в нашата уговорка. Разбираш ли? Тук вече няма как да служа, така че напускам. Ако ти се живее, съветвам те да сториш същото.

Данте погледна към тунела, замисли се за момент и поклати отрицателно глава. Харесваше Фредерик, но преподобния харесваше още повече.

— Е, както искаш — каза Фредерик и изчезна нагоре по стълбите.

Данте се отправи към центъра на стаята. Какво трябваше да направи? Да удари камбаната и да накара преподобният да извърви целия път обратно, просто за да му съобщи, че Фредерик не е донесъл книгата? Това би направил само луд човек. А може би трябваше да влезе там и да го потърси. Но преподобният му беше забранил да влиза в тунела.

Данте стоеше като парализиран. И в този момент отвън се разнесоха нови стъпки.

Приблжиха се до входа на църквата и видяха черноблузите войници да влачат нещо на колела. Джек им направи знак да се скрият зад близката барака. Престо и Лайънъл се опитваха да разберат смисъла на маневрите около катедралата.

— Онова, което търсим, се намира под кулата — напомни Джек.

— Точно така — съгласи се Престо.

Тази, която върви сама хвърли поглед надясно и видя на стотина метра един мъж да изскача изпод земята и да хуква в тъмнината.

— Там — прошепна тя.

Поведе ги към мястото, където бе видяла мъжа да излиза. Видяха два метални капака, отметнати встрани. Под тях имаше стъпала.

— Това е — каза Джек.

Тази, която върви сама тръгна пред всички.

— Според съня те би трябвало да са шестима, каквото и да стои зад всичко това, нали така? — попита Инес.

Той почти не бе спрял да говори от момента, в който го бяха простреляли. Изглежда, по този начин се бореше с шока, поне според Дойл. Той, Инес и Айлин се бяха скрили в северния край на бараките и сега Дойл наблюдаваше през бинокъла си Джек и останалите да се приближават предпазливо към църквата.

— Съгласен съм — отговори той на брат си.

— Значи Джек, Престо и Мери... как ѝ беше индианското име... правят трима — продължи Инес.

— И Джейкъб и Каназучи — допълни залегналата с пушка зад тях Айлин.

Станаха петима — пресметна Дойл.

— Та, въпросът ми е, ако тези хора наистина са толкова важни, както изглежда...

— Кой е номер шест? — довърши Дойл. — Интересен въпрос.

Той премести бинокъла си надясно, защото Тази, която върви сама бе повела останалите към някакво равно място — там спряха и се загледаха в земята.

— Какво правят? — прошепна на себе си Дойл.

И в следващия миг ги видя да потъват под земята.

— Дявол да го вземе...

— Какво има? — не се стърпя Айлин.

— В състояние ли си да се движиш? — обърна се Дойл към Инес.

— Напълно. Давай.

— Айлин?

— Нямам никакво желание да оставам тук сама, благодаря!

Двамата помогнаха на Инес да се изправи и се прокраднаха нататък.

Малко преди вратата да се отвори, Данте се изтегли в тъмнината, благодарен на предвидливостта на преподобния, който му бе разрешил да убива всеки, проникнал в залата. Стисна здраво ножовете, усети как през тялото му преминава топла вълна и се приготви да се хвърли напред и да направи каквото трябва.

Но в мига, в който видя индианката, спря като вкаменен.

Изненадата го задържа достатъчно, за да позволи на още трима мъже да влязат след нея. Всички носеха пушки, а единият държеше малко куфарче. Данте хвърли поглед към стола, в който допреди малко бе седял.

Проклятие, беше оставил своето куфарче там.

Водачът на групата — висок слаб мъж, смътно напомнящ му с нещо на преподобния — отиде до куфарчето, отключи го, показа съдържанието на останалите и го захвърли настрани. Те заговориха шепнешком — Данте дочу само думата „Чикаго“ — после високият посочи към залата, в дъното на която се бе скрил Данте.

Той бързо напипа стената зад себе си и движейки се покрай нея, стигна до ъгъла. Пое дълбоко въздух, протегна ръце и стъпи напред в тъмнината.

Престо отвори куфарчето на Едисон и извади фенерчето. Джек бръкна в джоба на жилетката си, извади шепя квадратни листчета и компас, после взе фенерчето, сви лъча му до минимум, освети за миг листчетата, погледна компаса, изгаси светлината и ги поведе към отвора на тунела.

— Помните ли тази част от съня? — шепнешком попита той спътниците си.

— Тунели — отговори Тази, която върви сама. — Заплетени коридори.

— Нещо като лабиринт — допълни Престо.

— Точно така — съгласи се Джек и залепи на стената едно от листчетата на височината на очите им: гърбът му беше лепкав, а

самото листче слабо светеше в тъмнината с фосфоресциращ зелен цвят. — Ще вървим на север-североизток, към църквата.

Джек отвори куфарчето, извади от него очилата за нощно виждане, после подаде фенерчето и компаса на Престо и Лайънъл. След това затегна на главата си очилата и се взря напред в тъмния коридор.

— Носете фенерчето така, че всеки момент да го използвате. И се дръжте близо до мен — нареди той.

Достатъчно широк, за да позволи на двама души да вървят един до друг, проходът пред тях зееше като черно гърло. Тримата последваха Джек. Необятната тъмнина мигновено погълна слабата светлина, която идваше от залата зад гърба им. Извървяха десет предпазливи крачки напред и стигнаха до първото разклонение. Джек огледа трите възможни продължения и прошепна:

— Компаса.

Престо светна за миг и тъничкият лъч освети компаса в ръката му.

— Северозапад — каза Престо и посочи наляво. После изгаси светлината.

Джек залепи ново квадратче на стената и четиримата крайно предпазливо се отправиха по левия проход. Червеното зрително поле на очилата разкриваше пред Джек само грубите очертания на стените. Основното предназначение на апарата беше да открива предмети, които излъчват топлина. Но такива наоколо нямаше.

Тази, която върви сама улови в насрещното въздушно течение някаква миризма: хлороформ, формалдехид. И настръхна.

Възможно ли бе това? Тя безшумно извади ножа от колана си.

Дойл, Инес и Айлин слязоха безкрайно предпазливо по стълбите в подземие и изчакаха очите им да свикнат с тъмнината. Инес забеляза светещо зелено квадратче на стената отсреща. Искаше да тръгнат натам, но подчинявайки се на инстинкта си, Дойл се възпротиви.

— Още не — каза той без обяснения.

После ги отведе назад при стълбището. Спряха на входа, подпряха карабините си на стоманените капаци и ги насочиха към

църквата.

— Не бих искала въпросът ми да прозвучи критично, но какво чакаме? — прошепна нетърпеливо Айлин.

— Не съм съвсем сигурен — призна Дойл.

— Липсвах ли ти, Артър? — попита след малко тя.

— Никак — отговори ѝ той. — Отчаяно!

— Хубаво — каза тя. — Съжалявам.

В църквата всичко бе притихнало. Поглеждайки през бинокъла, Дойл видя грамаден мъж в дълго сиво палто да крачи пред редицата облечени в черно мъже, заели позиция пред вратата. Мъжът спря, за да погледне часовника си, после даде сигнал. Гредите, залоствали вратата до момента, бяха свалени и една от групите насочи нещо, което подозрително приличаше на картечница, към вътрешността на катедралата.

— Боже господи — прошепна Дойл.

На стената се появи ново квадратче. Движеха се по компас, но Тази, която върви сама би могла да ги води сама, ориентирайки се само по миризмата във въздуха. Джек спря — кракът му беше докоснал някакъв предмет с неправилна форма.

— Светни — прошепна той.

Престо насочи фенерчето надолу и щракна ключа. Джек натисна крака си върху леко издигната мраморна плоча. В пода пред тях зейна отвор метър на метър. На дъното блестяха остри шипове.

— Ще скачаме или ще се връщаме? — попита Джек.

— Правилният път е напред — каза Тази, която върви сама и посочи с ръка.

— Тогава ще скачаме.

Престо разтвори до максимум отвора на фенерчето, за да освети коридора отгатык дупката. Лайънъл, който продължаваше да носи книгата, скочи пръв, а Престо последен. Когато успешно преминаха от другата страна и Джек отново свери с компаса посоката, в която се движеше, светлината на фенерчето вече беше започнала да отслабва.

— Батериите се изтощиха — поясни Престо и го изключи.

Сега пристъпваха напред, внимателно опипвайки с крак всяка следваща стъпка. Не след дълго излязоха при ново разклонение и

отново трябваше да избират измежду три тунела, всички от които водеха горе-долу в една и съща посока. Джек разглеждаше проходите през очилата. На Престо му се стори, че различава слаба светлина във всеки от тунелите.

— Близко сме — каза Тази, която върви сама.

Джек сложи на стената ново квадратче и даде останалите на Престо и Тази, която върви сама.

— Всеки от нас ще тръгне по различен тунел и ще измине малко разстояние напред. Лайънъл идва с мен. Ако някой види, че светлината се засилва, веднага да извика. Ще се срещнем обратно тук. И се връщаме.

И Джек залепи второ квадратче до първото.

Разделиха се и предпазливо тръгнаха по тунелите си. Престо разшири отвора на фенерчето и сложи пръст върху ключа. В другата си ръка държеше револвера. Тази, която върви сама прихвана по-здраво ножа и закри, опипвайки с ръка стената. Лайънъл се хвана за колана на Джек, но в един момент Джек спря — беше чул някакви слаби гласове.

— Джейкъб? — извика Джек.

— Татко! — изкрещя Лайънъл.

Джек видя някаква гореща линия да преминава в зрителното поле на очилата през плетеницата от коридори и осъзна каква грешка е допуснал.

Преподобният Дей изви шия към гласовете в тунела.

Не, бяха прекалено близо — това не беше възможно, нали момчето трябваше да ги спре!

Той извади часовника си: оставаха две минути до момента, в който Корнилиъс щеше да даде сигнала за началото на Светото дело. Чу смях и завъртя вдървената си шия, за да погледне към Джейкъб. Евреинът се усмихваше.

— Очакваш ли някого? — попита Джейкъб.

От дълбочината на бездънната дупка се разнесе тътен.

— Всъщност... очаквам — призна преподобният и се усмихна в отговор.

„Хайде, пак същата история“ — помисли си Франк.

Той вървеше напред, а Каназучи го следваше, насочил пушка към гърба му.

Дявол да го вземе, дано черната пижама на Чука да прилича достатъчно на униформата на онези, за да ги доближат достатъчно. Иначе... иначе нищо нямаше да стане.

Вървяха към картечницата „Гатлинг“. Един от черноблузите ги забеляза и се загледа в тях. Новината бързо премина по редицата, стигна до разчета на картечницата... и в този момент се появи Корнилиъс Монкрийф, който завиваше след инспекция на другите входи.

— Две минути! — обяви той.

Двама от войниците изтеглиха дебелия залостваща греда, отвориха вратата и разчетът насочи картечницата към вътрешността на църквата.

Корнилиъс видя двамата приближаващи се мъже, отправи се към тях и пътем извади револвера си. Франк прецени, че срещата им ще стане точно пред картечницата — предпазителят ѝ бе вече свален и лентата бе сложена.

Отлично.

— Кои сте вие, по дяволите? — заплашително се осведоми Корнилиъс.

Бяха само на метър един от друг.

— Здравсти, Корнилиъс — каза Франк. — Не ме ли помниш?

Корнилиъс го изгледа, веждите му се заизвиваха като гъсеници, зениците му се свиха... вдигна револвера си.

— Тъпо копеле! — каза Франк, светкавично изтегли колта си и стреля шест пъти — в идеална окръжност около сърцето му.

Каназучи изпразни карабината в хората около картечницата, убивайки на място и тримата, и преди другите от охраната да се окопитят, измъкна Косата от ножницата и се понесе надясно като вихрушка.

Франк скочи към картечницата и я завъртя наляво. За миг хвърли поглед през разтворените врати към морето от бели блузи — хората бяха налягали по пода на катедралата, през някакъв кръгъл прозорец проникваше сноп оцветена в червено лунна светлина. Ръката му

напипа ръчката, той я завъртя и картечницата избълва струя куршуми... които се забиха в пръстта отляво на черноблузите. Проклетото нещо не беше простреляно, шибаната армия не знаеше как да поддържа шибаното си въоръжение. Хората по редицата отвърнаха на огъня. Постепенно Франк намери правилния баланс и без да спира стрелбата, се пребори с тежкото оръжие, извъртайки го надясно. Сега куршумите вече попадаха директно по фланга на черноблузите, сдъвкваха го и сеейки смърт, отхвърляха хората назад и настрани. Неколцина побягнаха.

В този миг един куршум проби ботуша на Франк и се заби в глезена му. Той залитна, но продължи да върти ръчката. Нов куршум одраска ухото му. Трети прониза бедрото му.

„Добре че не улучи костта“ — помисли си с облекчение Франк, изкрещя от болка и упорито продължи да върти ръчката.

Зад него Каназучи прегазваше десния фланг. Косата не спираше да жъне. Отначало черноблузите бяха затруднени да го отличат от своите, но кръвожадността на атаката му скоро отклони вниманието им от човека, завладял картечницата. Единствените две неща, които разбраха в краткия миг, преди да се стовари върху тях, бяха, че този човек носи меч и че се движи като вятъра. Започна дива престрелка, в която куршумите поразяваха свои, а други станаха жертва на изстрелите от отсрещния фланг, където стреляха по картечаря. Всички до един бяха дисциплинирани войници, но виковете им издаваха, че никога преди не бяха ставали обект на атака с такава жестокост. Куршумите им свистяха покрай мъжа, но нито един от тях не го улучваше. Наоколо хвърчаха отсечени крайници, търкаляха се глави, разпаряха се тела... а мечът продължаваше да се мята, сякаш бе жив.

Десет души умряха, преди другите да захвърлят оръжие и да побегнат, но мъжът с окървавения меч се понесе след бегълците. Когато падна и последният, Каназучи без никакво колебание зави покрай десния ъгъл на църквата и се хвърли срещу картечното гнездо при страничния вход.

Франк забърса последния облечен в черно мъж с откос, разкъсал купчината пръст, зад която онзи бе опитал да се скрие, доизстреля патроните на лентата и пусна дръжката. Наведе се и посегна към сандъка с амунициите за нова лента. Ръката му докосна цевта и се опари.

Внезапно на мястото, където само допреди миг се бе намирала главата му, мина картечен откос. Франк погледна към катедралата и видя пламъчета на изстрели откъм отсрещната врата. Мамка им... другата картечница стреляше към него през цялата църква. Белоблузите вътре крещяха. Избиваха ги, без да могат да сторят нищо.

Един куршум го парна по лявото рамо и Франк падна на земята. Повечето от изстрелите отиваха високо. Реши, че не си струва да им облекчава задачата, затова се сниши, издърпа спасилата живота му лента от сандъка и я напъха в картечницата. После завъртя дръжката и откосът разби прозореца над вратата. Посипа се дъжд от червени стъкла.

Започна стрелба. Съдейки по звука, Дойл реши, че идва от задната страна на катедралата — беше тракане на картечница. Откъм фасадата се чуваха изстрели, но останалите черноблузи се целеха и стреляха във вътрешността на църквата. Отчаяните писъци на хората вътре стигаха до тях въпреки пукотевицата.

Инес имаше проблеми с ранената си ръка и болезнено изсумтяваше при всеки изстрел, но тримата заедно, благодарение на възможността за точно прицелване, ликвидираха картечния разчет преди да успее да започне стрелба, а когато двама от охраната скочиха да заемат местата на простреляните си другари, свалиха и тях, след което започнаха обстрел на войниците с пушки.

Никой не каза нито дума. Всички се бяха съсредоточили върху кървавото си дело. Дойл презареди и погледна към Айлин... да, тя определено не беше забравила да стреля.

Първите изстрели отекнаха някак металически през решетката над главата на Джейкъб. Преподобният Дей мина по периферията на кръга с часовник в ръка. Беше като трескав.

— Не, не! Къде са камбаните? *Къде са камбаните?*

Стрелбата постепенно ставаше все по-ожесточена, а благодарение на някаква игра на акустиката криптата я усилваше до оглушително ниво. Джейкъб не смееше нито да помръдне, нито да проговори. Страх го бе да не отклони вниманието на преподобния,

защото му се бе сторило, че чува гласа на сина си да вика името му откъм тъмнината на лабиринта.

В същия миг чу звук, напомнящ шуртене на вода, и вдигна глава. През решетката течеше тънка струйка кръв и капеше край него.

Хванал оръжията си с двете си ръце, Каназучи атакува картечното гнездо пред страничния вход на църквата. Тук имаше само трима души, насочили цялото си внимание върху смъртоносния огън на „Гатлинг“-а в църквата. Така и не го чува да пристига.

Каназучи отсече главата на стрелеца, порази с обратен замах подавача на лентата и заби Косата в гърлото на последния. След това хвана картечницата, вдигна дулото, прицели се и въртя дръжката, докато не свърши лентата, изпрацайки опустошителен откос към картечарите отсреща.

След това погледна мокрите петна по ръкавите и крачолите си — бяха го улучили три пъти. Нямаше засегнати жизненоважни органи, но бързо губеше кръв.

Всички картечници бяха замлъкнали. Чуваха се само единични изстрели предимно откъм фасадата.

Каназучи изтича до вратата и погледна вътре. Хората бяха налягали на пода и от всички посоки се разнасяха стенания. Бяха поне хиляда. Не можеше да каже колко бяха убити, не знаеше колко дълго беше стреляно, но виждаше много кръв. През счупения прозорец проникваше лунна светлина и хвърляше в центъра на залата бял кръг. Той напрегна слух да чуе децата. Бяха някъде отдясно.

Спусна се по стълбите. Сега, когато стрелбата беше секнала, белоблузите се щураха във всички посоки и лазеха един през друг. Чуваха се хлипове и писъци. Каназучи видя много захвърлени оръжия — изглежда, и милицията беше изпратена на заколение както останалите.

Гласовете на децата го насочиха още по-надясно. След малко ги намери скрити зад редица колони в някаква ниша — нещо като параклис. Куршумите не бяха стигнали дотук — стоте деца бяха живи.

Каназучи мина през групата и с тихи окуражителни думи събра децата около себе си. Помогна на по-изплашените да се изправят и остана край тях. После ги поведе обратно към стълбите, по които бе

слязъл. Децата безропотно го следваха; някои хълцаха, други се препъваха и всички крачеха през телата на убитите. Възрастните оцелели, покрай които минаха, не им обърнаха никакво внимание, а продължаваха да седят тъпо вперили погледи в пода.

Тази, която върви сама спря като чу другите да викат Джейкъб. В същия миг над главите им започна стрелба. Беше стигнала поредното разклонение, само двайсет стъпки по-нататък от мястото, където се бяха разделили, и осъзна, че тази част на лабиринта е прорязана от проходи в най-различни посоки. Още десет крачки и щеше безвъзвратно да се загуби. Затова тръгна обратно към мястото на срещата и понеже беше замислена за други неща, усети миризмата на едноокия и долови атаката му с миг закъснение.

Ножът му се заби в лявото ѝ рамо. Тя усети острието да опира в костта и извика от болка. Не видя, но почувства другата му ръка да минава покрай нея, плъзвайки се по бедрото ѝ — той имаше нож и в нея. Бързо приклепна, хвана дръжката на своя нож с две ръце и рязко удари нагоре в тъмнината. Мъжът изохка от болка и изненада.

Следващия си удар той нанесе с двете ръце едновременно, но ножовете му като по чудо не я улучиха: единият мина през косата ѝ, а другият се удари в стената зад нея и изхвърли дъжд от искри. Тя замахна повторно и усети острието да разсича сухожилията на коляното му. Мъжът изръмжа и падна на колене.

— Джек, насам!

Беше гласът на Престо, съвсем наблизо. Приближаваше се.

Едноокият зави като животно и отново вдигна ножовете си, а тя изви тяло надясно досами стената и парира единия нож с острието на своя, но другият се плъзна по ръката ѝ и отвори дълбока рана.

— Ти, кучко, няма ли най-сетне да *умреш*!

Лицето му бе само на сантиметри от нейното, сплетените им ножове се натискаха един в друг. В дъха му се долавяше кръв и страх. Под тежестта му ръката ѝ започна да се огъва.

Остър лъч светлина проби мрака и намери лицето му. То светна като пълна луна, здравето му око запремигва. Тази, която върви сама се плъзна встрани и вдигна ножа си. Мъжът политна напред и в този миг тя заби острието дълбоко в небесносиньото безжизнено стъкло, което

се намираше в очната му кухня. Чу топчето да се пръсва на парчета. Той изпищя и отстъпи, изпусна оръжията си и се опита да извади ножа от черепа си.

Тя вдигна револвера и стреля — в главата на чудовището се появиха две червени дупки. Изстрелите отекнаха в тясното пространство на тунела. Тялото на нападателя бавно падна назад.

Джек стигна до нея пръв. Престо дотича от другата ѝ страна. Държеше фенерчето включено, за да се виждат.

— Можеш ли да се движиш? — попита Джек.

— Не искам да го поглеждам — прошепна тя. — Не искам да го поглеждам.

Помогнаха ѝ да се изправи и бързо се отдалечиха от трупа на Данте към разклонението, маркирано с две квадратчета.

Джек бе изтичал в тъмнината, без да каже дума. Лайънъл се опита да го последва, но се спъна на няколко пъти и бързо се загуби. Чу виковете на някакъв мъж, а след това и далечни изстрели, идващи отляво, където светлината се засилваше, така че се затича натам и след няколко завоя се озова в някаква кръгла стая. Отгоре се разнасяха човешки писъци, чуваха се изстрели. Ярката светлина в стаята го заслепи, но не му попречи да различи струята кръв, стичаща се от тавана покрай някакво легнало тяло.

Което доста приличаше на баща му.

— Какво е това, което носиш? — чу се глас.

Той се обърна. Някакво същество, чието мъртвешко тяло изглеждаше като извадено от кошмарно видение, направи жест, който определено се отнасяше до него. Кутията, която носеше Лайънъл, излетя от ръцете му, измина по въздуха трите метра, които ги разделяха, и се озова в ръцете на таласъма. Той разкъса опаковката и сложи ръцете си върху жеронския „Зохар“.

— Просто не знам как да ти благодаря — каза мъжът.

След това загуби всякакъв интерес към присъствието на Лайънъл. Младежът изтича до баща си и го изтегли изпод струята кръв, която вече се стичаше по улея към дупката в края на стаята.

— Ти си жив! — ахна Лайънъл.

— И наистина съм много доволен да те видя, сине — тихо отговори Джейкъб. — Имаш ли револвер?

Лайънъл изтегли револвера си от колана.

— Застреляй го.

Джейкъб кимна към мъжа, който бе обърнал гърбицата си към тях и поставяше „Книгата на Зохар“ в едно сребърно ковчеже.

Лайънъл вдигна револвера с треперещи ръце. Мъжът се обърна и махна с ръка. Тялото на Лайънъл се разтресе и изстрелът му се отклони. Револверът излетя от ръката му и падна в дупката. Лайънъл се свлече на колене.

Без да им обръща повече внимание, преподобният Дей извади шепа кибритени клечки от джоба си и се опита да запали една в корпуса на мангала. Тя се счупи в ръката му. Опита втора със същия резултат, после трета.

— Проклятие — засмя се недоверчиво преподобният Дей. — Заради някаква си клечка...

Откъм лабиринта се разнесе смразяващ кръвта вик, последван от два изстрела. Преподобният Дей наклони глава, вслуша се, захвърли клечките настрани, изкуцука до стената, свали един от фенерите и го отнесе при мангала.

Лайънъл трескаво се огледа с какво да разреже връзките, които стягаха ръцете на баща му. Стрелбата над тях бе заглъхнала, чуваха се само откъслечни изстрели и все по-засилващите се стенания и писъци на ранените.

Кръвта се стичаше от решетката и отиваше по улея в дупката, а подземният тътен ставаше по-силен и по-силен.

Последните черноблузи, останали живи пред главния вход на църквата, захвърлиха пушките си и избягаха малко след като и последната картечница спря да стреля. През бинокъла си Дойл видя първите белоблузи да излизат окървавени през вратите на катедралата и викна:

— Хайде!

Двамата с Айлин помогнаха на Инес да стане и бързо тръгнаха към църквата. Дойл се затича, подмина труповете в черни униформи и спря, когато стигна до вратата.

Сцената вътре беше отвратителна. Стотици тела бяха натрупани едно връз друго. Почервенелият от кръв под на катедралата бе посипан с натрошено стъкло. Замаяните оцелели се изправяха с мъка.

Айлин и Инес го настигнаха и спряха. Айлин затаи дъх, ужасена от кървавата сцена.

— Господи боже, Артър — прошепна Инес и недоверчиво поклати глава. — Мили боже...

Имаше много ранени, стотици, и те се нуждаеха колкото се може по-бързо от помощ.

— Трябва да ги извадим навън, където ще можем да виждаме — каза Дойл. После хвана Айлин за ръцете, погледна я в очите и с тих, но твърд глас каза: — Имам нужда от твоята помощ. Сега не е време за сълзи.

Тя видя състраданието в погледа му и кимна. Слязоха в църквата по окървавените стъпала, обърнаха се към онези, които можеха да вървят, и им наредиха да помагат на оцелелите да излязат навън. Много от хората не бяха в състояние да реагират, на други се наложи да повтарят, защото изстрелите почти ги бяха оглушили. По преценка на Дойл най-много жертви имаше в центъра на залата, където кръвта им се стичаше в специални улеи.

Детски гласове привлякоха вниманието на Инес към лявата странична врата.

— Артър, ела тук.

Дойл се изкачи при него по стълбището и видяха кръг от насядали непосредствено до входа деца, заслушани в човек в черно, коленичил на земята пред тях. Дойл и Инес минаха покрай трупове до картечницата и тръгнаха към мъжа. Когато приближиха, той вдигна поглед към тях и те спряха.

— Каназучи? — попита Дойл.

Мъжът кимна. Лицето му беше пепеляво бледо. Явно бе, че е тежко ранен.

— Погрижете се за тях, моля ви — каза Каназучи, после с гримаса на болка и титанично усилие се изправи.

Дойл му помогна. Инес се опита да го възпре.

— Трябва да почивате.

— Не — възрази Каназучи. — Благодаря.

Той леко се поклонил, събра силите си и бавно тръгна към църквата, сложил ръка върху дръжката на меча.

Инес и Дойл сведоха погледи към малките изплашени личица, които ги гледаха с надежда.

— Аз ще се погрижа за тях — обеща Инес прегракнало.

Доыл хвана Инес и го прегърна. И двамата преглъщаха сълзите си и трепереха от напрежението да се сдържат.

— Мили боже. Мили боже...

— Не трябва да им показваме, че и ние сме изплашени — прошепна Инес.

Доыл стисна силно ръката на брат си и тръгна след Каназучи към църквата.

Когато стигна при задната врата, Айлин видя Франк, сгънат около картечницата. Изтича по стъпалата при него, видя локвата кръв, попила в земята, и падна на колене.

— Не. Моля те, не!

Франк отвори очи и я погледна, но погледът му не се фокусираше.

— Ти ли си, Моли?

— Франк... аз съм. Айлин.

Едва сега очите му я намериха и погледът му се избистри.

— Моли... Колко си хубава в тази рокля!

Той вдигна ръка и тя я хвана. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Да, Франк, аз съм, Моли. Тук съм.

— Не исках да ти сторя нищо лошо, Моли — прошепна той.

— Не си ми сторил нищо, Франк. Никога.

— Извинявай. Страшно... съжалявам.

— Няма нищо.

— Сега вече нищо не стои между нас. Между... мен и теб.

Тя поклати глава.

— Не.

— Това е чудесно.

— Да, Франк.

Франк се усмихна — беше толкова щастлив да я види пак.

— Винаги съм те обичал — каза той.

Очите му погледнаха зад нея... после се затвориха. Ръката му се отпусна.

Айлин сведе глава и се разплака.

Дойл се затрудняваше да определи колко са убитите. Може би една четвърт от хилядата души, затворени вътре, и още толкова ранени. Беше ужасно, но когато видя как са разположени картечниците, той осъзна колко много по-лошо би могло да свърши всичко. Явно бе, че е спасен животът на стотици. Той чу глух тътен, идващ дълбоко изпод църквата.

Намери Каназучи в центъра на залата, коленичил до решетката, през която продължаваше да се оттича кръвта на жертвите.

— Помогнете ми — каза Каназучи. — Трябва да бързам.

Дойл незабавно застана до него. Подпъкнаха ножовете си и повдигнаха една от подгизналите в кръв решетки.

Джек и Престо отнесоха Тази, която върви сама през последните извивки на лабиринта към светлината пред тях. Мощни трусове разклащаха стените и събаряха камъчета и прах от ъглите. Влязоха в кръглата стая и видяха преподобният Дей да излива газ от един фенер в малък мангал. Въглените се запалиха, Дей взе тънка дълга свещица, запали я от огъня и се отправи към най-близкото сребърно ковчеже.

Джейкъб ги видя пръв. Лайънъл беше успял да развърже ръцете му и сега се мъчеше да стори същото и с краката му. Джек остави Тази, която върви сама на Престо и стъпи в кръга, изваждайки револвера си. Усетил ново присъствие, преподобният Дей се обърна. Джек спря само стъпка от него. На лицето му се беше спуснала мрачната маска на твърда решимост. Той вдигна револвера и го насочи право в главата на преподобния.

Преподобният замахна рязко с ръка, сякаш се опитваше да прогони досадно насекомо — движение, което би запратило по въздуха друг човек в ъгъла на стаята. Джек обаче нито помръдна, нито показва някаква реакция... само докосна с дулото горната устна на преподобния и хладнокръвно запъна ударника, готов да убие. Удивено изражение измени за миг чертите на Дей. Той беше забравил какво е страх, така че не бе в състояние да почувства опасността. Когато обаче разбра, че човекът пред него се осмелява да му се противопоставя, яростта му избухна с пълна сила и той заби поглед в очите на Джек.

Джек не се огъваше пред атаката, но след известно време ръката, в която стискаше револвера, се поколеба и той бавно я отпусна.

— След малко ще се занимая с теб — обеща му с мил глас преподобният.

Но движението на Джек съвсем не бе израз на немощ или подчинение. В мига, в който преподобният се обърна и отново се опита да запали първата от книгите, което щеше да постави начало на призоваването, Джек се пресегна и без да обръща никакво внимание на болката, изгаси свещицата в ръката му. А когато Дей вдигна ръка в явен опит да го удари, Джек обхвана китката му със стоманените си пръсти, изви я силно и свещицата падна на пода.

В улея продължаваше да тече кръв. Подземният грохот се засилваше, стените и подът непрекъснато се тресяха, но останалите в стаята не смееха да помръднат, завладени от сблъсъка.

— Пусни ръката ми — заповяда преподобният Дей и отново впи поглед в Джек.

Джек хвърли револвера — но по собствено желание, и пусна китката на преподобния. Но когато той понечи да се дръпне, Джек здраво хвана главата му с ръце, придърпа я, на свой ред заби поглед в него и тихо каза:

— Погледни ме.

Вбесен, преподобният вложи цялата си огромна мощ и въздухът над двамата сякаш се огъна. Очертанятия на телата им се размиха, скрити зад невидимо силово поле. Много хора бяха намирали смъртта си при много по-слабо прилагане на причастието, мозъците им се бяха разкапвали, волята им ги бе напускала, без да могат дори да помислят да се противопоставят.

Но сега не ставаше нищо. Мъжът просто го гледаше.

От носа на преподобния шурна кръв. Вложеното усилие бе изцедило силите му. Смаян най-сетне от факта, че не е в състояние да стори нищо на този човек, преподобният се вгледа в лицето му с все по-засилващо се отчаяние. Изражението на противника му оставаше решително, но вбесяващо безстрастно, без никаква ненавист и без да предоставя на преподобния каквато и да било възможност да открие някаква слабост.

„Този човек не изпитва страх“ — помисли си Джейкъб, докато наблюдаваше Джек. А без страх преподобният просто нямаше за какво да се захване.

Схватката продължаваше. След известно време преподобният забеляза нещо познато в погледа на противника си. Очите му се разшириха от ужас и той се задърпа отчаяно, но Джек безмилостно държеше главата му неподвижна. Той чакаше точно този миг — да бъде познат.

— Не! — каза Джек.

Неспособен да се откъсне, преподобният се опита да избегне погледа му, но Джек го държеше здраво и със силата на волята си го накара отново да вплете поглед с неговия.

— Какво искаш? — със слаб глас попита преподобният.

Джек не отговори.

— Кой си ти? — Гласът на Дей отпаднаше все повече и повече.

— Ти знаеш кой съм — каза Джек.

Жалкото, болно лице на преподобния издаваше вътрешната му борба с това, което внушаваше фразата, но накрая съпротивителните му сили свършиха и той се отпусна.

— Знаеш кой съм аз, нали?

— Да — прошепна преподобният.

— Кой съм? Кажи ми!

След дълго мълчание преподобният отговори:

— Моят брат.

— И как се казвам?

В очите на преподобния се появи недоумение.

— Джек.

— А ти?

След още по-дълго мълчание той прошепна:

— Аликсандър.

Джек кимна. Двамата общуваха без никаква преструвка, всички маски бяха свалени. Всякаква вражда и борби бяха забравени. Сега те бяха само братя.

— Чуй ме сега — бавно и тихо изрече Джек, надявайки се да намери в себе си думите, от които имаше такава нужда. — Чуй ме, Алекс. Всички сме тук в тази стая, всички — майка, татко. Малката ни сестричка. Никой от нас не знае защо се случи всичко това, защо ти се отчужди от нас, защо те погълна тъмнината и какво те накара да извършиш престъпленията срещу нас и срещу другите. Това сега няма значение. Чуваш ли ме?

Аликзандър Спаркс погледна брат си с вниманието на изплашено дете, молещо за утешение и успокоение. Трепереше объркан и обзет от страх.

— Всички те сега са с нас в стаята, духовете им са с нас и тук ще свърши всичко. Аз говоря от тяхно име, гласовете им звучат в моя глас. Чуй ме...

И в този миг Джек намери думите, които бе дошъл да каже, наведе се и ги прошепна в ухото му:

— Ние ти прощаваме, братко.

Аликзандър тихо изплака.

— Прощаваме ти.

Аликзандър рухна напред и се свлече в ръцете на брат си. Джек грижовно отпусна крехкото му тяло на пода, коленичи до него, прегърна бъдещото жалост същество и пак прошепна:

— Прощаваме ти.

От устните на Аликзандър се откъсна сърцераздирателен вик, безкрайно жалостив вопъл за всички загубени и откраднати души. С последни сили той се притисна в брат си, разтърсен от ридания. Дори останалите в стаята, въпреки страха и гнева срещу престъпленията на Аликзандър, в този момент изпитваха само състрадание.

Със стържещ метален звук една от решетките на тавана се отмести от леглото си. Джейкъб вдигна поглед и видя Каназучи, който провисна на ръце в отвора и скочи при тях. Последните капки кръв изтичаха в дупката. Тътенът отдолу се засили, а от дупката повя вятър, който изгаси пламъците във фенерите. Каназучи не помръдваше, сякаш бе замаян. Накрая направи слаб опит да се изправи и Джейкъб неуверено се приближи да му помогне.

— Ела, приятелю — каза той тихо.

Той протегна ръце на Каназучи и му помогна да стане. Подпрели се един в друг, двамата отидоха при Джек и Аликзандър. Джейкъб отново помогна на Каназучи този път да седне и също седна между него и братята.

Тази, която върви сама кимна на Престо и той сложи ръка през раменете ѝ. Двамата пристъпиха напред и запълниха последните места в кръга. Тази, която върви сама хвана с лявата си ръка ръката на Престо и протегна дясната на Джек. Той я стисна силно със своята лява и хвана с дясната си ръка Аликзандър. Каназучи държеше дясната

ръка на Джейкъб, а той се пресегна и нежно покри дясната ръка на Аликсандър. Каназучи протегна ръка към Престо и кръгът се затвори.

Риданията на Аликсандър затихнаха. Той вдигна поглед и очите му срещнаха очите на Джек. Джек му кимна нежно и мило. Аликсандър кимна в отговор. После Джек обходи с поглед останалите и някакво мълчаливо разбиране, нещо чисто и неизразимо мина между тях.

Осъзнал, че за него няма място сред Шестимата, Лайънъл се изправи, бавно мина по периферията на кръга, извади от ковчезетата сложените в тях книги и ги прибра на по-безопасно място до стената. Когато свърши тази отговорна задача и се обърна пак към кръга, видя такава чудна гледка, че седна на земята, опря гръб в стената и смирено притихна. Никога по-късно нямаше да бъде така сигурен, че е видял това, което му се струваше, че вижда в момента. Сега обаче бе готов да се закълне, че докато Шестимата се гледат един друг, във въздуха над тях се появява сияние, кръгла прозрачна завеса, в чиято ефирна тъкан се движат форми и лица, възплътили в себе си силата, красотата и състраданието на стотици хиляди човешки души.

Точно това вярваше, че вижда в този момент Лайънъл — един невярващ човек — но в течение на идните години малко по малко щеше да загубва тази си увереност.

И докато сиянието над тях ставаше все по-ярко, тътенът в земните дълбини постепенно затихна. Никой в кръга не помръдваше.

И в мирната тишина, която настана, Аликсандър леко простена и тихо умря в ръцете на брат си.

Лайънъл помогна на баща си да стане, но не се сдържа и с дълбоко съчувствие и ужас погледна пречупеното, невъзможно слабо тяло в ръцете на Джек.

— И за какво му бяха книгите? — тихо попита той.

— Беше си внушил, че иска да унищожи Бог — отговори Джейкъб.

Лайънъл удивено премигна.

— Но това би означавало да... унищожи света!

— Не, той се беше объркал — тъжно продължи Джейкъб. — Единственото, което наистина искаше да унищожи, бе самия себе си.

След като Каназучи скочи долу, Дойл намери въже в един от ъглите на църквата. Когато грохотът затихна — Дойл бе решил, че става дума за някакво земетресение или нещо подобно и впоследствие никой не го разубеди — той завърза единия край на въжето около кръста си, пусна другия в дупката и им извика да го хванат. Здравите му ръце изтеглиха един по един оцелелите и спасените книги върху обляния в лунна светлина под на катедралата.

Джек Спаркс се качи последен. Искаше да остане за малко сам и да се прости с тленните останки на брат си, преди да предаде тялото му на спомена за отдавна загубеното им семейство. После хвана въжето и Дойл го изтегли горе. На светло.

---

[1] Такъв откъс липсва в „Откровението на Свети Йоан“. — Б.пр.

↑

[2] Неточни цитати и смесени части от „Откровението“ (9:11 и 11:7). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.